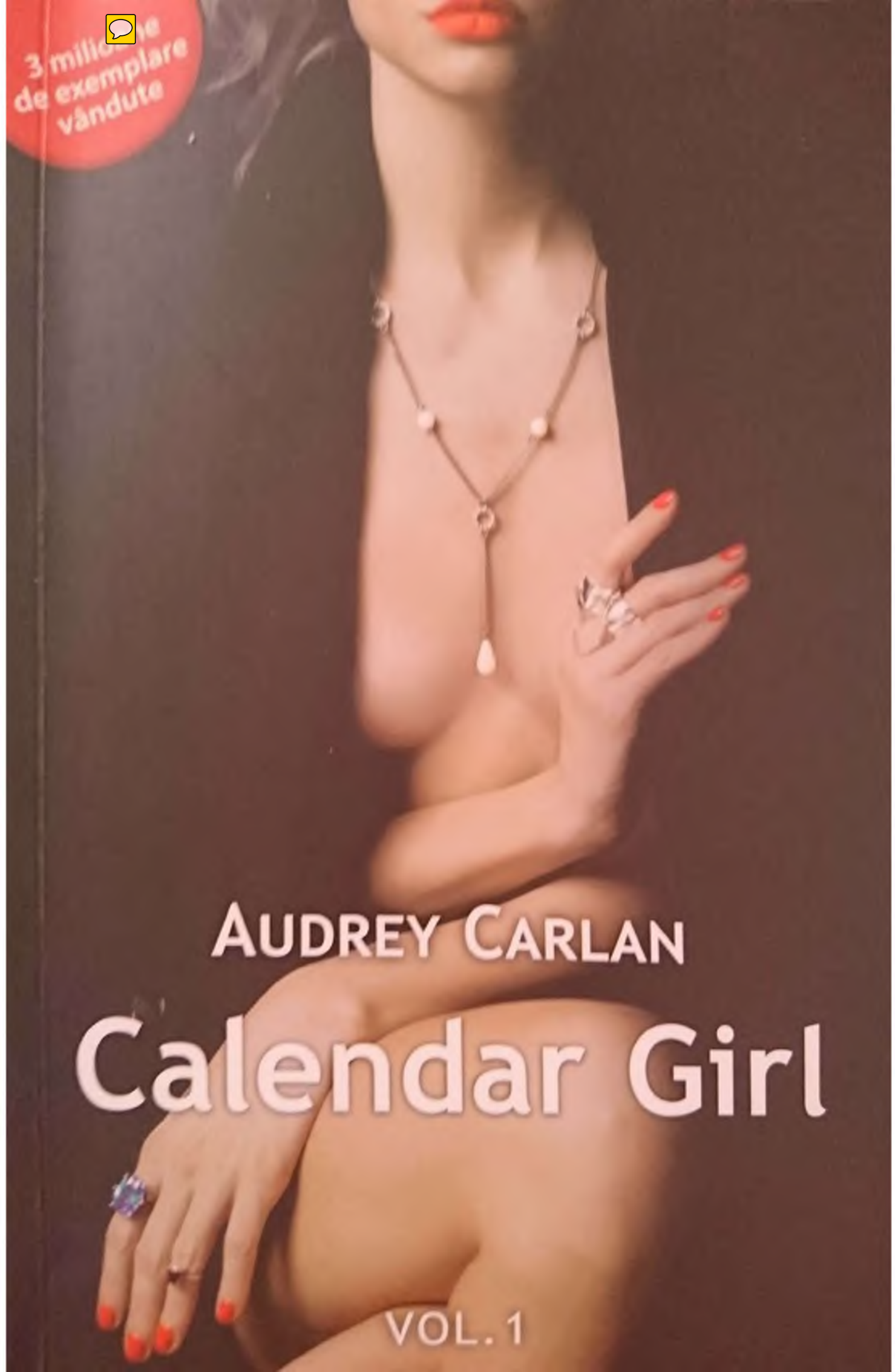
3 milioane de exemplare vândute
AUDREY CARLAN
Calendar Girl
VOL. 1

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Volumul 1: IANUARIE–MARTIE

Traducere de
ANA OMĂT

UNIVERS

IANUARIE

Ginelle Blanch,
Ai fost alături de mine chiar de la început. Lecturile tale în fazele de testare m-au salvat de sute de ori. Mulțumesc pentru că ai crezut în mine, în poveștile mele și pentru că le iubești așa cum te iubesc și eu pe tine și tot ce e al tău.

Namaste, *prietena mea!*

Capitolul 1

Iubirea adevărată nu există. Ani întregi am crezut în existența ei. De fapt, chiar am crezut că am găsit-o. De patru ori, mai exact. Hai să vedem, în ordine:

Taylor. Iubitul meu din liceu. Am fost împreună tot liceul. Era vedeta echipei de baseball. Cel mai bun pe care l-a avut vreodată școala. Mare, mai mult mușchi decât creier și cu puța cât o alună. Probabil din cauza steroizilor pe care îi lua pe la spatele meu. M-a părăsit la balul de absolvire. A fugit cu virginitatea mea și cu șefa majoretelor. Am auzit că a renunțat la colegiu și că lucrează ca mecanic într-un orășel fără nume, are doi copii și o nevastă care nu-l mai aclamă.

A urmat asistentul profesorului de la primul meu curs de psihologie de la colegiul de stat din Las Vegas. Îl chema Maxwell. Am crezut că băiatul putea să calce pe apă. S-a dovedit că putea să calce pe inima mea, regulând câte o fată din fiecare grupă la care era asistent. În cazul lui, profesor asistent însemna că avea pe tavă o mulțime de funduri și de țâțe mișto, și avea grijă să aibă parte din plin de ele. Nici o problemă. A ajuns să lase două fete gravide în aceeași perioadă, apoi a fost dat afară pentru comportament inadecvat. La nouăsprezece ani, avea deja două mame de bebeluși care îl hăituiau pentru pensia alimentară. Până la urmă, a fost un soi de justiție poetică. Slavă Domnului că l-am pus să și-o îmbrace înainte să și-o bage în mine.

La douăzeci de ani, am luat o pauză de la școală. Mi-am petrecut tot anul servind la mese la MGM Grand pe Las Vegas Strip. Aici l-am cunoscut pe norocosul număr trei, Benny. Numai că eu nu am fost norocoasă, și nici el n-a fost. Era trișor,

spunea că lucrează în vânzări, colinda cazinourile și adora să joace poker. Am avut o poveste de dragoste ca un vârtej, care nu a fost deloc romantică. Cred că mi-am petrecut majoritatea timpului beată și sub el, dar, vai, credeam că mă iubește. Mi-o spunea tot timpul. Timp de două luni am băut, am înotat în piscina hotelului și ne-am regulat toată noaptea într-una dintre camerele de care am reușit să fac rost de la amicul meu de la curățenie. Îi serveam lui și prietenilor lor băuturi gratuite la bar, iar el îmi dădea cheia de la o cameră aproape în fiecare noapte. A mers. Până când n-a mai mers. Benny a fost prins numărând cărțile și a dispărut. În primul an după dispariția lui, am fost isterică. Apoi am aflat că a luat o bătaie soră cu moartea. A petrecut un timp în spital și a tăiat-o din oraș, lăsându-mă baltă complet, fără nici un cuvânt.

Ultima greșeală a fost cea despre care se poate spune că a umplut paharul. Din același motiv pentru care eram sigură că iubirea adevărată e ceva meșteșugit de firmele producătoare de felicitări și de oamenii care scriu romane de dragoste și comedii romantice. Îl chema Blaine, dar ar fi trebuit să-l cheme Lucifer. Era om de afaceri, cu papagal la agățat. Folosesc termenul „om de afaceri" în sens larg. De fapt, era cămătar. Un cămătar care l-a împrumutat pe tatăl meu cu mai mulți bani decât ar fi putut vreodată să dea înapoi. Mai întâi m-a păcălit pe mine, apoi l-a păcălit pe el. Pe vremea aia credeam că avem o iubire ca-n basme. Blaine mi-a promis lumea întreagă și mi-a oferit iadul pe pământ.

– De aia cred că trebuie să iei slujba asta de la mătușica ta și să te oprești. Prietena mea cea mai bună, Ginelle, și-a pocnit zgomotos guma în receptor. Mi-am îndepărtat telefonul de la ureche. Chiar e singura variantă, Mia. Altfel cum ai să-l scoți pe tatăl tău din beleaua cu Blaine și cu gorilele lui?

Am sorbit din apa rece, în timp ce soarele Californiei desfăcea picăturile în fărâme de lumină pestriță pe sticlă.

– Nu știu ce să fac, Gin. Nu am atâția bani. Nu am deloc bani. Am oftat și a sunat zgomotos și melodramatic, chiar și pentru propriile mele urechi.

– Uite ce e, mereu ai fost îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită…

– Nu mai sunt! i-am reamintit prietenei mele de-o viață.

Auzeam zgomotele din Vegas prin telefon. Oamenii cred că deșertul este un loc liniștit. Nu și pe Strip. Aparatele de jocuri zăngănesc și soneriile se aud cu un bâzâit monoton, oriunde te-ai afla. Nu ai cum să scapi.

– Știu, știu. Și-a mutat telefonul dintr-o mână în alta, făcându-l să-mi pocnească în ureche. Dar îți place sexul, nu-i așa?

– Nu sunt ca Barbie, Gin. Matematica nu e grea. Te rog să nu-mi pui întrebări tâmpite. Mor aici.

Sau, mai degrabă, dacă nu găseam o cale să fac rost de un milion de dolari, tatăl meu avea să moară.

Ginelle a gemut și a făcut un balon din gumă.

– Vreau să spun că, dacă te angajezi ca prostituată de lux, nu trebuie decât să arăți bine și să te fuți la greu, nu? Nu te-ai mai regulat de câteva luni bune. Ai putea chiar să te bucuri de asta, nu?

Lasă în seama Ginellei să găsească o cale de a face să sune prostituția de lux ca slujba vieții tale.

– Nu e *Frumușica* și eu nu-s Julia Roberts.

M-am îndreptat spre motocicleta mea, Suzuki GSXR 600, căreia îi spuneam, simplu, Suzi. Era singurul meu bun de valoare. Trecându-mi un picior peste șa, am așezat telefonul și l-am setat pe difuzor. Mi-am împărțit în trei pletele mele lungi și negre și le-am împletit cu iscusință într-o coadă groasă.

– Ascultă, știu că-mi vrei binele, dar, sincer, chiar nu știu ce-o să fac. Nu sunt târfă. Sau, cel puțin, nu vreau să fiu târfă. Numai gândul mi-a transmis fiori de groază în piept. Dar trebuie să rezolv cumva. Să fac rost de bani serioși, și asta repede.

– Da, am înțeles. Anunță-mă ce se întâmplă la întâlnirea cu Exquisite Escorts. Sună-mă diseară dacă poți. Rahat, întârzii la repetiții, și mai trebuie și să mă îmbrac. Vocea i-a devenit greoaie și am putut să mi-o imaginez alergând prin cazinou ca să ajungă la serviciu, cu telefonul mobil lipit de ureche, fără a da

doi bani pe cine o vede sau o consideră nebună. Asta o făcea atât de deosebită. Ea vorbea pe şleau... întotdeauna. Exact ca şi mine.

Ginelle lucra la Dainty Dolls Burlesque Show în Vegas. După cum sugera şi numele, prietena mea cea mai bună era micuţă şi drăgălaşă şi ştia exact cum să dea din cur. Bărbaţi din toată lumea veneau să vadă spectacolul provocator de pe Strip. Totuşi, nu câştiga suficient cât să ne scoată pe mine sau pe tata din încurcătură, nu că i-aş fi cerut vreodată.

– Bun, te iubesc, panaramă, i-am spus dulce, în timp ce mi-am băgat coada sub gulerul gecii de piele, lăsând-o să cadă între omoplaţi.

– Eu te iubesc mai mult, curvo!

Am răsucit cheia în contactul motocicletei, am băgat în viteză şi mi-am înfundat casca pe cap. Strecurând telefonul în buzunarul interior de la geacă, am apăsat pe acceleraţie şi am pornit în goană spre un viitor pe care nu mi-l doream, dar pe care nu aveam nici o posibilitate să-l evit.

* * *

– Mia! Fetiţa mea scumpă! mi-a spus mătuşa mea, îmbrăţişându-mă cu braţele ei scheletice şi strângându-mă la piept să mă sfărâme. Avea forţă pentru o femeie atât de mititică. Părul ei negru era strâns într-un coc, cu o buclă franţuzească elegantă. Avea o bluză albă fină ca mătasea, probabil tocmai pentru că era din mătase. Era băgată într-o fustă mulată din piele neagră, asortată cu pantofi cu tocuri imense, cu acea talpă roşie despre care am aflat atât de multe când am frunzărit la întâmplare ultimul număr din *Vogue*. Arăta bine. Mai mult decât atât, arăta *costisitoare*.

– Mătuşă Millie, mă bucur atât de mult să te văd, am început eu, când două degete cu unghii lungi, acoperite de o ojă roşie ca sângele, m-au făcut să amuţesc.

A ţâţâit din limbă.

– A, a, aici o să-mi spui doamna Milan. Mi-am dat ochii peste cap, pentru efectul dramatic. Ea şi i-a mijit pe ai ei drept răspuns. Păpuşică, în primul şi-n primul rând, nu-ţi mai da

ochii peste cap. E nepoliticos şi nedemn de o doamnă. Şi-a strâns buzele într-o linie subţire. În al doilea rând... Mi-a dat un ocol, evaluându-mă ca şi cum aş fi fost o operă de artă, o statuie. Ceva rece şi de nepătruns. Poate că eram. Avea în mână un evantai negru din dantelă pe care îl închidea şi îl deschidea, apoi îl atingea uşor de palma deschisă, în timp ce mă examina. ...nu-mi spui niciodată Millie. Femeia aia s-a dus demult, a murit de când primul bărbat în care am avut vreodată încredere mi-a pus inima la frigare şi a dat-o câinilor lui s-o mănânce. Ce imagine dezgustătoare, dar mătuşa Millie era oricum, numai nu lipsită de onestitate.

– Ridică bărbia. Mi-a atins partea de jos a bărbiei, forţând-o să se ridice imediat. Apoi a făcut acelaşi lucru cu dunga goală de piele sensibilă de la baza coloanei, unde tricoul meu de concert strâmt nu se prea întâlnea cu blugii imprimaţi pe care îi adoram. Într-o clipă, mi-am îndreptat spatele, scoţându-mi pieptul înainte. Zâmbetul de pe buzele ei roşii s-a lărgit, arătând dinţii drepţi, perfect albiţi. Dinţii erau cei mai frumoşi de pe piaţă, o cheltuială regulată pentru fetele bogate de aici, din Los Angeles. Nu puteam să fac doi metri fără să dau de cineva care merge la dentist mai des decât ar fi necesar din punct de vedere medical, dar numai puţin mai rar decât merg la dermatolog pentru injecţiile lunare cu botox. Mătuşa Millie era în mod evident o clientă fidelă a implanturilor cu porţelan. Şi totuşi, chiar dacă se apropia de cincizeci de ani, era evident că are succes.

– Ei bine, eşti superbă, fără îndoială. Şi o să fii şi mai şi când te îmbrăcăm în ceva prezentabil ca să-ţi facem fotografiile de test. Faţa i s-a strâmbat într-o grimasă când s-a uitat la ţoalele mele de motociclistă gata de ducă.

Am făcut un pas în spate şi m-am trântit într-un scaun din piele aflat în spatele meu.

– N-am fost încă de acord cu nimic.

Millie s-a încruntat.

– N-ai spus că ai nevoie de o grămadă de bani, şi asta rapid? Ceva de genul că netotul de cumnat al meu e în spital? Sau la

anahronic? S-a așezat încet, a pus picior peste picior și și-a întins delicat brațele pe brațele din piele albă ale fotoliului. Mătușii Millie nu i-a plăcut niciodată de tata. Ceea ce e păcat, pentru că el a făcut tot ce-a putut ca tată singur, mai ales când sora ei, mama mea, și-a abandonat cele două fiice. Aveam zece ani pe vremea aceea. Madison avea cinci și, până în ziua de azi, nu are nici cea mai mică amintire despre mama noastră.

Mi-am mușcat buza și am privit-o în ochii verzi. Semănam atât de mult. În afară de diferitele operații estetice pe care le avea, parcă mă uitam într-o oglindă de peste douăzeci și cinci de ani. Ochii ei aveau aceeași nuanță deschisă de verde, aproape galben, care îi încântase pe oameni toată viața mea. Ametist verde, spuneau ei. De parcă s-ar fi uitat la un diamant verde rar. Părul nostru avea exact aceeași nuanță de negru-tăciune, încât, când îl atingea lumina, puteai să juri că e albăstrui.

Sprijinindu-mi umerii de scaunul neconfortabil, am tras aer în piept.

– Da, tata a intrat în mare belea de data asta cu Blaine.

Millie a închis ochii și a clătinat din cap. Mi-am mușcat buza, la amintirea tatălui meu, palid și sfrijit, cu vânătăile acoperindu-i fiecare centimetru din corp, zăcând aproape fără viață în spital. Acum e în comă. L-au bătut destul de tare acum o lună. Nu s-a trezit încă. Doctorii cred că e un traumatism cerebral, dar nu putem ști încă. Are o grămadă de oase rupte. Încă e în ghips, am încheiat eu.

– Doamne, Dumnezeule. Sălbatici, a șoptit ea și și-a ridicat o mână spre păr, dându-și o șuviță pe după ureche și venindu-și în fire în tăcere. O mai văzusem făcând asta. Millie era maestra manipulării și putea să-și controleze emoțiile mai bine decât oricine altcineva. Îi invidiam acest talent. Aveam nevoie de el.

– Mda. Și săptămâna trecută, când vegheam lângă patul tatei, a venit să mă vadă una dintre gorilele lui Blaine. A spus că asta a fost pentru tata. Dacă nu-și primesc banii înapoi *cu* dobândă, o să-l ucidă. Apoi o să vină la mine și la Maddy după bani. Îi spun datoria supraviețuitorului. Orice ar însemna asta.

Indiferent cum ar fi, trebuie să fac rost de un milion de dolari, şi asta repede.

Mătuşa Millie a strâns din buze şi şi-a pocnit de mai multe ori unghia de degetul mare. Ticăitul neîncetat aproape că m-a făcut să-mi ies din pepeni. Cum poate să fie atât de calmă, de împietrită? Erau la mijloc viaţa unui om, viaţa mea şi a surorii mele mai mici. Nu-i păsa de tatăl meu, dar a avut întotdeauna o slăbiciune pentru mine şi pentru sora mea.

Ochii lui Millie m-au săgetat, necruţători, strălucind de un entuziasm de neînţeles.

– Se poate face, cam într-un an. Crezi că te-ar lăsa un an dacă le plăteşti în rate? Sprâncenele i s-au unit, în timp ce-şi concentra toată atenţia asupra mea.

A început să mi se ridice părul pe mână şi mi-am scos umerii în afară, în defensivă. Am clătinat din cap.

– Nu ştiu. Sunt sigură că Blaine îşi vrea banii şi, de vreme ce am fost împreună acum ceva timp, probabil că l-aş putea implora. Nenorocitul ăla pervers şi sadic mă voia mereu în genunchi, rugându-mă de el.

– Ţine-ţi escapadele sexuale pentru tine, păpuşă, a rânjit ea răutăcios. Pare că trebuie să te punem imediat la treabă. Numai conturi premium, de milionari. Trebuie să facem lucrurile să se mişte. Am nevoie de tine mâine dimineaţă la prima oră pentru şedinţa foto. O să dureze toată ziua. Îţi facem nişte instantanee, nişte clipuri video. Am să-i pun pe băieţii mei să le urce pe site-ul securizat până poimâine.

Totul se întâmpla atât de repede. Cuvintele *se poate face* îmi răsunau în urechi ca o coardă de salvare, o plută în derivă în larg, înconjurată de rechini, dar care încă plutea.

– Dar trebuie neapărat să mă culc cu ei? Vreau să spun că ştiu că sunt diferite tipuri de dame de companie. Am închis ochii, în aşteptare, până când am simţit ceva cald cuprinzându-mi mâna. Îmi acoperise amândouă mâinile cu ale ei.

– Păpuşă, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci. Dar ca să poţi face suma aia, ar trebui să iei şi asta în considerare.

Clienții mei și cu mine avem un acord nescris, ca să zic așa. Fetele mele se culcă cu ei, iar ei adaugă douăzeci la sută în plus la tariful lor. Acei douăzeci la sută sunt lăsați în plic, bani gheață, în camera fetei. Nu trec prin mine sau prin firma mea, pentru că prostituția este ilegală în California. Millie și-a atins bărbia cu degetul arătător. Dar fetele trebuie să primească mai mult pentru deranj, nu crezi? Mi-a făcut cu ochiul. Am dat din cap că da, nefericită, neștiind ce să cred, dar mergând mai departe, oricum.

– O să te angajez cu luna. E singura cale de a ajunge la un cec cu șase cifre în fiecare lună. Ochii ei verzi-deschis străluceau. Atât de tare, încât aproape că am crezut că poate fi ușor, cu condiția să nu am idei preconcepute. O să zbori unde e tipul și o să fii ceea ce are el nevoie să fii în luna respectivă. Totuși, eu nu vând sex. Dacă te culci cu ei, o faci pentru că vrei tu, deși, când o să-i vezi pe câțiva dintre cei pe care îi am pe lista de așteptare, o să te gândești de două ori înainte să spui că nu vrei să sari la așternut, ca să nu mai zic de plata suplimentară. A rânjit și s-a ridicat în picioare. A ocolit biroul din sticlă, s-a așezat, apoi și-a deschis calculatorul, ca pentru a mă expedia. Mă simțeam lipită de scaunul din piele, incapabilă să mă mișc. Gânduri la cum dracu' o să fac eu asta să meargă se roteau ca niște vulturi agresivi prin mintea mea, vânându-mi și ciugulindu-mi principiile, unul câte unul, ca și cum ar fi fost o pradă vie, gata să fie luată.

– O s-o fac, m-am auzit șoptind.

– Sigur că o s-o faci. S-a uitat la mine pe deasupra computerului. Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet. Nu ai altă opțiune dacă vrei să-ți salvezi tatăl.

* * *

A doua zi a fost un vârtej de activități. Mă simțeam ca personajul Sandrei Bullock în *Miss Agent Secret*. M-au împuns, curățat, jumulit și epilat cu ceară pe fiecare centimetru din corp. Mă simțeam ca un pernuță de ace umană și aproape că am luat-o la pumni pe cosmeticiana pe care a angajat-o Millie să mă „dreagă". Cuvintele ei, nu ale mele. Trebuia s-o cred pe

cuvânt. Când m-am uitat în oglindă, abia dacă am recunoscut-o pe femeia care mă privea de acolo. Părul meu lung și negru era mai strălucitor ca oricând, căzându-mi în valuri perfecte pe umeri și pe spate. Oriunde lumina îmi atingea pielea, licărea un efect de strălucire. Bronzul natural pe care îl obținusem în cele patru săptămâni sub soarele californian strălucea acum ca o miere fină, scoțându-mi în evidență toate trăsăturile. Rochia în care m-a îmbrăcat era un mov deschis, comodă și strânsă pe corp. Se mula perfect pe fiecare rotunjime, iar tivul potolit îi oferea efectul dorit. Sexy și atrăgător.

Arătam ca un înger al întunericului când fotograful m-a așezat pe o bancă rece din marmură albă. M-a mișcat încoace și încolo și, nu după multă vreme, am prins gustul să-mi țugui buzele și să mă uit în gol în depărtare, golită de orice emoție. Așa trebuia să fiu acum. Lipsită de emoție.

După ce am terminat și m-am îmbrăcat din nou cu hainele mele de stradă, care constau invariabil într-o pereche de blugi și un tricou strâmt, m-am dus înapoi în biroul lui Millie, sau al *doamnei Milan*.

– Păpușă, pozele astea sunt magnifice! Am știut dintotdeauna că vei fi perfectă ca fotomodel. A apăsat pe ceva la computer, iar eu m-am dus și m-am uitat la ceea ce se uita și ea. Când am văzut imaginea mea, așa cum o imortalizase fotograful, tot aerul mi-a fugit din plămâni.

– Extraordinar! Am rămas fără replică pentru câteva clipe. Nu-mi vine să cred că sunt eu. Am clătinat din cap, în timp ce fotografiile erau încărcate, una după alta, pe site-ul Exquisite Escorts. Dacă n-aș fi știut cu siguranță că sunt eu, n-aș fi crezut niciodată.

Pe buzele mătușii mele a apărut un zâmbet.

– Ești foarte frumoasă. Ochii ei deschiși la culoare i-au întâlnit pe ai mei. Semeni atât de mult cu...

– În fine. Am clătinat din cap și m-am sprijinit cu coapsa de biroul ei din sticlă, nedorind să aud cât de tare i se părea ei că semăn cu mama. Ce urmează? am întrebat-o, încrucișându-mi

brațele pe piept și almțind o dorință cludată de a mă proteja împotriva a orice avea să se întâmple în continuare.

S-a lăsat pe spate în scaunul ei din piele neagră, cu ochii strălucind.

– Vrei să știi care e primul tău angajament?

O senzație lentă de groază mi-a urcat pe șira spinării, dar mi-am îndreptat umerii și m-am uitat la ea cu o expresie plictisită.

– Dă-i drumul.

Millie a chicotit, apoi a apăsat câteva taste, deschizând o pagină de internet cu o imagine a unuia dintre cei mai superbi bărbați pe care i-am văzut vreodată. Nu aveai ce să reproșezi aspectului extraordinar al acestui tip. Chiar în fotografia prea corporatistă, părul blond închis, ochii verzi și bărbia sculptată erau ceva despre care să scrii acasă. Avea părul lung, în valuri, și aspectul acela dezordonat, dar totuși perfect pus la punct, care era la mare modă acum. Ceva nu se lega. Tipul nu avea cum să aibă mai mult de treizeci de ani. În plus, nu era genul care să aibă nevoie să își dea întâlniri plătite. Arăta ca genul de individ pentru care femeile își pierd capul și pentru care devin niște proaste fără creier, pline de dorință.

– Nu pricep. De ce ar avea el nevoie – am arătat spre tipul arătos și zâmbitor din fotografie – să-și angajeze o femeie?

Mătușa mea s-a lăsat pe spate, și-a strâns mâinile în poală și mi-a zâmbit.

– El te-a ales.

Probabil că arătam foarte zăpăcită, pentru că a continuat repede.

– I-am trimis personal primele fotografii de test lui și mamei lui. Lucrez foarte mult cu mama lui. În orice caz, a fost de acord cu combinația. O să trimită o mașină să te ia mâine dimineață. E în zonă, dar va trebui să stai în locuința lui pentru următoarele douăzeci și patru de zile.

Parcă m-ar fi lovit în cap cu o bâtă imaginară de baseball, așa am sărit în sus.

– Douăzeci și patru de zile! Ai înnebunit? Cum naiba o să accept angajamente sau o să mă duc la audiții? Cariera mea de actriță nu era cine știe ce, dar aveam un agent ieftin care îmi trimitea câte o slujbă din când în când. Și mai era și restaurantul la care lucram seara.

Millie s-a uitat la mine de parcă îmi mai crescuse un cap. Și-a strâns buzele într-o linie subțire și a strâmbat din nas într-un mod neplăcut.

– Mia, ai să renunți la orice slujbă pentru cel puțin un an. Acum ești angajată la Exquisite Escorts. Sarcinile tale vor dura între o zi și douăzeci și patru de zile, în funcție de necesitățile clientului. Din moment ce *tu* ai nevoie de o grămadă de bani gheață într-o perioadă scurtă de timp, va trebui să iei angajamentele de durată. După cele douăzeci și patru de zile, ai restul zilelor din lună să te relaxezi, să te refaci și să-ți pui la punct aspectul fizic. La începutul fiecărei luni calendaristice, vei primi un nou angajament.

– Nu-mi vine să cred! Am început să măsor biroul cu pașii, simțindu-mă, brusc, precum un animal în cușcă, disperat să scape. Mi-a trecut prin cap că viața mea de până acum s-a terminat. Nu mai aveam să ies la întâlniri normale – nu că aș fi avut parte de prea multe în ultimul timp. S-a terminat cu audițiile, iar asta avea să transforme cariera mea promițătoare de actriță într-o amintire îndepărtată, și nu voi mai avea prea mult timp să-i văd pe tata, Maddy și Ginelle.

– Ba să crezi, fetițo. Nu e nici o glumă. Ceea ce au făcut tatăl tău și fostul tău prieten a dus la această decizie. Ai noroc că ți-am făcut loc. Nu fi nerecunoscătoare. Acum, stai jos și taci! Îi dispăruse din voce toată căldura obișnuită, își luase tonul rece și formal al unei femei de afaceri hotărâte.

– Îmi pare rău.

Încerca să mă ajute, dar totul era atât de… brusc. Incredibil. M-am prăbușit în scaunul din fața biroului ei și mi-am lăsat capul în mâini. Faptul că dădeam din cap repetat nu schimba lucrurile. Eram o fată de închiriat. În fiecare lună aveam să

primesc un bărbat nou, iar dacă mă culcam cu el, aveam să câș-
tig cu douăzeci la sută mai mult, bani gheață.

Am clătinat din cap și am izbucnit în râs. Genul de râs care dovedea că sunt nebună de legat. Mi-am lăsat capul pe spate, pe pielea rece, și m-am uitat la tavanul alb. După o clipă, o hotărâre m-a calmat. Asta trebuie să fac. Așa că o să las un tip sexy să mă ducă la plictisitoarele lui dineuri de afaceri și pe unde-i mai trece prin cap. Nu sunt obligată să mă culc cu ei și, cel mai important, nu există nici o șansă să mă îndrăgostesc. Un bărbat nou în fiecare lună nu e de ajuns ca să mă îndrăgostesc până peste cap, așa cum făceam înainte. Cine spune că trebuie să renunț la cariera de actriță? Ce ocazie mai bună am de a-mi îmbunătăți abilitățile actoricești decât să fiu ceea ce își doresc bărbații aceștia să fiu? Apoi, când se termină luna, o să fiu altcineva, iar tata va fi în siguranță. Atât timp cât voi reuși să-l conving pe Blaine să fie de acord cu plățile lunare, ar putea să meargă.

Inspirând adânc, m-am ridicat și am atins-o pe mătușa mea. Zâmbetul ei era tot răutăcios, dar sexy. Era foarte bună la ceea ce făcea.

– În regulă, *doamnă Milan*. Am accentuat numele fals ca să-mi poată înțelege dedicarea. Se pare că sunt noua dumneavoastră *Fată cu calendar*.

Capitolul 2

Weston Charles Channing al III-lea. M-am holbat la nume, întrebându-mă de ce şi-ar dori cineva o cifră romană în coada numelui. Puteam să pun pariu că e doar un băieţel de bani gata pretenţios, a cărui mămică nu voia să o facă de râs cu boarfele de Hollywood pe care le căra la evenimente sofisticate. Cel puţin, în mintea mea era singurul motiv posibil pentru care cineva atât de devastator de arătos să aibă nevoie să angajeze o damă de companie. Frunzărind paginile, am găsit în sfârşit lista de *reguli* cu care doamna Milan m-a expediat acasă aseară.

1. ***Să arăţi întotdeauna cât se poate de bine.*** *Niciodată să nu-l laşi pe client să te vadă nearanjată. Să ai tot timpul machiajul impecabil, părul coafat, unghiile date cu ojă şi hainele neşifonate. Clientul îţi va pune la dispoziţie o garderobă aleasă de el. Măsurile şi preferinţele tale au fost transmise stilistului său personal.*

Am dat ochii peste cap, uitându-mă cu nostalgie la teancul mare de blugi pe care îl aveam în dulap. Stilist personal? Doamne, oamenii ăştia au mult prea mulţi bani. Cât de greu e să-ţi alegi singur hainele? I s-au transmis măsurile mele? Grozav. Acum tipul ştie că trebuie să slăbesc câteva kilograme. Înălţimea de 1,75 îmi oferea avantajul de a părea mai slabă decât eram de fapt, dar ştiam că mătuşa mea preferă fetele cu măsura XS. În timp ce eu aveam forme, şi mărimea M, chiar L uneori, ca să fiu sinceră. Probabil că aş fi fost considerată grăsună în lumea manechinelor.

„El te-a ales", mi-am reamintit în timp ce umpleam cu lucruri esenţiale un rucsac mic. Loţiuni, truse de machiaj, parfumuri, Kindle-ul, o punguţă cu bijuteriile preferate. Nimic de valoare, dar erau ale mele şi aveam nevoie să fiu *eu* măcar cât de

cât. Am pus mâna și pe jurnalul nou-nouț și pe niște coli de scris. M-am gândit că, dacă tot va fi o experiență de un an, aș putea să încerc să învăț ceva din ea. La naiba, poate că într-o zi voi putea scrie propriul meu scenariu de film.

Aruncând rucsacul în scaunul plin de lucruri din garsoniera ieftină pe care o închiriasem, am continuat să mă uit la listă.

2. *Zâmbește tot timpul.* *Să nu pari niciodată supărată, tristă sau cuprinsă în vreun fel de emoții. Bărbații nu angajează femei ca să se ocupe de problemele lor emoționale. Angajează femei tocmai ca să nu trebuiască să facă asta.*

Lipsită de emoții. La capitolul ăsta sunt avansată. M-am mușchiuluit serios după ce m-am întâlnit cu Millie și am acceptat slujba.

3. *Nu vorbi neîntrebată.* *Ești acolo să fii frumoasă și fermecătoare atunci când e nevoie. Discută cu clientul necesitățile sale înainte de orice eveniment social sau profesional, ca să vă puneți de acord în privința poziției tale.*

Ce, am cinci ani? Fii o păpușă Barbie. Am înțeles. E destul de simplu.

4. *Fii disponibilă la orice oră.* *Dacă un client vrea să stai la el, o să stai la el. Fii respectuoasă, nu uita de maniere, fă ceea ce dorește clientul. Dacă dorește companie, este acceptabil să-i oferi mângâieri. Sexul nu este obligatoriu.*

Vrea să *mângâi* clientul când el vrea să fută? Am izbucnit într-un râs zgomotos. Asta o să fie o tranziție interesantă. „Hei, gagiule, nu vrei să ne dezmierdăm?“ Mi-a scăpat un chicotit de pe buze și am continuat să citesc.

5. *Sexul cu clientul nu este inclus în contract.* *Dacă alegi să oferi servicii sexuale, este alegerea ta și nu este responsabilitatea companiei Exquisite Escorts. Avem, totuși, pretenția ca toate damele noastre de companie să-și ia măsuri contraceptive care pot fi dovedite în orice moment. Se pot solicita analize ale sângelui.*

De unde dracu' a scos mizeria asta? Adică, pe bune? Cine ar vrea să rămână gravidă cu un bărbat pe care abia l-a cunoscut și pe care nu-l iubește? O, da, bărbați bogați și femei proaste.

Cocktail-ul potrivit pentru dezastru. Ei bine, eu nu sunt o astfel de femeie. Imediat ce tatăl meu va fi în siguranță și datoria plătită, mă întorc la viața mea. Oricare ar fi aia.

Aruncând o privire spre ceas, mi-am dat seama că era timpul să plec. Chiar dacă Millie voise să sosesc într-una dintre limuzinele ei, i-am promis că mă voi întâlni cu clientul. A fost singura mea condiție. Dacă merge de data asta, voi fi mai mult decât fericită să-i las pe clienții ei să mă ia cu mașina. Momentan, eram al dracului de suspicioasă și aveam de gând să plec cu motocicleta, chiar dacă i-am promis că o să iau un taxi. De parcă ar avea cum să afle.

Îmbrăcându-mă cu cea mai sexy pereche de jeanși negri și cu un top negru transparent, mi-am tras pe deasupra geaca din piele scurtă până în talie și cizmele din piele întoarsă, până la genunchi. Știam că Millie m-ar ucide dacă m-ar vedea așa, dar aveam nevoie de elementul de surpriză ca să-l pot verifica pe acest Weston Charles Channing, *al treilea*, înainte de a fi de acord să-i fiu însoțitoare timp de trei săptămâni.

Într-un târziu, a venit mesajul. Era de la un număr necunoscut.

Către: Mia Saunders

De la: Număr necunoscut

Abia aștept să ne întâlnim. Plaja El Matador. Caută scările de beton spre plajă. Ne vedem curând.

Criptic. Mă pune să mă întâlnesc cu el la plajă la opt dimineața? Mi-am luat repede iPhone-ul și am interogat aplicația Siri cu privire la destinație, observând că e deja șapte. Vocea computerizată mi-a indicat plaja, arătându-mi că e la șase mile nord-vest de Malibu. Probabil că e aproape de casa lui, pentru că era o oră bună de mers cu motocicleta până la plajă de la garsoniera mea din centrul Los Angelesului. Locuința nu era mare lucru, câteva zeci de metri pătrați de spațiu, în care salteaua cumpărată cu cincizeci de dolari de la o vânzare de vechituri îmi servea și drept pat, și drept canapea, dar asta era tot ce putusem să-mi permit. Privind în jur, am observat că îl făcusem cât de plăcut putusem.

Pereții erau de un bej pal, și deși mobila era amestecată, iar piesele nu se potriveau una cu alta, cumva toate arătau bine împreună.

Era primul loc pe care îl puteam considera al meu. Și trebuia să-l părăsesc. Am luat sticla de apă de pe bufet și am turnat ce mai era în ea la rădăcina singurului bambus în ghiveci pe care îl aveam pe servanta mică din bucătărie. Era o încercare tristă de a fi verde, dar se presupunea că e o plantă norocoasă. Speram că avea să reziste. Când am ieșit pe ușă, cu rucsacul atârnat pe umăr și cu casca în mână, mi-am dat seama cât de multe avem în comun eu și planta. Cu siguranță că speram să supraviețuiesc și eu acestei absențe.

* * *

Au sărit pietricele și pietroaie când Suzi s-a oprit brusc înainte de a se izbi de traversa de metal care se termina chiar înainte de un vârf de stâncă. Scara de beton pe care o căutasem în susul și în josul plajei se vedea clar din această parcare. Porțiunea aceasta de plajă era mică și cumva izolată. Era o singură mașină în parcare în această dimineață răcoroasă de luni. Probabil pentru că oamenii normali sunt la serviciu la ora opt dimineața în timpul săptămânii. Nu știam ce să cred cu privire la întâlnirea aici, dar nu-mi displăcea deloc. Priveliștea era incredibilă, iar plaja îți tăia răsuflarea. Valurile albastre se izbeau de plajă în norișori albi care se sfărâmau când atingeau nisipul. De fapt, era una dintre puținele ocazii în care mă aflam pe o plajă de șase luni, de când mă mutasem aici. Mi-am petrecut majoritatea timpului încercând să pătrund în lumea actoriei. Locul nu conta. Voiam doar să scap dracului de deșert. Oceanul îmi amintea de opusul căldurii uscate din Vegas și era mângâietor în felul lui numai datorită contrastului.

În larg se zărea o siluetă singuratică, făcând surf. M-am uitat cum lua fiecare val ca un profesionist, lăsând în jos placa lungă și galbenă ca să atingă valurile. Am cercetat atent plaja, dar nu am mai văzut pe nimeni altcineva. Nici o altă mașină nu mai colora parcarea în afară de un jeep și de motocicleta mea. *Poate că nu a ajuns încă?*

M-am uitat alte câteva momente la surfer, care a călărit valul până la marginea nisipului. A sărit jos de parcă placa l-ar fi condus cu delicateţe la mal. Probabil că făcea surf de multă vreme, dacă atinsese nivelul acela de echilibru şi forţă. Poate chiar era instructor aici, pe plajă, cu toate că nu vedeam nici o clădire pe întinderea aceasta goală de pământ. Bărbatul şi-a scuturat părul şi şi-a desprins de gleznă o curea conectată la placă. Nu-i vedeam trăsăturile de la distanţă. Ca într-o filmare cu încetinitorul, bărbatul s-a uitat spre mine. Nu putea să mă vadă, pentru că încă mai aveam casca pe cap. Am ridicat vizorul ca să văd mai bine şi l-am văzut desfăcându-şi fermoarul de la costumul de surf şi dând la iveală o cantitate imensă de muşchi uzi, puternici şi bronzaţi. A întins braţele şi a lăsat costumul să-i alunece pe coapse, în timp ce şi-a luat placa şi a pornit în pas alergător în sus, spre capătul plajei.

Complet fascinată, am privit cum trupul lui se mişcă în susul pantei. Surferul era un festin pentru ochi. Dădea un nou sens expresiei *plăcut privirii*. A continuat să se apropie, cu fiecare pătrăţel şi muşchi tonifiat mai vizibil pe măsură ce se apropia. Fâşia sexy de piele care făcea un V vizibil avea puncte de nisip şi picături de apă de mare care se amestecau. M-a făcut să mă întreb ce gust ar avea. Sărat de la ocean, cu urme de arome personale.

Căldura mi-a inundat trupul, în timp ce el urca scările până la ponton. Au început să-mi bubuie urechile şi simţeam de parcă sunetul oceanului se transformase într-un zgomot agitat, ca un urlet, în spaţiul închis de sub casca mea. Era ca şi cum ai avea toate geamurile de la maşină închise şi cineva ar deschide unul. Eşti invadat imediat de sunetul acela deformat care îţi penetrează urechea aproape fizic, izbindu-te în timpan.

Mi-am scos încetişor casca, lăsându-mă pe spate ca să-mi las părul să cadă, liber de orice îngrădire. Am tras adânc aer în piept, în timp ce bărbatul pe care îl aşteptam s-a oprit în capătul scărilor şi s-a uitat fix la mine. Privirea lui era… intensă, senzuală. Picături mari de apă i se scurgeau din păr pe umerii laţi şi în jos, pe un piept care părea sculptat de zei.

M-a măsurat de jos în sus, de la cizme, coapse și piept, până când privirile noastre s-au întâlnit, în sfârșit.

– Ce plăcut și neașteptat, a rânjit el.

– Da, neașteptat. Mi-am trecut buzele peste buzele brusc uscate și mi le-am mușcat. Se mișca cu grație spre jeepul Wrangler 4x4 de culoare gri. Nu era o mașină scumpă, chiar dacă părea în stare destul de bună. Nu era acoperită, de aceea, mi-am imaginat, proprietarul putea să arunce în spate o placă de surf imensă fără nici un fel de problemă. *Sunt ușoare chestiile astea?* Nu prea credeam, dar el făcea să pară că nu cântărea nici un gram. Mușchii brațelor i s-au încordat și s-au umflat când și-a așezat placa de bord cu ușurință, trimițându-mi un fior excitant prin toți porii.

– Tu ești Mia? m-a întrebat el în timp ce eu am descălecat de pe motocicletă și am pășit spre el, având grijă să-mi balanseze mai mult șoldurile. Ochii lui păreau să strălucească de apreciere în timp ce-mi mângâia formele cu privirea.

– Eu sunt. Tu ești Weston Charles Channing al treilea? Am ridicat trei degete în sus și mi-am înfipt o mână în șold.

A chicotit și s-a sprijinit de jeep, oferindu-mi o vedere și mai bună asupra pieptului său gol. La naiba, ce frumos era! Ochii lui verzi erau întunecați când privirile noastre s-au întâlnit.

– Al treilea, mi-a imitat el gestul. Prietenii îmi spun Wes, a spus pe un ton normal.

– Și eu sunt prietena ta? am întrebat sfioasă.

– Nu pot decât să sper, domnișoară Mia. Mi-a făcut cu ochiul și s-a întors, începând să scotocească în portbagajul jeepului. A scos un tricou alb, pe care și l-a tras repede peste cap, acoperind trupul acela superb. Aproape că i-am mulțumit pentru distragerea atenției. Imediat, Barbie cea proastă a plecat, lăsând loc încă o dată Miei celei inteligente. Ești gata să mergem?

– Sunt banii tăi, tu spui unde și când, i-am spus eu.

Wes și-a trecut limba peste buze, s-a uitat din nou la mine de sus până jos, a zâmbit și a clătinat din cap.

– Te-aș duce cu mașina, dar mi se pare că ai deja cu ce să mergi.

– E bine așa. Merg după tine.

* * *

Până când am ajuns la casa lui din Malibu, libidoul meu se potolise, cu toate că nu credeam că mi-ar lua prea mult să o iau de la capăt. Porțile casei lui s-au deschis și l-am urmat pe o mică alee șerpuită, până când am ajuns în fața unei case pe care te-ai fi așteptat mai degrabă să o vezi la munte. Nu era chiar o cabană din bârne, dar casa era făcută din pietre uriașe și lemn. O vegetație luxuriantă o înconjura din toate părțile, făcând-o să pară adăpostită într-un ascunziș secret dintr-o grădină.

Mi-am scos casca și am băgat-o în rucsac în timp ce-l urmam pe scările din piatră. Ușa nici măcar nu era încuiată. Presupun că dacă trăiești în Malibu și ai porți înalte cu garduri care îți împrejmuiesc proprietatea nu prea îți bați capul cu securitatea. Poate că avea sisteme de securitate pe undeva.

Am intrat într-o încăpere imensă, cu ecouri, cu bârne dintr-un lemn închis la culoare, care se întâlneau la mijloc. Podelele erau din lemn de cireș și acopereau întreaga suprafață, cât un palat. Erau presărate ici și colo de covorașe în culori întunecate rustice, lângă canapele din pluș de culoarea vinului de Burgundia, care păreau suficient de moi încât să alergi și să te arunci în ele. Camera era luminoasă și aerisită, cu ferestre de jur împrejur. Centrul de distracții era enorm, ocupând un întreg perete de aproape douăzeci de metri. Pe toate rafturile și în toate ungherele erau cărți și o mulțime de DVD-uri. Pereții erau plini de tapiserii în nuanțe vibrante. Oriunde vedeai cu ochii erau plante și obiecte de artă. Nimic din ceea ce m-aș fi așteptat de la un bărbat de douăzeci și ceva-treizeci de ani. Mi-am notat în gând să-i aflu vârsta și ocupația la un moment dat. Trebuia să fii destul de deștept sau extrem de bogat ca să deții asemenea lucruri.

– Locul ăsta e incredibil, am spus eu și m-am îndreptat spre ușile franțuzești care dădeau într-un balcon din lemn cu o

balustradă din fier forjat. Priveliştea înfăţişa munţi la rând şi panorame deschise care păreau să meargă la nesfârşit spre linia orizontului. Faptul că locuiam în centrul oraşului nu prea îmi oferise şansa de a aprecia sudul Californiei aşa cum ar face-o oricine care ar vedea acest peisaj.

Wes a zâmbit şi m-a apucat de mână. A lui era caldă şi moale. Confortabilă.

– Vino încoace. O să-ţi arăt ce m-a atras la acest loc. M-a dus de jur împrejurul balconului, până în partea cealaltă a casei imense.

Priveliştea mi-a tăiat răsuflarea când am ajuns, în sfârşit, pe partea cealaltă a verandei.

– O, Doamne, am şoptit eu, uluită. Mâna lui mi-a strâns-o mai tare pe a mea, trimiţând un fulger de electricitate să mă furnice în ceafă. În faţa mea se întindea, neobstrucţionat de nimic, Oceanul Pacific. Peisajul se întindea pe toată această jumătate a casei. Wes s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche, arătând spre o zonă nisipoasă adăpostită în mijlocul unui teren stâncos.

– Acolo e plaja El Matador, a spus el, suficient de aproape de mine încât să-i simt răsuflarea atingându-mi pielea de pe obraz. Aproape că puteam vedea de aici locul în care făcea surf.

– E... Am rămas fără cuvinte.

– Extraordinar, ştiu, a spus el, dar nu pe un ton arogant. Nu, părea să vadă priveliştea cu propria-i senzaţie de uluire, ceea ce m-a surprins. Un bărbat care locuieşte aici, vede asta în fiecare zi, şi totuşi este cucerit de darul ce i se înfăţişează privirii. Mi-am dat seama atunci că s-ar putea să fi fost neglijentă în aprecierea lui drept un tânăr bogat şi şmecher. Ochii lui păreau ai unui un om mai în vârstă, mult peste anii lui. M-a apucat de mână şi m-a tras în casă. Haide să-ţi arăt camera ta.

L-am urmat prin casa de câteva sute de metri pătraţi. Cameră după cameră zburau din faţa ochilor mei înainte de a apuca măcar să arunc o privire. Mi s-a părut ciudat că încă mă mai ţinea de mână, dar nu am spus nimic, de teamă că se va opri. Era plăcut să-i simt mâna mare şi caldă în mâna mea. Mă făcea

să mă simt în siguranță și protejată într-un fel pe care nu-l mai simțisem de ani buni.

Wes m-a dus până în fața unor uși duble. Atunci mi-a dat drumul la mână și a deschis ambele uși deodată.

– Acesta va fi căminul tău pentru următoarele douăzeci și patru de zile, mi-a spus el zâmbind în timp ce intram.

Camera era alb pe alb. Totul. Mobila, așternuturile, chiar și obiectele de artă erau în diferite tonuri de alb, cu cele mai mici urme de culoare. Era un contrast atât de dramatic cu culorile vii, bogate, din camera de zi. M-am încruntat fără să-mi dau seama.

– Nu-ți place? Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp. S-a dus și a deschis alte uși duble. Înăuntru erau suficiente haine cât pentru o armată, în toate culorile, texturile și materialele posibile. Așa mai merge. Aș putea să mă mut în garderobă. Părea, cu siguranță, suficient de mare. Mi-am trecut degetele peste hainele atârnate pe umerașe, cu toate etichetele încă agățate.

– E frumoasă, mulțumesc. Ce-ar fi să-mi spui puțin ce caut aici? l-am întrebat ieșind din garderobă și așezându-mă pe pat. Wes era un bărbat înalt, solid, dar nu masiv. Avea peste un metru optzeci și era echilibrat. Avea trupul unui înotător puternic care petrecea cu siguranță ceva timp la sala de forță, ridicând greutăți.

A tras aer în piept și și-a dus mâna la bărbie, lăsându-și cotul pe brațul scaunului.

– Mama, mi-a spus de parcă asta explica toate secretele universului. Am încruntat din sprâncene, iar el a clătinat din cap. În următoarele câteva săptămâni, trebuie să particip, atât personal, cât și profesional, la câteva evenimente. O femeie la brațul meu va alunga fetele mondene și interesatele care se întrec adesea pentru atenția mea, împiedicându-mă să-mi fac rețeaua pe care trebuie să o termin.

– Deci ai nevoie de un tampon care să alunge vulturii? Am chicotit, punând picior peste picior și scoțându-mi una din cizme, apoi am întins celălalt picior și am repetat operațiunea. Wes a dat din cap că da, apoi s-a uitat cu mare atenție în timp ce

eu îmi mișcam degetele în șosete. M-am uitat în jos și am văzut că își ținea mâna la gură, o încercare mascată de a-și opri râsul.

Aveam șosetele de Crăciun pe sub cizme. Șosetele până la genunchi, cu dungi roșii și verzi, se uitau, parcă, la mine, dovedindu-mi că tocmai am comis o sinucidere din punct de vedere al modei. Ca să nu mai spun că eram convinsă că am încălcat una dintre regulile lui Millie pentru damele de companie, purtând șosetele odioase. Mi-am mușcat buza și am îndrăznit să mă uit la Wes, dar el a continuat să zâmbească, exact ca o pisicuță prinsă la oala cu smântână.

Dând ochii peste cap, am pufnit:

– M-am îmbrăcat pe întuneric.

– Evident, a râs el. Mi se pare drăguț.

– Drăguț? Ăsta-i sărutul morții. M-am uitat pieziș la el. Crezi că sunt drăguță? Ei bine, nu îți primești banii înapoi, amice. Ai spus-o chiar tu, sunt aici pentru douăzeci și patru de zile. Nu o să dai înapoi! M-am ridicat și mi-am pus mâinile în șolduri.

El s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat gleznele goale. O, nu-i remarcasem picioarele. Erau lungi, zvelte și perfect îngrijite. Îi rămăseseră mici urme de nisip în partea arcuită a labei piciorului. Libidoul pe care îl potolisem și îl ascunsesem într-o gaură secretă scotea din nou capul, dând atenție celor mai mărunte detalii ale bărbatului din fața mea. Nu era corect. La el, până și laba piciorului era sexy.

– Calmează-te, Mia. Am spus că șosetele sunt drăguțe, nu tu. Tu, foarte probabil, ești una dintre cele mai frumoase femei pe care am avut plăcerea să le văd vreodată. Abia aștept să te văd dezbrăcată. Și-a strâmbat buzele într-un rânjet fierbinte și m-a privit pătrunzător.

Am tras încet aer în piept și m-am uitat la el cum se ridică. Privirile ni s-au întâlnit și a părut că au trecut minute întregi până când ne-am catalogat unul altuia nuanțele.

– Ăăă... Ei bine, mă bucur că mă consideri suficient de drăguță încât să fiu aici. Așa cum am spus, mă ai pentru toată luna și... stai așa... Atunci m-am prins de ceea ce spusese. Pardon?

Abia aștepți să mă vezi dezbrăcată? Cuvintele mi-au zburat într-un talmeș-balmeș de pe buze. Asta nu este inclus în contract...

– A, știu foarte bine ce e în contract, a spus Wes venind spre mine și strecurându-mi o mână în jurul taliei, ca să mă lipească de trupul lui. Am gâfâit când umflătura ca oțelul a unei erecții foarte mari mi-a apăsat burta. Privirea lui mi-a cercetat fața. S-a aplecat spre mine, atât de aproape, că i-am simțit răsuflarea pe buzele mele înfierbântate. Dacă te dezbrac, n-o să fie pentru că plătesc pentru asta. Buzele lui Wes mi-au atins pielea din spatele urechii, unde a depus un sărut ușor, lin ca o șoaptă. Am rămas perfect nemișcată, plăcerea trecându-mi ca fulgerul prin fiecare membru, cu fiecare nerv concentrat, așteptând următoarea lui atingere. Marginea aspră a bărbiei lui țepoase s-a strecurat sub bărbia mea fină, trimițându-mi fiori pe șira spinării și un val de căldură care mi s-a oprit între coapse. O să-ți arunci hainele pentru mine când vei fi pregătită. Nici măcar nu va trebui să ți-o cer, a șoptit el înainte de a mă săruta ușor în colțul buzelor.

S-a tras înapoi, cu ochii verzi învolburați de dorință reținută.

– Am de lucru în birou. Ești liberă să te plimbi pe aici, să faci plajă, să folosești piscina. Vreau să fii gata, într-o rochie de cocktail, la ora cinci fix. Trebuie să luăm parte la o cină de afaceri. Cu o ultimă ciupitură pe coapsa mea, s-a răsucit și a plecat. Pielea a continuat să simtă urma fantomatică a atingerii lui.

– La naiba, am spus eu, ametită, după ce-mi ținusem respirația atât de mult timp. Imediat ce buzele lui îmi atinseseră lobul urechii, îmi pierdusem capacitatea de a respira. O să-mi facă probleme!

Capitolul 3

Piscina era încălzită și înviorătoare. Am folosit timpul pe care îl aveam la dispoziție ca să mă bronzez și să fac niște exerciții fizice, sărind în piscină. Weston, sau Wes, cum îi place să i se spună, nu și-a făcut apariția. Mi-am imaginat că e ascuns în spatele uneia dintre multele uși închise pe lângă care am trecut în drum spre curtea interioară.

În timp ce lăsam apa să se usuce natural, a intrat în curtea interioară o femeie mărunțică, deși destul de plinuță, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni kaki și un pulover, ținând o tavă în mână. Am întins imediat mâna după prosop, care nu era acolo, și m-am uitat în jur. A zâmbit larg și s-a dus spre un coș, în colțul de lângă ușă, a ridicat capacul și a scos un prosop de plajă uriaș, în multe culori.

– Poftim, scumpo, a spus cu un accent britanic, întinzându-mi prosopul. Părul ei încărunțit și ochii căprui și blânzi îmi evocau o Mary Poppins mai în vârstă.

– Bună. Eu sunt Mia. M-am acoperit complet cu prosopul, ascunzând costumul de baie roșu minuscul pe care-l găsisem în garderobă. Mai erau câteva, dar erau atât de micuțe, încât am ales unul la întâmplare.

Mary Poppins a zâmbit și mi-a întins o mână mică.

– Doamna Croft. Eu am grijă de casă, îi fac domnului Channing mâncare, curățenie și ce mai e nevoie. Am dat din cap și mi-am stors părul, prinzându-l apoi într-o coadă de cal. Am vrut să-ți aduc o gustărică, să mă prezint și să te anunț că, dacă ai nevoie de ceva, poți să mă suni apăsând butonul *Servitori* de pe interfonul montat în fiecare cameră. A arătat spre panoul de butoane de pe peretele exterior. O să am grijă să-ți ofer zilnic un program al activităților tale și ale domnului

Channing, ca să fii pregătită. Ce-ai spune să ți-l strecor pe sub ușă în fiecare dimineață?

Am ridicat din umeri. Ca și ea, eram o servitoare angajată, numai că rolul meu era să arăt bine și să alung fetele bogate. Fiecare are crucea lui.

– Cum vă convine. Sunt ușor de mulțumit.

Doamna Croft m-a măsurat din cap până în picioare și apoi a aplecat capul. Pe buzele subțiri i-a apărut un zâmbet răutăcios.

– Am senzația că ești oricum, numai ușor de mulțumit nu, păpușă, mi-a făcut ea cu ochiul. Ar trebui să fie interesant, a mai adăugat, vag, înainte de a se răsuci pe călcâie, intrând înapoi în casă.

Ce-o mai fi însemnând și *asta*. Uitându-mă încă o dată la priveliștea fantastică, m-am gândit: „O să fie bani făcuți ușor". Un tip sexy de care *n-am* să mă îndrăgostesc, o casă bestială cu priveliște și haine noi cât pentru o armată. Până acum, pare un aranjament de milioane. Prin ușile deschise ale curții interioare, am văzut ceasul atârnat deasupra cuptorului din bucătărie și am remarcat că mai am încă o oră și jumătate până când Surferul cel Bogat și Sexy avea să aibă nevoie de însoțitoare, în prima mea zi de muncă.

Am decis că aveam să-l dau pe spate, chiar dacă nu are șosete de Crăciun, roșu cu verde.

* * *

Domnul Channing a ajuns la ușa mea, cu o bătaie scurtă, după care a intrat direct, fără a mai aștepta vreo invitație. *Atenție: Nu te îmbrăca afară din garderobă sau riști să-i oferi Stăpânului Moșiei un spectacol gratuit.* Deși ceva îmi spune că nu l-ar deranja deloc, dacă e să mă iau după ochii lui, care m-au măsurat din cap până-n picioare, nu o dată, ci de două ori. Nici priveliștea din partea asta a camerei nu era chiar rea. Arăta de-li-cios într-un costum negru elegant croit. Avea o cămașă extrem de albă, desfăcută la guler, care lăsa să se vadă o dungă sexy de gât masculin. Ținea în mână trei cravate și se uita la ținuta mea.

Eu purtam o rochie elegantă de cocktail de un mov vineţiu intens. Avea mărgele în partea de sus, care coborau în două şiraguri de material peste sâni, lăsând partea din mijloc deschisă, pentru maximum de decolteu, apoi se încrucişau pe coaste, cu alte pietre preţioase, lăsând tăieturi seducătoare în talie. Nu mai purtasem niciodată ceva atât de sexy, de elegant sau de scump. Mă simţeam ca Elisabeth Taylor într-una dintre reclamele ei la diamante. Rochia cădea lejer, oprindu-se sfioasă în dreptul genunchilor. Chiar dacă sunt dotată – iar rochia nu-mi permite să port sutien, fiind cu spatele gol –, îmi ţinea sânii frumos ridicaţi. Arătam şi, chiar mai mult, mă *simţeam* minunat pentru prima oară după multă vreme.

– Uau, a fost tot ce a spus Wes, cu o privire încântată pe faţa lui colţuroasă şi chipeşă. A ridicat cele trei cravate şi mi le-a arătat. Pe care? m-a întrebat înghiţind, apoi şi-a dres glasul. Am rânjit, bucurându-mă de fiecare secundă de câştig obţinut prin luarea prin surprindere. Poate că sunt eu o gagică motociclistă supărată, dar ştiu că m-am aranjat frumuşel.

Cravatele erau frumoase, iar una se potrivea mai bine cu rochia mea decât celelalte, dar în loc să i le iau din mână, mi-am aşezat mâinile pe gulerul lui, l-am tras în afară şi l-am reaşezat peste gulerul şi reverul costumului.

– Îmi place mai mult fără. Arăţi super.

Nu avea sens să nu fiu sinceră. Chiar arăta super.

Şi-a strâmbat buzele într-un rânjet care părea să spună că e mai sexy decât prevede legea, iar eu mi-am muşcat buza, simţind cum dantela chiloţilor mei se umezeşte. La naiba, dacă nu se opreşte, am să sar pe el. După cum mi-a amintit cu cruzime Ginelle azi-dimineaţă, trecuseră luni de când n-am mai simţit atingerea unui bărbat. Şi, ca să fiu sinceră, era mai degrabă cam un an. După Blaine, terminasem cu bărbaţii şi petrecusem tot anul spunându-mi că aş putea trăi ca o călugăriţă, atât timp cât am un vibrator şi suficiente prăjiturele de casă la îndemână. Pusă în faţa bărbatului acestuia, nu mai eram atât de sigură că celibatul e o decizie înţeleaptă. Pentru că în momentul acesta eram gata să pun mâna pe Surferul cel Sexy.

– N-o să-i placă mamei, mi-a şoptit el înainte de a mă apuca de încheietură, trăgându-mă spre el. M-am împleticit pe tocurile nesănătos de înalte ale pantofilor *stiletto* cumpăraţi de asistenta lui personală pentru cumpărături şi am căzut peste el. Mâinile mi s-au oprit pe peretele dur de muşchi care se simţea prin costum şi cămaşă. S-a uitat în jos la mine, iar eu am ridicat privirea spre el.

– Faci întotdeauna cum îţi spune mămica? l-am provocat eu.

A început să râdă şi ochii lui au căpătat o nuanţă verde ca a trifoiului. Mi-am dat seama că pot să mă uit la ochii aceia zile la rând şi să mă simt ca şi cum am câştigat un premiu.

– Nu, dar este evenimentul mamei. Îmi place să fiu băiat bun când e cazul. S-a aplecat şi a inhalat aerul la baza gâtului meu. Doamne, miroşi ca răsăritul de soare şi ca briza răcoroasă pe timp de vară, a spus trecându-şi buzele peste bărbia mea. M-au trecut fiori de excitaţie de la rădăcinile părului meu ondulat până-n tălpi. Şi eşti mai mult decât frumoasă. Mi-a sărutat din nou colţul buzelor. Fără contact complet al buzelor noastre. Aproape că am protestat, dar mi-am dat seama că face parte din jocul lui, şi era bun la asta. Arta seducţiei era, în mod evident, una dintre pasiunile lui. În clipa asta, eram complet de acord.

– Am face bine să plecăm, l-am prevenit eu.

Wes a zâmbit şi m-a apucat de mână, întorcându-se să mă conducă afară din cameră. Abia dacă am avut timp să-mi iau poşeta asortată, în care aveam telefonul, rujul şi cartea de identitate. Când am ajuns la uşă, ne aştepta doamna Croft. Avea în mână mai multe batistuţe pentru buzunarul de la piept. S-a uitat la rochia mea, a ales una asortată şi a început să se agite să i-o potrivească în buzunar.

– Poftim, a spus, trecându-şi mâinile peste sacou. Arăţi perfect, Sonny. Îi străluceau ochii de parcă îl pregătea pe propriul ei fiu pentru balul de absolvire. Ciudat. M-am abţinut să comentez. El i-a dat cravatele în mâinile pricepute.

– Mersi, Judi. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obrazul zbârcit. S-a uitat la mine, m-a măsurat din cap până în picioare, apoi s-a

întors din nou spre servitoarea-liniuță-bucătăreasa-liniuță-menajera lui. Nu sunt foarte sigură ce este. Rochia e perfectă. I-a mulțumit și m-a condus spre limuzina care ne aștepta în față.

Judi a cumpărat hainele? Restul gândurilor au fugit și mi-a căzut fața la vederea dimensiunilor limuzinei. Era lungă, mai lungă decât orice am mai văzut până acum. Nu mă mai urcasem niciodată într-o limuzină, dar când ne-am apropiat, Wes și-a lăsat capul într-o parte și s-a uitat la mine cu un surâs ciudat.

– Ai mai mers vreodată cu limuzina? m-a întrebat el, în mod evident amuzat.

Mi-am îndreptat umerii și am pornit spre limuzină ca și cum aș mai fi mers de un milion de ori.

– Sigur că da, și am deschis portiera. El și-a dus mâna la gură, strângându-și cu cealaltă brațul în dreptul cotului, și a râs. Am bătut în retragere, neînțelegând gluma.

– Atunci de ce încerci să te urci în față? A făcut semn spre portiera pe care o țineam deschisă. M-am uitat înăuntru și am văzut volanul. Când m-am îndreptat, era un domn îmbrăcat în ceea ce trebuie să fi fost o uniformă neagră de șofer, care ținea deschisă ușa din spate.

– Știam. Voiam doar să-l întreb pe șofer unde mergem. M-am împleticit spre ușă, cu obrajii arzând.

– Desigur. Mi-a pus o mână pe spate și m-a împins ușor înăuntru, cu un chicotit.

După ce ne-am așezat, mi-a oferit un pahar de șampanie, pe care l-am acceptat cu bucurie.

– Mulțumesc.

A zâmbit și a turnat un pahar și pentru el. Am ciocnit.

– Pentru ce toastăm? am întrebat eu.

– Ce-ar fi să toastăm pentru prietenie? A rânjit și mi-a pus o mână caldă sus, pe coapse, mult mai sus decât ar face-o un prieten. Era plăcut. Prieteni buni. A lăsat ochii în jos spre buzele mele, iar eu mi-am mușcat buza de jos.

– Prieteni care fac sex? l-am întrebat eu, ridicând o sprânceană pentru efect și așezându-mă picior peste picior. Mâna aceea a lui a mai urcat câțiva centimetri până a ajuns pe piele.

M-a fixat cu privirea și m-a făcut să mă simt caldă, fierbinte chiar, sub ochii lui înfierbântați.

– Doamne, sper, a șoptit el și s-a aplecat spre mine.

Ca să-i dejoc planurile și să-mi păstrez mințile, am ridicat imediat paharul de șampanie și mi l-am lipit de buze, sorbind o gură sănătoasă din licoarea spumoasă.

Wes s-a lăsat pe spate și a gemut, aranjându-și prohabul – nu foarte subtil. Am chicotit, iar el mi-a aruncat câteva săgeți din priviri, dar apoi a clătinat din cap și a rânjit. Da, avea să-mi placă jocul acesta de-a șoarecele și pisica. Deși momentan nu prea știam sigur cine e șoarecele și cine pisica. Până la urmă, mă distram prea bine ca să-mi pese.

Am ajuns la o vilă dichisită pe Malibu Hills, nu departe de locul unde locuia Wes. Când am urcat scările, am văzut prin ferestre oameni învârtindu-se. Toți erau îmbrăcați la patru ace și aveau câte un pahar în mână. Majoritatea femeilor care îi însoțeau păreau de vârsta mea, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că bărbații nu erau.

– Cu ce te ocupi, de fapt? i-am șoptit în timp ce mă conducea la bar. Mi-am dat seama când am intrat că știam foarte puține lucruri despre ceea ce trebuia să fac, în afară de a le ține la distanță pe curvișteinele de la Hollywood.

– Scriu scenarii, mi-a spus el pe un ton normal, în timp ce îl așteptam pe barman să se apropie de noi. Părea ciudat să existe un bar întreg în casa cuiva, dar încăperea era uriașă, de mărimea unei săli de bal, așa că poate nu era, totuși, atât de ciudat. De tavan atârnau candelabre, iar un perete de sticlă lăsa vederea liberă asupra oceanului, la fel ca acasă la Wes, doar că la scară mult mai mare. Persoana asta este *über* bogată. Spre deosebire de Wes, care nu e decât *beaucoup* bogat.

Mi-a întins un alt pahar cu șampanie.

– Adică pentru piese? am întrebat în timp ce cercetam zona cu privirea. Într-o clipă, am văzut într-un colț un stol de fete gătite și gata de atac. Se concentrau asupra lui Wes și aveau în priviri simboluri pofticioase ale dolarului.

– Mai degrabă pentru filme.

– Ha. Am auzit de vreunul? M-am întors spre el, iar el a zâmbit.

– Probabil, a râs el pe înfundate și a luat o gură dintr-un lichid de culoarea ambrei dintr-un pahar de cocktail. Puteam să simt mirosul de whisky de la un kilometru, și nu-mi trezea amintiri plăcute. M-am dat un pas înapoi și am continuat să mă uit la vulturi.

Wes mi-a pus o mână pe umărul gol, cu o privire derutată și nesigură.

– Ce s-a întâmplat?

Am tras adânc aer în piept și mi-am reprimat frustrarea pe care o aveam din cauza tatei și a patimii lui pentru băutură și pariuri care mă adusese în situația asta. Am clătinat din cap.

– Nimic.

M-a apucat de bărbie și m-a privit în ochi.

– Ceva e. Nu te întreb a doua oară, m-a avertizat.

Am ridicat din umeri cu nonșalanță.

– Urăsc mirosul de whisky – dar nu-i nici o problemă. M-am mișcat și m-am desprins din mâna lui. El a lăsat băutura pe tejgheaua barului și i-a făcut un semn barmanului.

– M-am răzgândit. Gin tonic, a spus el, iar bărbatul a încuviințat din cap.

– Nu trebuia să faci asta, am început eu, dar mi-a închis gura, ridicând o mână spre obrazul meu. L-a cuprins și și-a trecut cu tandrețe un deget peste buza mea inferioară.

A apucat-o cu degetul, iar eu mi-am dorit atât de mult să-mi apăs limba de deget și să gust un pic din el. N-am făcut-o, totuși, temându-mă de ceea ce ar face sau gândi.

– Așa am vrut eu. Acum, hai să te prezint mamei.

Cu un efort supraomenesc, l-am urmat, nedorindu-mi decât să alerg dincolo de ușile acestea duble, până jos, pe plajă, până la ocean, unde să mă înec imediat. Ce dracu' caut eu la o petrecere sofisticată, la brațul unui bărbat care scrie filme și care are mai mulți bani decât o să văd eu în toată viața mea? Eu

sunt fiica unui parior din Vegas, abandonată de mama la o vârstă fragedă, am lucrat mai mult ca ospătăriță și de ceva timp încerc să ajung o actriță de mâna a doua.

Wes m-a condus prin puzderia de oameni. Frânturi de conversație despre vacanțe exotice, ultimul film de acțiune, cine mai era pe la Hollywood și ce mai făcea nu știu ce corporație importantă mi-au invadat mintea pe măsură ce treceam pe lângă mici grupulețe. Bărbații se uitau admirativ la mine, femeile lor – nu prea. Buzele umflate și anorexia erau evident ultima modă, iar eu nu aveam nici una, nici alta, iar în rochia asta nu lăsam *nimic* la mâna imaginației.

Am trecut prin mulțime, ajungând în spatele camerei, unde erau o grămadă de scaune cu spătar înalt și câteva rafturi cu cărți. O femeie mai în vârstă, probabil în jur de cincizeci de ani, stătea lângă un bărbat care semăna suspect de tare cu Wes. Era tot înalt și blond, numai că domnul acesta în costum gri deschis, care se potrivea cu rochia de un roz pal a soției sale, avea constituția unui fundaș, spre deosebire de Wes, care avea construcția mai elegantă a unui înotător/surfer.

– Bună, mamă, bună, tată, i-a abordat Wes. Femeia mai în vârstă avea părul blond deschis, aproape alb, și ochi albaștri uluitori. Avea buze pline, ca ale fiului ei, acoperite cu un ruj mov care se potrivea bine cu culoarea pielii ei. Avea părul prins într-un coc franțuzesc sever și perle la gât și în urechi. Era de o eleganță clasică.

Bătrânul Channing și-a bătut fiul pe umăr.

– Fiule, i-a spus el cu o notă de mândrie în glas. Mama și-a apropiat buzele de obrajii lui fără a-l atinge, ceea ce, în mod normal, ar părea un gest foarte afectat, dar apoi i-a cuprins obrajii în palme, zâmbindu-i fiului ei cu căldură.

– Văd că ai mers pe mâna mea cu alegerea, am auzit-o șoptind și s-a întors spre mine. Emoțiile pe care le-am avut înainte de întâlnirea cu Wes mi-au revenit – și mai puternice. *Mama m-a ales?* Știam că ea și mătușa Millie se cunosc, dar e cam ciudat ca o mamă să aleagă o prostituată de lux pentru fiul ei. M-au cam trecut fiorii.

Wes s-a întors spre mine și mi-a pus o mână pe spate. Contactul piele pe piele m-a făcut să tresar. Uitasem că rochia are spatele complet gol, exceptând încrucișarea celor două barete cu mărgele în zona omoplaților. În rest, era complet deschisă până în talie. Mâna lui ardea ca focul acolo unde vârfurile degetelor lui desenau mici cercuri. M-am cutremurat și m-am apropiat mai tare de el, fără ca măcar să mi-o ceară.

– Mamă, tată, ea este Mia Saunders, prietena mea, a rânjit el, iar eu am întins mâna. Mia, el este Weston Channing al II-lea, și mama mea, Claire.

– Sunt încântată să vă cunosc, doamnă și domnule Channing!

Mama lui Wes și-a încrucișat brațele la piept și și-a dus o mână la obraz. Roșea drăguț și zâmbea atât de larg, de parcă ar fi râs în interior de o glumă pe care o știa numai ea. S-a aplecat spre tatăl lui.

– Nu-i așa că e fermecătoare?

Mi-a făcut cu ochiul, clătinând din cap.

– Ăăă, mulțumesc, am spus eu, iar tatăl a izbucnit în râs.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Saunders.

– O, prefer să-mi spuneți Mia. A înclinat ușor din cap.

Aparent, conversația se sfârșise, pentru că s-a îndepărtat și l-a apucat pe Wes de braț.

– Acum, fiule, povestește-mi despre ultimul proiect la care lucrezi. Am auzit că vor să-ți ofere 3% din buget. Asta nu ți-ar aduce decât trei milioane net, în timp ce ei fac câteva sute de milioane cu ultimul film din seria *Onoarea*. Trebuie să mărești miza, a bubuit vocea lui pe un ton dur.

Serialul *Onoarea*! Weston Channing al III-ilea a scris afurisita aia de serie *Onoarea*! Să-mi bag...! Filmele lui aveau mare succes – *uriaș!* – încă de la primul, *Onoarea lui Jeremiah*, lansat acum trei ani. A ieșit unul pe an. Modul lui imaginativ de a combina un soldat care-și caută iubirea vieții cu cantități masive de sânge, violență, explozii, patriotism și scene foarte fierbinți de sex a dus la niște filme epocale, cu încasări-record.

– O să-mi dea zece la sută din bugetul total și șansa de a regiza, a trecut vocea adâncă a lui Wes prin ameteala mea.

Chiar când descifram urzeala, înțelegând că am fost contractată pe o lună cu bani din drepturile de autor pentru un film, în spatele lui Wes au apărut două femei.

Cele două păsări de pradă așteptau răbdătoare să fie remarcate. Una își răsucea o buclă din părul ei blond platinat și purta o rochie oribilă, aurie, fără bretele, cu sânii ei din plastic ridicați până la capacitatea maximă. I-am studiat ținuta și am făcut un pas în spate. Era atât de slăbănoagă, i se vedea fiecare coastă. Nici bruneta care stătea lângă ea nu era mai brează. Sâni falși – unul chiar părea mai mare decât celălalt –, pentru că vedeam aproape fiecare centimetru din ei prin materialul subțire al rochiei mulate. I se întăriseră sfârcurile și am vrut să-i spun să se maseze și să le încălzească înainte de a se face de râs, dar ceva mi-a spus că așa le voia.

Showtime. Trebuie să-mi câștig cecul de o sută de mii de dolari. Numai gândul că atâția bani o să ajungă la Blaine lună de lună mă făcea să vreau să mă arunc înainte. Imediat ce tatăl meu avea să-și revină, aveam să-i arăt eu lui pentru că m-a băgat din nou în așa o situație!

– Hei, iubitule, cred că sunt niște oameni acolo, am arătat eu la întâmplare spre partea cealaltă a camerei, făcându-i semn din ochi să se uite în spate. Wes a prins mișcarea mea subtilă din ochi și s-a uitat peste umăr. Piți unu și piți doi și-au împins imediat în față țâțele false în chip de salut, apoi și-au țuguiat buzele umflate, pline cu colagen.

Wes m-a luat de mijloc cu un braț.

– Mă ții mereu în banca mea, mersi. Și-a frecat nasul de obrazul meu, iar eu am rânjit.

– E o muncă grea, dar cineva trebuie s-o facă și pe asta! am exagerat cu încântarea, cu un ton atât de fals și de voit.

Wes s-a aplecat în față și m-a sărutat ușor pe gât, apoi a inhalat.

– Mmm, mersi, mi-a șoptit chiar la ureche. Era atât de aproape, încât puteam să-i simt căldura buzelor arzându-mi gâtul, apoi s-a tras înapoi.

– Ne vedem la balul de caritate de săptămâna viitoare, a spus el.

În mod surprinzător, mama lui a pătruns în spațiul nostru, la mai puțin de un metru.

– Nu, nu și nu, nu merge așa. Vreau să petrec mai mult timp ca s-o cunosc pe Mia, dragă. Mi-a aruncat unul dintre acele zâmbete materne care chiar te fac să te simți ca și cum nimic nu ar avea mai prețios pe lume decât pe tine în fața lor. Desigur, eu nu am avut niciodată parte de așa ceva, dar, dacă aș fi avut, sunt sigură că ar fi fost exact ca al lui Claire Channing.

Wes a înțepenit lângă mine.

– Mamă... a prevenit-o el.

Ea i-a netezit reverele cu mâna și i-a încheiat unul dintre nasturii de la cămașă. Eu chicoteam pe înfundate în timp ce ea se agita în jurul lui.

– Vai, dragă, calmează-te. Știu că Mia este doar o *prietenă*. Așa că nu se întâmplă nimic dacă o aduci la un dejun duminică, nu-i așa? a întrebat ea pe un ton care avea cu siguranță o doză serioasă de inducere a vinovăției. M-am întrebat imediat dacă o fi catolică. Bunica mea avea un asemenea ton și era, de regulă, urmat de o frază luată direct din Biblie.

Wes a oftat, clătinând din cap.

– O să venim. La aceeași oră? a întrebat-o el.

– Așa te vreau, băiatul meu cuminte! S-a prefăcut din nou că-l sărută pe amândoi obrajii, apoi s-a întors și a făcut la fel și cu mine.

Ne-am îndreptat încă o dată spre bar.

– Vreau să beau ceva, a spus el, luând-o înainte.

N-am putut să mă abțin și am izbucnit în râs.

– Ce-i așa de amuzant?

– Faci mereu ceea ce-ți spune mămica, am râs eu. Când am ajuns la bar, m-am dat mai aproape de el. Băiatul mamei! i-am suflat în ureche.

– O, taci din gură! Mă întreb serios dacă am fost zdravăn la cap acceptând asta. Puteam să aleg o păpușă Barbie fără creier,

știi? A ridicat o sprânceană și și-a strâmbat buzele, prefăcându-se mânios, dar ochii l-au dat de gol. Erau plini de umor și străluceau, verzui.

Ochii lui treceau de la verde deschis la un verde strălucitor ca o pădure într-o secundă. Și-a lins buzele și n-am putut să mă abțin să nu mi le ling și eu pe ale mele. Căldura mâinii lui pe spatele meu gol mi se prelingea pe sub piele. Când sunt în brațele lui, e ca și cum întreaga cameră se topește. Puteam să-i simt inima pulsând lângă pieptul meu.

Bum-bum! Bum-bum! Bum-bum!

– Ești o pacoste, a zis el strângând din buze și s-a aplecat spre mine. Nu ne despărțeau mai mult de zece centimetri, în mijlocul unei petreceri de afaceri, stând direct în fața barului, unde ne putea vedea toată lumea.

– Și tu ești băiatul mamei! Am ales să dezamorsez situația și să ies din îmbrățișarea lui atât de repede pe cât au putut pantofii mei cei noi să mă scoată de acolo și m-am trântit pe un scăunel.

– Deci așa ai de gând să joci, ai? a rânjit el și și-a întins mâna cu degete lungi spre bărbie, unde și-a frecat degetul mare și arătătorul de falcă. Să-nceapă meciul, domnișoară Mia!

Capitolul 4

Când am ajuns înapoi acasă mai târziu, în seara aceea, m-am prefăcut obosită și practic am alergat în camera mea, închizând și încuind ușa. Am așteptat lângă ușă, chinuindu-mă să aud prin lemn dacă s-a luat după mine. Oricât de mult îmi doream să fiu cu el, în așternuturi, adică, chiar trebuia să păstrez distanța dintre noi. Nu am avut timp să mă conving să nu mă atașez emoțional de Wes. A fost atât de drăguț, de potolit, s-a preocupat să mă includă în conversațiile de afaceri, chiar dacă erau destul de neprotocolare. Ar fi bine să nu uit unde mi-e locul. Nu sunt cu nimic mai mult decât o servitoare.

Pe de altă parte, de ce nu m-aș distra? Sunt adultă, iar el este un bărbat incredibil de sexy și de dornic. Suntem tineri și avem aproape o lună în care o să fim unul lângă altul. Dacă ar fi să mă iau după chimia sexuală din seara asta, aș paria pe motocicleta mea că e minunat la pat. Mi-ar prinde bine un futai, m-ar mai relaxa. A trecut un an de când n-am mai făcut sex și vibratorul meu nu prea mai face față. Am nevoie de o conexiune fizică. De un trup cald și masculin.

Stăteam în mijlocul camerei, uitându-mă în jur la toate nuanțele de alb. Patul arăta ca un norișor alb pufos. Puteam să pariez că e și comod. Wes nu pare genul care să se zgârcească la materiale de lux pentru musafirii lui. Nu, e genul care s-ar asigura că totul e așa cum trebuie. Plimbându-mă prin cameră, m-am gândit la următoarea mea mișcare. Era pe acolo pe undeva. Potrivit ceasului de pe noptieră, era foarte târziu. Unu dimineața. Ne-am distrat de minune, am inventat un joc în care am numărat de câte ori l-a abordat o oportunistă în căutarea averii lui și de câte ori am fost privită cu ură. *Douăzeci și patru.* A avut douăzeci și patru

de admiratoare într-o seară. Avea logică să-şi dorească să angajeze un paravan. Dacă chiar ar fi pierdut vremea pălăvrăgind cu toate femeile acelea, n-ar fi putut discuta cu nici unul dintre producătorii, regizorii sau actorii pentru care venise la eveniment.

Iar Wes era atât de în elementul său. Se mişca prin cameră ca uleiul prin apă, sinuos, lichid, fără să petreacă mai mult timp cu o persoană decât cu alta. Eram destul de sigură că nebunia lui e controlată, dar nu am pus întrebări. Am urmat regulile jocului şi am făcut-o pe paravanul. Când se apropia câte o prăjină cu ţâţe, mă întorceam, mă prezentam şi aveam grijă să-l ating şi să mă las pe Wes suficient de mult încât femeia să se încrunte şi să se târască de acolo ca un şarpe ce era. Toate erau la fel. Cu excepţia mamei lui Wes, Claire, nu am cunoscut nici măcar o femeie cumsecade. Şi foarte puţine peste douăzeci şi cinci de ani. Se pare că bărbaţilor mai în vârstă din industrie le place să aibă câte o bucăţică bună atârnată de ei. Femeile se mulţumeau să stea lângă ei, cu ochii goi privind pe fereastră, în timp ce se clătinau pe tocuri-cui şi sorbeau din şampanii absurd de scumpe. Probabil până în punctul în care îşi petreceau seara complet ameţite de băutură, dar fără a se face praf.

Cred că, dacă stai să te gândeşti, nici eu nu eram prea diferită. Tehnic vorbind, eram alături de Wes pentru acelaşi motiv pentru care erau toate. Pentru bani. Aveam nevoie de ei, şi are mai puţină importanţă dacă ele *aveau nevoie* sau doar *şi-i doreau*. După ce m-am gândit la asta, am simţit o amăreală în stomac, zvâcnind neconfortabil.

Înainte de a realiza ce fac, m-am trezit umblând prin casa întunecată. Când am ajuns în camera de zi, am trecut pe un coridor pe care nu-l mai văzusem, care avea în capăt un singur set de uşi duble. Mi-am lipit urechea de uşă şi am auzit sonorul televizorului. Am bătut la uşă, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

– Intră, l-am auzit pe Wes.

Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa. El stătea sprijinit de tăblia unui pat imens. Camera era întunecoasă, ca o peşteră, cu un şemineu aprins într-o parte şi un perete din

sticlă cu ceea ce cred că era vedere asupra oceanului, am dedus eu știind pe ce parte a casei se află camera. Draperiile erau trase aproape complet. Din loc în loc, erau piese de mobilier masculin, din lemn masiv. M-am uitat la televizor, pus pe pauză, care părea să difuzeze un meci de fotbal.

Wes nu a spus nimic când i-am întâlnit, în sfârșit, privirea. Nici nu se mișcase măcar un centimetru. Pielea de pe pieptul lui gol strălucea aurie de la lumina focului din șemineu, iar el stătea rezemat, doar în pantaloni de pijama. Doamne, era o operă de artă. Lumina focului licărea printre dealurile și văile abdomenului său musculos, iar pectoralii bine definiți m-au făcut să salivez. Inima a început să-mi pulseze atât de tare în piept, încât eram sigură că o poate auzi și el. În loc să mă întorc în camera mea, pretinzând că voiam să-l rog ceva sau prefăcându-mă că m-am rătăcit, mi-am ridicat mâna până la capătul de sus al rochiei mele și am tras.

În doar o secundă, rochia a căzut la podea într-un morman de mătase mov. Wes a scos un sunet de uimire când mi-am adunat părul care-mi căzuse peste față și l-am dat pe spate. Am rămas perfect nemișcată, având pe mine doar un chiloțel din dantelă neagră și pantofii cu toc înalt.

– Vino încoace! Vocea lui Wes era joasă și nefirească. Tonul lejer pe care îl avea mai devreme, când ne-am întâlnit, și toată seara, dispăruse de mult. Îi luaseră locul controlul, dorința și libidoul. Cele trei favorite ale mele.

Am pășit cu dificultate pe tocuri spre marginea patului, oprindu-mă la o jumătate de metru de el. Simțeam căldura dinspre șemineu trecându-mi peste piele și încălzind-o. Pe măsură ce privirea lui Wes îmi cerceta fiecare centimetru, sfârcurile mi s-au strâns dureros, iar spațiul dintre picioarele mele s-a înmuiat. Cu fiecare atingere ușoară a ochilor lui peste o curbură, o margine goală, clitorisul meu pulsa, mă durea, *implora* să fie atins.

– Întoarce-te, a fost singurul lucru pe care mi l-a spus de când am intrat. Nu am răspuns nimic. Încă pe tocuri, m-am

răsucit pe călcâie, prezentându-i spatele. A gemut din gât văzându-mi fundul gol.

Căldura focului mi-a încălzit partea goală din față și, chiar când credeam că o să mor de nerăbdare, o mângâiere ca atingerea unei pene a început la baza gâtului meu, continuând în jos, pe șira spinării, atingând fiecare umflătură și coamă. Am început să gâfâi, simțind că aceeași căldură mă izbește din spate, numai că nu mai era de la șemineu. Mirosul bărbatului și al oceanului umpleau aerul din jurul meu și am închis ochii. Curând, atingerea ușoară a devenit mai fermă. Mâna lui Wes m-a prins peste brațe și m-a tras lângă el. Piele pe piele.

I-am simțit răsuflarea pe gât când mi-a dat părul la o parte. Cu celălalt braț în jurul meu, cu o mână puternică cuprinzându-mi un sân gol, în timp ce buzele lui atingeau coloana sensibilă a gâtului meu. N-am putut să mă abțin. Am gemut în clipa în care degetul lui mare și cel arătător au agățat sfârcul erect, trimițându-mi fuioare de excitare prin fiecare terminație nervoasă.

– Iubito, trebuie să stabilim niște reguli de bază. Vocea lui era un mormăit pe pielea mea. Și-a trecut limba peste un umăr și m-a mușcat.

Am gemut.

– Reguli de bază? Abia am reușit să rostesc cuvintele, bucurându-mă de degetele lui talentate, care apucau și trăgeau de fiecare protuberanță. Corpul meu era hiperalert, cu mâinile lui masând și cuprinzând fiecare glob, în timp ce degetele lui neliniștite ofereau cea mai frumoasă tortură fiecărui sfârc.

– Regula numărul 1: vom face nebunesc de mult sex luna asta. A apăsat tare pe fiecare sfârc în același timp. Am țipat în extaz, căldura dintre picioarele mele udând bucățica de material pe care o purtam.

– Și asta-i o regulă? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată, lăsându-mă mai mult peste el și lovindu-mi fundul de erecția lui masivă. În ceea ce mă privea, părea o regulă a naibii de bună.

Wes a gemut și apoi s-a răzbunat răsucindu-mi fiecare sfârc, adăugând cantitatea potrivită de plăcere și durere.

– Regula numărul 2 este că, atunci când suntem împreună în felul acesta, suntem doar noi doi. Suntem monogami toată luna.

Mi-am mușcat buza și m-am concentrat să-mi răsucesc șoldurile, apăsând pe ceea ce simțeam a fi un pachet destul de impresionant.

– De acord.

Mâinile s-au retras de pe sânul meu pentru o clipă, apoi au revenit, deși cumva umezite. Alunecau cu ușurință în jurul fiecărei areole și m-am topit, abia mai fiind în stare să mă țin pe picioare.

Probabil că mi-a simțit instabilitatea și s-a mutat ca să-și fixeze un braț sub talia mea, dar a continuat cu dulcea seducere a sânilor mei. Doamne, tipul e noul meu erou. Dacă o ține așa, am să termin fără ca măcar să mă penetreze. Am întins un braț și l-am apucat de gât, arcuindu-mă în mâna lui, dorind atât de tare să-l sărut, dar faptul că mă ținea de talie și presiunea fermă a trupului lui pe spatele meu m-au împiedicat.

– Regula numărul 3: *niciodată* nu dormim în același pat. Nu vrem să confundăm asta cu ceva ce nu este. Îmi placi, Mia. Foarte mult. N-aș vrea să te rănesc făcându-te să crezi că sunt în situația de a avea o relație. Înțelegi?

Mâna care era pe talia mea s-a mișcat și a alunecat în jos, foarte jos, până când a ajuns acolo, exact *acolo* unde-l doream mai mult.

– Da, la naiba, înțeleg, am spus și mi-am împins coapsele în degetul lui care se rotea rapid. Și chiar înțelesesem. Voiam exact același lucru. Prietenie și eliberare sexuală.

A chicotit cu gura lipită de gâtul meu, am simțit suflul de aer răvășindu-mi părul. Din senin, mi-a răsucit corpul, s-a lăsat în genunchi și mi-a dat jos chiloții. Au rămas agățați de glezne, unde neglijasem să-mi scot pantofii. Când ni s-au întâlnit privirile, m-a deschis cu degetul mare, și-a scos limba și a pornit la treabă pe clitorisul meu.

– O! O! O! Eram redusă la monosilabe și nimic altceva.

Pot să jur că a început să vorbească în timp ce mă lingea. Mintea mea avea probleme să se concentreze prea tare, dar

într-un târziu s-a tras la o parte, iar eu am intervenit, apucându-l de păr și încercând să-l trag înapoi spre crăpătura care mă durea.

– Regula numărul 4 – i-au sclipit ochii și mi-a inhalat parfumul, apoi s-a lins pe buze ca și cum se bucura de cea mai fină delicatesă și se pregătea să se înfrupte. Să nu te îndrăgostești niciodată, a spus cu un rânjet, apoi a supt miezul pulsând și și-a trecut limba peste vârf.

Aproape că m-am prăbușit. M-am lăsat pe spate și el m-a ajutat să mă așez într-o poziție în care stăteam întinsă pe pat, cu picioarele atârnând peste margine și desfăcute, cu el între ele.

– S-ar putea să nu fie posibil... am șoptit eu în timp ce limba lui își făcea loc în sexul meu. Eram aproape să termin când s-a oprit în mijlocul unei combinații perfecte de limbă și deget. Am gemut puternic.

– Poftim? a spus el cu vocea tăioasă ca o lamă.

L-am apucat de păr și m-am răsucit să mă sprijin în coate.

– Liniștește-te, Wes. Sunt îndrăgostită de limba ta. Acum bag-o în mine și fă-mă să termin ca să-ți pot întoarce favoarea.

I-a trecut peste față cel mai sexy rânjet pe care l-am văzut vreodată.

– Am luat cea mai bună decizie când te-am angajat. Și-a lins buzele și s-a aplecat să sufle peste carnea umedă.

Mi-am ridicat șoldurile.

– Dovedește-o! l-am tachinat eu, iar el a făcut-o, iar și iar.

* * *

– De ce luăm din nou cina cu tipul ăsta? am întrebat eu în timp ce Wes mă conducea spre un lift care avea să ne ducă într-un restaurant de la ultimul etaj al unui zgârie-nori. Locuiam în Los Angeles de o jumătate de an și nu cred că ajunsesem măcar o dată la o cină la patru ace. Mi-am amintit cât de tristă era viața mea amoroasă. Cel puțin, cu meseria asta, aveam să mă bucur de lucrurile cele mai elegante... măcar speram că asta era un efect secundar plăcut. Probabil că avea să depindă de client. Dar în acest moment îl țineam de mână pe cel pe care îl consideram cel mai sexy bărbat în viață și mă distram din plin.

Azi-noapte, după ce a avut grijă de mine de multe ori cu gura, i-am întors favoarea, oferindu-i ceea ce consider un sex oral de mare clasă. Când a terminat, am făcut duș împreună și am stat de vorbă cât ne-am uscat. Când am observat că se întărește, m-am așezat rapid în genunchi și m-am ocupat de el, apoi el m-a adus din nou cu degetele într-o stare de extaz, până la saţietate. A fost ciudat, dar abia în dimineaţa asta am realizat că nu am avut contact sexual efectiv. Pe deasupra, nici măcar nu ne-am sărutat. A fost de departe cea mai tare experienţă sexuală pe care am avut-o vreodată, și totuși partea emoţională a fost lăsată deoparte. Poate asta era și șmecheria, de fapt? De care prietena mea cea mai bună, Ginelle, și toate celelalte prietene ale mele își dăduseră seama deja.

Futai... fără obligaţii.

Părea să fie pe dos pentru mine. Chiar dacă mă consideram o fată rea, obraznică, genul de tipă concentrată pe scopurile ei, tot mă îndrăgostisem de fiecare bărbat cu care m-am culcat vreodată.

De absolut toţi.

Dar, după noaptea trecută, mă simţeam mai bine cu Wes decât mă simțisem cu oricare dintre ei, și totul se baza pe respect reciproc, prietenie și o doză apreciabilă de orgasme dătătoare de plăcere. După ce am terminat dușul, el a rămas înăuntru, iar eu am pornit pe hol spre living-room și m-am prăbușit într-un nor. Îmi amintesc vag că Wes m-a învelit și m-a sărutat pe tâmplă, spunându-mi „Noapte bună, iubito!". Apoi m-am trezit când mi s-a strecurat programul zilei pe sub ușă și am găsit ouă cu șuncă la micul dejun. Doamna Croft ne-a servit pe mine și pe Wes în timp ce am trecut prin programul săptămânii. Wes mi-a explicat detaliile, cum ar fi dacă un eveniment era sau nu formal, iar eu am luat notiţe cu privire la ţinute, program și scopul fiecărei ieșiri.

Chiar părea o slujbă adevărată. Ca și cum aș fi fost asistenta personală a lui Weston Charles Channing al III-lea, nu o prostituată angajată. Tehnic, nici nu eram prostituată, chiar dacă am

făcut sex cu el de la prima întâlnire. Dar asta a fost pentru că eram excitată şi singură, iar el era sexy şi eu mă simţeam deprimată. Wes a rezolvat problema şi a stabilit regulile. Acestea îmi convin de minune şi am de gând să mă ţin de ele. Să nu mă culc cu alţii, să nu ne culcăm împreună, adică să nu *dormim* împreună, şi să nu ne îndrăgostim. Mare brânză.

Wes a apăsat pe butonul pentru ultimul etaj şi s-a sprijinit de peretele ascensorului.

– Ne întâlnim cu regizorul principal de la *Onoarea*, partea a patra, pe care am denumit-o *Codul onoarei*. Este vorba despre un soldat care scrie mesaje şi coduri secrete către superiorii lui în timp ce se ascunde, sub acoperire, la inamic. El îi trimite şi iubitei sale scrisori în acelaşi cod, dar ea nu înţelege ce îi spune până când nu o conduce într-o călătorie care să o ajute să descifreze codurile.

I-am zâmbit, văzând că i se luminează ochii când îşi explică povestea.

– Sună foarte romantic.

A zâmbit, clătinând din sprâncene.

– Asta-i şi ideea. Face femeile să devină pasionate de filme orientate în mod obişnuit spre bărbaţi. Sânge, violenţă, lucruri care sar în aer, militărie, spionaj, lucruri pe care un bărbat chiar poate să le priceapă.

Am încuviinţat din cap, iar el m-a condus la o masă elegantă pentru patru persoane. Un bărbat în costum şi o blondă micuţă erau aşezaţi deja la masă.

– Bună ziua, doamnă şi domnule Underwood. Wes le-a întins mâna amândurora. Mă bucur să vă văd. Ea este prietena mea, Mia Saunders.

Le-am strâns mâinile, iar Wes mi-a ţinut scaunul. I-am zâmbit, iar ochii i s-au înmuiat o clipă, înainte de a se întoarce la imaginea lui de om de afaceri. Blonda drăguţă de lângă mine mi-a spus că se numeşte Jennifer şi mi-a lăudat rochia. Era, de fapt, o rochie de cocktail destul de cuminte. Jerseu bleumarin cu un V adânc, pentru un decolteu generos, dar, altfel, se strângea şi în

față și pe lateral și nu avea alte podoabe. Aveam părul lăsat pe spate și îl întinsesem cu placa, lăsându-l să cadă ca o foaie strălucitoare de ebonită. Partea cea mai reușită a ținutei erau pantofii. O fi arătând doamna Croft ca Mary Poppins, dar cred că are un card de membru de aur la Prada, Gucci și Louis Vuitton și s-a pus la punct cu ultimele tendințe ale modei, pentru că a nimerit la fix cu botinele L.V. până la glezne.

Dacă nu rezist un an în meseria asta, în cel mai rău caz o să am niște bani serioși în haine și pantofi de firmă, pe care le-aș putea amaneta în caz de nevoie. Numai pantofii ăștia erau pe site la 1.250 de dolari. Poate că sună ca și cum aș fi o oportunistă, dar a trebuit să verific.

– Rochia nu-i nimic, uită-te la pantofi! Am întins un picior în afară și am început într-o clipă să pălăvrăgim despre hainele ei, designeri și despre ce făcea ea toată ziua. În esență, nu prea multe. Era o păpușică oficială și își petrecea zilele având grijă ca dorințele domnului Underwood să fie îndeplinite. Am bănuit că asta înseamnă că făcea ce voia toată ziua și că avea grijă ca bucătarul să gătească ceea ce dorea el, ca menajera să-i calce cămășile și să facă curățenie și ca ea însăși și curișorul ei strălucitor să fie epilate, aranjate și puse la punct când venea el de la serviciu.

– E adevărat: nu știu ce să mai fac, mi-a șoptit Jen. Da, în douăzeci de minute deja ne tutuiam și ea îmi povestea despre problemele ei. Aveam genul acesta de față. A reieșit că l-a cunoscut pe soțul ei, cu care s-a căsătorit cu doar un an în urmă, la frageda vârstă de douăzeci și trei de ani – el are treizeci și opt –, când ea făcea figurație în unul dintre filmele lui. Aparent, a fost dragoste la prima vedere, sau dorință la prima vedere. Am râs în gând de propria mea glumă.

Strâmbând din buze, m-am apropiat mai mult de ea.

– De ce nu faci voluntariat sau ceva? Ai vreun hobby?

A clipit voioasă din ochii ei albaștri și mari, ca de căprioară.

– Ador să înot! Înot în fiecare zi. Și chiar părea că o face. Era zveltă, dar nu în stilul acela anorexic ce părea a fi în tendințe la Hollywood. Avea cu siguranță implanturi de silicon, dar pieptul ei arăta bine pe trupul mărimea M.

– Ai putea să faci voluntariat la un YWCA local? i-am sugerat eu, dar ea s-a scărpinat pe față și a dat din cap că nu.

– Nu cred că Jay ar fi de acord cu asta.

M-am gândit o clipă.

– Îți plac copiii?

Din nou, i s-au luminat ochii ca niște lumânările pe un tort la aniversarea de cincizeci de ani.

– Ador copiii! Mă crezi sau nu, am fost educatoare înainte de a-l întâlni pe Jay. S-a uitat spre soțul ei și zâmbetul i s-a lărgit. I-am surprins și lui privirea – s-a uitat la ea și i-a făcut cu ochiul, apoi și-a continuat conversația cu Wes fără să se oprească. Ea s-a întors voioasă spre mine. Era aproape molipsitor cât era de veselă.

– De ce n-ai putea lucra cu copiii sau, și mai bine, să faci unul al tău?

Și-a lăsat capul pe spate ca și cum ar fi fost lovită, apoi s-a uitat la Jay și din nou la mine.

– Suntem căsătoriți de numai un an și n-am fost împreună decât câteva luni înainte de nuntă. Nu crezi că e prea devreme? m-a întrebat ea, deși am putut să-mi dau seama că i se învârteau deja rotițele.

Am ridicat din umeri și am luat o gură sănătoasă de vin.

– Nu contează ce cred eu. Contează ce credeți și ce doriți voi doi. Dacă vrei copii, ești tânără, dă-i drumul. În plus, el e cu cincisprezece ani mai în vârstă decât tine. Asta sigur încetinește înotătorii. S-ar putea să dureze o vreme. M-am lăsat pe spate, nonșalantă.

Pe măsură ce se gândea, Jen se excita de entuziasm. Și-a îndreptat spatele, au început să-i tresalte genunchii și nu reușea să se oprească din fâțâială și din zâmbit. Avea ochii ațintiți asupra soțului ei. El s-a întors din nou, s-a uitat la ea, dar de data asta a ridicat un deget, să-l facă pe Wes să se oprească din ce-or fi vorbit. Încetasem să-i mai ascult când mi-am dat seama că Jennifer nu este o pițipoancă fără suflet.

– Ce s-a întâmplat, dragă? a întrebat-o Jay pe soția lui.

Ea a zâmbit larg și jur că zâmbetul ei putea aduce pacea în Orientul Mijlociu.

– Sunt fericită. Și abia aștept să vorbesc cu tine când ajungem acasă. A întins o mână și și-a așezat-o peste a lui, pe masă. El s-a aplecat și i-a atins ușor buzele și nasul cu nasul lui.

– E ceva ce nu suferă amânare? a întrebat el cu îngrijorare, cu ochii ațintiți asupra ei și toată concentrarea lui complet redirecționată.

Ea l-a sărutat ușor și a dat din cap că nu.

– Nu. E de bine. De foarte bine.

Wes s-a aplecat spre mine și și-a strecurat un braț în jurul meu.

– E ceva ce ar trebui să știu și eu? m-a întrebat pe un ton conspirativ.

– O să livrez bunătățile mai târziu, cu siguranță, i-am șoptit la ureche, referindu-mă la bârfă.

– Mă bazez pe asta. M-a atins cu nasul pe gât. Și vreau să știu și care a fost faza aici, a făcut el un gest cu capul spre cuplul fericit care visau unul la altul. Am râs la aluzia lui sexuală evidentă.

Cina a continuat fără vreun incident. Aparent, am fost de ajutor să o țin pe Jen ocupată, ceea ce i-a permis lui Jay să se simtă în largul lui și să poată discuta despre filmul aflat în pregătire. Până la urmă, s-a dovedit că avea să-l lase pe Wes să regizeze o bună parte din scenele mai grele de dialog între cei doi protagoniști și, posibil, chiar și scenele romantice din dormitor. Mi s-a părut extrem de amuzant și am început să râd când a făcut anunțul.

Ochii lui Wes m-au săgetat și m-a privit pe sub gene.

– Îmi pare rău, mi-am amintit ceva amuzant de mai devreme, nu mă băgați în seamă, am încercat eu să acopăr, dar mi-am dat seama după felul în care Wes m-a tras lângă el când ni s-a adus desertul că avea să mă bată la cap.

– Ce a fost atât de amuzant? m-a întrebat el când Jay a ieșit să fumeze și Jennifer s-a dus cu el.

M-am apropiat mai mult de el, jucându-mă cu șervețelul.

– Îmi pare rău. Mi s-a părut amuzant că domnul Nu-Sunt-În-Situația-De-A-Avea-O-Relație o să regizeze scenele romantice. Mi s-a părut că nu e pe felia ta, asta e tot, am chicotit eu.

A părut deranjat când a ridicat o mână să-mi cuprindă gâtul.

– Aseară nu te-ai plâns. Vocea i-a coborât până la timbrul acela fierbinte pe care îl avea când a expus regulile. Atât de tare, încât a trimis un foc prin mine, să-mi încălzească și să-mi înmoaie locul dintre picioare.

M-am apropiat mai tare de el, atât de mult, că buzele mele erau la doar doi-trei centimetri de ale lui. În mod evident, suficient de aproape încât să-mi simtă respirația pe buze când am început să vorbesc.

– Noaptea trecută a fost futai… A inhalat și s-a lins pe buze. Arătau atât de bine, să-ți vină să le mănânci, și voiam atât de tare să le gust… Exceptând faptul că nu ne-am futut. Am lăsat cuvântul futut să mi se rostogolească de pe buze, cu un *t* sonor. Am făcut sex, nu dragoste.

Mâna lui Wes s-a ridicat să mă apuce de gât. În timp ce degetul mare mă mângâia pe maxilar, buzele lui au ajuns imposibil de aproape, fără, totuși, să le atingă pe ale mele. Puteam, efectiv, să simt în respirația lui gustul cafelei băute după masă.

– Asta vrei? Dragoste? m-a întrebat el, cu buzele aproape atingându-mă.

– Nu, vreau să mă fut… Abia am rostit cuvântul, că o mână grea mi s-a lăsat pe umăr.

– Hei, porumbeilor! Jay Underwood ne-a stricat momentul și ne-am lăsat amândoi înapoi în scaune. Începeam să cred că nu voi simți niciodată gustul excitant al buzelor lui, presiunea buzelor lui pe ale mele, și îmi doream asta, la naiba! Începeam să devin foarte nerăbdătoare în privința aceasta, dar a dracului să fiu dacă o să fac eu primul pas.

Wes și-a dus mâna la gură. Sunt destul de sigură că a făcut-o ca să-și ascundă râsul tăcut.

– Mai târziu, iubito. Avem toată noaptea, mi-a promis el.

– Da, da, am mai auzit asta. Am mimat un căscat și am ridicat ceaiul, sorbind o înghițitură. Călduț. Bleah!

A rămas cu gura căscată și a clătinat din cap, cu ochii verzi sclipind în lumina lumânărilor.

– Accept provocarea.

Capitolul 5

Abia am apucat să intrăm pe ușă, că Wes m-a răsucit și și-a folosit trupul ca să mă lipească de perete. Buzele lui au ajuns într-o clipă pe pielea sensibilă a gâtului meu. A lins o dâră lungă, plecând de la claviculă, în sus, până în spatele urechii. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă și mi s-a făcut pielea ca de găină în timp ce închideam ochii. Mâinile lui Wes mi-au intrat sub fustă și mi-au atins fundul, în timp ce mi-a ridicat mai întâi un picior, apoi pe celălalt, fără cel mai mic efort, și mi le-a așezat în jurul lui. Mi-a sprijinit corpul înalt, plin de curbe de al lui și m-a împins mai tare în peretele din spatele meu.

– Am să intru atât de adânc în tine, că o să mă simți până-n gât, mi-a promis el.

– Futu-i! mi-a scăpat de pe buze în timp ce el mă ducea spre camera mea.

– Exact! M-a mușcat de gât, lăsându-și dinții să alunece pe coloana lui subțire.

Fiecare nerv, fiecare por, fiecare moleculă se concentrau să se contopească cu acest bărbat.

Fără vreun preambul, m-a lăsat să cad pe pat și a rămas în picioare, privind în jos.

– Scoate-ți rochia, mi-a ordonat. Ochii lui erau negri, plini de dorință. Mi-am dat seama că s-a oprit o clipă pentru că își strângea și își desfăcea pumnii, iar tendoanele de pe gât pulsau de excitație.

Mi-am tras rochia peste cap și m-am ridicat în genunchi, într-un sutien și slip tanga asortat, albastru închis. Văzându-mă expusă, a tras aer în piept și l-a lăsat să iasă cu un șuierat.

– E rândul tău. Scoate-ți costumul, am spus eu, ducându-mi mâinile în jos să-mi prind sânii cu ele. I s-a încleștat falca și și-a

aruncat repede haina și cravata, apoi s-a desfăcut la cămașă ca să scoată la iveală pieptul acela sărutat de soare pe care îl iubeam atât de mult. Mi-am mușcat buza de jos. Tot. Vreau să dispară. Vocea mea suna răgușită și plină de dorință.

Wes a rânjit și și-a scos încet cureaua, lăsând pantalonii să cadă. A scos din buzunar un prezervativ, a rupt ambalajul cu dinții și l-a așezat pe erecția lui plină de tensiune, totul fără a mă scăpa din ochi. Am ridicat mâna la spate și mi-am desfăcut sutienul. Exact când pantalonii lui au ajuns la podea, a ajuns și sutienul meu.

– Doamne, abia dacă pot să mă uit la tine, mi-a spus cu o voce încântată. Atât de superbă! A scrâșnit din dinți atât de tare, că l-am putut auzi.

Am ridicat o sprânceană și m-am uitat la întreaga lui splendoare. Înalt, bronzat, mușchi cu carul, un penis tare și gros gata să ofere plăcere.

– Nici tu nu arăți prea rău, i-am spus eu, bucurându-mă de priveliște.

– Dovedește-o, m-a tachinat el cu un rânjet. Cuvintele mele de aseară adresate mie acum mi-au demonstrat că fusese foarte atent la interacțiunea dintre noi. Asta m-a bucurat, m-a buimăcit într-un fel la care nu voiam să mă gândesc prea mult.

Târându-mă la marginea patului, mi-am așezat mâinile pe pieptul lui tare. M-am aplecat și am lins discul plat al sfârcului lui. A gemut, apoi a șuierat încet din gât, când am mușcat puțin din carne. Mâinile lui și-au croit drum prin părul meu. Mi-am apropiat fața de a lui, insistând în dreptul buzelor, suficient de aproape încât să-mi simtă respirația. Și-a lins buzele, pregătindu-se pentru acea primă atingere. Nu i-am oferit-o. În loc de asta, l-am sărutat chiar la marginea gurii.

– Te joci cu mine? m-a întrebat el pe un ton oarecum jucăuș.

M-am mutat lângă obrazul lui, trecându-mi bărbia peste el, apoi i-am lins și mușcat lobul urechii.

– Ce vrei să spui? am șoptit, asigurându-mă că suflu suficient aer pe punctul sensibil, ca să-mi înțeleagă intențiile.

M-a apucat cu degetele de coapse și s-a agățat de chiloții mei, trăgându-i în jos fără prea multă ceremonie. Am icnit când aerul mi-a atins centrul cel umed.

– Cred că da, a comentat el și apoi m-a împins înapoi pe pat. Am căzut cu zgomot pe un nor confortabil de pături.

Exact când am deschis ochii, avea mâinile pe genunchii mei. M-a desfăcut larg, mi-a văzut sexul umed tânjind și a gemut. Și-a trecut un deget prin umezeală. Mi-a scăpat un geamăt când și-a răsucit un deget peste nodul de nervi plini de dorință.

– O să te devorez. S-a uitat scurt și intens la mine. Dar, mai întâi, trebuie să intru în tine.

S-a așezat deasupra crăpăturii mele și a băgat înăuntru doar capătul penisului. M-am arcuit, dorind mai mult, având nevoie de mai mult. Folosindu-se de forța torsului, a rămas suspendat deasupra mea.

– Uită-te cum te iau prima oară, a spus el, cu o voce ca un geamăt sexy, posesiv. Și asta am făcut. M-am uitat, în timp ce el mă pătrundea centimetru cu centimetru. Labiile mele se întindeau peste el, grosimea lui făcându-mă să mă simt plină, întinsă până la capacitatea maximă, mai mult decât orice alt amant de până acum.

Am gemut, cu capul lăsat pe spate, nemaifiind în stare să mă uit când a împins înăuntru și ultimul centimetru. Era deja atât de adânc.

– Mia, a șoptit el cu o voce sugrumată. Am deschis ochii brusc și m-am uitat la privirea lui plină de dorință. El s-a sprijinit pe coate și mi-a cuprins sânii în palme. Și-a tras coapsele înapoi și buzele lui le-au atins pe ale mele. Uniți în clipa aceea ca un singur trup, nu mai eram Mia sau Wes. Eram doar noi doi.

Sărutul a fost fierbinte ca focul, umed și copleșitor. Și-a vârât limba în gura mea la fel cum penisul lui mi-a pătruns în corp. Cu precizie, adâncime și atâta plăcere, că m-am cutremurat din cauza efortului.

L-am cuprins cu picioarele și cu brațele, ținându-mă de el, în timp ce el fora în mine, penisul lui atingând locuri dinăuntrul

meu pe care nici nu știam că le am. Mi-a stârnit senzații atât de intense, că am țipat și m-am agățat de el când primul orgasm mi-a trecut prin trup.

– O, da, Mia! Mă strângi atât de bine. Încă o dată, iubito. Wes m-a călărit cât a durat orgasmul, dar nu și-a găsit și propria eliberare. La naiba, tipul era un armăsar în pat. Jur că am tras toți așii din pachet când mătușa mea m-a combinat cu el.

Wes mi-a supt buzele, apoi s-a tras afară din mine. Înainte de a apuca să protestez, m-a întors și mi-a ridicat coapsele.

– Ce cur perfect! La naiba, Mia! M-a plesnit peste fund și apoi a plonjat înapoi în căldura dintre picioarele mele, chiar înainte ca usturimea din cauza palmei lui să-mi dispară de pe piele.

– Doamne, chiar te pricepi, am gemut eu și mi-am lăsat torsul să cadă pe antebrațe.

M-a apucat de coapse și a început un ritm ca de pedepsire. Puteam să aud zgomotul făcut de carnea noastră care se lovea.

– Vreau să strângi mai tare, a gemut Wes în timp ce s-a aplecat peste mine și mi-a băgat o mână între picioare. Și-a rotit degetele în jurul producătorului-de-orgasme și asta a fost. Pereții sexului meu s-au strâns în jurul penisului lui tare ca piatra până când a urlat. Încă trei afundări rapide și trupul lui a rămas nemișcat, odihnindu-se pe fundul meu în timp ce pulsa înăuntrul meu.

Wes s-a prăbușit lângă mine, cu respirația ieșind în pufăieli repezi lângă părul de pe gâtul meu. Aveam amândoi respirația tăiată, eram pierduți în plăcerea noastră comună. S-a rostogolit și m-a tras la pieptul lui. Am petrecut următoarele minute sărutându-ne ca niște adolescenți. Camera mirosea a ocean, a sex și a vagi urme ale parfumului meu, Trésor. Perfecțiune, nici mai mult, nici mai puțin. Dacă s-ar putea îmbutelia mirosul, m-aș da cu el în fiecare zi.

Întinși unul lângă altul, m-am cuibărit la pieptul lui.

– Spune-mi ceva...

Wes a chicotit.

– Ai putea fi mai exactă?

Am ridicat din umeri.

– Spune-mi orice, ceva despre tine. Cu un deget, am început să trasez cercuri pe abdomenul și pectoralii lui.

A oftat.

– Ei bine, știi că-mi place să scriu scenarii de film. Am dat din cap că da. Și să fac surf. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am râns-jit. Mi-ai cunoscut părinții și dădaca. Mă rog, a fost dădacă pe vremea când eram copil, acum se ocupă de casă.

– Doamna Croft?

A încuviințat.

– Ce-ar mai fi?

M-am uitat la el cu ochii îngustați.

– Ăăă, o grămadă. Mai ai frați, surori?

– O soră. Mai mare decât mine. Măritată, nu are copii încă. E profesoară la o școală generală. Soțul e directorul școlii.

– Asta răspunde la întrebarea cum s-au cunoscut. Am mișcat din sprâncene și el mi-a făcut cu ochiul. Cum o cheamă?

– Jeananna. Și tu? Frățiori?

Am râs de termenul folosit.

– Da, Maddy, mă rog, Madison. Cu cinci ani mai mică. Are nouăsprezece ani și e la școală în Las Vegas.

– Și de ce te-ai mutat aici?

M-am ghemuit mai aproape de el.

– Aveam nevoie de o schimbare. Și am crezut că actoria e menirea mea. Încă mai cred, dar... Nu voiam să intru în povestea vieții mele.

– Dar? a insistat el, iar eu am clătinat din cap. Dacă ai vrut să ajungi actriță, cum de ai ajuns damă de companie?

– Pentru bani, am ridicat eu din umeri. Ești primul pentru mine, știi? i-am mărturisit. S-a întors spre mine și am ajuns față în față. I se citea confuzia pe față. Primul meu client, am completat eu.

– A, și cum ți se pare până acum? a zâmbit el.

Am simulat indiferența.

– Ei, cam de șapte din zece, aș zice.

S-a rostogolit peste mine, ţintuindu-mi mâinile în lateral.

– Hei! l-am certat eu cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

– Şapte! Îmi dai şapte chiar dacă nu ai termen de comparaţie? Mi-a depus pe buze un sărut neglijent. Mâinile lui mi-au mângâiat coastele şi au început să se mişte dintr-o parte în alta. Am izbucnit pe dată într-un hohot de râs. Imediat ce a văzut cât de tare mă gâdil, a mers mai departe, forând între coastele mele, pe talie şi coapse, până am început să mă zbat, ţipând la el să se oprească, nemaivăzând cum trebuie din cauza râsului.

– Recunoşti? Sunt ditamai zecele! A încetinit ritmul, apoi a încetat cu tortura.

– OK, OK. Am tras adânc aer binecuvântat în piept, de mai multe ori. Să zicem că eşti un opt valabil. A început să-şi mişte din nou degetele. OK, un nouă! am ţipat eu, iar el şi-a continuat asaltul. Nouă virgulă cinci! S-a oprit.

– Nouă virgulă cinci, e loc de îmbunătăţire... Ochii îi străluceau de bucurie. Accept şi o să-l transform în zece până la sfârşitul lunii!

* * *

În următoarele câteva zile, am rămas singură, pentru că Wes lucra la studio, la *Codul onoarei*. Venea, totuşi, acasă în fiecare seară. Luam cina împreună, ne uitam la un film sau citea o carte. Apoi, mai târziu, mă răvăşea până când unul din noi trebuia să se ridice şi să se întoarcă în camera sa. Rutina funcţiona mai bine decât mi-aş fi imaginat. Mă distram de minune şi făceam sex fenomenal, fără riscul unor emoţii agasante. Treaba cu dama de companie era bestială.

M-am răsucit spre marginea patului după ce l-am călărit pe Wes de l-a luat naiba.

– Acum, asta, iubire, a fost de zece, m-a lăudat el. Râzând, l-am ciupit în joacă de sfârc. Au! Pisică afurisită!

– Eşti nebun, ştii? S-a aplecat şi m-a sărutat, strecurându-şi o mână în părul meu şi trăgându-mă înapoi peste el. Iar?

– Nu pot să mă abţin, îmi faci scula mai tare ca o placă de surf. Mi-a lins gura şi m-a strâns de colăceii de pe şolduri.

– Pe bune că tocmai ţi-ai comparat scula cu o placă de surf?

S-a oprit din sărutat şi mi-a aruncat o privire devenită brusc serioasă.

– Aşa am făcut, nu-i aşa?

Am încuviinţat, iar sprâncenele mi s-au ridicat până sus spre rădăcina părului.

– Corpul tău mă face tâmpit. Uit şi cum să leg două cuvinte, s-a scuzat el.

– În fine! Sunt stresată şi vreau să dorm. Aşa că ridică-te şi plimbă-ţi curul ăla sexy înapoi în camera ta! L-am împins din nou şi am băgat faţa în pernă, ghemuindu-mă sub cuvertură.

Mâna lui Wes mi se plimba în sus şi în jos pe spate.

– N-ai uitat ceva, iubito? mi-a spus el cu umor. Am deschis un ochi şi l-am văzut uitându-se în jos la mine. Eşti în patul meu, a terminat el cu un chicotit răutăcios.

– La dracu' cu toate! am mormăit eu, aruncând păturile şi sărind jos din pat, în timp ce el se făcea comod.

Ieşind în goană din cameră complet goală, l-am auzit strigând:

– Mâine e prânzul cu ai mei. Să fii gata la zece!

– Pupă-mă-n fund! i-am strigat peste umăr. Tocmai când dădeam colţul spre camera mea, m-am întâlnit cu Judi.

Ochii i s-au mărit când m-a văzut goală.

– La naiba, Doamne-Dumnezeule! a icnit ea şi şi-a acoperit ochii. Surpriza i-a accentuat puternic accentul.

Am făcut un pas înapoi, apoi m-am grăbit să trec pe lângă ea.

– Îmi pare rău, doamnă Croft, nu am vrut să vă sperii, m-am scuzat eu. Mai departe, pe hol, îl auzeam pe Wes, şobolanul nenorocit, râzând de se prăpădea. Probabil că a auzit că m-a prins Judi. Minunat. Ea crede oricum că sunt o târfă plătită, acum i-am şi dovedit-o.

* * *

– Arăţi minunat astăzi, Mia, m-a lăudat mama lui Wes îmbrăţişându-mă. A fost o senzaţie ciudată să fiu îmbrăţişată de o persoană mămoasă, ca şi cum chiar îşi dorea să-mi ofere afecţiunea ei.

– Vă mulțumesc, doamnă Channing. Aveți o casă superbă. Mi-a zâmbit, iar eu am privit de jur împrejur pe terasa pregătită pentru prânzul de duminică. Un ospătar m-a servit cu un cocktail Mimosa într-un pahar de cristal pentru șampanie.

M-am uitat din nou în jur. Încăperea era decorată cu lux și eleganță. Tonuri bogate de auriu și crem, asortate cu roșu de Burgundia și bleumarin peste tot. Masa era decorată cu porțelanuri albe ca neaua și cu un model de dantelă pe margine. Fiecare farfurie era flancată de mai multe tacâmuri din argint decât ar fi fost nevoie pentru trei feluri de mâncare. Un buchet bogat de trandafiri împodobea centrul mesei, dându-i un aer vărătic, chiar dacă era ianuarie. Presupun că nu conta prea tare. L.A. nu e în Midwest. Ca și acasă, în Vegas, nu prea avem zile extrem de reci, când temperatura scade sub zero grade. Sunt destul de sigură că nu a fost niciodată mai puțin de minus un grad. Cel puțin nu în cei douăzeci și patru de ani ai vieții mele. La naiba, nu am văzut zăpadă decât de câteva ori.

– Iată-te! O blondă zâmbitoare s-a grăbit să intre, urmată de un bărbat înalt, foarte suplu, cu ochelari cu rame din baga.

– Bună, surioară! a întâmpinat-o Wes, apoi a strâns-o în brațe pe frumoasa femeie. Ea s-a tras și l-a apucat de bărbie.

– Arăți bine, Wes.

Wes a zâmbit larg. Mai larg decât îl văzusem vreodată, în afară de momentul când m-a gâdilat.

– Surioară, vreau să-ți fac cunoștință cu prietena mea, Mia. Mi-a pus o mână pe talie.

I-am întins o mână.

– Bună! Jeananna, nu-i așa?

Ea a încuviințat din cap și mi-a întins mâna.

– Așadar... a rostit cuvântul uitându-se mai întâi la fratele ei, apoi la mine. Prietenă, ai?

Wes a chicotit.

– Da, surioară, *prietenă*. A accentuat cuvântul prietenă.

Ea și-a dat ochii peste cap.

– Cum zici tu, a spus, în timp ce părul ei blond se înfoia și ochii verzi îi străluceau de bucurie.

După ce am terminat cu prezentările și ne-am așezat la masă, a început cu adevărat distracția.

– Deci, Mia, cu ce te ocupi? m-a întrebat Jeananna. V-ați cunoscut la serviciu?

M-am uitat la Wes și am văzut că rămăsese fără cuvinte.

– Se poate spune și așa, am răspuns eu ambiguu, înfulecând o bucată de *quiche*[1].

Claire Channing a intervenit fără nici un preambul.

– Te rog! Bineînțeles că v-ați cunoscut la serviciu. Mia este damă de companie. Am ales-o chiar eu. Nu-i așa că am cele mai bune gusturi, Wes? Tonul lui Claire era nonșalant, nederanjat de faptul că, în situații normale, e neobișnuit să alegi o damă de companie pentru fiul tău. Cu siguranță la un nivel destul de înalt pe bizarometru.

Ochii Jeanannei s-au mărit de groază.

– Ești prostituată?

Wes și cu mine am vorbit în același timp.

– Ce-ai spus? am întrebat eu, în timp ce Wes i-a răspuns supărat: Nu, nu este.

Am pălit. *Quiche*-ul mi-a picat greu dintr-odată.

– Deci nu te culci cu fratele meu? m-a întrebat ea fără urmă de răutate în voce. Putea la fel de bine să mă fi întrebat despre vreme.

– Ăăă... am început să răspund.

– Nu e treaba ta. Wes s-a ridicat și și-a aruncat șervețelul pe masă. Era roșu la față și pe gât. Nu-ți permit să insinuezi asemenea lucruri urâte despre Mia.

Jeananna s-a ridicat și a alergat în jurul mesei.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, n-a fost cu intenție. Am auzit cuvintele damă de companie și, știi și tu, am tras o concluzie greșită. N-am avut nici o intenție rea. Își mișca îngrijorată buzele.

---

1. *Quiche* – tartă umplută cu brânză, carne, fructe de mare sau legume. Se poate servi caldă sau rece (n. red.).

Claire s-a ridicat.

– Gata, gata, Jeananna nu a avut intenţii rele. A fost o simplă greşeală, a încercat ea să împace lucrurile, dar Wes nu era dispus.

– N-a fost simplă, a scrâşnit el. Mia este prietena mea şi poate că a fost angajată ca să mă ajute să trec de o lună de prânzuri, dineuri şi evenimente plictisitoare, dar nu e o pasăre de noapte. S-a uitat iute spre mine. Îmi pare rău, iubito, iar ochii lui sclipeau de remuşcări. Am ştiut că trebuie să îndrept lucrurile.

Am tras adânc aer în piept.

– Ascultă, a fost o simplă greşeală. Şi eu am crezut acelaşi lucru când mătuşa mea, Millie, a adus vorba. Dar am hotărât să fac o încercare şi mă bucur pentru asta. Întâlnirea cu Wes, şi acum şi cea cu voi toţi, a fost chiar experienţa cea mai grozavă pentru mine. Ochii lui Claire s-au încălzit şi s-a aşezat, ceea ce a făcut şi Jeananna după ce şi-a îmbrăţişat fratele. În plus, aţi văzut pe ce pantofi am pus mâna? Exact atunci m-am răsucit în scaun şi mi-am ridicat piciorul în aer, aşa cum mă învăţase profesoara mea de dans din liceu. Extrem de sexy!

Claire şi-a dus mâna la gură ca să-şi ascundă râsul. Jeananna se uita la pantofii mei cu o urmă de invidie. Soţul ei nu a spus nimic, dar s-a holbat la piciorul meu de parcă ascundea secretele universului, iar tatăl lui Wes l-a bătut pe umăr cu un *Bine, fiule!*

– Oricum, vreau să ştiu mai multe despre voi. Am schimbat subiectul şi am luat o înghiţitură din şampania cu suc de portocale. Wes mi-a spus că eşti profesoară şi că tu eşti director de şcoală. Cum merge?

Restul după-amiezei a curs lin, fără incidente. Claire şi Weston, *al doilea*, împreună cu Jeananna şi cu soţul ei, Peter, au spus o poveste după alta despre Wes ca bebeluş şi copil crescut în sânul familiei Channing. Am râs în după-amiaza aceasta mai mult decât am râs tot anul trecut. Vibraţia pozitivă era aproape prea greu de îndurat pentru cineva ca mine, care nu avusese practic niciodată o familie adevărată. Mereu fuseseră doar tatăl meu beţiv şi surioara mea Maddy, cu care mi-am petrecut copilăria şi anii adolescenţei. Chiar dacă ştiam că tati ne iubea mai

mult decât orice pe lume, nu a putut niciodată să renunțe la pariuri sau la a-și bea mințile ca să uite de amintirile despre viața noastră când era și mama prin preajmă.

Când am plecat, Claire l-a făcut pe Wes să-i promită că o să mă aducă și duminica următoare. El a acceptat. În timp ce mergeam spre jeepul lui, m-a îmbrățișat și m-a sărutat dulce pe buze.

– A fost plăcut, nu?

I-am zâmbit și eu, căldura umplându-mi sufletul aproape până la refuz.

– A fost. Una dintre cele mai bune zile de multă vreme. Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine.

A zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

– Oricând, iubito. Le-a plăcut de tine.

Mi-am legat centura și m-am uitat pe geam în timp ce el a ieșit pe porți spre drumul șerpuit care ducea afară din cartierul lor luxos.

– Și mie mi-a plăcut de ei. Ai o familie foarte mișto. Ești norocos.

A strâns din buze și s-a încruntat.

– Familia ta cum e? m-a întrebat atât de încet, că abia am reușit să-l aud prin șuieratul vântului care-mi biciuia părul.

Lăsându-mă pe spate, am privit plaja din depărtare și valurile izbindu-se de mal.

– Sora mea, Maddy, e nemaipomenită. E genială. O să ajungă om de știință. Mi-am petrecut aproape toată adolescența având grijă de ea.

– Părinții voștri unde erau?

– Părintele, l-am corectat. S-a uitat scurt la mine. I-am citit regretul și tristețea în ochi. Nu pentru el, ci pentru mine. M-am întors cu spatele. Mama a fost dansatoare de cabaret în Vegas. Ne-a părăsit pe tata și pe noi, fetele, când aveam zece ani. Maddy avea numai cinci ani.

Wes a început să se joace cu unghia de la degetul mare, ținându-și ochii ațintiți asupra drumului.

– Nu s-a mai întors?

– Nu. Am clătinat din cap. Și, din cauza asta, tata s-a apucat de băut. O grămadă. Și de pariat, și mai mult.

M-a apucat de mână și și-a împletit degetele cu ale mele înainte de a mi-o trage spre buze ca să o sărute.

– De asta faci ceea ce faci?

Puteam să-l mint și să-i spun vreo tâmpenie de povestioară inventată, dar aș fi distrus ceea ce aveam – onestitatea perfectă și deplină pe care ajunseserăm să ne bazăm ca să facem această situație să meargă pentru amândoi. În loc de răspuns, am încuviințat din cap.

– Vrei să-mi povestești? Avea un ton cald și rugător.

Era prea devreme. Nu eram gata să-mi împărtășesc povara cu altcineva. Era un băiat atât de bun că ar fi vrut să pună lucrurile la punct. Să plătească datoria sau altă nebunie. E problema mea. Tatăl meu și dorința mea neîntreruptă de a-l salva. Eu trebuie să fiu cea care face asta.

– Ai să-mi povestești într-o zi?

– Da. Și asta era tot ce puteam să-i promit deocamdată.

Capitolul 6

– Trezirea, iubito! am auzit chiar înainte ca arsura plăcută a mâinii lui Wes să-mi atingă pielea goală de pe fund.

– Doamne, Dumnezeule! Am sărit să iau cuvertura ca să-mi acopăr părţile private. Ce dracu' e cu tine? am urlat.

În loc de scuză, m-a întâmpinat un râjet.

– Haide, ia-ţi costumul de baie şi nişte haine lejere. Mergem la plajă! a exclamat Wes, în mod evident încântat de perspectiva unei noi zile şi a unei vizite pe coastă.

Lucrase ca nebunul în ultima săptămână. Nu-l vedeam decât seara târziu, cu excepţia unei cine de afaceri incredibil de plictisitoare. Deşi, între timp, am luat masa cu Jennifer Underwood, soţia regizorului noului său film, şi cu mama lui Wes, Claire. Toată lumea pare să ia lucrurile aşa cum vin. Nici Wes nu avea nici o problemă cu asta. Spunea că e grozav că îmi fac prieteni noi cât timp e ocupat. Părea să-l preocupe mai mult faptul că mă plictisesc toată ziua decât depăşirea unor graniţe emoţionale datorate faptului că-mi petreceam timpul cu familia lui şi că devenisem apropiată de soţia colegului său de serviciu.

– Cum adică mergem la plajă? Îţi dai seama că suntem în ianuarie şi că e al dracului de frig? Mi-am tras cuvertura peste cap şi m-am ghemuit înapoi în ascunzişul plăcut pe care mi-l oferea.

Am simţit cum se lasă salteaua, făcându-mă prizonieră. Wes mi-a tras păturile de pe cap şi a executat o manevră de ninja, prinzându-mi amândouă mâinile peste cap cu o singură mână. S-a aplecat şi m-a sărutat, încet, umed şi atât de profund, că mi s-au strâns degetele de la picioare. Locul dintre coapsele mele a început să se încălzească şi să pulseze. Doamne, ce bine ştia să sărute! A tras pătura mai jos şi a început să se joace cu sfârcurile

mele, mai întâi cu nasul, apoi trăgând fiecare sfârc cu gura şi sugând.

– Aşa se trezeşte o fată, i-am spus gemând încetişor.

M-a răsplătit sugându-mi din nou cu putere sfârcurile.

– Am să ţin minte data viitoare. Dacă te fac să termini, o să fii mai bine dispusă? A scos limba şi şi-a trecut-o peste sfârc, în timp ce continua să se joace cu el. Cu degetele de la cealaltă mână mi-a apucat şi mi-a răsucit celălalt sân.

Am dat afirmativ din cap, prea pierdută în senzaţia care creştea, o ardere lentă care mă slăbea şi mă făcea incapabilă să vorbesc.

A chicotit de lângă sânul meu.

– Dacă pun gura pe tine şi îţi dau eliberarea de care ai nevoie, o să faci cum spun eu?

Era imposibil să-l refuzi. Cu gura şi degetele lui venerându-mi sânii, n-am putut decât să-i ofer ceea ce-şi dorea.

– Da, Doamne, da! am gemut.

Capul lui a coborât de la sâni spre coaste, unde m-a muşcat uşor, apoi spre centrul abdomenului, până a ajuns *acolo*. Chiar acolo, oferindu-mi tot ce doream şi mai mult decât atât. Wes putea să câştige medalia de aur în arta cunilingusului. Ştia exact când să dea, când să muşte, să pişte, să sugă, să lingă. Şi o făcea cu îndemânare.

Muşcătură.

Ciupitură.

Supt.

Lins.

Urmate de o răsucire şi o lăţire a limbii în timp ce şi-o freca de centrul plăcerii mele, iar şi iar, până când am cedat. Corpul meu s-a arcuit, mâinile mi s-au agăţat de părul lui, ce s-a lipit de carnea mea udă. A gemut în timp ce continua să mă lingă, pierdut în moment la fel de mult ca şi mine. Probabil chiar mai mult, după felul în care şi-a înfipt apoi penisul în mine.

N-am plecat la plajă decât după o oră.

Când am ajuns, am fost întâmpinaţi de un alt bărbat, un instructor de surf pe nume Amil.

– M-ai adus aici ca să mă uit la voi cum faceţi surf? am întrebat imediat după ce am dat mâna cu domnul Surfer Fantastic. Tonul meu nu era plăcut.

Wes s-a uitat la Amil, apoi la mine şi a rânjit. Avea un zâmbet răutăcios şi am ştiut în clipa aceea că am încurcat-o.

– Nu, de fapt te-am adus tocmai pentru că o să facem surf *noi doi*. Amil o să mă ajute să-ţi arăt cum se face. Are echipament şi costume pentru doamne. El deţine Surfer Shack, mai jos pe plajă. A indicat spre un punct îndepărtat pe linia orizontului.

M-am uitat la Wes, cu părul lui blond ciufulit în aerul rece al dimineţii. O scânteie din ochii verzi îi făcea să pară aproape ca smaraldul în lumina zilei. Era dulce ca valurile divine care se izbeau de plajă.

– Vorbeşti serios?

A dat din cap afirmativ şi a arătat spre Amil. Instructorul s-a întors, oferindu-mi o privelişte uluitoare asupra muşchilor spatelui lui, şi a scos un costum care părea să fie aproximativ măsura mea.

– Ar trebui să-ţi vină. Cât ai, cam 1,77 şi 63 de kilograme?

– 1,75, şi nu te-a învăţat mama ta să nu discuţi niciodată despre greutate cu o femeie?

Amil a clătinat din cap şi a izbucnit în râs.

– N-aş putea să spun că m-a învăţat.

– A eşuat pe planul acesta, i-am spus fără expresie. E nepoliticos, iar femeile urăsc asta. Eşti căsătorit? A dat din cap că nu. Ai o prietenă? A dat din nou din cap că nu, continuând să rânjească. Ceea ce era de demonstrat. Mi-am plesnit palmele de parcă tocmai demonstrasem teoria relativităţii a lui Einstein.

Wes râdea în gura mare lângă mine.

– Are dreptate, gagiule, a spus Wes. M-a surprins un pic folosirea acestui cuvânt. Nu că Wes nu era un tip de gaşcă, pentru că era. Chiar foarte tare. Doar că era întotdeauna puţin formal.

– Îmi pare rău, Mia. Scuzele mele cele mai sincere, dar voiam să mă asigur că o să-ţi vină costumul. Mi-a întins un costum de surfing negru.

După încercări repetate de a mă introduce în costumul imposibil de strâmt, pe care l-am poreclit costumul meu de Femeia-Pisică, am reuşit în sfârşit să mă îmbrac. Sânii îmi erau striviţi de materialul din neopren. Nu-mi doream decât să trag fermoarul în jos şi să-i las liberi! Uitându-mă în jos la mine, nu m-am putut abţine să nu râd pe înfundate. Costumul îmi amintea de femeia-pisică din *Batman se întoarce*. Mă simţeam ridicol, chiar dacă privirea aprinsă a lui Wes aţintită asupra mea îmi sugera că *nu* arăt, de fapt, ridicol. Mai degrabă, ca şi cum era gata să smulgă nenorocitul de costum de pe mine. Totuşi, Amil nu a fost încântat de lipsa de atenţie pe care o acordam instrucţiunilor lui cu privire la surfing. Voiam doar să ies în larg şi să încerc nenorocirea asta odată!

Într-un târziu, Amil şi-a terminat instrucţiunile referitoare la arta surfingului, iar Wes m-a condus de-a lungul plajei. Ţinea şi placa lui şi pe a mea în timp ce ne târam picioarele prin nisip.

– Pot să-mi car şi singură placa, ştii?

I-au sclipit ochii în soare.

– Sunt convins că sunt o grămadă de lucruri pe care poţi să le faci, iubito. Dar nu m-aş simţi bărbat dacă nu mi-aş ajuta iubita. În plus, te pricepi să pierzi.

Iubita lui?

Asta a spus?

– Iubita? am întrebat înainte ca gândul să poată să se transforme în ceva extrem de emoţional.

A rânjit.

– Mda, ştii ce vreau să spun. A ridicat din umeri.

Nu, habar nu aveam ce vrea să spună. Tocmai când voiam să sap mai adânc, ne-a întrerupt Amil.

– OK, o să ne bălăcim şi o să facem şi câteva lecţii practice acolo, în zona mai liniştită a apei.

– Haide, nu fi o mâţă sperioasă, a mai spus el, adăugând şi un mieunat mutilat, pentru efect. Bărbaţii pur şi simplu nu pot să imite o pisicuţă. Ajung să sune mai degrabă ca un animal muribund decât ca un boţ drăgălaş de blană.

Cum mă pregăteam să protestez, Wes m-a plesnit peste fund și m-a împins spre ocean. Totuși, în apă a fost un gentleman perfect. M-a ajutat să ajung în zona potrivită și a lucrat cu mine la poziții și la echilibrul pe care încercam să îl găsesc. Am decis că ar trebui să încerc mai întâi să stau în genunchi și să mă obișnuiesc cu asta, înainte de a încerca să mă ridic.

După ce au trecut și emoțiile, și elementul de noutate, am descoperit că pot să mă urc pe valuri mici când stau pe burtă. Mi-a luat mai bine de o oră să mă ridic în genunchi, dar nu mai puteam de mândrie. În timp ce eram în genunchi, urcată pe un val, l-am auzit pe Wes aclamându-mă. Niciodată n-am fost mai mândră de mine ca în acel moment. De obicei, eu o aclamam pe sora mea, Maddy, sau pe prietena mea cea mai bună, Ginelle, cu dansul ei. Nici chiar când am făcut dans contemporan și am avut spectacole bestiale n-am avut senzația asta de împlinire. Poate că acum i se datora masculului bine făcut de peste 1,80 metri care mă aștepta pe mal în timp ce mă bălăceam. Placa lui de surf se odihnea pe pământ. Am pornit spre el, lăsându-mi placa să cadă pe nisip în timp ce alergam în sus pe mal.

– Ai văzut? am țipat cu încântare alergând spre el.

– Sigur că am văzut! A fost extraordinar! Ai un talent înnăscut, iubito! mi-a spus el cu brațele desfăcute. Am țâșnit la pieptul lui, trântindu-ne pe amândoi la pământ. Într-o clipă, buzele lui au ajuns pe ale mele, iar mâinile lui în părul meu, trăgându-mă spre el. A simțit gustul sărat al mării. Magic. Am continuat să ne sărutăm timp de câteva minute, apoi am fost întrerupți de o tuse groasă. Mâinile lui Wes se mutaseră din zona capului meu și mă strângeau cu putere de fund, erecția lui apăsând exact unde o doream mai tare. Ne-am îndepărtat ușor unul de altul, gâfâind și zâmbind ca nerozii, văzând fața râzătoare a lui Amil.

Wes m-a ajutat să mă ridic și m-a tras mai aproape de el, iar costumele noastre de surfing s-au lipit unul de altul.

– Ai fost grozavă, mi-a spus el cu mândrie, trecându-și un deget pe obrazul meu, înainte de a mă ciupi ușor de buze.

– Mersi că m-ai învățat. Putem să ne întoarcem? am întrebat, entuziasmată de perspectiva de a mă lupta din nou cu valurile.

– Pentru tine, orice, scumpa mea Mia.

* * *

Săptămâna a treia a vizitei mele a fost plină de mai multe dineuri de afaceri plicticoase și un alt eveniment de fițe. Evenimentele nu mă deranjau atât de tare. Era plăcut să te fâțâi mâncând bunătăți și bând șampanie și vinuri scumpe, dar nu era tocmai distractiv. Wes petrecea aceste seri adâncit în conversații, plimbându-se prin toată camera, ca un om de afaceri ce era.

N-a glumit când a spus că nu are timp pentru o relație adevărată. Femeia care îi va sta alături va petrece o groază de timp singură. Va avea nevoie de o femeie care să aibă o viață plină și o carieră și care să fie fericită să fie fata lui de noapte – în general, să fie disponibilă când ajunge el acasă, pentru un futai nocturn și un pic de mângâiere înainte de a aluneca în lumea viselor, ca să o ia apoi de la început dimineața. Mi-a trecut un junghi prin stomac gândindu-mă la Wes lângă o altă femeie. Îndrăgostindu-se, căsătorindu-se, având copii, trăind până la adânci bătrânețe, în timp ce eu continuam să fac... ce? Să fiu damă de companie?

Am lăsat deoparte pateul pe care îl luasem și am dat peste cap tot paharul de șampanie.

– Uau, ia-o mai ușor, grăbito, mi-a spus Wes și și-a agățat un braț de talia mea, trăgându-mă spre el. Încerci să te îmbeți? S-a uitat la mine pe sub gene, dar o urmă de surâs în colțul gurii mi-a confirmat intențiile sale jucăușe.

– De ce? O să profiți de mine dacă mă îmbăt? l-am întrebat pe un ton cochet, apăsându-mi cu putere sânii pe pieptul lui.

A tras aer în piept, m-a tras complet la pieptul lui, apoi s-a uitat în jos.

– Absolut, a spus fără pic de glumă. Numai aluzia mi-a udat chiloții.

– Nu mă excita. Nu e corect, când tu ai afaceri de discutat. M-am bosumflat și l-am sărutat pe gât, într-o parte, având grijă să-mi trag buzele pe toată lungimea.

A gemut din fundul gâtului și s-a lipit cu coapsele de mine ca să pot simți căldura și tăria dorinței lui.

– Cum dracu' o să te las să pleci peste numai opt zile? Ochii și poziția fermă a maxilarului accentuau seriozitatea afirmației.

Am tras și eu puternic aer în piept și m-am uitat fix în ochii lui. Cei pe care ajunsesem să-i ador mai mult decât pe oricare alții.

– Asta-i situația. E așa cum trebuie să fie, i-am reamintit eu.

S-a aplecat și frunțile ni s-au atins.

– Dar dacă nu vreau să fie așa? A spus singurul lucru în privința căruia căzuserăm amândoi de acord să rămână nespus. Gândul, simpla idee de mai mult, era împotriva a tot ceea ce se negociase la semnarea contractului. Avea, de asemenea, și potențialul de a distruge regulile pe care le impusese el cu două săptămâni în urmă, când am făcut sex pentru prima oară.

– Nu face asta, i-am șoptit, iar el a inspirat fără grabă, apoi a expirat. Simțeam căldura umedă pe umezeala buzelor mele.

– Bine, n-o fac, a spus Wes cu o hotărâre în glas care sugera angajamentul lui reînnoit de a lăsa lucrurile așa cum erau menite să fie. Așa cum *trebuiau* să fie.

Nu aveam altă opțiune. Chiar și dacă mi-aș fi dorit mai mult, un lucru la care nu mă puteam gândi serios acum, nu era posibil. Tot mai aveam nevoie de un milion de dolari, iar tata tot mai trebuia salvat. Nimeni în afară de mine nu avea cum să facă asta. Nu i-aș risca viața pentru o șoaptă despre șansa mea la fericire. N-aș putea să mi-o iert vreodată dacă aș alege propria mea fericire în defavoarea vieții tatălui meu. Lăsând la o parte faptul că e bețiv, că și-a petrecut prea mult timp pariind și irosind pe băutură stabilitatea noastră financiară, este, totuși, unul dintre oamenii care mă iubesc cu adevărat. Și n-aș putea uita nicicând asta. Nici măcar pentru Wes, oricât de mult îmi umplea acest gând mintea, inima și sufletul de speranță, nu era sortit să se întâmple. Am o sarcină de îndeplinit și o să o îndeplinesc sau o să mor încercând.

– Hai să dansăm, m-a invitat Wes, lăsând momentul dificil să se disipeze încet, în timp ce m-a condus pe ringul de dans.

Evenimentul din această seară era o petrecere de prezentare a viitorului personal, echipă, investitori și actori confirmați pentru noul film la care se spetise Wes muncind, *Codul onoarei*. Era prima noapte în care își putea sărbători reușita și eram hotărâtă să mă asigur că așa va face.

În timp ce mă ținea strâns lângă el, m-am gândit la timpul petrecut împreună. Ultimele două săptămâni și ceva fuseseră un vis devenit realitate. Când mătușa Millie mi-a oferit slujba, am crezut cu tărie că îmi vând o bucățică din suflet. Acum, că avusesem mai bine de două săptămâni să mă obișnuiesc cu ideea și să mă gândesc la cum voiam să meargă lucrurile cu viitorii clienți, începeam să cred că sunt în stare să rezist până anul viitor. Poate chiar să-mi fac relații în industria în care plănuiam să pătrund imediat ce anul de sclavie se va fi sfârșit. Asta dacă nu începea să-mi placă, caz în care aveam să continui, să fac bani grămadă. Nu că aș vedea vreun ban anul acesta. Aveam de gând să păstrez doar puțin, să-i pot trimite lui Maddy pentru cheltuielile cu școala și suficient în cont ca să-mi pot plăti chiria la micul meu apartament.

Am calculat că, dacă urma să fiu plătită cu câte o sută de mii de dolari în următoarele douăsprezece luni, voi avea două sute de mii peste datoria de un milion de dolari. Asta înseamnă că i-aș putea plăti lui Maddy în întregime taxa școlară, în valoare de o sută de mii de dolari, și mi-ar rămâne și mie o sută de mii să mă descurc. Mi-ar ajunge să-i trimit surorii mele trei mii pe lună pentru cheltuielile curente ale ei și ale tatei, să-mi plătesc chiria de o mie de dolari și tot mi-ar mai rămâne câteva mii pe lună în bancă.

Desigur, nu mă voi bucura de timpul meu, ceea ce-mi va măcina până la urmă toți nervii, dar speram că toți clienții mei aveau să fie ca Wes. Să lucreze foarte mult și să aibă nevoie de mine foarte puțin. Atunci mi-aș putea petrece timpul simțindu-mă bine în casele lor luxoase.

Totuși, avea să fie dificil să-l părăsesc pe Wes. Mă întrebam dacă avea să fie la fel cu toți clienții mei. Ajunsesem să apreciez

timpul pe care eu și Wes l-am petrecut împreună. Și sexul, care era incredibil de tare. Gândul la ceea ce îmi făcuse chiar în această dimineață mi-a făcut obrajii să ardă. Cum m-a luat pe peretele acoperit cu faianță din duș. Doamne, tipul ăsta știa să fută!

– Hei, ești roșie la față, nu te simți bine? S-a oprit din dans, iar eu m-am ferit să-l privesc, lăsându-mi capul pe pieptul său. Ritmul inimii lui m-a atras din nou într-o stare contemplativă. Mi-am clătinat șoldurile, spunându-i că n-am terminat dansul. Voiam să-i simt brațele în jurul meu. Mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost singura fată din lumea întreagă în stare să-i rețină atenția.

– Sunt bine. Mi-e cald. Tu m-ai făcut să-mi fie cald. Mi-am lăsat bărbia pe pieptul lui și m-am uitat în sus spre el, în timp ce el se uita în jos.

Privirea lui Wes a rămas fixată pe fața mea, cercetându-mi atent trăsăturile.

– Știi ceva, probabil că ești cea mai scumpă femeie pe care o cunosc, în afară de mama și de sora mea.

– Scumpă? am chicotit eu.

– Da. Cu alte cuvinte… S-a aplecat și și-a lipit obrazul de al meu, lăsându-se în jos până când buzele lui au ajuns lângă urechea mea… ești importantă pentru mine.

L-am îmbrățișat strâns, *atât* de strâns. Voiam să știe cât de mult contează și el pentru mine, dar nu mi-am putut găsi cuvintele. Mi s-au oprit în gât și m-am agățat de spatele lui, cu unghiile înfipte prin costum. S-a tras înapoi, desfăcându-se din îmbrățișarea mea.

– Hei, hei. Nu trebuie să facem asta, dar, Mia, trebuie să știi. Am clătinat din cap, nedorind să-l aud mărturisind vreun sentiment pe care nu-l puteam împărtăși. Wes mi-a cuprins obrajii cu palmele lui calde. Mia, ascultă-mă. Am tras aer în piept și am așteptat să spună ceea ce dorea să spună. Doar pentru că nu putem fi împreună după ce pleci, nu înseamnă că nu putem ține legătura. Să continuăm să fim prieteni. Mi-am dat seama după tonul lui că vorbea serios.

Un sentiment de ușurare a trecut prin aer, făcând să-mi apară pe față un zâmbet larg.

– Pe bune?

A dat din cap că da.

– Da, pe bune, iubito, și-a dat el cuvântul. Acum, hai să bem ceva și să ne bucurăm de restul serii. O să se anunțe distribuția de la *Codul onoarei*, chiar dacă cei mai mulți dintre noi o știu deja. Face parte din distracție. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am încuviințat din cap.

Imediat ce am ajuns la bar, am dat peste Jennifer Underwood.

– Mia, Doamne, te-am căutat peste tot, mi-a spus ea grăbită și apoi m-a tras deoparte. Privirea lui Wes a întâlnit-o pe a mea, cu grija citindu-i-se clar în ochi. Am clătinat din cap în semn de nu-ți face probleme.

– Ce s-a întâmplat, Jen?

Jennifer s-a aplecat conspirativ, apoi s-a uitat în jur ca să se asigure că nu aude nimeni ceea ce avea să-mi spună.

– A întârziat, mi-a spus ea, apoi și-a mușcat buza.

– Poftim? am întrebat eu, neștiind la ce se referă.

Și-a reținut un oftat resemnat, apoi s-a aplecat din nou ca să șoptească.

– Nu, *mi-a* întârziat. Ciclul adică, a terminat ea propoziția.

Atunci m-am prins. La naiba. *I-a întârziat!* Când ne-am întâlnit la prânz, la o săptămână după cina la care ne-am cunoscut, mi-a mulțumit din toată inima pentru că i-am schimbat viața. Aparent, când s-a dus acasă și i-a spus soțului ei, Jay, că vrea să încerce să aibă un copil, el a fost mai mult decât încântat. A spus că el ar fi vrut să încerce încă din noaptea nunții, dar, pentru că se căsătoriseră după atât de puțin timp, și-a imaginat că ea ar vrea să mai aștepte. Acum, din câte știam eu, și-o trăgeau ca iepurii încercând să facă un copil.

Am apucat-o strâns de mână și am tras-o spre mine.

– Câte zile? Abia ați început să încercați.

– Știu! Vocea ei s-a ridicat peste sunetul celorlalte conversații, iar câțiva bărbați în costum s-au uitat spre noi. Am tras-o

într-un colţ. Mi-a întârziat cinci zile deja, şi până acum nu mi-a întârziat niciodată nici măcar o zi.

– La naiba! mi-a scăpat fără să vreau.

– Ştiu!

– O, Doamne!

– Ştiu! a chiţăit ea şi am început amândouă să sărim în sus ca nişte fetiţe, cu tocurile izbindu-se de parchet. Am îmbrăţişat-o cu căldură. Nu am fost niciodată foarte afectuoasă cu multe femei, doar cu Ginelle şi cu Maddy, în general, dar simţeam o conexiune cu Jennifer. Era o persoană de treabă şi o consideram prietenă.

– Va trebui să mă ţii la curent după ce voi pleca. A dat din cap că da. Era unul dintre lucrurile pe care i le-am ascuns lui Wes. Nu i-am spus că Jennifer ştie ce reprezint pentru el, dar am pus-o să jure că va păstra secretul; până acum, s-a dovedit demnă de încredere. E nemaipomenit! Ce-a zis Jay?

– Vrea să le spună tuturor că sunt deja gravidă, chiar dacă nu ştim încă sigur. Şi-a dat ochii peste cap.

– Bărbaţii sunt proşti, i-am spus eu, iar ea a încuviinţat. Deci, dacă ai rămas gravidă imediat, bănuiala mea e că n-ai mai mult de două săptămâni, aşa că un test de sarcină făcut acasă s-ar putea să nu dea rezultate exacte timp de încă vreo două săptămâni. Dacă mori de nerăbdare să afli, cea mai bună idee e să faci un test de sânge şi să te duci la doctor. Cred că ăsta-i testul cel mai concludent.

– Aşa m-am gândit şi eu. Am făcut o programare pentru vinerea viitoare. Apoi, după câteva zile, am să ştiu cu siguranţă. Mă rog, dacă nu-mi vine ciclul între timp. S-a încruntat.

Am strâns-o în braţe şi am pornit înapoi spre băieţi.

– Ei bine, gândeşte pozitiv şi speră să fie bine, da? A dat din cap că da, fericită din nou, într-o clipă.

Am ajuns înapoi la bărbaţii noştri tocmai când o grămadă de oameni se aduna în jurul micuţei scene montate în uriaşa sală de bal. Cvartetul s-a oprit din cântat. Wes m-a apucat de braţ şi mi-a întins un alt pahar cu şampanie.

– E totul în regulă?

– Mai mult decât în regulă.

– Ceva ce ar trebui să știu și eu? A ridicat din sprânceană până la linia părului.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu. Fii pe față!

A chicotit și m-a dus spre scenă exact când maestrul de ceremonii a început să anunțe rolurile din filmul lui Wes.

– Ești entuziasmat? l-am întrebat.

– Știu deja cine a fost distribuit, a rânjit el.

– Și ce dacă? Acum va ști toată lumea, și toată lumea va vorbi despre asta luni la rând! Eu sunt entuziasmată și știu numai ideea generală a scenariului.

Mâna lui Wes mi-a cuprins umărul și m-a tras ușor spre el, în timp ce priveam oamenii care se urcau pe scenă. Fiecare făcea o reverență când le erau anunțate numele și personajul primit.

– Abia aștept să văd cine o să fie soldatul, Will, cel care îi trimite iubitei sale, Allison, scrisorile. O, cine o s-o joace pe Allison? M-am întors să mă uit la el, iar el s-a uitat în jos la mine.

– Nimeni n-o să o joace pe Allison, mi-a răspuns.

– Cum? Dar am crezut că e iubirea vieții lui. Sunt absolut convinsă că aveam o expresie confuză și mă uitam pieziș la fața frumoasă a lui Wes. A rânjit și a arătat spre scenă.

– Uită-te. Și-a ridicat bărbia tocmai când o splendoare de femeie cu părul negru ca pana corbului s-a apropiat de scenă. O știu pe actrița asta! Gina DeLuca. Era înaltă și subțire, dar avea, totuși, niște rotunjimi care nu se dădeau duse. Toți bărbații o adorau și toate femeile voiau să fie ca ea. Ceea ce o făcea și mai bună era faptul că avea o inimă de aur și că se prezenta într-o lumină pozitivă în fața tinerelor femei.

Apoi, tocmai când aplaudam mai tare, am rămas șocată auzindu-l pe maestrul de ceremonii prezentând-o pe actriță:

– Gina DeLuca va interpreta rolul principal feminin, Mia Culvers!

Am rămas cu gura căscată.

– Nu se poate! M-am întors spre Wes.

– Surpriză! Surâsul lui era absolut uluitor. Ceva ce nu aveam să uit niciodată, niciodată.

– Ai schimbat numele personajului principal în Mia?

– Da, a spus el fără să mai adauge nimic altceva, ca să mă facă să înțeleg de ce.

Am clipit de câteva ori, iar ochii mi s-au umezit în timp ce mă uitam la Wes.

– Dar de ce?

– Pentru că ești importantă.

Capitolul 7

Să fiu a naibii. Sunt importantă. Inima mi s-a umplut de fericire, gândindu-mă la momentul de acum câteva nopţi, când Wes a recunoscut că şi-a numit personajul principal din film după mine. I-a schimbat chiar şi aspectul fizic. Trebuia să fie o zână mititică pe nume Allison, blondă cu ochi albaştri. Cu siguranţă nu o frumuseţe rubensiană cu părul negru ca pana corbului şi sâni mari, ca Gina DeLuca... sau ca mine.

Nu ştiam ce să cred sau cum să interpretez această informaţie. Am convenit să nu ne ataşăm unul de celălalt. Deşi, ca să fiu sinceră, n-aş putea să spun că nu m-am ataşat de Wes. Cu siguranţă că m-am ataşat. Îl iubeam? Cred că nu. În tot acest timp m-am concentrat atât de tare să nu mă îndrăgostesc, că nu s-a ivit niciodată ocazia de a-mi deschide inima în faţa lui.

Ţârâitul telefonului mi-a întrerupt şirul nesfârşit de „ce-ar fi dacă" – contemplarea ideii în care eu şi Wes am deveni un cuplu adevărat. Până la urmă, nu era o opţiune. O ştia şi el, o ştiam şi eu. Trebuia să fie de ajuns.

– Bună, am spus eu observând numele mătuşii Millie pe ecran.

– Bună, păpuşă. Cum îţi place viaţa înmuiată în aur? Mătuşa Millie avea umor în glas, dar n-a făcut decât să-mi reamintească adevăratul meu statut în viaţă. Fusesem angajată să prestez un serviciu. Acest serviciu îmi cumpăra o viaţă de lux... pentru o lună. Nu era a mea, nici nu va fi vreodată. Am oftat zgomotos în telefon. Aşa grozav, ai?

– Nu, e bine. Ce faci? Mi-am apucat o şuviţă şi m-am uitat la vârfuri, să văd dacă s-au despicat. Era timpul să mă tund.

– Te sun ca să-ţi spun despre următorul tău client, dragă. Am auzit hârtiile foşnind şi zgomotul unghiilor pe tastatură, în timp ce ea plescăia din limbă.

– O să te duci la Seattle! N-am fost acolo, s-ar putea să fie mişto, m-am gândit eu, în timp ce ea a continuat să vorbească. Asta o să fie interesant. Alec Dubois se numeşte clientul. Treizeci şi cinci de ani, înalt, brunet şi frumos, are bani de plătit, dar e mai ciudăţel.

M-am abţinut de la comentarii. Am crezut că întregul proces e ciudat până când l-am cunoscut pe Wes. Apoi mi-am dat seama că era posibil ca bărbaţi buni, de treabă, normali să aibă nevoie de companie dintr-un motiv sau altul, iar în această situaţie particulară, eram bucuroasă. Fără asta, nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Wes, iar el era cu siguranţă o persoană pe care o consideram importantă. Şi el conta pentru mine, cu toate că nu i-o spusesem încă.

– ...te-a ales de pe site a doua zi după ce te-am trimis la domnul Channing. M-a făcut să-i promit că o să te aibă luna următoare.

Dându-mă un pas în spate, m-am întors şi am luat o pătură de pe scaun şi m-am învelit cu ea.

– E vreun pervers?

Millie a râs atât de tare în receptor, că a trebuit să mi-l îndepărtez de ureche.

– Nu, scumpa mea, e pictor! O să fii muza lui. Ţi-a aruncat o singură privire şi a spus că trebuie să te aibă pentru noua lui serie, „Dragoste pe pânză". Am auzit-o dând un clic, apoi telefonul m-a anunţat că am un mesaj.

L-am setat pe difuzor şi m-am uitat la e-mail-ul pe care mi l-a trimis.

– Doamne, Maica Domnului! Aerul mi-a fugit din plămâni.

– Arată bine. Ca domnul Channing, dar pe dos? Păr închis la culoare, ochi închişi la culoare, statură obişnuită. Am dat din cap că da, holbându-mă prosteşte la fotografia domnului Alec Dubois, artist plastic. Tipul nu avea nimic obişnuit.

Semăna perfect cu Ben Affleck. Doar că avea părul lung, pe care îl ținea într-un coc prins în vârful capului, și mustață și barbă. Abia așteptam să văd cât de lung era părul. Bărbatul, într-un cuvânt? *Mișto!*

Am tras aer în piept și l-am lăsat să iasă încet, ca să eliberez ceva din căldura care mi-a umplut corpul.

– Și ce vrea să facă el cu mine ca muză?

– Nu sunt sigură. Știu că face opere de artă neobișnuite. Numai unicate. Se vând cu sute de mii bucata. Totuși, dacă te dezbraci, o să plătească mai mult. Punct. Dacă faci sex cu el – și, pentru numele lui Dumnezeu, ce femeie nu și-ar dori-o… A râs. …trebuie să-ți dea separat cele douăzeci de mii suplimentare.

– Poate să-mi ceară să mă dezbrac? am întrebat eu, simțindu-mă dintr-odată murdară. Mi-am scobit imediat prin minte, încercând să-mi amintesc ce am semnat în contract.

– Nu, nu, nu. Cu siguranță asta *nu* face parte din contract. Totuși, a adus vorba de asta când te-a angajat. I-am explicat că o să-l coste încă douăzeci și cinci la sută în plus față de suma plătită, și asta numai dacă ești tu de acord și, tehnic vorbind, nu o să te atingă sexual.

Douăzeci și cinci la sută însemna douăzeci și cinci de mii de dolari!

– Serios? Primesc încă douăzeci și cinci de mii de dolari dacă îl las să mă picteze nud?

– Nu, păpușă, tu o să primești douăzeci de mii. Exquisite Escorts încasează douăzeci la sută peste suma fixă. Asta înseamnă că cinci mii ajung la noi și douăzeci la tine. Am ridicat din umeri, fără a-mi păsa prea tare. Aveam de gând să-mi scot hainele. Acești douăzeci de mii de dolari în plus aveau să mă ajute să mă apropii mai mult de țelul meu final. În cel mai rău caz, puteam să plătesc împrumuturile neachitate ale lui Maddy pentru primul an de colegiu.

– Mă bag! Atât timp cât nu trebuie să mă culc cu el, o să pozez nud. Până și faptul că o spuneam cu voce tare era lipsit de sinceritate. Frate, am dat de belea. Nici n-am plecat încă

de la Wes și deja salivez după următorul tip de la coadă. Sunt o târfă.

– Ne-am înțeles. Avionul tău pleacă pe data de 1. Ai grijă să fii în el. Oficial, ultima ta zi cu domnul Channing trebuie să fie 26 ianuarie. Asta o să-ți lase câteva zile să te duci la cosmetică, să-ți aranjezi părul, să te epilezi și să ai grijă de părțile secrete. De data asta am râs tare. Dacă asta-i tot, te-am lăsat.

– Mătușă Millie?

– Doamna Milan, ai uitat? m-a avertizat ea.

– Îmi pare rău. Îți dai seama că n-am să-ți spun niciodată așa decât dacă suntem în fața clienților, da? am spus eu pe un ton foarte serios.

– Ce este, Mia? Tonul ei nu era drăgăstos, ca al unui membru al familiei, de data aceasta.

– E posibil ca damele de companie să-și mai vadă clienții? Pe plan personal?

– O, te rog, nu! Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de domnul Channing.

– Nu. Nu-i vorba de asta. Nu chiar, mi-am spus în sinea mea. Nu e, nu, chiar nu e. Probabil. Doar că ne-am împrietenit și mi-ar plăcea să ne putem continua prietenia fără a încălca vreo regulă.

Mătușa Millie a oftat zgomotos.

– Nu există reguli efectiv, dar trebuie să fii atentă, Mia. Bărbații de genul acesta îi pot promite luna de pe cer unei fete, fără ca apoi să se țină de cuvânt. Crede-mă, am mai auzit asta. De prea multe ori, de fapt.

– Deci nu există nici o regulă?

– Nu, dar – a expirat adânc – ai grijă de inima ta. Genul ăsta de activitate nu e pentru oricine, iar tu ai avut deja necazuri. Profită de timpul acesta să te distrezi, să te relaxezi și să trăiești tot ceea ce are viața de oferit. Probabil că este unul dintre puținele momente în viață când vei avea ocazia. M-am înecat în valul de emoție crescândă de sub fațada mea puternică. Sună-mă când te întâlnești cu domnul Dubois. O să-ți trimit

totul pe e-mail. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a spus înainte să închidă telefonul.

Mătușa mea avea dreptate. Nu puteam să-l las pe Wes să mă convingă că e mai mult decât e de fapt. Trebuia să plec la Seattle. Aveam să plec la Seattle. M-am uitat în jos la telefon. Iar domnul Artist Plastic Sexy avea să fie următoarea mea experiență.

* * *

– Scumpo, am ajuns acasă! Vocea lui Wes a răsunat prin toată casa, pătrunzând până afară, unde mă răcoream în piscina încălzită. A intrat în curtea interioară îmbrăcat în costum și zâmbind. Doamne, ce sexy era tipul! Mereu arăta bine, dar ceva legat de faptul că se îmbrăca elegant îmi plăcea. Sau poate că-mi plăcea mai mult să-l dezbrac.

– Ai ajuns devreme. Era doar două și jumătate. Am ieșit din piscină și m-am așezat pe margine.

Wes s-a oprit, rămânând în picioare, nemișcat, la marginea piscinei. Se uita la mine, dar nu mă privea în ochi. Îmi cerceta toate formele cu smaraldele din ochi, cu privirea atât de încinsă, că puteam efectiv să simt unde s-a oprit pe sânii mei, pe burta mea, pe coapsele mele. M-am uitat cum și-a scos pantofii și cum și-a lăsat sacoul să cadă. Ca la un semn, m-am lăsat pe brațe, arcuindu-mi spatele sugestiv, împingându-mi sânii în față și lăsându-mi capul pe spate. Mi-am desfăcut puțin picioarele ca să capăt echilibru. Bucățica de costum de baie nu lăsa nimic la voia imaginației, iar când am ridicat capul ca să văd dacă micul meu spectacol funcționa, am auzit o plesnitură puternică. Trupul lui Wes, complet îmbrăcat, plutea prin apă. Era ca un rechin întunecat înotând spre pradă.

A ajuns dintr-o mișcare la marginea piscinei. Trupul lui a țâșnit din apă, arătând ca un zeu al mărilor. M-am aplecat spre el și l-am apucat de cravata udă, trăgându-l între picioarele mele. Și-a pus mâinile pe genunchii mei și mi i-a desfăcut larg.

– Asta a fost un gest impulsiv, i-am spus, lipită de buzele lui, fără a-l săruta încă, doar lăsând apa din piscină să se scurgă între gurile noastre.

– Crezi? Atunci ai să adori asta! Gura lui s-a năpustit peste a mea, căutând intrarea cu limba. Wes m-a sărutat ca și cum n-ar fi mai avut altă șansă, ca și cum murea de dorința de a simți gustului buzelor mele. Știu sigur că muream de dorința de a-l gusta pe el. M-am gândit toată ziua la gustul ăsta, a gemut el înainte de a-și duce limba în jos, între sânii mei. Și-a strecurat degetele în triunghiurile sumare ale costumului de baie și a dat materialul la o parte, dezgolindu-mi sânii. Sfârcurile mi s-au întărit imediat la schimbarea de temperatură. Visez la frumusețile astea, a spus el alintând sfârcul cu limba înainte de a-l cuprinde cu totul cu căldura gurii lui. Am țipat și mâinile mele s-au agățat de capul lui, ca să-l țină lipit de mine.

Suptul a continuat până când i-am tras corpul peste al meu, încercând să obțin atingerea. Când m-a adus pe punctul de a avea orgasm doar jucându-se cu sânii mei, ceva ce adora să facă, s-a tras înapoi. M-am lăsat pe betonul rece, cu răceala ajungându-mi până la oase, până când degetele lui istețe au găsit șnururile care legau slipul de baie în părți și au tras. La naiba, avea de gând să o facă chiar aici, la lumina zilei.

– Wes, l-am prevenit eu, dar avertismentul meu nu a avut mare greutate. Eram prea pătrunsă de amețeala dorinței ca să mă împotrivesc prea tare. Dacă doamna Croft dădea peste noi, avea să treacă mai departe. Avea clasă din toate punctele de vedere. Eu, mai puțin. Wes s-a jucat cu părțile mai cărnoase ale coapselor mele, scoțând din apă fiecare picior și așezându-mi-le pe marginea piscinei, îndoindu-le în unghi de nouăzeci de grade. Apoi, mi-a cuprins genunchii în palme și m-a desfăcut ca pe aripile unei păsări gata să-și ia zborul. Și chiar am zburat, în clipa în care limba lui a atins ghemul acela sensibil de nervi de jos. Mâinile mele au zburat pe capul lui ca să-l țină acolo. Le-a apucat și le-a așezat pe beton, strecurându-mi-le sub fund.

– Stai pe ele, nu mă atinge, m-a dojenit el. Aha, deci așa avea de gând să joace de data asta. Voia control deplin. La naiba, asta însemna că avea de gând să mă ducă dincolo de limite, iar și iar și iar. Mai făcuse asta o dată. Îmi oferise atâtea orgasme, că am

leşinat în timp ce-l călăream. A fost, până acum, cea mai senzuală experienţă carnală a vieţii mele.

M-a desfăcut cu vârfurile degetelor şi s-a folosit de limbă să mă arunce pe orbită. După un orgasm, s-a urcat peste mine, ţinându-mi picioarele desfăcute, gemând în carnea mea udă. Următoarele lui cuvinte au fost un imn sexual.

Te fut.

Te gust.

Te sug.

Mai mult, mai mult.

A gemut din adâncul gâtului.

– Doamne, Mia, aş putea să te ling toată ziua, a rostit printre dinţi înainte de a-mi suge clitorisul cu putere. Am avut al doilea orgasm. Mi s-a cutremurat corpul până când Wes m-a apucat de talie şi mi-a ridicat corpul leşinat, trăgându-mă înapoi în apă.

Şocul mi-a zguduit tot sistemul. Îmi simţeam terminaţiile nervoase din toate direcţiile, pe măsură ce fiorii orgasmului începeau să se disipeze. Înainte de a apuca să-mi revin complet, mi-a pus picioarele în jurul taliei lui, sprijinindu-mă cu spatele de marginea piscinei.

– O să te fut atât de bine, iubito. O să te fac să mă simţi chiar şi după ce nu vei mai fi aici. S-a împins cu putere în mine. Nu ştiu când a făcut-o, dar acum şi pantalonii lui pluteau undeva în piscină, amintindu-mi de o pisică de mare la suprafaţa oceanului. Partea superioară a corpului lui Wes era încă îmbrăcată complet, cu cămaşă şi cravată. M-am agăţat de materialul ud în timp ce el pompa înăuntrul meu. Imnul a reînceput. Nu cred că ştia măcar că vorbeşte. Dar eu ştiam, şi m-am agăţat de fiecare cuvânt, lăsând fiecare frază întreruptă să-mi ardă memoria ca să pot retrăi acest moment iar şi iar atunci când aveam să am nevoie de el... atunci când avea să-mi fie dor de el.

Am fost aici... a împins.

Împreună... a împins

Te fut... a împins

Îmi place la nebunie... a împins

Să nu mă uiţi... a împins.

– Să nu mă uiți, a repetat el, mai tare, în timp ce se izbea înăuntrul meu, atingând acel punct din interior care m-a trimis cutremurată în cel mai puternic și lung orgasm al vieții mele. Am țipat. Trupul nu-mi mai aparținea. Vocea nu-mi mai aparținea. Am terminat cu gura lui pe mine și cu limba mișcându-se înăuntru și afară. Eram tot conectați unul la altul când m-a dus, udă leoarcă, în camera lui și m-a așezat pe pat. M-a lăsat doar cât să-și scoată cravata și cămașa, apoi s-a târât deasupra mea. Mi-a desfăcut picioarele și s-a strecurat încă o dată în țesutul umflat și hipersensibilizat dintre picioarele mele. Conectați.

Atunci nu m-a mai futut. Atunci a făcut dragoste cu mine, agonizant de dulce și de lent.

* * *

– Salutare, târâtură! N-am mai vorbit de mult, a venit prin receptor vocea prietenei mele celei mai bune, Ginelle, nu doar aspră, ci chiar cu o urmă de supărare reală.

– Târfo, am avut de lucru, am încercat eu, dar nu mi-a mers.

– Da, probabil că să-l călărești pe Wes toată ziua poate fi considerat muncă, a răspuns ea, cu o notă de umor în glas. Fata mea mă ierta.

– Nu toate avem talentul să dansăm ca niște zeițe, am replicat eu.

– Adevăraaaaaat, a lungit ea cuvântul, mărindu-l cu câteva silabe.

– Mi-e dor de tine. Îmi tremura vocea și îmi venea să-mi trag una că lăsam să mi se vadă emoțiile.

Pe fir s-a auzit un oftat profund.

– Și mie mi-e dor de moaca ta urâtă. Mă agață mai mulți când ești prin preajmă. Știi tu, din moment ce sunt cea mai frumoasă. Și... am revenit la statutul de cele mai bune prietene.

– Ce face tata? am întrebat-o, temându-mă să aud răspunsul.

– Mai bine din punct de vedere fizic. Tot nu s-a trezit. L-au scos de la terapie intensivă, ăsta-i semn bun.

Era un semn bun. Însemna că avea să scape cu viaţă, dar nu era încă în afara pericolului.

– Au spus de ce n-a ieşit încă din comă?

– Nu-mi spun mie prea multe, Mia. Tehnic vorbind, nu fac parte din familie. Ştii prea bine.

Acum am oftat eu. Ginelle îmi era mai rudă decât toată familia extinsă, din ambele părţi. Era singura prietenă în care aveam încredere.

– Mersi că ai grijă de el pentru mine. Maddy ce mai face? Nu am vorbit decât o singură dată cu ea, şi asta pentru doar câteva minute, în pauza dintre cursuri. S-ar părea că o termină orarul.

– Da, aşa este. Îşi face griji şi în privinţa banilor. Se adună facturile. Vrei să-i dau nişte bani?

– Nu, nu! Am bani. Mă rog, o să am o grămadă de bani într-o săptămână. Destul cât să-i trimit câte ceva să plătească facturile şi să-şi cumpere de mâncare. Nu peste mult timp, o să am şi mai mult! Trebuie doar să mă urc în avion săptămâna viitoare şi suta aia de mii îmi intră în cont. Apoi am ocazia să mai primesc douăzeci de mii, iar banii aceştia vor fi doar ai mei.

– Cum o să faci douăzeci de mii în plus? Am auzit-o trăgând cu sete din ţigară. Probabil că-şi termină pauza de masă fumând.

Mi-am ronţăit degetul mare şi m-am uitat la el.

– Următorul client e un pictor. O să fiu muza lui sau un rahat de genul ăsta. Vrea să-i pozez goală. Dacă accept, îmi mai dă douăzeci de bătrâne.

Am putut să o aud pe Ginelle suflând în telefon.

– Să-mi trag una! Eu îmi scot hainele de pe mine în fiecare zi şi nu-mi dă nimeni douăzeci de mii! Pune-mă în legătură cu mătuşa Millie. Vreau un ban grămadă! a hârâit ea în telefon, iar eu am început să râd. N-ar pleca niciodată din Vegas. Doamne, ce bine e să vorbesc cu prietena mea. Îmi aminteşte de ceea ce sunt, unde-mi sunt rădăcinile şi că încă sunt eu însămi. Chiar dacă sunt gătită ca o păpuşă Barbie şi joc rolul unei amante-trofeu, încă sunt Mia Saunders. Fata care şi-a crescut sora de la cinci ani, a avut grijă de ea şi o să-l salveze pe tatăl ei… din nou.

Să sperăm că pentru ultima oară. Pot doar să sper că, odată ce se trezește și își dă seama ce-a făcut, ce s-a întâmplat din cauza alegerilor făcute de el, s-ar putea chiar să învețe ceva din asta. Să primească ajutor în privința băuturii. Să se ducă la un terapeut. Îi dădusem informații cu privire la tone de programe gratuite, împreună cu fluturași și pliante de la Alcoolicii Anonimi. Poate, doar poate, de data asta își va vedea greșelile.

– Treci pe acasă vreun pic? m-a întrebat Ginelle în timp ce eu scoteam rochia pe care aveam de gând să o port la evenimentul din această seară. Wes mă ducea la o petrecere restrânsă cu actorii din distribuție. Părea distractiv. Aveam să cunosc vedete. Cu care speram să ajung să lucrez într-o bună zi. Drumul acesta în carieră nu se întrevedea deloc momentan. Ciudat cum se așază lucrurile. Am cunoscut, în sfârșit, pe cineva din industria filmului și nu mai am nici o șansă să mă angajez în vreun fel sau să particip la audiții. Partea aceasta a vieții mele e pusă pe pauză pe o perioadă indefinită, până îl scap pe tata de belele.

– Aș vrea eu. Mă duc direct la Seattle la trei zile după ce plec din Malibu. Mătușica mi-a făcut o mie de programări la cosmetică și coafor între ziua venirii și ziua plecării. Am să încerc luna viitoare, am adăugat neconvingător.

– Hei, știu că vreau să vii acasă la fel de mult cum vreau și eu să-ți văd curul ăla gras, dar e în regulă. O să fie bine pe aici cât timp repari prostiile lui taică-tu. Dar, la naiba, Mia, de data asta trebuie să se învețe minte. Nu poți să-ți dai mereu viața peste cap pentru el.

– N-am ce să fac, am suspinat eu. Dacă nu o fac, o să-l ucidă. Și e în comă, Ginelle. Nu prea se poate apăra.

Conversația asta începea să mă plictisească. O iubesc pe Ginelle mai mult decât orice pe lume, dar petrece al dracului de mult timp bătându-mă la cap cu privire la tâmpeniile tatei și la felul în care continui să-l salvez. Nu era ca și cum îmi doresc asta. Dar nici nu puteam să-l las să fie rănit sau ucis. Blaine și gorilele lui sunt foarte periculoși. Blaine e un șarpe fără suflet. N-ar sta să se gândească de două ori dacă să-l omoare sau nu

pe tata. La dracu', și-ar face mai multe probleme să nu-și păteze costumul scump cu sânge decât și-ar face în privința vieții tatălui meu. Oamenii sunt pierderi colaterale pentru el, iar eu am fost una dintre victimele lui. Gunoi mincinos și amăgitor!

Am auzit foială prin telefon, apoi omniprezentele clicuri și bâzâituri ale automatelor de jocuri, în timp ce-și croia drum prin cazinou.

– Îmi promiți că o să cauți o modalitate de a trăi și tu?

– Promit, promit. În plus, m-am distrat destul de bine aici, la Malibu. Wes m-a învățat să fac surfing!

– OK, asta-i mișto. Eu nici n-am văzut oceanul vreodată, a gemut ea. Când te îmbogățești din slujba asta de damă de companie, o să mă duci și pe mine la ocean?

Am început să râd.

– Și să-ți văd curul de parașută în costum de baie? M-am prefăcut că vomit și că mă înec.

– Ești varză. Îți revoc statutul de cea mai bună prietenă.

– Nu poți să revoci statutul de cea mai bună prietenă. Există pur și simplu. Ca și cele zece porunci săpate în piatră. Există pur și simplu, am repetat pe un ton scăzut.

– Tocmai ai comparat prietenia noastră cu cele zece porunci ale lui Dumnezeu? Pe bune?

– Ă, da?

– O să ajungi în iad, mi-a spus sec.

– Dacă ajung, ai face bine să-ți miști curul ăla de târfă să mă scoți de acolo!

A chicotit, iar eu am zâmbit, ținând strâns telefonul.

– Știi prea bine că aș face-o!

– Te iubesc, târfă ce ești!

– Eu te iubesc și mai mult, parașuto!

Capitolul 8

Restaurantul Nobu din Malibu era luxos. Ca şi cum ai fi pătruns în propria-ţi lume sofisticată. Actorii, regizorii şi scenariştii de la *Codul onoarei* erau toţi prezenţi. Nu era multă lume, probabil vreo patruzeci de persoane. Când am ajuns, amfitrioana ne-a condus într-o zonă privată, în aer liber. Curtea interioară avea podele naturale din lemn noduros, care se întindeau de-a lungul unei verande lungi, cu mobilier din răchită, cu pernuţe şi mese din lemn de esenţă tare. Totul se deschidea într-o privelişte de o sută optzeci de grade spre plajă. Soarele tocmai apunea, iar culorile cerului, lucind în apă, îţi tăiau răsuflarea. Wes m-a luat în braţe, iar eu m-am prins de balustradă. M-a lipit de el.

– Superb, mi-a spus la ureche înainte de a-şi lipi nasul de gâtul meu.

– E drăguţ, am convenit eu.

– Nu priveliştea, tu. M-a muşcat de locul în care gâtul se întâlneşte cu umerii, trimiţându-mi fiori rapizi de excitaţie să pulseze încântător în mine.

– Te pricepi la vrăjeală. L-am ciupit de coapsă, acolo unde îmi aşezasem mâna.

– Au, să vezi dacă-i mai fac doamnei vreun compliment, a spus el, prefăcându-se agitat.

M-am întors şi i-am cuprins gâtul cu palmele, sărutându-l. Nimic indecent, doar o unire a buzelor. Îmi fusese dor de el toată ziua, cât a fost la serviciu, iar aceasta era prima şansă de a sta aproape de el.

A gemut lângă gura mea, apoi s-a tras înapoi şi s-a uitat fix la mine. După o clipă, a clătinat din cap şi a zâmbit. Ştiam că

vrea să-mi spună ceva, dar, în acel moment, știam că nu este ceva ce aș putea îndura.

– Hai să bem și să mâncăm ceva.

I-au căzut umerii, momentul era distrus.

– Sigur, a încheiat el, apucându-mă de mână și conducându-mă la bar. Ne-am luat de băut, apoi a venit un chelner și ne-a oferit aperitive micuțe în stil asiatic. În timp ce beam și ciuguleam, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată și-a făcut loc prin mulțime. Purta o rochie de cocktail fără bretele, de un roșu închis, care îi accentua perfect sânii mari. Rochia se termina chiar deasupra genunchilor, pe picioarele ei incredibil de lungi. Avea păr negru și des, care semăna foarte mult cu al meu, dar al ei era ondulat în spirale lungi, lejere, care se prelingeau perfect pe pielea ei de culoarea perlei. Ținuta îi era completată de un ruj roșu strălucitor și de un fard pentru ochi savant. Femeia era visul erotic al oricărui bărbat și coșmarul oricărei femei. În afară de mine. Eu voiam să fiu ea!

– Gina! Wes i-a întins mâna uluitoarei femei. Aș vrea să faci cunoștință cu prietena mea, Mia Saunders. A făcut ochii mari și buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet arogant auzindu-l că m-a numit prietenă.

A pus o mână pe umărul lui Wes, s-a uitat la el și a bătut frumos din gene înainte de a se întoarce spre mine. Wes era complet vrăjit de ea. La naiba, și eu eram la fel. O frumusețe adevărată ca a ei nu apare prea des.

– Gina DeLuca. Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o. Orice prietenă a lui Wes este și prietena mea. Vocea îi suna ca un cântec, doar că avea un ton ușor erotic, de cântăreață de estradă. Imediat ce mi-a strâns mâna, s-a oprit în fața mea și și-a lipit cu obrăznicie pieptul de al lui Wes. Abia aștept să începem lucrul la scenariul tău. Premisa e fascinantă. A ridicat mâna și l-a mângâiat pe rever. El a rămas acolo, fără replică, uitându-se fix în ochii femeii celei sexy.

Aproape că mă simțeam ca o intrusă într-un moment privat între ei doi. Cu siguranță că nu era nevoie de mine pentru

această conversație. Și, în ciuda a ceea ce-mi promisesem, începeam să fiu geloasă. Nu, oficial nu aveam nici un drept asupra lui Wes, dar încă mai eram prietena lui pentru următoarele câteva zile, la naiba! Am încercat să-mi dreg glasul. Nu a reușit să rupă vraja pe care o aruncase asupra lui Wes.

– Poate că am putea repeta câteva replici la mine acasă, ce zici? Ca să înțeleg mai bine personajul. S-a lins pe buze și miezul de căldură din stomacul meu s-a încins de furie. Cine se crede gagica asta?

– Da... sigur.... Sună...ă... a încercat Wes și asta a fost. Am dat-o la o parte, întrerupându-l politicos.

– Iubi, mor de foame. Ești gata să ne așezăm și să mâncăm? Am bătut și eu din gene, dar sunt destul de sigură că nu am avut același efect. Wes s-a uitat în jos la mine, a clătinat din cap și i-a trecut un surâs peste buze. Îi sclipeau ochii și m-a tras lângă el cu o mână în jurul taliei mele.

– Orice pentru domnișoara Mia, mi-a spus sărutându-mă pe frunte. Gina, ne scuzi, te rog?

M-am uitat la bruneta atrăgătoare. Rămăsese cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că am intrat pe teritoriul ei, când, de fapt, ea se băgase peste mine..

– Mia? Ca în film? a întrebat ea.

Wes m-a privit de sus până jos cu rânjetul acela care făcea să-ți cadă chiloții.

– Am vrut ceva să-mi amintească de iubita mea, a spus el fără să se uite la Gina. Gestul lui mi-a umplut inima și de bucurie, și de tristețe, știind că aveam să plec în curând.

– Să-ți amintească de ea? Unde pleci? m-a întrebat ea direct, încrucișându-și brațele la pieptul generos.

Am tras adânc aer în piept și am închis ochii.

– La Seattle, am spus și l-am văzut pe Wes tresărind.

– A, da? Pentru ce?

– În interes de serviciu. Nu aveam nimic mai bun de spus. Era adevărul, dar nu aveam să mă apuc să-i spun tipei ăsteia că sunt doar o angajată și că, tehnic vorbind, Wes e liber și s-ar putea să fi apreciat aluziile ei prea puțin subtile.

Gina și-a dat ochii peste cap.

– Ce anume lucrezi?

– Ei bine, de data aceasta voi fi model pentru un pictor care mă va picta toată luna viitoare.

Gina a afișat un zâmbet fals.

– Și o să porți ceva haine în tablourile astea? A nimerit la fix.

– Cred că e de ajuns, Gina. Ne vedem pe platou într-o săptămână. Haide, Mia, hai să luăm ceva de mâncare și să găsim un loc. M-a apucat de șold și m-a răsucit, întorcându-se cu spatele la frumoasa actriță.

Am găsit o masă în colțul cel mai îndepărtat, care avea o vedere chiar mai bună asupra oceanului pe timp de noapte. Un chelner ne-a adus băuturile și a pus între noi o farfurie cu sandvișuri. Imediat ce am luat o înghițitură și am simțit pateul fin topindu-se în gura mea, Wes a pornit la asalt.

– Seattle, deci? Am dat din cap că da, nedorind să încep discuția. Și avea dreptate Gina cu presupunerea ei?

Am băgat în gură o altă bucățică delicioasă de pește și a trebuit să-mi stăpânesc un geamăt. La naiba, locul ăsta e extraordinar.

– Avea, Mia? O să fii dezbrăcată în fața acestui pictor în timp ce te pictează? În loc să-i răspund, am ridicat din umeri. E o întrebare simplă, mi-a spus el printre dinți.

– Poate. Face și nuduri, deci există posibilitatea asta, am spus eu, gândindu-mă că sună mai bine și decât adevărul gol-goluț și decât o minciună sfruntată.

Wes a clătinat din cap și a luat o înghițitură mare de bere.

– Am nevoie de o băutură adevărată. S-a ridicat și s-a năpustit spre bar. M-am lăsat pe spate, gândindu-mă la cum se desfășoară noaptea aceasta. Eu am fost geloasă pe el, acum este el gelos pe un tip pe care nu-l cunoaște nici unul dintre noi. Ce dracu' se petrece?

Când s-a întors, avea în mână un pahar înalt plin cu un lichid de culoarea ambrei, care mi-a întors stomacul pe dos. Încă din prima noapte, a făcut eforturi să nu bea whisky și l-am apreciat pentru asta. Totuși, acum îl bea ca pe apă.

– De ce eşti supărat?

A clătinat din cap.

– Nu-s supărat. Şi-a încleştat dinţii, cu muşchii fălcilor pulsând.

– Ştiu când eşti supărat. Locuim împreună de aproape o lună.

– Chiar vrei să faci asta? m-a întrebat într-un târziu.

– Nu e vorba dacă vreau sau nu! Trebuie s-o fac! am şoptit suficient de tare, aplecându-mă spre el. S-a uitat în jur.

– Nu trebuie să faci nici pe dracu'. Oricine are de ales. Ai putea să rămâi cu mine. Asta a fost. Voia, în mod evident, să rămân cu el, chiar dacă ştia că nu pot.

– Nu...

– De ce nu? Pentru că o să te fac să simţi ceva? m-a întrebat el pe un ton batjocoritor.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat. Wes nu a venit după mine.

* * *

Zgomotul de sticlă spartă m-a trezit dintr-un somn adânc. M-am ridicat şi am păşit în vârful picioarelor pe hol, păstrând o linişte mormântală, până când l-am găsit pe Wes râzând cu o jumătate de haină pe el, cealaltă răsucită în jurul mâinii, cum încercase să şi-o scoată.

M-am dus la el şi l-am apucat de haină. A fost o idee proastă. Imediat ce s-a eliberat, m-a împins în peretele opus, cu buzele pe gâtul meu. M-a muşcat tare şi eu am ţipat, încercând să-l împing la o parte.

– Mia, Mia, Mia! Te doresc atât de mult. Nu vreau să te pierd... te rog, mă implora el, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce voiau cu adevărat să spună cuvintele lui nedesluşite, de beţiv.

– Haide. Te duc în pat, am spus eu, încercând să-l îndrept. A făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit şi m-a tras spre el. M-am lovit cu spatele de alt perete. De data aceasta, mâna lui mi-a cuprins un sân şi m-a ciupit de sfârc cu degete experte. Am gemut.

– O, da, îmi plac la nebunie sunetele pe care le scoţi. Aproape între geamăt şi scâncet. Mi-o face atât de tare. Şi nu

glumea, după cum dovedea erecția lui tare ca piatra care mă izbea în șold. Înainte de a apuca să mă mișc, mi-a ridicat unul din picioare. Chiar beat fiind, știa exact ce face, numai că mișcările lui erau un pic mai dezordonate, mai puțin coordonate.

– Wes, nu aici. Trebuie să te duc în pat.

– Vii cu mine? m-a implorat el, lingându-mă și mușcându-mă de gât. Stai cu mine în pat!

– Da, sigur, ne futem în patul tău de data asta, am spus conducându-l spre camera lui. Imediat ce am ajuns acolo, s-a întors spre mine, m-a apucat de șolduri și m-a sărutat. Chiar cu izul de whisky, singura băutură alcoolică pe care nu puteam să o suport, avea un gust nemaipomenit.

– Nu, vreau să dormi cu mine. Toată noaptea. Vreau să mă trezesc lângă tine măcar o dată, s-a rugat el, ducându-mă spre pat. S-a așezat, mi-a scos chiloții, iar eu mi-am ridicat cămășuța de noapte, rămânând în fața lui goală ca în ziua în care m-am născut.

– Ador corpul ăsta. Mâna lui cobora de pe claviculă pe sâni, unde m-a strâns ușor, spre rotunjimile taliei, pe șold și în jos pe coapse. M-am cutremurat când a încheiat călătoria pe partea cealaltă.

– Doar de data asta, rămâi toată noaptea. Lasă-mă să mă trezesc lângă tine. S-a întins și mi-a cuprins un sfârc cu gura. Prin membre mi-au trecut fulgere de electricitate, plăcerea aprinzându-se prima, urmată rapid de pofte și nevoi.

– Doar de data asta, am repetat eu.

În noaptea aceea am făcut dragoste pentru a doua oară. Dragoste disperată, posesivă. Undeva în mijlocul nopții, Wes s-a trezit și m-a luat din nou. Mi-a spus că vrea să retrăiască tot ce-am făcut ca să fie sigur că va ține mine. Eu știu că n-am să uit niciodată.

* * *

Când m-am trezit, Wes mă privea dormind. Părul lui blond, dezordonat, îi cădea peste ochi și l-am dat la o parte, dorind să-l văd în întregime în frumoasa lumină a dimineții.

– De ce lucrezi ca damă de companie? m-a întrebat el. Nu mă judeca, cuvintele lui nu erau aspre. Doar o simplă întrebare, ca şi cum era ceva ce murea de curiozitate să afle încă din prima zi. Probabil că aşa şi era.

Era timpul. Merita să ştie de ce nu-i pot oferi mai mult. Ştiu că voia să rămân aici, poate chiar să locuim împreună, să vedem cum ar merge să fim împreună *de-adevăratelea*. Ştia că nu mă deranjează că este atât de ocupat, motivul pentru care susţinea că nu vrea să aibă o relaţie. Puteam să am grijă de mine şi i-o dovedisem. Nu eram o tipă care să se agaţe, ca majoritatea curvelor-trofeu. Dar tocmai asta era. Nu voiam să fiu o soţie-trofeu, sau o prietenă, de fapt. Era important să-mi găsesc propriul drum, propria identitate. Şi acum nu puteam face asta pentru că trebuia să-l ajut pe tatăl meu.

În loc să îi spun pe scurt adevărul sau să inventez o poveste plauzibilă, i-am povestit totul.

– Tatăl meu datorează unor oameni răi nişte bani. O grămadă.

– Eu am o grămadă de bani, a spus el încet. Mi-au apărut lacrimi în colţul ochilor la această recunoaştere a lui. M-am întors spre el, mi-am împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi mi le-am aşezat sub bărbie. El mi-a copiat poziţia.

– Da, ai, dar sunt banii tăi. Tata a intrat în încurcături cu nişte cămătari periculoşi din cauza pariurilor. Eu lucrez ca să-i plătesc datoria.

– Cât?

– Un milion.

A expirat încet.

– Am o grămadă de bani de care mă pot lipsi, Mia. Pot să te ajut.

Am clătinat din cap că nu. Ştiind ce fel de om este Weston Channing, ştiam că, imediat ce va afla că familia mea are necazuri, va dori să mă ajute. Numai că era problema mea, nu a lui.

– Ştiu că poţi, dar nu ţi-am cerut ajutorul. Era obligatoriu să-i dau foarte clar de înţeles că e decizia mea. Nu eram

o domniță la ananghie și el nu era un cavaler pe un cal alb, alergând să salveze situația. Basmele nu există, mai ales nu pentru tipe din Vegas cu un trecut tumultuos.

– Și dacă vreau totuși să te ajut?

– Ești foarte amabil, Wes.

A clătinat din cap și s-a lăsat pe spate.

– Nu, Mia, nu sunt. Sunt egoist. Nu vreau să pleci. Nu vreau să pozezi dezbrăcată pentru un oarecare pictor plin de bani din Seattle. Vreau să stai aici cu mine, în casa mea și în patul meu. O să plătesc oricât este necesar pentru asta.

Mi-a ieșit tot aerul afară din plămâni cu un șuierat.

– Mă iubești, Wes?

M-a privit scurt.

– Ăăă. S-a lins pe buze și apoi și le-a mușcat. M-a făcut să vreau să i le sărut. Știu sigur că îmi place de tine. Îmi place foarte mult de tine.

Am zâmbit larg și l-am tras de nas în jos, spre sfârc, cu un deget.

– Și mie îmi place de tine, Wes. Foarte mult. Dar trebuie să fac asta. Nu doar pentru tatăl meu, deși asta e ceea ce mă determină, ci și pentru mine. Și tu nu ai nevoie de nici o distragere. Săptămâna viitoare încep filmările la filmul tău. O să regizezi pentru prima oară…

Wes și-a trecut o mână prin păr.

– Știu toate astea. Nu schimbă cu nimic faptul că te vreau aici.

– Știu că nu schimbă. Și, ca să fiu sinceră, nici eu nu vreau să plec, dar o să plec. Iar noi doi? O să rămânem prieteni. Nu-i așa?

A oftat și m-a tras peste el. Mi-am lăsat brațele pe pieptul lui, apoi mi-am dus bărbia pe sternul lui.

– Sigur că da. Măcar ai fost cea mai bună prietenă a mea.

Am ridicat din sprâncene.

– Adică, vreau să spun, cel mai bun prieten de sex feminin.

– Am înțeles. L-am ciupit de buze.

– Deci pleci peste două zile și nu pot să fac sau să spun nimic ca să te fac să rămâi?

Am clătinat din cap că nu şi m-am rezemat lângă inima lui, lăsându-i bătăile să mă ducă într-un loc unde eram pe jumătate trează, pe jumătate adormită. Ştiam în adâncul inimii că singurul motiv pentru care aş rămâne, aş putea rămâne, aş lua în considerare să rămân ar fi dacă m-ar iubi. Nu contest că mă îndrăgosteam de el, dar m-am abţinut cât am putut, ştiind că dragostea nu trebuie să intre în discuţie. Nu după ce m-am îndrăgostit de fiecare bărbat cu care m-am culcat. De data asta, cu Wes, îmi păzisem inima cu atâta putere, că abia dacă primise bucăţele mici din ea în tot acest timp. Orice posibilitate era la adăpost atât timp cât păstram controlul.

– Şi atunci, cum rămâne cu noi? Şi-a strecurat o mână să mă apuce de fund şi să mă strângă uşor. Mi-am amintit de cât de tare aveau să-mi lipsească talentele lui în pat. Să mă întorc la iubitul pe baterii nu era chiar o prioritate pe lista de lucruri pe care voiam să le fac la Seattle. Cum ar fi să văd falicul Ac Spaţial. Asta era o prioritate.

– Ce-ar fi să rămânem prieteni?

S-a strâmbat.

– Cei mai buni prieteni? am încercat eu.

M-a ridicat de talie, şi-a aşezat penisul gros între coapsele mele, iar eu m-am afundat în el, săgetată de tăria şi de lungimea lui. Doamne, tipul era bine dotat şi, chiar mai mult, ştia exact cum să îl folosească.

– Care fac sex, am şoptit eu în timp ce împingea, iar el a rânjit.

– Cei mai buni prieteni care fac sex, am spus eu, apoi mi-am lăsat capul pe spate, mi-am proptit mâinile pe pectoralii lui şi am început să strâng din interior.

Trupul lui Wes s-a întărit.

– Aşa mai vii de-acasă. M-a tras în sus şi m-a trântit. Am ţipat amândoi. Acum, treci tu deasupra.

Capitolul 9

– Ce vrei să faci astăzi? m-a întrebat Wes când am intrat în zona în care se pregătea micul dejun. Spre marea mea surprindere, gătea, întorcea clătite, mai exact. M-am uitat în jur, căutând-o pe doamna Croft.

– Unde-i Judi?

– I-am dat liber. De vreme ce e ultima ta zi, am vrut să fiu singur cu tine toată ziua. A rânjit, apoi mi-a făcut cu ochiul.

M-am aşezat pe scaunul de bar din faţa insulei pe care tocmai termina de pregătit micul dejun. Clătitele nu erau arse şi miroseau fantastic. M-am uitat cu încântare la grămăjoară. Untul picura de pe margini, amestecându-se ademenitor cu siropul gros. Apoi a luat un tub de frişcă, făcând un fel de model deasupra. Cu o mişcare scurtă din încheietură, mi-a aşezat farfuria în faţă. Deasupra clătitelor era o feţişoară zâmbitoare.

– Clătite fericite. A ridicat din sprâncene, iar eu am început să râd. Bărbatul acesta era o dihotomie. Obsedat de muncă, surfer, client al damelor de companie, bogătaş care merge cu jeepul şi care face clătite cu feţişoare fericite pe ele. Ce? Şi-a lăsat coatele pe blatul de lucru şi a aplecat capul într-o parte. Faţa lui avea barba aceea ţepoasă de dimineaţă pe care mă obişnuisem să o văd şi pe care o adoram. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste suprafaţa înţepătoare.

Am clătinat din cap şi am atacat teancul micuţ de cinci clătite perfect rotunde.

– Mă surprinzi, pur şi simplu. De fiecare dată când cred că te-am înţeles, mă dai pe spate cu ceva nou.

Wes a ridicat din umeri, mâncându-şi şi el micul dejun.

– Ce pot să spun? Îmi place să te fac să-ţi pui întrebări. A zâmbit şi mi-am jurat că toate prostiile feminine pe care încercam să le evit aveau dreptate. Un bărbat bun poate lumina o încăpere şi poate micşora lumea, ca pe ceva care să se potrivească exact în locul în care trăieşte punctul tău de interes.

– Revenind la întrebarea ta de mai devreme, am spus cu gura plină cu cele mai bune clătite pe care le-am mâncat vreodată – punându-le la socoteală şi pe cele făcute de mine. Mi-ar plăcea să facem un tur cu motocicleta mea.

A dat din cap că da.

– Mă bag. Unde mergem?

Am rânjit şi mi-am dat peste umăr părul dezordonat, de la trezire.

– Unde ne duce motocicleta. Nu contează unde mergem. Călătoria este cea care contează.

Wes s-a întors din drum, s-a aşezat şi s-a uitat la mine. M-am uitat şi eu la el, crezând că avea să mă sărute. De obicei, era primul lucru pe care îl făcea dimineaţa, dar astăzi lucrurile stăteau diferit. Tot ceea ce avea legătură cu ultima mea zi aici părea atât de greu, apăsat de încheiere. În loc de sărut, m-am trezit cu o grămadă de frişcă pe nas.

– Asta a fost profundă, a spus el fără expresie.

L-am înghiontit.

– Taci dracului din gură! A început să râdă.

– Haide, Mia! Nu drumul contează, ci călătoria? De unde ai scos tâmpenia asta? Spune-mi drept. Era pe un abţibild când ai cumpărat motocicleta, nu-i aşa?

– E adevărat, totuşi! Am clătinat din cap şi am început să mâncăm. Din când în când, mă împungea cu cotul într-o parte. Nu cât să mă doară, ci doar cât să ştiu că e acolo şi că se joacă cu mine. Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, avea să-mi fie dor de Wes. Mai mult decât voiam să recunosc. Mult mai mult.

* * *

– Doamne, Dumnezeule, a spus Wes când am intrat în garajul în care fusese ţinută motocicleta mea. Avea privirea aţintită asupra mea. De la geaca din piele neagră pe care o purtam peste

maioul de concert cu Radiohead, în jos spre blugii mei mulați pe fund, până la cizmele de motociclist până la genunchi.

– Îți place? Mi-am înălțat șoldul într-o parte, știind că îmi accentuează forma de clepsidră pe care el o aprecia foarte mult. Îmi spusese de nenumărate ori cât de îndrăgostit e de corpul meu. Lui Wes îi plăcea ca o femeie să aibă un pic de carne pe ea. Slăbănoagele nu erau genul lui. Cel puțin așa spunea. Putea să-mi fi servit o replică, dar, dacă era să mă iau după fața lui în acest moment, îi plăcea ceea ce vedea.

Și-a aruncat geaca de piele pe șaua motocicletei, a ocolit jeepul și, în numai două secunde, gura lui era peste a mea. Sărutatul era mai mult decât un preludiu pentru Wes. Era ca o marcă, ceva cu care îmi înfiera pielea și care rămânea cu mine toată ziua. La naiba, n-am să uit nici unul dintre săruturile lui. Așa de bune erau. Atingeri ușoare uneori, simple încolăciri ale limbilor alte dăți, urmate de momente pline, adânci, amețitoare. Iar mâinile lui, o, mâinile lui erau magnifice. Știa exact unde să mângâie, să ciupească, să gâdile, ceea ce tocmai îmi făcea la sâni și fund. O mână pe fiecare. Nimeni n-ar fi putut spune vreodată că Wes nu știe ce să facă cu mâinile.

I-am supt limba, apoi l-am mușcat de buză până când a gemut. S-a tras în spate și și-a sprijinit capul de fruntea mea.

– Am crezut că mergem la plimbare. Am răsuflat în buza lui, apoi i-am lins marginea.

– Da, până când te-am văzut așa. Acum penisul meu are alte planuri. Și-a lipit șoldurile de ale mele. Îi simțeam erecția prin blugi.

Cu mare efort, m-am tras înapoi, i-am cuprins obrajii în mâini și l-am privit în ochii verzi, superbi.

– Mai târziu. Așteptarea face anticiparea mai dulce. Am terminat mușcându-l ușor de buză încă o dată. A încercat să mă agațe și el, dar m-am tras.

Oferindu-i o nouă legănare a șoldurilor, ca să poată avea o vedere mai bună asupra fundului meu, am încălecat motocicleta.

– Hei, fata mea. Am mângâiat rezervorul și ghidonul. Ești gata să-i arăți lui Wes ce știi să faci, drăguțo? i-am vorbit încet lui Suzi.

– Ăăă, cred că trebuie să te dai mai în spate, ca să pot să mă urc. Wes mi-a făcut semn să mă mut pe locul gagicii.

– Probabil că nu te-am auzit bine. Ai insinuat cumva că o să merg în spatele tău? Sprâncenele mi s-au ridicat la maxim și m-am uitat la el pieziș.

Wes a pus o mână pe ghidon și a lăsat-o pe cealaltă în jos.

– Dacă asta înseamnă că o să mă strângi cu picioarele și că o să-ți simt căldura în spate, atunci, da, exact asta sugerez. Și-a lins buzele și m-a măsurat din nou cu privirea. Din nou, nu mi-a scăpat că ochii aceia puteau la fel de bine să fi fost mâini, pentru că îi puteam simți umblând în sus și în jos pe mine de fiecare dată când mă privea.

– Ei bine, atunci cred că suntem în impas. Suzi e gagica mea și eu sunt singura care o conduce. Tu, amice, va trebui să-ți strângi coapsele alea zdravene în jurul meu. M-am împins mai în față, ca să-i fac loc în spatele meu. Doar dacă nu cumva îți faci probleme pentru masculinitatea ta.

Wes m-a luat prin surprindere. Și-a pus geaca de piele și și-a trecut un picior lung peste motocicletă. Apoi, înainte să apuc eu să o pornesc pe Suzi, m-a pornit el pe mine. Și-a lipit corpul de spatele meu, și-a strecurat o mână pe sub maioul meu, în față, trăgând la o parte sutienul ca să poată ajunge la piele. Apoi, degetele lui au început să tragă de sfârcul întărit. Am gemut când gura lui mi-a coborât pe gât, sugând și mușcând pielea sensibilă. M-am arcuit, lăsându-mi capul pe umărul lui și împingându-mă în erecția lui. Tocmai când îmi întindeam gâtul spre el, nasturele de la blugii mei s-a deschis și fermoarul a alunecat în jos.

– O, Doamne, am șoptit când mâinile lui mi-au pătruns direct sub blugi. Degetele acelea abile se învârteau să-mi găsească centrul căldurii. A împins două degete adânc înăuntru, în timp ce-și răsucea degetul mare în jurul ghemului strâns de terminații nervoase care pulsau sub atingerea lui. Wes nu m-a dezamăgit. Cu brațe puternice, mi-a arcuit trupul în spate, folosindu-se de păsărica mea și de sâni ca de o ancoră. Degetele lui au intrat imposibil de adânc, până când am țipat, strângând din ochi în timp ce s-au apropiat spasmele care îmi anunțau orgasmul.

Dinții lui Wes mi-au zgâriat ușor gâtul, iar eu mi-am înălțat șoldurile, folosindu-mă de cuiele tocurilor ca pivot. Știam că o să țină motocicleta la locul ei cu picioarele lui puternice, așa că am împins tare, luptându-mă să ajung la acel vârf frumos, la apogeul plăcerii.

– Călărește-mă, iubito, mi-a șoptit Wes în păr. Timbrul acela răgușit m-a aruncat și mai tare în extaz. Am făcut ce mi-a cerut. Ca o depravată, l-am călărit cu spatele, ridicându-mi șoldurile și forțându-i degetele să mă fută mai tare. Mâna lui nu se mai distingea între picioarele mele, în timp ce mă freca. Apoi mi-a ciupit sfârcul cu o mână, m-a mușcat de gât și s-a dus mai adânc cu cealaltă, agățându-se cu degetele și trăgând în jos, zdrobindu-mi clitorisul în palmă.

S-a terminat.

Dulce uitare binecuvântată.

– Gata, iubito, întoarce-te la mine, mi-a spus Wes în ureche, cu degetul mare încă răsucindu-se pe clitorisul meu și transmițându-mi mici fiori în toate direcțiile, în timp ce reveneam înapoi pe Pământ. Retrag ce-am spus, mi-a șoptit el în ureche înainte de a se întoarce spre gâtul meu ca să-l sărute.

– Ce retragi? am întrebat eu, încă în extaz.

– Drumul a fost mișto, dar ceea ce a contat a fost călătoria. Să te văd cum te desfaci în brațele mele, pe motocicleta asta e ceva ce n-am să uit niciodată.

Nici eu.

* * *

Am mers cu motocicleta în sus și în jos pe Autostrada 1, uitându-ne la priveliștile dintre Malibu Canyon Road și Point Magu Rock. Wes mi-a făcut semn să schimbăm direcția lângă un semn indicator vechi care anunța o plajă publică. Intrarea era departe de drumurile cunoscute, dar Wes știa foarte bine unde mergem. Am oprit motocicleta la drumul secundar micuț cu o cărare de pământ care ducea spre un golfuleț. Când am ajuns acolo, Wes și-a dat jos rucsacul și a scos o pătură subțire. Am întins-o pe nisip și ne-am așezat, uitându-ne la întinderea

oceanului. Locul era public, şi totuşi era complet pustiu. Nu erau case sau oameni pe kilometri întregi. Wes a căutat din nou în rucsac şi a scos nişte sandvişuri.

– Ai pregătit şi prânzul? M-aş putea obişnui cu asta. Clătite minunate şi acum asta? Lasă-mă să ghicesc, curcan *gourmet* cu humus şi legume proaspete? Am înălţat din sprânceană, iar el şi-a acoperit gura şi a chicotit.

– Mai încearcă, prinţeso. Mi-a dat o jumătate de sandviş.

– Unt de arahide şi jeleu? M-am uitat în jos şi am clătinat din cap, apoi am muşcat din sandvişul cremos. Avea proporţia perfectă dintre untul de arahide şi jeleul de coacăze. A rânjit şi mi-a întins un termos. Mă aşteptam să fie apă, dar s-a dovedit a fi lapte rece ca gheaţa. Perfecţiune. Lapte?

– Tot ce e mai bun pentru tine, domnişoară Mia. A luat o înghiţitură zdravănă din sandviş, apoi a întins mâna după lapte.

– Ştii ceva, sandvişul cu unt de arahide şi jeleu e chiar preferatul meu. A făcut ochii mari. Chiar e. Pe bune. Îl ador. Şi ştii ceva, ador asta. Să stau aici cu tine, după o plimbare lungă. Este... ei bine, am să ţin minte asta, Wes. Că am fost aici cu tine. Luna asta a fost cea mai bună din viaţa mea. Şi nu mă refer doar la sex. A ridicat din sprâncene. OK, poate datorită sexului. Am râs amândoi.

A luat o altă înghiţitură de lapte, apoi mi-a răspuns:

– Ştiu ce vrei să spui. E uşor când sunt cu tine. Mi-am aplecat capul într-o parte, iar el a rânjit. Nu *uşor* uşor. Doar... mă simt bine. Nu mă faci să depun eforturi. Ai nevoi simple şi nu eşti melodramatică. N-am crezut că o relaţie poate fi aşa.

– Nici pentru mine n-a fost uşor niciodată. Mereu a intervenit ceva, am recunoscut eu. Wes se uita în depărtare, iar eu îi fixam profilul cu privirea. În privinţa bărbaţilor frumoşi, Weston Channing era de top. Nici nu trebuia să se străduiască să arate bine. Arăta bine în mod natural. Îmbrăcat normal, profesional, chiar când abia se trezise şi avea urme de somn în ochi, era la fel de superb. Dar acum, când împărţea cu mine acest colţ retras de plajă, când îmi împărtăşea o bucăţică din sine însuşi, era şi mai irezistibil. Ai fost îndrăgostit vreodată?

M-a privit scurt, cu o urmă de zâmbet pe buze. S-a lăsat pe coate și a clătinat din cap.

– Nu, nu cred. Am crezut de câteva ori că sunt, dar, așa cum am spus, nu a fost ușor niciodată. Cred că, atunci când iubești pe cineva, lucrurile trebuie să meargă ușor. Trebuie să se aranjeze de la sine, înțelegi?

Am dat din cap că da.

– Să se alinieze planetele, lunile și stelele și totul să meargă așa cum trebuie?

A început să râdă.

– Cam așa ceva. Tu?

– Eu ce?

– Ai fost vreodată îndrăgostită? M-am gândit îndelung și profund la această întrebare. Atât de mult, că mâinile lui mi-au cuprins drăgăstos umerii. Nu trebuie să-mi spui.

– Nu, nu e vorba de asta. Doar că ar fi fost mai ușor să mă întrebi dacă mi s-a întâmplat și să nu mă îndrăgostesc. Cumva, m-am îndrăgostit de absolut fiecare bărbat cu care am fost. Din păcate, acum, stând aici, cu tine, am ajuns să mă întreb dacă era dragoste, dorință fizică sau dacă nu cumva eram doar copleșită de ei.

– Și care crezi că e varianta corectă?

Am râs, mi-am ridicat genunchii la piept și mi-am lăsat bărbia pe ei.

– Nu sunt sigură. Cu tine simt diferit.

– Deci ai fost cu mine o lună. Ai recunoscut că sexul a fost cel mai bun din toată viața ta. Mi-am dat ochii peste cap în direcția lui, dar a continuat. Ai fost de acord că e diferit cu mine. Asta înseamnă că mă iubești?

– Poate, am spus cu sinceritate, neștiind foarte clar cum să răspund.

– Atunci, fute-mă.

– O să facem asta mai târziu, ai uitat? Anticipare, i-am reamintit eu.

Wes a râs și s-a răsucit pe o parte, proptindu-și capul în mână.

– Şi dacă ţi-aş spune că m-am îndrăgostit eu de tine?

– Wes, l-am prevenit eu. Ştia prea bine că nu trebuie să o apuce pe calea asta.

– Nu, hai să discutăm pur şi simplu chestia asta un minut. M-a silit să mă las pe spate şi să-i imit poziţia, aşa că stăteam amândoi întinşi pe o parte, privindu-ne în ochi. Dacă tu poate că mă iubeşti, iar eu mă îndrăgostesc de tine, n-ar trebui să facem ceva în privinţa asta?

Am zâmbit.

– Păi, facem. O să rămânem prieteni. Tu ai să te duci la serviciu şi ai să-ţi regizezi filmul. O să ţinem legătura, iar după ce-mi plătesc datoria... M-am uitat adânc în ochii lui şi am tăcut.

– După ce-ţi plăteşti datoria, ce?

– Mă întorc la L.A., unde eşti şi tu, am încercat eu.

– Dar tot pleci mâine? Tristeţea din ochii lui verzi mi-a tăiat răsuflarea. A trecut mult timp până când am putut răspunde.

– Da, plec mâine.

A dat din cap, uitându-se în jos.

– Bun, atunci, când te întorci... A fost rândul lui să lase fraza neterminată.

– Nu vreau să mă aştepţi, Wes. Dacă găseşti ceva bun alături de cineva, profită. Distrează-te. Un bărbat ca tine, care arată cum arăţi tu, n-o să aibă probleme să găsească pe cineva care să-i încălzească patul.

– Tu asta ai de gând să faci? Să laşi clienţii să-ţi încălzească patul? A avut un ton dur, mai aspru decât m-aş fi aşteptat, dar ştiam că ceea ce discutăm este o zonă periculoasă. Avea puterea de a distruge tot ceea ce ajunseserăm să avem în ultima lună şi tot ce am fi putut avea pe viitor. Era timpul să o luăm mai uşor.

– Spun doar că anul ăsta vom merge pe drumuri separate. O să facem ce vrem.

A expirat lung şi s-a ridicat în picioare.

– Asta înseamnă că tu n-ai să mă aştepţi. I-a ieşit brusc aerul pe nas, ca şi cum s-ar fi abţinut să strănute.

Am clătinat din cap.

– Nu. Am de gând să fac ceea ce mi se pare potrivit pentru mine la momentul respectiv. Și aș vrea ca și tu să faci același lucru. Dar nu vreau să te pierd din viața mea.

S-a lins pe buze, apoi m-a luat de mână, aducând-o lângă gura lui ca să o sărute.

– Nici eu nu vreau să te pierd. Doar că încerc să găsesc un punct pozitiv în a te lăsa să pleci. Pentru că nu mi se pare în regulă.

L-am strâns mai tare de mână, apoi am adus-o în dreptul buzelor ca să i-o sărut și eu.

– Nici mie nu mi se pare, dar asta o să se întâmple. Te rog să respecți asta. Poți să faci asta pentru mine? Și, pe viitor, vom vedea cum stăm. Trebuie să fie de ajuns.

– Nu e deloc de ajuns, Mia. Dar dacă asta-i tot ce avem, va trebui să meargă, deocamdată. M-a tras spre el și m-a îmbrățișat cu putere. M-am agățat de el știind că trebuia, în curând, să-i dau drumul.

* * *

Toate lucrurile mele erau încărcate în SUV, iar eu mă uitam la mașină cum iese de pe aleea lui Wes, îndreptându-se spre apartamentul meu. Șoferul avea cheia de la cutiuța mea de chibrituri, avea să lase hainele înăuntru și cheia la administrator.

Wes se aștepta să fiu aici când ajunge acasă, ca să luăm o ultimă cină împreună. Din păcate, știam că asta m-ar face să cedez. Mai mult decât atât, m-ar distruge. După timpul petrecut ieri pe plajă, ne-am întors la el acasă și am petrecut întreaga după-amiază, până seara, făcând dragoste. Asta a fost. Nu ne-am futut, n-am făcut sex. Am făcut dragoste, iar și iar, până când am fost epuizați și am adormit, ghemuiți unul în altul în patul lui uriaș. Apoi, a primit un telefon care l-a obligat să plece la studio dimineață. A spus că ajunge acasă la șase, să mă scoată la o ultimă cină. Doar că eu nu voi mai fi aici. Ar fi prea greu să-i spun adio astfel după tot ce a fost între noi.

În schimb, am hotărât să-i împărtășesc gândurile mele pe hârtie, scriindu-i o scrisoare de adio plină de clișee, dar din toată inima. Pe scurt, am fost o lașă.

Weston Charles Channing, al III-lea,

E tare nostim să-ți scriu numele așa. Ți-ai spus vreodată numele cu voce tare? Fă-o. Pentru mine. E amuzant. O să râzi. Eu am râs.

Vorbind serios acum, vreau să-ți mulțumesc pentru această lună. Mă așteptam să urăsc fiecare secundă din această slujbă și, în loc de asta, am ajuns să trăiesc cel mai entuziasmant lucru pe care l-am făcut în viața mea. A fost un dar să te întâlnesc. Ești un dar, Wes. Știu că sună ieftin și aproape că am șters asta, dar trebuie să o auzi de la o persoană căreia îi pasă. Și îmi pasă. Mult. Mai mult decât ar trebui.

Timpul petrecut cu tine m-a schimbat, în bine, sper. Simt acum că pot să trec de anul ăsta și să învăț ceva din el, pe lângă faptul că îl salvez pe tatăl meu. Cred că o să mă salvez și pe mine. E timpul să trăiesc pentru mine. Dacă aș fi rămas și te-aș fi lăsat să-mi rezolvi problemele, să plătești datoria tatălui meu, aș fi regretat toată viața. Ar fi atârnat mereu deasupra capului meu și deasupra relației noastre. Plecând astfel, plec pentru că am hotărât eu. Și ne las prieteni buni pe mai departe. Cei mai buni prieteni. Prieteni care fac sex? 😳

Sunt tristă că plec? Da. Nu vreau să plec, dar asta știai deja. Știu că ceea ce fac e nasol pentru amândoi, dar mai știu și că e singura cale de a ajunge să fiu cu adevărat liberă. Cum e vorba aia? Dacă iubești pe cineva, lasă-l să plece, iar dacă nu se întoarce, n-a fost scris să fie.

Sper să mă întorc într-o zi. Dacă e scris să fie, va fi, nu-i așa? Dacă nu, vom avea mereu un prieten pe care ne putem baza. Sper din suflet că înțelegi asta, și înțelegi de unde vin aceste cuvinte. Îți doresc tot binele din lume. Filmul tău o să dea pe spate pe toată lumea, pentru că e scris de tine, iar cuvintele tale sunt minunate.

În dimineața când ai crezut că dorm și m-ai sărutat de adio, mi-ai spus încet: „Să nu mă uiți". Wes, îți promit, n-am să uit niciodată timpul petrecut împreună, dar, cel mai important, n-am să te uit niciodată pe tine.

Cu tot ceea ce sunt,

Mia.

Apoi am sărutat scrisoarea, chiar lângă numele meu, lăsând o urmă de buze groase roz. Un ultim sărut pentru Wes.

* * *

Următoarele câteva zile au reprezentat un coşmar de programări fixate de mătuşa mea, Millie, înainte de întâlnirea cu pictorul cel sexy, Alec Dubois. Programările la coafor şi manichiură au fost plăcute, chiar dacă al naibii de plictisitoare. Îmi plac lucrurile drăguţe la fel de mult ca oricărei fete, dar e ridicol să petreci patru ore nenorocite aranjându-ţi părul şi încă două pentru picioare şi unghii. După aceea, Millie m-a trimis la cosmeticiană.

Cosmeticiană e alt fel de a spune torţionară. Începe cu un masaj facial relaxant, unde simţurile ţi se umplu de parfumuri minunate, muzică de relaxare şi masaj. Apoi porneşte reflectorul. În acest moment, ai două şanse: să închizi ochii sau să-ţi pierzi retina. Închisul ochilor e menit să te ajute când scoate excavatorul, adică extractorul. Cunoscut şi ca dispozitivul de înlăturare a coşurilor şi punctelor negre, care îţi eliberează fiecare por al feţei de mâzga neplăcută pe care o lasă în urmă machiajul zilnic. E o treabă serioasă, dar trebuie să spun că faţa mea nu a arătat niciodată mai bine. Piele strălucitoare, fără nici un defect, ca un fund de bebeluş. Era atât de fină la atingere.

Apoi, ziua mea a devenit de cel mai mare rahat. A trebuit să mă epilez. Peste tot. Pictorul avea cerinţe foarte specifice. Dacă aveam să-mi arunc hainele de pe mine, iar el avea să arunce douăzeci şi cinci de mii de dolari în plus, trebuia să nu am păr decât pe cap. Puful ca de piersică de pe braţele mele a fost considerat OK, slavă Domnului. Zonele de jos, nu chiar. Dacă n-ai avut niciodată plăcerea unei epilări inghinale braziliene, consideră-te norocoasă. Mai întâi, agresoarea ta, cosmeticiana, vreau să spun, îţi acoperă fiecare bucăţică din părţile femeieşti cu ceară fierbinte, aproape opărită. După ce se răceşte şi se întăreşte, apucă de piele şi începe să-ţi smulgă un strat din ea şi fiecare fir de păr, lăsându-ţi zonele intime chele, fine şi arătând mai puţin ca ale unei femei şi mai mult ca ale unei fetiţe.

E demoralizant și nu înțeleg de ce ar vrea femeile să treacă prin asta de bunăvoie dacă nu sunt plătite cu o grămadă de bani. Cel puțin, eu mă aleg cu o plată la sfârșitul suferințelor mele. Ele ce scuză au?

* * *

Am auzit telefonul din buzunarul de la spate. Primisem un SMS. Oamenii încă se așezau înainte de decolare, așa că puteam să verific mesajul și poate chiar o să am și timp să răspund.

De la: Wes Channing
Către: Mia Saunders
Am primit scrisoarea ta. Îmi pare rău că nu te-am căutat mai devreme. M-am gândit că ar fi mai bine să-ți dau timp. Îți urez drum bun. Ai ceva în bagaj, în buzunarul din față. Te sun curând. Nu mă uita.

Am zâmbit și am tras bagajul de sub scaunul din fața mea. În buzunarul din față era o cutiuță neagră, cam de șase centimetri lățime și doi înălțime. Când am deschis-o, obiectul dinăuntru m-a făcut să zâmbesc atât de larg, încât am crezut că o să-mi explodeze obrajii. În cutie era o cheie din alamă, atârnând de un breloc galben cu roz, în formă de placă de surf. Era cheia pe care am folosit-o cât timp am locuit împreună cu Wes. Cheia mea. Numai că, de data asta, brelocul avea ceva în plus. O inimioară de un roșu strălucitor atârna lângă placa de surf.

Era și un bilet înghesuit pe fundul cutiei. L-am desfăcut.

Mia,

Ți-ai uitat cheia. Deschide mult mai multe decât o ușă. Sper că o vei folosi într-o zi.

Wes.

Hotărâtă, am scos cheia de la Suzi și de la apartamentul meu și am prins de inel placa de surf și cheia de la casa lui Wes. Nici nu-și putea exprima mai clar intențiile. Dacă voiam să mă întorc la el, trebuia să fiu pregătită să-i ofer inima mea, pentru că eu deja o aveam pe a lui.

FEBRUARIE

Jeananna Goodall,
Acum un an mi-am lansat primul roman.
Încă de la primul, m-ai aclamat, mi-ai citit încercările
și ai fost fanul meu numărul unu.
Acum, sunt onorată să te pot numi prietena mea.
Îmi iubești personajele ca și cum ar fi ale tale
și mă ajuți să mă conectez emoțional cu ele.
Ai atâtea daruri și talente,
sunt atât de recunoscătoare că le împărtășești cu mine.
Dragoste și lumină.

Capitolul 1

Uşile răsucite şi ruginite ale ascensorului străvechi au zăngănit zgomotos când şoferul le-a tras şi le-a închis. Nu scosese nici un cuvânt în afară de „Tu eşti Mia?“ când am ieşit din zona bagajelor la Aeroportul Internaţional Tacoma din Seattle. Am presupus că e O.K. să-l urmez, de vreme ce avea o plăcuţă cu numele meu complet, iar mătuşa Millie îmi spusese să mă aştept la un pădurar uriaş pe post de şofer care să mă ducă la noul meu client. Nu glumise cu faptul că era uriaş, şi nu mă refer la înălţimea lui. Tipul nu avea decât cu câţiva centimetri mai mult decât mine, dar ceea ce îi lipsea în înălţime, compensa pe lăţime. Îmi amintea de un luptător profesionist sau de unul dintre culturiştii aceia plini de muşchi.

Când ascensorul a ajuns la etajul zece, s-a oprit cu scrâşnete şi zgomote, aruncându-mă direct în frăţiorul lui Paul Bunion. Era un zid solid, nici n-a clipit când am intrat în el, doar a mormăit ca un animal. Uşile uriaşe s-au deschis şi Bunion a deschis porţile şi m-a dus în ceea ce părea un atelier. Grinzile şi ţevile erau vizibile şi aflate la vreo zece metri de podeaua din beton. Erau oameni peste tot, jumătate dintre ei, dezbrăcaţi.

În ce pizda mă-sii m-am băgat?

Se auzeau declanşatoarele aparatelor de fotografiat şi se mutau peste tot surse de lumină şi reflectoare pe roţi, în timp ce eu stăteam în uşă, încercând să observ totul. Bunion mi-a aşezat bagajul lângă un perete lateral şi a arătat spre un bărbat ghemuit, cu aparatul de fotografiat lipit de faţă.

– Domnul Dubois, a mormăit, apoi s-a întors brusc şi a intrat în liftul din care abia ieşisem, lăsându-mă să mă descurc singură.

– Nu-i foarte vorbăreț. Am lăsat aerul să-mi iasă afară din plămânii plini. Nu știam ce să fac. Ar trebui să stau deoparte și să aștept să mă abordeze cineva – sper că nu bărbații sau femeile în pielea goală răspândiți prin toată camera –, sau ar trebui să-l sâcâi pe tipul ocupat să facă fotografii unui lucru pe care nu prea reușeam să-l văd?

În loc să aștept, am hotărât să observ mai bine împrejurimile și am început să mă plimb. Camera era o mansardă deschisă, dar nu o locuință. Ferestre șubrede se întindeau pe tot peretele din dreapta, unele deschise larg, altele închise complet. Părea că e nevoie de un cric ca să se deschidă, ceea ce mi s-a părut uimitor de mișto și de retro. Femei dezbrăcate sau pe jumătate dezbrăcate treceau pe lângă mine, măsurându-mă cu privirea în timp ce se așezau în fața unor pânze albe imense. Nu pozau, mai degrabă stăteau pur și simplu lângă pânze, fiecare model asumându-și o poziție lejeră, în timp ce asistenții, îmbrăcați în negru, le rearanjau pozițiile, mișcând subtil un cot ici, un picior dincolo. Apoi asistentul se dădea în spate și făcea o singură fotografie și o lua de la capăt. Iar mici mișcări, apoi o altă fotografie. Era pur și simplu ciudat.

M-am mutat într-o altă zonă, unde era un cuplu dezbrăcat, pe o pânză albă uriașă, care trebuie să fi avut cel puțin trei metri pe trei. Unul dintre asistenți a înălțat o scară cu platformă chiar deasupra corpurilor lor și a început să toarne peste ei, metodic, ceea ce părea a fi vopsea albastră strălucitoare.

– Nu vă mișcați! a strigat el. Va trebui să o luăm de la capăt, iar domnul Dubois nu va fi mulțumit, a adăugat el repede. Cei doi stăteau strâns îmbrățișați, mâinile femeii erau în jurul capului bărbatului, ca și cum se pregătea să îl sărute. El avea brațele în jurul ei, o mână pe fund, ținându-i un picior pe șoldul lui, iar cu cealaltă o ținea de ceafă.

Vopseaua li se scurgea pe picioare, căzând în pete mari pe pânză.

– Stați nemișcați! i-a avertizat bărbatul. Eram atât de fascinată de dedesubturile scenei ciudate care se desfășura în fața

mea, că nu am auzit o persoană venind în spatele meu până când nu mi s-a dat părul la o parte de pe gât.

– Perfecţiune, am auzit o şoaptă în ureche, înainte ca un sărut uşor să-mi atingă pielea de la curbura unde mi se întâlnea gâtul cu umărul.

M-am dat înapoi, fără să mă uit încotro mă îndrept, încercând doar să scap de străinul care mă atingea, şi m-am lovit de ceva. Până să apuc să mă întorc, cizma mea s-a agăţat de marginea pânzei şi m-am prăbuşit spre platforma care îl susţinea pe tipul iritat cu vopseaua. Apoi s-a dezlănţuit haosul. Bărbatul care ţinea găleata s-a rostogolit, iar vopseaua albastră, lipicioasă, a zburat din cutie într-un evantai de culoare, înainte de a se împrăştia pe pânză şi pe prelata care proteja podeaua din beton.

Cei doi de dedesubt au prevăzut, probabil, căderea, pentru că bărbatul a rostogolit-o pe tipa cea sexy şi dezbrăcată de parcă s-ar fi antrenat în tehnici de luptă cu forţele armate. L-a evitat pe asistent, scăpând de încă o stropire cu vopsea, şi a scăpat la mustaţă de platforma care era gata să cadă peste ei.

Eu nu am fost la fel de norocoasă.

Când am căzut pe spate, tocul celeilalte cizme a intrat prin pânza groasă şi a rămas înţepenit acolo, iar corpul meu s-a înclinat în direcţia opusă. Am ţipat din rărunchi când glezna mi s-a răsucit dureros şi am aterizat cu fundul în sus în vopseaua albastră şi pe pânza ruptă.

– Doamne, Dumnezeule! Bărbatul de care încercasem să scap a intrat în toată zăpăceala şi m-a ridicat de subţiori. Avea ochi căprui-aurii fascinanţi în care se citea îngrijorarea. Liniile fine de la colţurile ochilor indicau că era, probabil, cel puţin cu un deceniu mai în vârstă decât mine. Părul şaten ca nisipul, cu şuviţe în tonuri de auriu roşiatic şi roşu, era prins într-un mic coc la ceafă. Maxilarul sculptat şi buzele pline erau acoperite de o barbă perfect tunsă. Nu am fost niciodată cu un bărbat cu barbă, dar stând în faţa acestui tip, cu braţele lui puternice ţinându-mă lângă trupul lui foarte bine făcut şi musculos, n-am putut să-mi explic de ce n-am făcut-o. Era mortal de superb. Îmi amintea de Ben Affleck, doar că mult mai sexy.

– N-am vrut să te sperii. Te-am văzut stând acolo, iar frumusețea ta o întrece de departe pe aceea a unui simplu model. A trebuit să-mi lipesc buzele de pielea ta aurie. Probabil că ești *Mia mea*, mi-a spus cu admirație. Privirea lui ca de caramel îmi cerceta trăsăturile, din vârful părului până la cizmele mele cu toc-cui. Aveam să arunc cizmele acestea în clipa în care reușeam să le scot de pe glezna mea, care se umfla cu repeziciune.

Un test rapid cu călcâiul piciorului accidentat pe pământ mi-a transmis o durere sfâșietoare prin gleznă, până sus, pe picior. Am țipat și m-am agățat de brațele bărbatului, cu unghiile în carnea lui.

– O, Doamne, te-ai lovit rău!

– Pe bune? Mi-am dat ochii peste cap în timp ce el m-a prins în brațele lungi, m-a apucat de sub genunchi și m-a dus în grabă către o canapea de două locuri. Numai că nu era chiar o canapea obișnuită, avea un spătar curbat care pornea de la înălțime într-o parte și cobora în partea cealaltă. Era genul de mobilier pe care îl vezi în filmele romantice vechi, pe care domnița la ananghie poate să leșine perfect, cu mâna dusă la frunte și alunecând în jos cu un suspin drăguț. Eu, una, scrâșneam din dinți și eram gata să mușc pe oricine mi-ar fi atins, măcar, piciorul.

– O să chem un medic, i-a spus străinului, despre care înțelesesem deja că e clientul meu, unul dintre omniprezenții bărbați în negru.

– *Non, ce n'est pas nécessaire*, a spus el într-o franceză rapidă. Sună la apartamentul 3B. E doctoriță și e o prietenă, a spus el cu ochii ațintiți asupra mea. O să fie bine, Mia, mi-a dat asigurări, iar când a vorbit cu un ușor accent s-ar putea să mă fi luat cu leșin; cu siguranță am simțit o încordare a coapselor. Bărbații cu accent sunt mortal de sexy. Dar e posibil să fi fost și durerea care-mi trecea cu furie prin picior cea care mi-a provocat încordarea. Eram, totuși, destul de sigură că e vorba de prima.

În câteva momente, o piticanie de femeie s-a năpustit înăuntru, ținând în mână ceea ce părea a fi o geantă demodată de doctor. S-a prezentat și m-a ajutat să-mi scot cizma fără a lovi

piciorul. S-ar putea să fi făcut minuni. Am auzit un chicotit dincolo de umăr, în timp ce doamna doctor îmi palpa glezna. M-am uitat la clientul meu, despre care știam că se numește Alec Dubois, cu toate că nu schimbaserăm încă amabilități.

– Ce e?

– Șosetele tale. Absolut încântătoare, *ma jolie*, a terminat el propoziția în franceză, care suna al dracului de sexy, dar care m-a enervat și mai tare, pentru că nu știam ce înseamnă. Putea fi orice, neîndemânatică, idioată, absolut orice. M-am uitat în jos la șosetele mele de Crăciun, apoi la medic. Strâmba din buze, dar a rămas profesionistă cât mi-a verificat glezna. De ea îmi plăcea, dar juriul încă delibera în privința franțuzului străsnic cu aparatul foto.

– E bine, nu e rupt. Ai o mică entorsă. O să te bandajez, dar nu atinge glezna, pe cât posibil, și o să fii ca nouă în două săptămâni. Va trebui să te odihnești, să pui gheață, să-ți calci pe inimă și să rămâi bandajată. Aș sugera să-ți iei niște cârje, a spus ea, iar umerii mei s-au lăsat, înfrânți. Urăsc cârjele. Toată lumea urăște cârjele. Sunt nasoale. Rău. Nu așteptam deloc să am pielea de la subraț lovită și învinețită, pe lângă glezna șchioapă, mai ales că era o sarcină nouă. M-am întrebat dacă o să-și ceară banii înapoi. Un moment de panică mi-a sfâșiat inima, gândindu-mă la tata și de unde o să fac rost de rata următoare pentru Blaine dacă franțuzul nu mă mai voia acum, că eram defectă.

– O să am grijă de tine, *ma jolie*. Nu trebuie să-ți faci nici o problemă. Alec s-a așezat lângă mine și mi-a pus un braț protector pe talie, trăgându-mă mai aproape, atât de aproape de parcă mă cunoștea de ani întregi, nu de câteva minute. În mod evident avea niște probleme cu menținerea distanței și respectarea spațiului personal. Chiar așa fiind, a fost drăguț și m-a ajutat să scap de teama că avea să mă expedieze acasă.

– *Retournez au travail.* Comanda lui evidentă a fost accentuată de câteva mișcări de braț, apoi m-a ridicat ca și cum n-aș fi cântărit mai nimic.

– Ce înseamnă asta? Și ce faci? M-am agățat de umerii lui ca să nu cad în timp ce se îndrepta spre lift.

– Te duc acasă ca să poți să te odihnești. Probabil că ești obosită după călătorie. Și acum, cu glezna lovită, trebuie să stai întinsă. Mă privea cu ochi blânzi. Și înainte le-am spus celor din echipa mea să se întoarcă la treabă. Accentul era mai puternic acum, deși era evident că e de mult în Statele Unite. Avea o gleză perfectă.

Am pufnit, dar am continuat.

– E așa ciudat. Îmi pare rău de tablou și de zăpăceală, și acum mi-am sucit și glezna, când ar trebui să fiu o muză spectaculoasă.

– O, dar *ești* cea mai *spectaculaire*, ai cele mai fine trăsături, iar fața ta în două e o imagine în oglindă perfectă, mi-a spus el ca și cum mi-ar fi dat cele mai uluitoare vești, cu toate că nu prea l-am înțeles.

Am clătinat din cap.

– Nu înțeleg ce vrei să spui cu imagine în oglindă.

Unul dintre bărbații în negru ai lui Alec a urcat cu noi în lift, ducându-mi singura valiză, și a apăsat pe butonul doisprezece, care era cel mai sus pe panou. Nu mi-a răspuns la întrebare când am coborât din lift și m-a dus într-o altă mansardă deschisă. Era cam de aceeași dimensiune ca aceea de la etajul la care fusesem mai devreme, doar că aceasta avea o bucătărie, o zonă de living și scări despre care am presupus că duc spre un dormitor. Nu existau pereți, exceptându-l pe cel din colț, care avea o ușă. Dacă aș fi o femeie căreia îi plac pariurile – și sunt, iar tata m-a învățat tot ce știa despre acest subiect –, aș pune rămășag că ușa aceea ducea spre o baie pentru o persoană.

M-a dus la ușa aceea și da, era o baie. Am sărit într-un picior până la chiuvetă, unde mi-a dat drumul. Bagajul meu a apărut ca din senin, iar Alec a cotrobăit prin el, scoțând un tricou și o pereche de pantaloni scurți de pijama.

– Uite, îmbracă-te cu astea. Aduc o pungă pentru hainele tale.

În câteva secunde s-a întors și mi-a întins o pungă de gunoi.

– O să fii bine? m-a întrebat el cu mâna pe mânerul ușii de la baie.

– Da, mulțumesc. Simțeam că îmi ard obrajii când a închis ușa.

Împiedicată proastă, proastă, proastă! Cât am putut de repede, am aruncat blugii și tricoul pline de vopsea și m-am îmbrăcat cu celălalt tricou și cu pantalonii scurți. După aceea, am spălat toată vopseaua pe care o puteam vedea – aveam nevoie de un duș complet, dar deocamdată trebuia să pun lucrurile la punct cu clientul, să-i evaluez dispoziția, să văd dacă e furios pe mine.

Când am deschis ușa de la baie, era acolo și m-a tras din nou în brațele lui.

– Auuuuuu, am icnit în timp ce el m-a ridicat și m-a așezat pe un colțar de catifea plușată de cel mai intens mov cu putință. Atât de închis la culoare, că părea negru, deși, dacă treceai cu mâna peste material, fibrele se schimbau la culoare într-o nuanță mult mai deschisă, ca a unei vinete. După ce m-a așezat confortabil, cu piciorul sprijinit de o sofa aflată în fața mea, Alec a ridicat piciorul și l-a așezat pe divan, trăgându-mi glezna lovită în poala lui. M-am aplecat și mi-am ținut piciorul într-o parte, neștiind cum să-i răspund unui bărbat care atingea atât de degajat.

– Acum, întrebarea ta referitoare la imaginile în oglindă.

Am dat din cap și mi-am mușcat buza. A ridicat o mână și a trasat cu un deget centrul feței mele, de la rădăcina părului, peste nas, între buze și oprindu-se la bărbie. M-a trecut un fior la atingerea lui fierbinte, sau poate din cauza felului fierbinte în care mă privea, de parcă aș fi fost cea mai frumoasă femeie din lume. Wes se uita așa la mine. La naiba, Wes mă făcea să mă *simt* așa. M-a săgetat un sentiment de vinovăție, dar l-am dat la o parte. Wes și cu mine nu eram împreună. Prieteni care fac sex, absolut... cu speranța de mai mult. Într-o zi. Poate. Nu azi.

– Dacă îți tai fața chiar pe mijloc, așa, a desenat din nou cu buricul degetului, cu ochii părând pierduți în îndeletnicirea lui, fiecare parte ar oglindi-o pe cealaltă.

M-am încruntat.

– Ca la toată lumea.

Mi-a cuprins obrajii în palme, degetele lungi trecând printre șuvițele întunecate ca să ajungă la ceafă.

– Da, *ma jolie*, dar n-ar fi simetrice. Faţa ta este *perfection*. Egală în ambele părţi. Nici una nu e mai bună sau mai rea decât cealaltă. E neobişnuit. Uluitor. Eşti unică. Faţa lui Alec s-a apropiat mai mult de a mea şi m-a sărutat cu căldură pe amândoi obrajii. Mâine începem munca, *oui*? Astăzi te odihneşti. Mi-a aşezat pe sofa glezna umflată, după ce mi-a pus o pernă sub ea. Acum trebuie să lucrez, mi-a spus el foindu-se, de parcă era deja distras de sarcina care îl aştepta.

Interesant tip Alec Dubois.

* * *

Toată după-amiaza, nedorind să o fac pe viteaza urcând într-un picior scările spre dormitorul de la mansardă, am şchiopătat de colo până colo, am tras un pui de somn pe canapea, am sunat-o pe prietena mea cea mai bună, Ginelle, şi am anunţat-o şi pe mătuşa Millie că am ajuns. Şi lui Gin, şi mătuşii Millie li s-a părut genial că mi-am sucit glezna şi că eram la mila unui pictor francez sexy. Gin m-a făcut târfă norocoasă, iar mătuşa Millie a încheiat conversaţia spunându-mi „Distracţie plăcută, păpuşă!".

Uşa de la lift a zăngănit şi am auzit metalul hârşâind când s-au deschis porţile. Nu vedeam nimic de pe canapea, dar nu a trebuit să aştept prea mult. Alec a străbătut camera ducând nişte cârje şi o pungă de mâncare comandată acasă, care mirosea delicios a preparate chinezeşti. Fără întârziere, Alec a aşezat mâncarea pe măsuţa de cafea, a lăsat cârjele sprijinite de marginea canapelei, apoi a venit şi s-a aşezat lângă mine.

Înainte de a apuca să deschid gura, mi-a cuprins gâtul cu mâinile, cu degetele mari pe obrajii mei, pe care a început să îi sărute. Avea buzele calde şi au lăsat o urmă îndelungată mult timp după ce s-a întors să mă privească fix în ochi.

– Ce faci, *ma jolie*?

– Ăăă, bine, cred. Am clipit, iar el a zâmbit. Ce înseamnă *ma jolie*?

Alec a ridicat uşor din buze şi şi-a aplecat capul într-o parte. A întins mâna şi mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte,

dând-o după ureche. Era un aer greu între noi, încărcat de o promisiune pe care nu o puteam încă numi.

– Se traduce prin „frumoasa mea".

– A, OK, am șoptit eu, fără a fi în stare să-mi întorc privirea de la ochii aceia căprui-aurii.

– Ți-e foame? m-a întrebat el cu un accent franțuzesc evident.

Am dat din cap că da. Îmi simțeam gâtul uscat în timp ce mă uitam la el cum se ridică, intră în bucătărie și vine cu farfurii și tacâmuri, apoi se așază din nou prea aproape de mine. Partea din lateral a corpului lui era complet lipită de mine. Ar fi fost prea evident să mă mișc și nu voiam să-i las încă o impresie neplăcută noului meu client, așa că i-am îndurat căldura. Și parfumul. Avea să mă omoare mirosul acela. Era un amestec de vopsea proaspătă și Hugo Boss. Singurul motiv pentru care știam mirosul era acela că am lucrat ca fată care face reclamă la parfumuri la un mall din Vegas. Mă puneau să pulverizez cu toate rahaturile. Atât de mult, că plecam de la serviciu mirosind ca o punguță de potpuriu. Hugo Boss avea un miros masculin incitant care părea să-mi săgeteze nările și să aterizeze direct la țintă, între picioarele mele.

Am încercat, cu mari eforturi, să mă dau puțin mai într-o parte. Alec s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul, apoi a terminat de aranjat pe farfurie tăițeii prăjiți și puiul Kung Pao.

– Sper că-ți place mâncarea chinezească, a spus și mi-a oferit farfuria.

Am luat-o cu lăcomie, am adus-o aproape de față, am închis ochii și am inhalat amestecul divin de pui, sosuri și tăiței care se ridica din farfuria mea. Mâncarea mirosea atât de bine, că-mi lăsa gura apă, așa că am gemut și am început să înfulec. Când am ridicat privirea, Alec se oprise din aranjarea propriei farfurii și se uita fix la mine. Ceea ce am văzut aproape că m-a făcut să-mi stea mâncarea în gât. Ochii aceia ai lui ardeau ca focul, dorința era mai mult decât vizibilă. Nici măcar nu încerca să o ascundă.

– Eşti uluitor de frumoasă. M-a atins pe obraz, într-o parte, şi l-a cuprins în palmă. În mod necugetat, mi-am lăsat şi mai mult faţa în palma lui, stabilind conexiunea dintre noi. Nu trecuseră decât câteva zile, dar îmi lipsea atingerea unui bărbat. Alec şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, apoi vocea lui a devenit răguşită. *Tu est le cadeau de Dieu au monde.*

– Ce înseamnă asta?

– Darul lui Dumnezeu către lume. Asta eşti. Şi vreau ca toată lumea să venereze acest dar.

Un dar. Alec crede că sunt un dar către lume. Unul minunat.

N-am fost în stare să răspund. Nici când a lăsat la o parte preparativele cinei. Nici când mi-a luat farfuria şi a aşezat-o pe masă. Nici când s-a aplecat în spaţiul meu personal până când a ajuns la doar câţiva centimetri de mine. Dar am răspuns în clipa în care creierul meu frânt de oboseală a înregistrat sărutul lui.

Cald, suplu şi dulce. Buzele lui au trecut uşor peste ale mele, înainte de a-mi suge buza de jos şi de a-şi trece limba peste ţesutul sensibil. Atât a durat până când l-am apucat de gât şi l-am tras mai aproape de mine. Mi-am trecut degetele prin părul lui. Unde am dat peste un nod de păr, asta chiar nu mergea. Am tras de el până s-a desfăcut, iar părul des, mirosind a lămâie, i-a căzut în valuri peste obrajii mei, învelind sărutul nostru într-un adăpost de bucle superbe. Alec mi-a cuprins bărbia în palmă şi mi-a întors capul într-o parte, strecurându-şi limba în gura mea, apoi scoţând-o afară, aflând ceea ce mă face să tresar, să gem şi să muşc. Ceea ce am şi făcut. L-am muşcat. M-am repezit la buzele lui ca un animal flămând la o bucată de carne. N-a părut să-l deranjeze. La un moment dat, sunt destul de sigură că a mârâit – da, a mârâit – în timpul sărutului imposibil de profund.

Excitaţia îmi vâjâia prin corp şi m-am încordat, dorind să-l trag pe Alec mai aproape de mine, având nevoie de el mai aproape de mine. Tocmai când încercam să mă întind pe spate pe canapea ca să se poată urca pe mine, s-a tras înapoi. Şi-a lipit fruntea de a mea. *Très jolie fille*, a şoptit el în limba care începea rapid să mă excite. Nu că n-aş fi fost deja excitată, dar cu buzele

lui pe mine, cu limba lui în gura mea, cuvintele mi-au mângâiat simţurile atât de uşor pe cât îmi imaginam că ar face-o atingerea lui. Cu determinare, cu dorinţă, cu poftă.

– Uşor, *chérie*. Tonul lui era un murmur, un balsam picurat peste căldura care mă ardea pe dinăuntru. Avem timp destul să ne cunoaştem unul pe celălalt fizic. Vreau să mă bucur de tine, să simt anticipaţia gustului tău dulce pe limba mea, pielea ta fină sub degetele mele, trupul tău pe pânza mea.

M-am tras înapoi şi privirile noastre s-au întâlnit.

– Uau. Mi-am muşcat buza şi am înghiţit în sec. A rânjit.

– Cred cu tărie că uau e prea puţin spus. Hai să mâncăm. Să ajungem să ne cunoaştem la toate nivelurile. Abia atunci manifestarea fizică a uniunii noastre va fi la fel de dulce.

Alec Dubois era bizar. Cine dracu' vorbeşte aşa? O „manifestare fizică a uniunii noastre"? S-ar putea să-şi fi petrecut cam mult timp citind pornografie online.

– Eşti un tip ciudat, i-am spus înainte să-mi iau farfuria, să o aşez în poală şi să încep să înfulec tăiţei cu înghiţituri mari. Raiul pe pământ! Aproape la fel de buni ca sărutul de mai devreme.

Alec şi-a lăsat capul pe spate şi a pufnit în râs. Vezi, complet ciudat tipul.

Şi-a luat farfuria, a umplut-o şi s-a lăsat din nou pe spate, aşezându-şi picioarele lângă ale mele pe sofa, apoi a întors capul într-o parte şi s-a uitat la mine.

– O, draga mea, n-ai nici cea mai vagă idee, dar ai să afli în curând. Hai să mâncăm.

Capitolul 2

În seara aceea, după ce m-am săturat până la refuz cu cea mai bună mâncare chinezească pe care am mâncat-o vreodată, Alec m-a dus în mansardă și m-a așezat pe patul lui. Nu mai avea altă cameră în atelierul transformat, din câte am putut să-mi dau seama. Cu toate acestea, nu a presupus că vom dormi împreună, nici chiar după ce ne-am sărutat. Lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. Aveam nevoie de seara aceea ca să mă regăsesc în această lume nouă.

Îmi era dificil să nu mai fiu în casa din Malibu a lui Wes, ascunsă printre dealuri și instalată comod, ca un gândăcel, în patul meu ca un nor. Nu, am fost lăsată pe un pat tare, dar confortabil, de dimensiuni apreciabile, înconjurat de tonuri și texturi reci. Albastru deschis, mai multe nuanțe combinate de gri și câteva tonuri spre negru. Patul era așezat pe o mică platformă, cu o tăblie solidă din lemn la cap, fără tăblie la picioare, cu o grămadă de perne care să permită relaxarea maximă. Erau puține piese de mobilier în acest spațiu. O comodă pătrățoasă, din lemn lustruit, cu cinci sertare, două noptiere în stil minimalist, una cu o lampă, cealaltă cu un teanc de cărți. Mi-am aruncat privirea peste titluri și am văzut că o parte erau în franceză. Câteva dintre ele chiar aveau etichete de bibliotecă și cifre care indicau un sistem de indexare. Presupun că franțuzului îi place să citească și are un permis de bibliotecă. Ceva din asta m-a făcut să zâmbesc și în interior, și la exterior.

Până acum, Alec s-a dovedit a fi un gentleman. Nu m-a trimis să-mi fac bagajul când mi-am sucit glezna și a fost foarte atent de la cina de aseară. Chiar dacă avea un aer distras, când se concentra asupra mea, când se uita cu adevărat la mine, îmi

oferea totul. O fată s-ar putea obișnui să fie privită ca și cum lumea din jurul ei s-ar fi oprit. Apoi, desigur, a fost și sărutul. Mi-au trecut fiori de excitație pe șira spinării la amintirea acelor buze calde. Limba lui, care știa exact când să gâdile și când să guste, a fost o surpriză plăcută. Faptul că m-a sărutat a fost tot o surpriză, dar nu la fel de mare. Vreau să spun că tipul petrece o grămadă de timp invadându-mi spațiul personal. M-a atins de mai multe ori într-o zi decât oricine altcineva, inclusiv Wes, și știu că Wes m-a atins bine de tot.

Wes.

Nu, n-am să-mi permit să o apuc pe drumul ăsta. Am convenit să rămânem prieteni și să mergem mai departe. Știe că trebuie să fac ceea ce trebuie să fac ca să-mi salvez tatăl și n-am s-o fac abținându-mă în tot acest timp. Nu e genul meu. De îndată ce am dat de gustul acelei călduri, al pasiunii pe care mi-a insuflat-o Wes, am început să o doresc cu putere. Să am nevoie de ea. Să mă simt nefericită fără ea. Probabil că este ca și cum smulgi un leucoplast, urli de durere câteva secunde și asta e tot. Gata să sari pe un alt cowboy și să-l călărești, ca să zic așa. Și exact asta aveam de gând să fac. Există o chimie între Alec și mine, cu siguranță. Numai pe baza acelui sărut, ar trebui să fie bun la pat, iar după cum vorbește, acest lucru e clar și pentru el. E timpul să mă distrez. Să mă simt bine.

La un moment dat, în timpul nopții, Alec mi-a așezat cârjele pe peretele de lângă pat. M-am uitat în jur, apoi am țopăit să văd hainele din șifonierul micuț. Toate hainele bărbătești erau pe umerașe. Nu se vedea nimic cu volănașe, roz, feminin. Ha? Contractul meu prevede să mi se pună la dispoziție hainele potrivite necesare pentru o ședere de o lună. *Mă întreb unde mi-o fi pus lucrurile.* Am deschis fiecare sertar, cercetându-le cu atenție conținutul. Boxeri bărbătești, șosete, pantaloni de pijama, tricouri și blugi. Nimic pentru mine.

Undeva în timpul serii îmi adusese și valiza, așa că am scos o pereche de blugi curați și tricoul de concert cu Radiohead. Mi-am amintit că Ginelle și cu mine am dat din cap și am țipat

atât de tare la concertul acela, că nu mai puteam vorbi a doua zi. Nu ne păsa, Thom Yorke era incredibil de talentat, iar când o trupă ca Radiohead ajunge la Vegas, fac tot ceea ce este necesar ca să pun mâna pe bilete.

După ce m-am îmbrăcat, m-am încălțat cu un pantof sport, lăsând deocamdată celălalt picior bandajat și în șosetă. În capătul scărilor, m-am așezat în fund, am lăsat cârjele să alunece în jos și mi-am folosit forța brațelor și a fundului ca să cobor fără a mă lovi la picior. M-am simțit extraordinar de bine pentru realizarea mea.

– Hei, te ajutam eu să cobori, *ma jolie*. Alec a apărut de după barul de la bucătărie și a venit spre mine. Am rămas cu gura căscată. Alec era îmbrăcat cu niște pantaloni largi de pijama în carouri și nimic altceva. Avea un piept auriu, complet la vedere. Un adevărat festin pentru ochi. Părul lung, ondulat, îi cădea până la umeri. Culorile erau tonuri fascinante de castaniu, roșcat și auriu. A venit spre mine ca și cum mergea cu încetinitorul. Mușchii de pe abdomen săltau în timp ce s-a aplecat să mă ajute să iau cârjele. Mi-am pus o mână pe talia lui și nu am simțit decât mușchi viguroși.

Doamne, Măiculița Domnului, în ce belea am intrat.

M-a ajutat să mă sprijin în cârje și m-a dus la un scaun de bar din bucătărie. După ce m-am așezat, s-a întors cu spatele și n-am putut să rețin valul de aer care mi-a ieșit din plămâni. Alec s-a întors pe o parte și a văzut la ce mă uitam, salivând, fără îndoială. Pe partea stângă a spatelui, pornind de sub omoplat și curbându-se în jurul coastelor, avea un tatuaj negru imens. Era un vârtej de cuvinte scrise în franceză.

– Tatuajul tău... este... Mă uitam uluită, rămasă fără cuvinte. Este... minunat, am terminat într-un târziu. Alec s-a dus la aragaz și, cu o mișcare șmecheră, a spart într-o tigaie două ouă cu o singură mână. Pentru o clipă, m-am gândit dacă aș putea să-l conving să mă învețe până se termină luna.

– *Merci*, a răspuns el, spărgând încă două ouă în tigaie. Lângă ouă a întins câteva fâșii de bacon în altă tigaie. A început să sară și să sfârâie într-o clipă.

– Ce înseamnă?

Şi-a dat după ureche o şuviţă rebelă şi a continuat să se învârtească prin bucătărie pe jumătate gol, foarte relaxat. M-am uitat la corpul lui când s-a întins să ia dintr-un cui o cană de cafea din ceramică multicoloră, pe care a umplut-o cu cafea.

– E un poem de Jacques Prévert, un scriitor francez. L-a scris în 1966. A arătat spre cafeaua din faţa lui. Frişcă sau zahăr?

– Amândouă, te rog. A terminat cu cana mea, mi-a aşezat-o în faţă, apoi s-a dus înapoi şi a întors ouăle şi baconul.

– Te superi dacă te întreb ce spune poemul? Am sorbit din cafea, încercând să mă ascund în spatele căniii enorme.

Şi-a trecut limba peste buze, s-a sprijinit de blatul de lucru şi şi-a încrucişat picioarele goale în zona gleznelor. Iisuse, tipul arăta bine. Wes arăta bine şi el, dar tipul ăsta nu era rău deloc. Erau la polii opuşi. Dacă Wes e lumină, Alec e întuneric şi viceversa. Păreau să fie complet opuşi în toate privinţele, de la părul închis la culoare, mustaţa şi barba lui Alec, la bărbia proaspăt bărbierită şi totuşi cumva zbârlită a lui Wes.

– E o bună parte dintr-un poem despre oamenii care se uită la tablourile lui Witold. Se traduce aproximativ cam aşa:

Misterul oamenilor obişnuiţi
Pictat cu dragoste în liniştea furişă
Şi obsedantul zgomot de pe străzi,
Le urmăreşti drumul,
Dar nu le vezi decât spatele, şi, ca şi ei,
Îţi oferi spatele unor alţi privitori
Care-ţi vor lua locul în faţa tablourilor.

– Îmi aminteşte că mulţi se vor uita la arta mea, la imaginile pe care le surprind sau le pictez, şi, uneori, o parte a acestei experienţe este să ştiu că o altă persoană o surprinde pe prima uitându-se la arta mea. Schimbă ceea ce văd ei. Acum, arta este văzută în aşa fel încât persoana care stă în faţa ei devine parte din ea.

M-am gândit o clipă la ceea ce mi-a spus.

– E profund.

Alec a clătinat din cap și a zâmbit, apoi a pus ouăle și baconul pe farfurii. Mi-a așezat una în față.

– Mănâncă, *ma jolie*. Avem în fața noastră o zi plină la atelier.

– Că tot a venit vorba de zile pline, unde sunt hainele mele? am întrebat cu cu gura plină de ouă.

S-a aplecat de partea cealaltă a insulei și a mușcat dintr-o fâșie de bacon. S-a încruntat.

– Care haine?

– Hainele. Am ridicat o mână. Știi tu, ceea ce vrei să port cât sunt aici. Se presupune că trebuie să fie puse la dispoziție... Am lăsat restul frazei în aer. Nu mă simțeam în largul meu discutând despre contractul dintre noi.

Alec a rânjit ca o pisică prinsă la oala cu smântână, apoi și-a desfăcut larg mâinile pe blatul de lucru, aplecându-se mai mult înspre mine.

– *Ma jolie*, nu există haine pe care să le porți, pentru că nu am de gând să te îmbrac cu nimic cât stai aici. Ești muza mea și vreau să-ți văd corpul, rotunjimile și formele cât de mult este omenește posibil.

Am clipit, am deschis gura, am închis-o și am clipit din nou. Nu avea cum să vorbească serios.

– Vrei să mă plimb pe aici dezbrăcată? Tot timpul?

– *Oui*, a răspuns el sec, de parcă întrebarea n-ar fi avut toată greutatea lumii în ea, așa cum o avea pentru mine.

– *Oui*? Asta-i tot ce poți să-mi spui? Am lăsat jos furculița, care s-a izbit cu zgomot de farfurie. Crezi că am de gând să mă plimb pe aici – am început din nou să dau din mâini – fără să am măcar o bucată de cârpă pe mine?

Alec m-a privit pieziș încă o dată.

– Nu te simți bine cu corpul tău, *ma jolie*?

– La dracu'! Nu-mi vine să cred! Am clătinat din cap, încrucișându-mi brațele la piept. Nu, nu e vorba că nu mă simt bine cu corpul meu, mă rog, nu chiar. N-ar strica să slăbesc câteva kilograme, dar nu cunosc nici măcar o persoană care să se simtă în largul ei mergând toată ziua în costumul Evei.

– Hm, asta ridică o oarecare problemă. Sunt sigur că vom rezolva cumva. Termină-ţi micul dejun, trebuie să ajungem la atelier. Vreau să-ţi fac câteva fotografii până nu se schimbă lumina, şi apoi să încep să pictez. A băgat în gură ultima bucăţică din farfuria lui în timp ce mergea spre chiuvetă. Şi-a şters farfuria şi a aşezat-o în maşina de spălat vase. Mă duc să mă pregătesc. Vorbim mai târziu, *oui*?

– *Oui*, i-am răspuns pe un ton voit sarcastic. A clătinat din cap şi a pornit grăbit pe scări. Într-o secundă, a pus mâna pe hainele cu care avea de gând să se îmbrace şi a pornit spre baie. Câteva secunde mai târziu, am auzit duşul şi ţevile vechi ale atelierului.

Mă vrea goală tot timpul. Exact cum m-am gândit, bizar tipul. Am dat ochii peste cap, strângând din dinţi. Nu mi-a răspuns, practic, a spus doar că avem o problemă, a schimbat pur şi simplu subiectul, apoi a şters putina. Ziua a doua nu pare cu nimic mai bună decât prima. Mă rog, am apucat să-i văd corpul frumos pe jumătate dezbrăcat. Asta a fost plăcut şi cu siguranţă oferă zilei un uşor avantaj faţă de căderea şi episodul jenant din prima zi. Chiar dacă sărutul de aseară bate oricând tona de rahat cu vreau-să-te-văd-goală-tot-timpul de azi. Nu am nici un plan să umblu dezbrăcată toată ziua. Nu face parte sub nici o formă din contract sau din vreun alt acord. Am citit cu atenţie contractul în avion şi nu scria nicăieri că „Mia acceptă de bunăvoie să umble goală puşcă o lună întreagă". Ce ţicnit!

* * *

După micul dejun, Alec m-a condus înapoi la atelierul de la etajul de jos.

– Deci tu deţii ambele etaje? l-am întrebat în timp ce mă ţineam după el prin atelier. Destul de surprinzător, nu erau decât câteva persoane care se agitau pe acolo şi era opt dimineaţa. Poate că nu aveau un program de lucru standard, de la opt la cinci.

– Da, aici e atelierul meu de lucru, celălalt, după cum ştii, este locuinţa mea. Îmi place să fiu aproape de casă. Uneori lucrez până noaptea târziu sau până dimineaţă. Când termin

ziua de lucru, n-am chef să conduc prin tot oraşul până acasă. Aşa, sunt doar la o urcare cu liftul.

Am dat din cap.

– Are sens. Unde e toată lumea? M-am lăsat să cad în scaunul pe care mi l-a împins în faţă. În faţa noastră, la vreo trei metri distanţă, erau o zonă puternic luminată şi două pânze goale. Una avea cam 1,80 metri lăţime pe 1,20 înălţime. Cealaltă avea cam 1,80 înălţime şi 1,20 lăţime. Practic, de aceeaşi dimensiune, doar că una era verticală, iar cealaltă, orizontală.

– Zi de creaţie. Nu am nevoie de multă asistenţă astăzi. Doar de tine, de aparatul foto şi de vopseluri, şi le am pe toate în faţa mea.

– Mişto. M-am uitat în jur. Ce vrei să fac?

– Începem cu nişte fotografii de test. Vreau să stai în faţa tabloului orizontal. M-a ajutat să mă ridic, apoi m-a luat în braţe şi m-a dus la un alt scaun, care fusese aşezat în faţa peretelui. Pe podea, sub glezna mea sucită, era o pernă. M-a aşezat în picioare lângă scaun, astfel încât îi foloseam spătarul ca să-mi susţină greutatea pe acea parte a corpului. Perna e acolo în caz că trebuie să laşi piciorul jos. Nu vreau să-l pui pe betonul tare şi să-l răneşti şi mai mult. Ar trebui să fie de ajutor, *oui*?

I-am zâmbit larg.

– Da, Alec, mulţumesc. Fă ce ai de făcut. Mi-e bine, e foarte confortabil, l-am asigurat eu.

S-a dus la un trepied, apoi a ajustat luminile.

– OK, acum scoate-ţi tricoul. Lasă lenjeria pe tine, deocamdată, acum vreau doar să văd unghiurile şi formele umerilor tăi, braţelor, gâtului, părţilor laterale ale torsului tău.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am muşcat buza, apoi mi-am ridicat tricoul şi l-am aruncat într-o parte.

– OK, franţuzule, dar să ştii că o să te coste, l-am prevenit eu.

– Sunt pe deplin conştient de costuri, a spus el din spatele aparatului. Din secunda în care mi-am scos tricoul, aparatul a început să ţăcănească.

Am stat nemişcată, cu sutienul de dantelă pe mine. Mă acoperea complet, nu se vedea mai multă piele decât dacă aş fi

avut un costum de baie, dar, oricum, eram stresată. De-a lungul anilor, am jucat puțin și speram să o mai fac, dar nu mi-am petrecut niciodată timpul ca model. Nu credeam că am corpul potrivit pentru asta.

– *Impressionnant*, a mormăit Alec în franceză. Asta suna ca un compliment, așa că am tăcut și l-am lăsat să-și vadă de treabă. Te descurci bine, mi-a zis.

Am expirat.

– Cum e posibil? Nu *fac* decât să stau aici.

– Cu frumusețea ta, e de ajuns. În plus, acestea sunt fotografii de test pentru poziționare, lumini și așa mai departe. După alte câteva clicuri, a venit lângă mine. Ai obosit stând în picioare?

– Un pic, am spus eu pentru că așa era. E mai greu decât pare să îți ții echilibrul pe un picior, chiar dacă aveam un scaun să mă susțină.

Am luat o pauză, iar el mi-a adus apă și o pătură. Am folosit pătura să-mi ascund nuditatea. Apoi m-a dus înapoi, numai că de data asta m-a pus să-mi dau capul pe spate și să-mi ciufulesc părul. Am făcut asta de câteva ori, până a simțit el că era bine. Mie mi se părea că am părul că e dezordonat și jumulit, dar părea să vrea exact părul dezordonat, sălbatic.

– Culorile tale sunt perfecțiune pură, *ma jolie*. S-a dus la o masă și a adus o pensulă și o cutie mică de vopsea. Vopseaua era roșu aprins. O să ți se pară ciudat, dar vreau să-ți aplici vopseaua asta pe buze. Nu e toxică.

– Sigur, tot ce ai nevoie. Sunt banii tăi.

A clătinat din cap și a chicotit. Am zâmbit și eu, dar apoi mi-am țuguiat buzele când mi le-a pictat cu delicatețe. Străluceau puternic și păreau din plastic. Când a terminat, mi-a mai umflat părul de câteva ori și s-a întors la aparatul de fotografiat.

– Acum, Mia, gândește-te la ceva trist. Ceva care te face să suferi... foarte rău. Poți să te gândești chiar la un lucru de care ți-e dor, *oui*?

Nu voiam să-mi stric buzele, așa că m-am uitat în zare și m-am gândit la Wes. Oare ce face acum? Cu cine e? Îi e dor de

mine? Dacă stă pe jumătate dezbrăcat în fața altcuiva? Gândurile acestea erau prea chinuitoare, așa că am încercat să schimb direcția. Numai Dumnezeu poate ști de ce, dar m-am gândit la tatăl meu. Nu-l mai văzusem de o lună. Era încă în comă, fără să o aibă pe fiica lui lângă el. Gândul acesta m-a izbit direct în inimă.

– Mia! mi-a spus Alec scurt și am întors capul atât de repede încât am clipit. O lacrimă singuratică îmi aluneca pe obraz. Aparatul a țăcănit. Asta-i, a spus el ușor. Am șters celelalte lacrimi care se pregăteau să cadă.

– Gata? Îmi tremura vocea când mi-a întins un prosop ud.

– Pentru partea asta din proiect, da, e gata. Poți să te ștergi de vopsea și să te odihnești. Îți aduc tricoul.

– Mulțumesc, am șoptit, simțind-mă puțin stresată și foarte cuprinsă de emoții.

După ce am terminat și m-am îmbrăcat, ne-am așezat unul lângă altul și ne-am uitat pe una dintre ferestrele șubrede, jos, la străzile din Seattle. Pe asfalt cădea o ploaie ușoară, iar oamenii se grăbeau ca să nu-i facă ciuciulete.

– La ce tablou lucrăm acum?

– Vrei să spui, cum se numește?

Am dat din cap că da, dar am rămas tăcută, uitându-mă la strada udă.

– „Pentru mine nu există dragoste".

Bineînțeles, ce naiba. Ar trebui să fie titlul melodiei mele.

– Sunt gata să mă întorc la muncă.

Alec m-a dus din nou lângă pânză. Nu s-a rostit nici un cuvânt când mi-am scos tricoul, mi-am ciufulit părul și m-am așezat la locul meu.

Într-un târziu, am rupt tăcerea.

– Ce urmează? l-am întrebat cu concentrarea reînnoită.

– Să-ți găsim dragostea, desigur.

Capitolul 3

Ziua a treia alături de Alec m-a adus înapoi în mansardă. Seara trecută, ne-am întors după o zi lungă de fotografii într-o mie de poziții ușor diferite. Am sărit chiar și peste prânz; când te vizitează muza, trebuie să profiți, se pare. Obiectiv vorbind, când o femeie își scoate hainele, iar tu ești un bărbat heterosexual, nu e chiar deplasat să te gândești că muza o va lua razna. Toți bărbații sunt porci într-un fel sau altul. Acesta se întâmplă să se ascundă sub masca unui pictor francez arătos.

Trebuie să recunosc, totuși, că funcționa. Muream de nerăbdare să-l ating. Oriunde. Părul, în special părul. Valuri lungi de roșu și auriu care îi cădeau perfect pe umeri. Trupul înalt, musculos, cu o talie îngustă, mă făcea să salivez a doua zi la rând. Din păcate pentru mine, Alec era mai mult decât obsedat de muncă. După ce am terminat la atelier și ne-am întors în mansarda lui, am mâncat pizza la cină, iar el a plecat înapoi la atelier să lucreze fotografiile făcute. Nu a venit acasă până când nu m-am dus la culcare singură... din nou. Mă irita ideea că nu a încercat nimic altceva în afară de acel sărut. Eram gata să trec la pasul următor. Trebuia să smulg leucoplastul, ca să zic așa. Să nu mă mai gândesc la Wes și la brelocul în formă de placă de surf care ținea cheia de la ușa și de la inima lui.

Astăzi, Alec nu mă aștepta în bucătărie. Când m-am târât în jos pe scări, mă așteptam să-l găsesc treaz și pregătindu-mi micul dejun, ca ieri. N-a fost așa. Am găsit un bilet, scris cu caligrafia lui masculină înclinată, sprijinit de ibricul de cafea. Scria așa:

Ma jolie.

Ne vedem jos când ești gata. Avem multă treabă.

A.

Am mâncat o banană și am băut o cafea înainte de a porni în cârje spre lift și jos, în atelier. Astăzi era mult mai aglomerat decât ieri. Bărbați în negru alergau încoace și încolo, făcând fotografii, probabil acele plicticoase instantanee de test. M-am bucurat că Alec a făcut chiar el fotografiile mele de test. Măcar așa am avut pe cineva cu care puteam discuta. Oamenii în negru aveau o problemă cu modelele care vorbeau. La fiecare câteva minute auzeam „Ssst!", „Nu te mișca!" sau „Taci!" dintr-o parte sau alta a încăperii. Chiar dacă totul părea foarte ciudat, era destul de interesant să vezi din interior munca unui artist de renume mondial, în timp ce-și perfecționa opera și îi le dădea direcții asistenților servili care făceau munca de jos.

– Ai ajuns, în sfârșit, m-a abordat în grabă unul dintre bărbații în negru. M-a apucat de braț și a încercat să mă tragă după el mai repede decât îmi permiteau cârjele.

În timp ce mă străduiam să țin pasul cu el, capătul cauciucat al cârjei s-a agățat de un cablu întins de-a lungul podelei. A prins un unghi ciudat, care m-a făcut să mă înclin și aproape să-mi las toată greutatea pe glezna sucită. M-am legănat periculos, dar m-am oprit la timp, găsindu-mi echilibrul cu ajutorul cârjelor. Gata! M-am săturat! Complet iritată, mi-am smuls brațul din mâna lui.

– Ai grijă, băiete! O să-ți bag cârja asta în cur dacă mă mai tragi așa. Nu sunt cățelul tău în lesă. Am îndreptat cârja spre fața lui și am răsucit-o. Dispari!

– *Que se passe-t-il?* s-a auzit o voce agitată din spatele nostru. Alec stătea cu mâinile în șolduri, cu o privire ciudată, furioasă strâmbându-i trăsăturile. Părea letal, ca un leu gata să se arunce asupra prăzii. Ce înseamnă asta? a vorbit el în engleză în sfârșit.

– Domnule Dubois, modelul dumneavoastră nu se grăbea, și o așteptați încă de acum o oră, a răspuns asistentul. Acum o oră? Dă-o dracului de treabă! Dacă voia să mă trezesc devreme, trebuia să pună ceasul să sune, poate chiar să găsească metode interesante să mă trezească. Din moment ce n-a făcut-o, nu mă simțeam vinovată.

– *Imbécile!* a murmurat el suficient de tare cât să-l auzim noi doi, dar nu cât să-l audă și grupul care se aduna în jurul nostru. Nu ai vederea bună?

Bărbatul s-a scărpinat pe nas și a lăsat capul pe spate.

– Vederea? Adică dacă pot să văd?

– Ești și surd?

De data asta, bărbatul s-a simțit jignit.

– Nu vă supărați, domnule Dubois, ați spus că modelele trebuie să respecte regulile, iar asta include și punctualitatea. A întârziat mult, foarte mult. O oră întreagă. Încercam doar să o fac să se miște mai repede.

– Ajunge! Tu, a arătat el spre bietul nenorocit, ești un idiot. Nu vezi că e rănită și că nu poate să meargă fără cârje?

– Încercam doar...

– *Assez!* Nu. Taci din gură până nu sapi o groapă atât de adâncă încât n-ai să-ți mai găsești niciodată drumul spre suprafață, a scrâșnit Alec. Acum, pentru toată lumea care ascultă, și știu că o faceți. Câțiva oameni au încercat să se uite în altă parte, ca să ascundă faptul că toată lumea era foarte atentă. Femeia asta este Mia. Ea este muza pentru toată seria „Dragoste pe pânză". În ceea ce vă privește, este la fel de valoroasă și prețuită ca oricare dintre tablourile mele. Să o tratați ca atare. Acum, treceți înapoi la treabă. A bătut de două ori din palme, apoi a sărit în ajutorul meu.

– Ești bine, *ma jolie*?

– Sunt bine, doar că m-a enervat. M-a tras prea tare și era să cad. A fost o greșeală nevinovată.

– Una pe care n-o s-o mai repete, a mormăit el, apoi s-a aplecat și m-a ridicat ca să mă ducă din nou ca pe o prințesă. Cum ai dormit?

Era șansa mea, așa că am profitat de ea.

– Aș fi dormit mai bine cu un trup frumos și cald întins lângă mine, am spus cu îndrăzneală. S-a oprit și m-a privit fix, cu ochii lui aurii întunecându-se și cu pupilele dilatate.

– Chiar așa?

– Nu mint niciodată, ceea ce nu era tocmai adevărat. Mințeam tot timpul când îmi convenea sau când eram la anan-ghie. Chiar dacă îmi convenea, nu era cazul acum.

Alec a rânjit.

– Mi se pare greu de crezut, *ma jolie*. M-a dus în același loc în care lucrasem cu o zi înainte și m-a așezat pe același scaun.

Înainte de a-mi da drumul, i-am șoptit la ureche: „Să crezi, franțuzule", apoi l-am sărutat dulce pe obraz. Nimic altceva decât o rememorare a sărutului pasional de acum două zile.

– Se pare că va trebui să facem rapid ceva cu aranjamentul nostru domestic. Nu vreau să crezi că nu am grijă de tine.

– Ar fi o tragedie! i-am zâmbit larg.

Ca răspuns, mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors și a luat iar vopseaua și o mică pensulă.

– Iar pictăm buzele?

A venit spre mine și și-a ridicat bărbia într-o solicitare tăcută să mă uit în spate. M-am întors pe o parte pe scaun, cu grijă pentru piciorul meu rănit. Atunci am văzut-o. Nu pe ea… pe mine. Două de eu. Una era o imagine alb-negru pictată. Cealaltă, o fotografie combinată pe jumătate de pânză, cealaltă rămânând albă. Buzele roșii strălucitoare erau singurul punct colorat pe cea de-a doua fotografie. Prima imagine, cea pictată, era atât de realistă, chiar mai mult decât imaginea fotografică de pe cealaltă pânză. M-am ridicat și m-am dus șchiopătând spre tablou. Tușele de vopsea erau minuscule, un duplicat aproape perfect al imaginii fotografice. Se vedea chiar și lacrima căzându-mi pe obraz. Tristețea din ochi, poziția, umerii căzuți care sugerau o femeie torturată. Tristă, dar… tot frumoasă. Un moment încremenit în timp.

– Este… Nu-mi vine să cred… Cum? am șoptit eu, ridicând mâna să ating pictura. Înainte de a apuca să fac asta, Alec m-a prins de încheietură și mi-a tras-o ușor înapoi.

– Nu o atinge. Nu s-a uscat încă. Am lucrat la ea azi-noapte.

Am făcut ochii mari și am scos un oftat.

– Îmi pare atât de rău! Nu mi-am dat seama. Sunt proastă. Adică… trebuia să știu, are sens. Îmi pare rău, m-am încruntat eu.

Alec a întins mâna și mi-a mângâiat o buclă, frecând-o între degete, apoi a coborât cu un deget pe tâmplă, pe obraji și de-a lungul bărbiei. Mi s-a făcut pielea ca de găină pe brațe și m-a trecut un fior.

– Ți-e frig? m-a întrebat el cu o urmă de zâmbet. Știa ce îmi face. Că atingerea lui atinge ceva înăuntrul meu.

– Nu. Mi-am lins buzele și m-am uitat obraznică la ale lui, dorindu-mi să se aplece și să-și lipească buzele de mine. Oriunde. Peste tot.

– Bine atunci, hai să-i dăm drumul. Și-a trecut degetele prin părul meu, dându-l peste umăr. Apoi a repetat mișcarea și pe partea cealaltă. Nu la asta mă așteptam, dar a fost plăcut, așa că m-am mulțumit cu asta. Stai jos, o să-ți pictez buzele.

Am gemut, dar am țopăit înapoi la scaun, m-am trântit pe el și am dat ochii peste cap înainte să se apropie și să îngenuncheze în fața mea.

– Te gândești vreodată și la altceva în afară de muncă?

– Te referi la faptul că vreau să te sărut până te las fără suflare? Sau la faptul că, dacă aș putea, ți-aș sfâșia bluza și ți-aș suge sfârcurile roz până m-ai implora să fac dragoste cu tine?

– Să faci dragoste? am întrebat eu batjocoritor, deși cuvintele lui m-au înfierbântat și deranjat: erau fierbinți și... m-au deranjat... foarte tare!

– Desigur, *chérie*, francezii fac dragoste. Sunt multe feluri de a face dragoste. Dur. Rapid. Lent. Hotărât. Am de gând să fac toate acestea cu tine, timp de multe, multe ore. Dar nu acum. Acum e timpul să lucrăm. Mai târziu, ne jucăm.

Am dat din cap că da, incapabilă să mai adaug ceva. Voiam să știu ce înseamnă pentru el „ne jucăm". Aveam o idee destul de clară că era genul de joc care speram eu să fie. Dă, Doamne. Încet, Alec mi-a pictat buzele cu vopseaua lipicioasă roșie ca cireșele. Când a terminat, m-a ridicat de pe scaun și m-a dus până la portretul meu făcut de el.

– Aici se complică lucrurile. Vreau să-ți așezi buzele peste cele din tablou, exact acolo unde sunt pictate. O să te ghidez cât

pot. O să te apropii și apoi o să le lipești încet de tablou, ca să se transfere vopseaua.

I-am aruncat o privire intensă, dar, ca și ieri, nu am vrut să vorbesc ca să nu stric vopseaua de pe buzele mele. Acum, mai puțin ca oricând. El m-a apucat de cap, iar eu mi-am așezat mâinile de o parte și de alta a tabloului, pe perete. Mai întâi, m-am apropiat foarte mult.

– Ai grijă să nu atingi tabloul în altă parte, că va trebui să-l refac, m-a avertizat el, ceea ce mi-a provocat puțină teamă. Am tras adânc aer pe nas, apoi l-am lăsat să iasă și m-am aplecat extrem de aproape de tablou. Când am ajuns unde credeam că trebuie să fiu, m-a centrat ușor ținându-mă de cap din ambele părți, înainte de a mă mișca atât de ușor încât să avansez puțin.

Mi-am strâns buzele și m-am sărutat pe mine însămi, apoi m-am tras înapoi. El m-a ajutat să mă întorc ca să nu-mi pierd echilibrul și m-a condus până la scaun. Imaginea pictată în alb și negru avea acum o pereche perfectă de buze roșii. Chiar părea că le-a pictat el acolo, dar se vedea că e un sărut. Nu era perfect, dar mi s-a părut că arată bine.

– Exact cum mi-am imaginat. Mă uimești, Mia, a spus el încântat, în timp ce-și privea capodopera. Avea brațele încrucișate la piept, unul sprijinit de celălalt, cu o mână pe bărbie, și se uita încontinuu la tablou.

– Ai auzit vorba aia, că dacă faci o poză durează mai mult? am chicotit eu.

A întors capul extrem de încet și privirile noastre s-au întâlnit.

– Asta va rezista o viață în casa cuiva. Va trece din generație în generație, lăsând o moștenire pentru anii ce vin.

Ei, dacă o spune așa, presupun că e de-a dreptul fantastică.

* * *

Tot restul zilei, a trebuit să fac din nou instantanee. De data aceasta, am stat complet goală în partea de sus, uitându-mă la pânza albă care avea o jumătate de fotografia mea imprimată pe ea.

– Nu înțeleg de ce trebuie să fiu dezbrăcată pentru asta, am spus eu acoperindu-mi sânul gol cu mâna. Sânii mei aveau

pielea ca de găină și nu cred că asta era o imagine prea *grozavă*. Aveam din nou părul lăsat pe umeri și dezordonat, numai că de data asta a chemat pe cineva să mi-l ciufulească profesionist. Asta m-a făcut să râd atât de tare, că a plecat, răsucindu-se pe călcâie, să verifice restul activităților. Pe bune, știu că îl enervam. Probabil că nu era obișnuit ca muzele lui să-i răspundă obraznic sau să-i facă probleme. M-am întrebat câte muze o fi avut în trecut. Gândul că sunt doar una dintr-o lungă listă m-a iritat.

– Ai mai angajat vreodată o muză? Nu voiam cu adevărat să aud răspunsul, dar nu m-am putut abține să nu pun întrebarea.

Aparatul a țăcănit și el s-a adresat în franceză unuia dintre asistenți, care a ajustat luminile imense cu câțiva centimetri. Alt clic.

– Nu, *ma jolie*. Tu ești singura, a răspuns în sfârșit. Și a fost de ajuns. Mi-a plăcut să fiu singura lui muză angajată. Nu sunt sigură că asta mă făcea mai bună cu ceva decât celelalte modele, dar, pentru propria-mi stabilitate mentală, am pretins că da.

– Ce facem, de fapt? am întrebat cu fața spre secțiunea albă a pânzei tabloului neterminat.

– Am să te fac să-ți iubești propria imagine. Ceea ce, pentru privitor, se va traduce prin aceea că te iubești pe tine însăți.

Sunt sigură că am mijit ochii într-un mod foarte puțin atrăgător la această afirmație.

– Cum ai zis?

A expirat, obosit.

– *Ma jolie*, trebuie să termin cu fotografiile astea ca să pot picta și să iau cina cu tine, să fac dragoste cu tine, apoi să-ți pictez imaginea pe pânză. Am multe de făcut, a repetat el ca un disc stricat.

Dar nu asta mi s-a strecurat în subconștient. A fost felul în care a făcut o listă ca de cumpărături cu ceea ce avea de făcut, iar cina cu mine și să facă dragoste cu mine erau printre corvezile din această seară.

– Nu face nimic pentru mine, am spus pe un ton supărat.

– Mia, dispoziția îți afectează imaginea. Te rog să nu te mai gândești la frustrările legate de mine și să te concentrezi pe ceea ce avem de făcut acum.

M-am întors, mai mult decât furioasă, cu mâinile în șolduri, uitând că țâțele mele atârnă în bătaia vântului, să se holbeze toți la ele.

– Nu pot să fac asta. Vocea mea s-a ridicat cu câteva octave, obținând atenție suplimentară din partea oamenilor în negru care lucrau prin cameră. Mi-am acoperit sânii goi cu mâna, încercând să obțin un minimum de decență. Nici măcar nu știu ce vrei să fac, am spus printre dinți.

Alec a venit spre mine și m-a așezat înapoi lângă perete. S-a aplecat mai aproape, mi-a dat părul la o parte de pe umăr și gât și și-a strecurat nasul acolo.

– *Ma jolie*, iartă-mă, nu vreau să te supăr. E multă tensiune. Hai să ne concentrăm împreună și vorbim mai târziu mai multe. *Oui?* A spus-o pe tonul acela calm care, după numai două zile, părea să funcționeze ca o vrajă ca să mă liniștească și să mă facă să mă concentrez, în același timp. Abia apăsând, m-a sărutat pe umăr. Am simțit-o ca pe o promisiune, una pe care aveam de gând să mă asigur că o să și-o țină diseară.

– Acum, pune-ți mâna aici, mi-a ridicat el brațul drept pe zid. Pe cealaltă o vreau la baza pânzei, exact pe inima imaginii tale. Mi-am pus cu delicatețe mâna pe pânză. Chiar dacă era o imagine imprimată pe material, nu voiam să o stric. Alec și-a luat din nou aparatul de fotografiat.

– OK, Mia, te rog să te uiți fix la imaginea ta. Gândește-te la o perioadă când te-ai simțit iubită. Superbă. În largul tău cu tine însăți.

Într-o clipă, am fost catapultată într-o amintire de când eram fetiță. Chiar înainte ca mama să ne părăsească. Pe vremea aceea, eram o familie fericită, alcătuită din patru membri. Tocmai obținusem rolul principal într-o piesă locală pentru copii. Chiar și mama era fericită pentru mine, iar ea se concentra în principal asupra propriilor sale dorințe și victorii. Dar nu și atunci. În ziua aceea, m-a îmbrățișat și m-a sărutat, mi-a spus că e mândră de mine și că mă va iubi mereu. Apoi tata m-a luat în brațe și m-a strâns. Mi-a șoptit la ureche că a știut dintotdeauna că am ceva special. Ceva ce nu mai avea nici o fetiță. Și în

acel moment, în siguranță în brațele tatei și având dragostea mamei, l-am crezut. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

Aparatul foto țăcănea ca un nebun. Apoi, amintirea a continuat: a doua zi, mama a plecat și nu s-a mai întors niciodată. Nu am mai jucat în acea piesă. Pentru multă vreme am crezut că a fost vina mea că a plecat. Pentru că am făcut ceva atât de bine și am acaparat toată atenția tatei, ceva ce își dorea cu ardoare, chiar dacă eu nu aveam decât zece ani. Acum, ca adult, știam altceva. Mă rog, cât de cât.

M-am uitat la fața înlăcrimată a Miei la douăzeci și patru de ani și mi-a părut rău de ea. Preț de o secundă, mi-am permis să-mi pară rău de felul în care am fost crescută, de alegerile pe care le-a făcut familia mea și de felul în care am ales mai târziu să-mi trăiesc viața. De felul în care îmi trăiam viața acum. Ceea ce am văzut nu mai era o imagine drăguță. Era imaginea unei fete triste, care pierduse ceva prețios. Ceva frumos.

Fără să întreb dacă am terminat sau dacă a obținut ceea ce-și dorea, m-am îmbrăcat cu sutienul și cu bluza, am țopăit până la cârje și m-am îndepărtat șchiopătând. Zidul din jurul inimii mele nu mai era intact, se sfărâma pe la îmbinări. Încă o lovitură și aveam să cad la podea, într-un morman de dărâmături.

– Mia! a strigat Alec, dar nu m-am oprit, ci i-am făcut doar cu mâna peste cap. Era târziu și fusese o zi lungă. Nu putea să mă învinovățească pentru că aveam nevoie de odihnă.

Am ajuns în mansardă, m-am dus direct la bucătărie și am găsit o sticlă de vin deschisă și un pahar, mi-am turnat o porție uriașă de licoare rubinie și am luat o înghițitură imensă înainte de a-mi lăsa lacrimile să curgă.

Atunci s-a întors și Alec. A venit lângă mine, a luat un alt pahar de vin și și-a turnat. Apoi s-a sprijinit de blatul bucătăriei și s-a uitat la mine, în timp ce eu încercam să-mi revin și să mă prefac că nu mă smiorcăiam ca un copil.

– De ce nu te iubești? Vorbele lui mi-au izbit zidul ca un ciocan și au lăsat o gaură uriașă în urma lor.

Capitolul 4

– Ba mă iubesc. Cuvintele mi s-au scurs de pe buze ca acidul care atinge carnea dezgolită.

Alec m-a fixat cu privirea. Mă sprijineam de insula din bucătărie şi tocmai îmi turnasem un alt pahar cu vin.

– Chiar aşa? Ai fi putut să mă păcăleşti, a răspuns el pe un ton neserios, înainte de a da peste cap o gură mare de vin roşu.

– Crezi că mă cunoşti? După numai câteva zile? Am strâns din dinţi şi mi-am încruntat sprâncenele.

Alec a strâns din buze şi a întors capul, uitându-se la mine. Privirea lui spunea totul. Frustrare, încăpăţânare şi încă ceva.

– Cred că te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi, sau, cel puţin, mai bine decât eşti dispusă să recunoşti. A venit mai aproape şi mi-a cuprins obrajii în palme. L-am împins şi am ţopăit la locul meu într-un picior, ca să-mi protejez glezna.

– Poftim? Crezi că dacă eşti artist ai vreo abilitate specială de a citi oamenii? Dacă aşa crezi, magia ta a dat greş, franţuzule, pentru că ultima persoană lângă care vreau să fiu acum eşti tu! Am trântit paharul pe blat şi vinul a sărit în ambele părţi. La dracu'! Am şchiopătat spre prosoapele din hârtie, trăgând ca apucata de rolă şi rupând mult prea mult pentru mica pată.

– Lasă-mă pe mine. Alec a încercat să ia prosoapele. Din nou, l-am împins la o parte.

– Mă descurc. Am făcut ordine după prostiile mele şi ale celorlalţi aproape toată viaţa mea. Mă descurc cu o mică pată, am suspinat eu, reţinându-mi nenorocitele de emoţii care pluteau la suprafaţă, gata să izbucnească. Sub nici o formă nu aveam să-mi permit să cedez acum. M-ar considera slabă, inutilă.

S-a dat înapoi și a ridicat ambele mâini cu palmele îndreptate spre mine.

– OK, OK. *Je suis désolé.* Îmi pare rău, a repetat în engleză.

Știam că sunt o afurisită. Nu era vina lui. Nu mi-a făcut nimic ca să-mi dea dreptul să-l tratez așa. După ce am șters pata, mi-a întins o altă sticlă cu vin. Mi-am mai turnat în pahar.

– Vorbește cu mine, *ma jolie*. Sunt aici. Vreau să-ți fiu alături, a spus el încet. I-am surprins privirea și mi-am dat seama că vorbea serios. Nu era urmă de milă în tonul sau în ochii lui. Doar îngrijorare.

– Alec, îmi pare rău. Doar că azi, în timpul sesiunii foto, când mi-ai cerut să mă gândesc la o perioadă fericită, mi-am amintit ceva minunat. Numai că amintirea aceea a fost zdrobită de o alta, foarte dureroasă. Dintr-o perioadă a vieții mele pe care nu am reușit încă să o depășesc. Asta e tot. Nu e vina ta. M-am aplecat și l-am cuprins cu brațele, lăsându-mi capul pe pieptul lui cald. Am stat acolo, simțind parfumul lui proaspăt, lemnos. El m-a tras mai aproape, cuprinzându-mă cu ambele brațe. O mână aluneca în sus și în jos pe spatele meu, alinându-mă într-un fel în care numai un bărbat de dimensiunile lui putea să o facă.

– Am senzația că ți-ai petrecut o bună parte a vieții având grijă de alții, *oui*?

În loc de răspuns, am dat din cap afirmativ la pieptul lui, nevoind să-i văd ochii. A tras adânc aer și piept și m-a strâns mai tare.

– Deci acum, *ma jolie*, e timpul să ai grijă de tine, *oui*?

Din nou, am dat afirmativ din cap, din siguranța ascunzișului meu.

– O să te ajut. Proiectul acesta, „Dragoste pe pânză", o să fie ca o supapă. Împreună, și pentru ochii celui care privește, vom găsi pacea pentru tine și o să-ți arăt prin artă cât ești de perfectă. M-a împins de umeri. Am ridicat o mână și mi-am șters lacrimile. Nici nu mi-am dat seama că plângeam până ce nu m-am uitat în ochii lui frumoși. Erau atât de calmi, gălbui cu puncte calde, maro, și se roteau voioși. Nu puteam să-mi iau privirea de la ei, nici nu voiam. O să fie cea mai bună lucrare a

mea de până acum și, prin ea, vei găsi o bucată din ceea ce ai nevoie ca să mergi mai departe. A zâmbit, apoi s-a aplecat spre mine. Și, în sfârșit, Alec m-a sărutat așa cum visam să fiu sărutată încă de când l-am văzut în persoană.

Adânc.

Umed.

Prelung.

Buzele lui s-au lipit de ale mele. S-a aplecat și și-a lipit corpul de al meu până când am ajuns prizonieră între blat și brațele lui, de ambele părți. Am ridicat mâinile și l-am pipăit, începând cu abdomenul. Mușchi abdominali sculpturali, fiecare, ca o ridicătură pe drumul pe care voiam să-l parcurg cu limba. Pectoralii săi erau plăci dure de mușchi pe sub materialul subțire al tricoului. Când am ajuns la gât, am dus mâinile cu câțiva centimetri mai sus și mi-am lăsat degetele să se delecteze cu părul lui ca mătasea. Îl desfăcuse la un moment dat și acum nici nu puteam fi mai fericită. Mi-a ridicat capul ca să aibă acces mai ușor și mâinile lui și-au intrat în rol. Cu siguranță că îmi plăcea ideea lui de joc.

Alec îmi mângâia trupul ca și cum picta o pânză. Tușe fine aici, tușe mai groase dincolo. Toate menite să seducă. Îi doream mâinile pe mine – fără haine. Piciorul a început să pulseze dureros, pentru că încercam să-l las jos pe podea, ca să mă pot sprijini de degetele de la picioare și să ajung mai sus, să mă lipesc mai tare de el. Cuprinsă de frustrare, m-am tras înapoi, iar buzele lui s-au dezlipit de ale mele cu un zgomot sonor.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el gâfâind și i-am simțit respirația greoaie drept în față. I se citea îngrijorarea în ochi, dar i-am cuprins obrajii în palme și i-am mângâiat buza umezită cu degetul mare.

– Piciorul... mă doare. Trebuie să... mă întind. Mergem în pat? am întrebat eu, la fel de răvășită ca și el de sărutul nostru.

A rânjit, mi-a pus mâinile pe fund și m-a ridicat. Într-o clipă, mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui.

– Cu plăcere, *ma jolie*. M-a dus spre scări și le-a urcat cu grijă, tratându-mă ca pe o încărcătură prețioasă și sărutându-mă

pe gât în timp ce mergea. Când am ajuns la pat, m-a ținut strâns, a pus un genunchi pe saltea și s-a aplecat, fără să mă lase jos. Gândul la forța și puterea de lângă mine m-a trimis într-o spirală crescândă de dorință.

După ce m-am întins, mi-am strecurat mâinile sub tricoul lui, să ajung la piele. Bâjbâind, am început să trag de el, iar el s-a aplecat și și l-a tras peste cap, aruncându-l pe jos. Apoi și-a desfăcut cei câțiva nasturi de la blugi și i-a lăsat desfăcuți. N-am văzut decât piele, mici smocuri de păr roșcat și un pic din penisul lui tare. Franțuzul nu purta chiloți. Fascinant.

– Comando? am rânjit eu.

S-a încruntat și s-a tras înapoi.

– *Quoi*? a întrebat clătinând din cap. Ce?

Mi-am pus mâinile pe talia lui, apoi m-am ridicat ca să pot să le strecor în pantalonii lui, ca să-i apuc fundul gol. A gemut și și-a flexat șoldurile când am făcut asta.

– Nu porți lenjerie intimă.

Alec a scos limba ca să-și umezească buza de jos. M-am holbat la buza aceea ca și cum ascundea toate răspunsurile universului.

– *Oui*, nu port *le caleçon*. E incomod și inutil. Mă împiedică să obțin mai repede ceea ce-mi doresc. De exemplu, pe tine.

Apoi m-a încălecat, plimbându-și buzele pe gâtul meu. Era plăcut. Mai mult decât plăcut. Mi-a apucat sânii prin bluză, apoi s-a sprijinit în fund și mi-a scos-o. Mi-a desfăcut și aruncat și sutienul cât ai clipi din ochi. Alec desena modele cu degetele pe pieptul meu gol. Am închis ochii și l-am lăsat să mă atingă în felul acesta. Un fel în care nu mai fusesem atinsă niciodată. Aproape cu reverență, ca și cum eram specială, iar trupul meu – prețios.

– *Vous êtes de l'art*, a șoptit în franceză, urmărind contururile sânilor mei și ale toracelui.

– *Vous êtes l'amour*. Degetele lui au trecut scurt peste sfârcurile mele.

– *Vous êtes la beauté*. Degetul lui mare s-a răsucit în cerc în jurul sfârcurilor mele.

Am început să gâfâi și m-am arcuit sub atingerea lui fină, ca de pană. Cuvintele lui, împreună cu degetele acelea magice, mă aprindeau.

– Ce-ai spus? am șoptit cu răsuflarea întretăiată.

S-a aplecat și m-a sărutat chiar deasupra inimii.

– Am spus că ești artă. Apoi s-a mutat la sânii mei și i-a sărutat. Am tras aer în piept și l-am ținut acolo. Ești dragoste. A scos limba și și-a răsucit-o în jurul unui sfârc, apoi în jurul celuilalt, făcându-mă să gâfâi. Ești frumusețe. Gura lui mi-a cuprins sfârcul și a început să sugă cu forță, până când areola furnica de senzații și era tare ca un nod.

Nici mâinile mele nu stăteau degeaba. Îmi plimbam unghiile în sus și în jos pe spatele lui, apoi mi-am înfipt degetele în părul lui. Șuvițele lui lungi cădeau peste trupul meu, în timp ce cobora de la sâni spre abdomen. Mi-a scos cu ușurință și pantalonii, și chiloții în același timp. S-a așezat între picioarele mele și mi-a ridicat unul în aer. Mi-a sărutat scobitura gleznei, urcând apoi spre zona din spatele genunchiului, pe care a lins-o și a mușcat-o ușor. Habar nu aveam că zona aceasta este atât de sensibilă, dar, la naiba, sexul meu plângea după atenție, iar el nici măcar nu mă atinsese încă *acolo*. Alec a repetat aceeași mișcare și pe partea cealaltă, având grijă doar să nu-mi smulgă bandajul de pe glezna rănită. Când a ajuns în spatele genunchiului, m-am cutremurat vizibil.

– Ți-e frig? m-a întrebat el rânjind. Știa că nu mi-e, dar, ca și mai devreme, îi făcea plăcere să se joace cu mine. Trebuie să recunosc că anticiparea a ceea ce avea să facă în continuare devenise parte din experiență și îmi plăcea la nebunie.

Am clătinat din cap că nu, iar el mi-a lăsat piciorul jos. Mi-a cuprins genunchii cu palmele și mi-a desfăcut larg picioarele.

– Vreau să-ți gust frumusețea cu limba. A ridicat din sprâncene ca și cum cerea permisiunea. A așteptat îndelung, fără a-și lua ochii de la mine. Chiar *cerea* permisiunea. Mi-am lins buzele și am înclinat din bărbie. Ochii lui s-au întunecat, grei de dorință. Ca un jaguar, umerii lui s-au mutat în poziția potrivită și, tocmai când mă uitam în jos ca să-i văd trupul superb

între picioarele mele, a lovit ca un fulger. Gura lui era pe mine, iar limba, adânc înăuntru.

– O, Doamne! am urlat și m-am agățat de capul lui. Nu era lent în mișcări, cum m-aș fi așteptat. Majoritatea bărbaților încep încet, timid. Nu și Alec. Nu, el mi-a atacat sexul ca și cum nu ar fi mai avut vreodată șansa. Înăuntru, limba lui mă șfichiuia plăcut pe fiecare milimetru la care ajungea. Din sex îmi țâșneau afară mici izbucniri de electricitate. Barba lui mă zgâria pe buze și în centru când mă atingea. Scotea cu încântare niște sunete animalice, mormăituri, gemete și exclamații nedeslușite în timp ce corpul meu zvâcnea spre fața lui.

Alec și-a pus și degetele la treabă. Cu degetul mare învârtindu-se repede în jurul producătorului de orgasme, în timp ce limba îmi căuta căldura. Mi-am aruncat mâinile pe pat și am apucat cearșaful în pumni în timp ce se forma un orgasm, începând de jos, de la baza coloanei și întinzându-se prin tot corpul ca iedera care se cațără pe un gard. M-a învelit în puterea lui, pielea mea vibra la suprafață de dorința de eliberare.

– Ce divin. Ești dulce, *ma jolie*. Și-a strâns degetele înainte de a le băga în mine. Ca șampania cea mai fină. A atins *punctul* și am gemut, orgasmul pe care mi-l construise fiind gata să explodeze. S-ar putea să nu mă satur niciodată. O să mă hrănesc din dulceața ta până când îți voi gusta frișca, *chérie*. Cuvintele lui erau, fără îndoială, deocheate, dar au fost picătura care lipsea să mă arunce dincolo de limite. O, da. Trăgea de interiorul meu cu degetele, se juca cu clitorisul, iar în acest timp, corpul meu se strângea plăcut într-o nirvana extremă.

În punctul culminant al eliberării mele, și-a scos degetele afară, m-a lins în jurul micii rozete de la spate, ceea ce m-a făcut să tresalt și să tremur, apoi a supt din crăpătura mea, sorbind efectiv din mine. Când a terminat, și s-a potolit și orgasmul meu, mi-a desfăcut mai tare picioarele. M-am gândit că o să se urce pe mine și o să mă penetreze. Cel puțin asta speram, pentru asta eram gata să implor. Avea alte planuri.

Mișcându-se încet în sus cu limba, și-a așezat un deget la mica rozetă de după păsărică și l-a învârtit în jurul ei, apăsând

treptat şi intrând câte un centimetru. Am început să gâfâi şi-am tras şoldurile, neştiind sigur dacă îmi doresc o invazie în locul acela întunecat, dar n-am putut să-mi stăpânesc fiorii de plăcere pe care îi simţeam la atingerea lui. Alec era un bărbat atent. Mi-a observat reacţia şi, când m-am uitat în jos, a rânjit, apoi şi-a înfipt dinţii în frumoasa lui buză de jos. Voiam să fac eu asta. Frustrată complet, mi-am lăsat capul în jos.

– Fute-mă, Alec, m-am rugat de el şi m-am agăţat încă o dată de cearşaf.

– *Non, pas encore*, a murmurat în carnea mea.

Nu ştiam ce înseamnă asta, dar ştiam ce înseamnă *encore*[1] în engleză şi eram complet de acord cu asta.

De data asta, limba lui m-a spălat, era lentă, hotărâtă în mişcările ei pe sexul meu. Era ca şi cum îmi alina carnea, poate chiar o memora. După un timp, am devenit nerăbdătoare. Îmi roteam şoldurile, în timp ce el mă masturba cu degetele şi cu limba. Fără alte pregătiri, mi-a băgat două degete înăuntru. Am gemut. În sfârşit! Dar înainte de a apuca să mă bucur că degetele lui groase sunt exact acolo unde voiam să fie, le-a tras afară. Nu pentru mult timp. Limba a luat locul degetelor, lingându-mă înăuntru şi urcând spre punctul maximei plăceri. Imediat ce m-a atins acolo, am pornit din nou pe drumul unui orgasm incredibil.

– O, da. Mi-am ridicat şoldurile şi l-am apucat de păr, îngropându-i faţa în mine. Nu m-a dezamăgit. A înţeles de aici că voiam să meargă mai repede, să împingă mai tare, să-mi dea mai mult. Iubeam fiecare secundă, atât de concentrată în căutarea celui de-al doilea punct culminant, că nu mi-am dat seama decât prea târziu că avea un deget umezit pe care-l învârtea în jurul acelui loc secret pe care nu-l atinsese nici un bărbat până acum. Degetul mi-a împins rozeta şi a intrat, în timp ce îmi sugea cu putere clitorisul. Şoldurile mi-au tresăltat în aer, dar Alec le-a ţinut pe loc, penetrându-mi curul cu degetul în timp ce eu tremuram. Era diferit, arzător şi atât de nebunește

1. Bis (n. tr.).

de bine, că am început să-l împing mai înăuntru, voind să facă asta mai tare, mai repede.

– *Très belle*, a şoptit el şi mi-a sărutat clitorisul. Era blând cu sexul meu, dar distrugător cu fundul meu, avântându-se înăuntru, împingându-mă în sus cu fiecare pătrundere a mâinii lui în trupul meu. M-am desfătat şi l-am lăsat să mă ducă pe drumul acela întunecat. Un loc unde n-a mai fost nimeni niciodată. Un loc în care nici nu ştiam că vreau să ajung până ce nu m-a dus el acolo. Franţuzul meu.

Alec s-a ridicat, sprijinindu-se pe tibii, dar a continuat să se ocupe de mine cu mâna. Şi-a dus cealaltă mână la lucru acolo unde-l doream cel mai mult. Am început să gâfâi şi am închis ochii, ştiind că se uită la mine.

– *Ouvrez les yeux*, a spus el, apoi a continuat în engleză: Deschide ochii. Am făcut ce mi-a cerut. Avea ochii întunecaţi. Nici o urmă de căpruiul gălbui pe care îl aveau în mod normal. Îmi place să mă uit la tine. Să-mi amintesc chipul tău când frumuseţea ta interioară străluceşte cel mai puternic.

A împins tare şi am gâfâit, apoi mi-am arcuit şoldurile. M-a masturbat tare cu degetele, apoi, când mi-a apucat clitorisul cu degetul mare şi arătătorul de la cealaltă mână, mi-am luat zborul. Am părăsit efectiv poziţia plană în care mă aflam, corpul meu s-a deschis, liber ca o pasăre, când Alec mi-a dat aripi.

Undeva, în subconştient, am auzit un pocnet şi mirosul de cauciuc mi-a trecut ca o boare pe la nas. Alec m-a apucat de umeri şi apoi a intrat, împingându-se în mine cu toată lungimea. Denimul blugilor lui mi-a zgâriat interiorul coapselor când a împins adânc. Părea că plăcerea nu are să se termine niciodată. Nici nu mă liniştisem complet când şi-a afundat penisul lung şi gros în mine. Gemea în părul meu şi mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, ţinându-l aproape, bucurându-mă de căldura pielii lui, în timp ce intra şi ieşea din mine.

– *Chaud, soyeux, et parfait*, a spus înainte de a începe să mă sărute. Am deschis gura şi l-am lăsat să intre cum voia, unindu-mă cu el aşa cum mi-am dorit să o fac încă de când i-am văzut fotografia. Era tare, lung şi adânc în mine. Nu voiam să se

oprească niciodată, şi totuşi voiam să mă ducă acolo încă o dată. Să simt ceea ce-mi oferise deja de două ori. Aşa că m-am răsucit din toate puterile şi m-am urcat peste el. Atunci l-am chinuit mult.

Mi-a pus imediat mâinile pe şolduri şi m-a ajutat să mă mişc în sus şi în jos pe penisul lui gros. Era magnific. Muşchii antebraţelor lui se încordau la fiecare împingere. I-a apărut o sclipire de transpiraţie deasupra umflăturilor muşchilor abdominali. La un moment dat, m-am aplecat şi i-am lins şi supt discul plat al sfârcurilor.

– *Putain, oui*, a spus printre dinţi, cu falca încleştată. L-am muşcat uşor de sfârc până s-a întunecat şi întărit, apoi am trecut la celălalt, făcând acelaşi lucru. Alec m-a împuns cu degetele în şolduri, semnalându-mi că vrea să fie luat mai tare. M-am lăsat pe spate, mi-am lăsat părul să cadă şi l-am călărit… tare. Cu fiecare apăsare pe pelvisul lui, îmi treceau prin sex fiori de excitaţie, şi strângeam, folosindu-mă de muşchii din interior, ca să-i dau ceva la fel de bun pe cât îmi dădea el.

Vorbea într-o franceză rapidă. Nu înţelegeam nimic. S-a ridicat, a împins cu picioarele până când a ajuns la tăblia patului. Mi-a lăsat corpul pe spate şi m-a făcut să alunec în sus şi în jos pe penisul lui. Franceza a reînceput în timp ce se privea intrând în mine iar şi iar. Oricât de mult îmi doream ca asta să fie pentru el, nu aveam ce să fac: mă excitam din nou. Corpul meu era strâns, ca un şarpe încolăcit, iar el ştia asta. Şi-a apropiat gura de mine şi a început să-mi sugă sfârcurile cu putere, făcându-le întunecate ca zmeura roşie, până când nu s-a mai putut abţine.

În sfârşit, capul lui s-a lovit de tăblia patului, iar eu m-am agăţat de ea. Atunci ne-am dus amândoi dincolo de limite, afundându-ne într-o mare de dulce abandonare, singurele sunete fiind răsuflarea noastră întretăiată şi strigătele de eliberare. M-am strâns în jurul lui aşa cum nu credeam vreodată că aş fi în stare. El m-a ţinut strâns, înălţându-şi încă şoldurile de sub mine, făcând să iasă la lumină şi ultimii fiori ai plăcerii.

Am rămas aşa, agăţată de penisul lui, stând în poala lui, cu mâinile ţinându-se strâns de tăblia patului. Şi-a mişcat mâinile în

sus și în jos pe spatele meu, pe brațele mele, pe coapsele mele, ca și cum simțea nevoia să mă atingă ca să se asigure că sunt acolo cu adevărat. Înțelegeam. Când te abandonezi așa, când plăcerea este atât de extremă, ai nevoie de ceva repetitiv ca să-ți revii.

Încetul cu încetul, bătăile inimilor noastre au revenit la normal și l-am cuprins cu brațele, strângându-l. Nici el nu mi-a dat drumul, preferând să mă atingă și să mă sărute oriunde putea ajunge. Era plăcut – extrem de plăcut, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi.

Pentru o clipă, mi-a amintit de Wes. Wes cel dulce, frumos, potolit. Singurul, unicul bărbat de care cred că m-aș putea îndrăgosti cu adevărat. Am tras aer în grabă și mi-am reținut lacrimile. Nu-l înșelam. Nu... îl... înșelam. Chiar dacă îmi tot repetam asta, o urmă de vinovăție plutea deasupra mea ca o macetă gata să mă lovească în cap.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Alec, împingându-mă în spate ca să mă poată privi în ochi.

Am clătinat din cap. Nu erau gânduri pe care aveam de gând să i le împărtășesc lui Alec, nimănui altcuiva, de fapt.

– Mă relaxez lângă tine. L-am sărutat pe nas. Ar trebui să ne spălăm, să rezolvăm cu... M-am uitat în jos, iar Alec mi-a urmărit privirea.

– A, da, prezervativul, da, ar trebui să fac asta. M-a dat la o parte, s-a ridicat și și-a scos prezervativul, l-a legat la un capăt, l-a învelit într-un șervețel și l-a aruncat la gunoi. Îmi imaginez că ultimul lucru pe care voia să-l facă era să coboare scările până la baie, dar eu exact de asta aveam nevoie. M-am rostogolit pe spate, gemând. Ce e?

– Trebuie să fac pipi, am murmurat eu, iar el a început să râdă. Până să apuc să mai spun ceva, m-a ridicat din pat ca o pe prințesă, așa cum îi plăcea atât de mult, și m-a dus în jos pe scări la baie. Când am ajuns la ușă, m-a lăsat jos și a deschis-o.

– Mă duc să pregătesc o gustare, *oui*?

– *Oui*, am răspuns eu, iar el a chicotit și a închis ușa. Mi-am rezolvat rapid problema și apoi am întins mâna după halatul agățat de ușă. Era de un roșu închis intens și îmi dădea o

senzație minunată pe pielea goală. Nu voiam să ies complet goală de acolo.

M-am îndreptat spre bucătărie țopăind într-un picior. Avea o tavă cu ceva pe ea într-o mână și două pahare cu vin în cealaltă. Totuși, era gol și am apreciat enorm priveliștea. Tatuajul îi aluneca în jos pe corp, amintindu-mi cât de mult îmi doream să-i urmez contururile... cu limba.

– *Un moment*, a spus, urcând scările spre dormitor. Imediat, alerga înapoi pe scări, cu penisul fluturând. Am început să râd în timp ce se îndrepta spre mine. Ce? m-a întrebat, cu un zâmbet încântător împodobindu-i fața. Când era fericit, era mai puțin artistul plin de intensitate și mai mult franțuzul prietenos. Deși îmi plăceau ambele ipostaze la fel de mult.

Când a ajuns lângă mine, m-a luat în brațe și m-a dus înapoi sus.

– Văd că mi-ai găsit halatul, a spus cu o voce neînduplecată prefăcută. Apoi m-a așezat pe piciorul bun, cu mâinile pe cordon. Este inacceptabil. Ți-am mai spus, *ma jolie*, îmi place să te văd goală. L-am lăsat să-mi scoată halatul, apoi m-am târât în pat, așezându-mă comod. A așezat tava în fața noastră și mi-a întins un pahar cu vin. Aroma bogată de coacăze mi-a alunecat ușor pe gât, oprindu-se plăcut în burtă. Pe tava pe care o adusese erau câteva felii de salam, bucățele mici de brânză Cheddar, struguri verzi și câteva căpșuni.

Stomacul meu a scos niște sunete în timp ce mi-am analizat opțiunile, oprindu-mă asupra unei bucăți de brânză. Mergea bine cu vinul.

– Mulțumesc. Mi-am tras cearșaful peste mine, învelindu-mă până deasupra pieptului.

– Pentru ce?

Am luat o căpșună și am ținut-o strâns.

– Pentru asta, pentru seara asta, pentru că mă pictezi, pentru că-ți împărtășești opera cu mine. Sunt deosebit de onorată să fiu aici, cu tine.

A ridicat mâna și m-a apucat de obraz.

– Ești muza mea, Mia. Ți-era scris să fii aici.

Capitolul 5

După ce am terminat de mâncat, ne-am mai jucat un pic, sărutându-ne și mângâindu-ne unul pe altul, încercând să ne cunoaștem mai bine. După un sărut profund, m-am lăsat la pieptul lui și l-am luat în brațe.

– Realizezi că nu spui aproape nimic în engleză când te fuți?

Alec s-a încordat, apoi mi-a răspuns:

– Eu nu mă fut, *chérie*. Ți-am mai spus, eu fac dragoste cu tine, cu trupul tău. Avea un ton extrem de serios și nu reușeam să înțeleg de ce. Și vorbesc în franceză pentru că mă duci atât de departe, mă faci să mă pierd cu totul în tine, în corpul tău sexy.

I-am oferit cel mai reușit zâmbet al meu. Apoi, m-am gândit o clipă la diferența dintre a te fute și a face dragoste.

– Dar chestia asta cu făcutul dragostei nu complică lucrurile? Nu se îndrăgostește toată lumea de tine când faci asta?

M-a strâns la piept, apoi și-a dus o mână în sus pe brațul meu, strângând ușor.

– Sper că da.

– Stai așa, tu *vrei* să mă îndrăgostesc de tine? M-am ridicat de la pieptul lui și m-am uitat cu intensitate în ochii lui. Erau atât de frumoși.

– Bineînțeles, tu nu vrei? I s-a strâmbat fața într-o expresie contrariată.

Am clătinat din cap, lăsându-mi părul să fluture liber.

– Nu, nici vorbă. Vreau să mă *distrez* cu tine. Apoi, am să fiu cu un alt client, cu care voi avea sau nu relații sexuale.

– Și eu la fel. Părea complet confuz, ceea ce spunea foarte multe, pentru că eram destul de sigură că mă duc drept la fund, fără vâslă.

Mi-am dat părul la o parte de pe față.

– OK, ca să-mi fie clar. Vrei să mă îndrăgostesc de tine, și totuși știi că o să plec și o să fiu cu altcineva. Am înțeles bine până aici? A dat din cap că da, surâzând cu inocență. Iar tu ai să te îndrăgostești de mine, și totuși, după ce voi pleca, o să faci sex la fel de fantastic cu altă fată.

– Sex fantastic? a rânjit el. Porc nenorocit. Jur că toți bărbații gândesc cu celălalt cap. Asta o dovedește. L-am lovit în piept.

– Fii atent!

– Nu pot să fiu atent când tu vorbești de dragoste și sex, două lucruri care, cred eu, merg minunat împreună, dacă-mi permiți. Ar trebui să le combinăm din nou chiar acum. M-a tras peste el. Era deja tare. O clipă, am rămas cu gura căscată. E tare din nou? La naiba, e viril tipul. M-a apucat de fund și și-a lipit șoldurile de ale mele. Am terminat de vorbit, *ma jolie*? Vreau să fac iar dragoste cu tine.

– Nu! M-am ridicat și mi-am încrucișat brațele la piept. Nimic din toate acestea nu avea sens. Nu te înțeleg.

M-a privit cu ochii mijiți.

– Ce e de înțeles? Fac dragoste cu tine. Mă îndrăgostesc de tine cu fiecare zi mai mult.

Am dat ochii peste cap.

– OK, hai să continuăm pe ideea asta. Te îndrăgostești de mine cu fiecare zi mai mult, și totuși n-ai nici o problemă să mă lași să plec?

– Dacă vrei să rămâi, aș fi amiabil, a spus el fără expresie.

Ahhhh.

– Ai fi amiabil? Nu te înțeleg. Mâna mea a țâșnit în aer ca nebuna, alungând muște care nu erau acolo.

M-a tras la pieptul lui și ne-am rostogolit, astfel încât acum era el deasupra. Cu un picior, l-a împins pe al meu și s-a lipit de șoldurile mele. Erecția lui uriașă se freca atrăgător de pielea mea umezită. Am tras adânc aer în piept, încercând să nu-l las să mă prindă. Nu mi-a mers.

M-a sărutat încet.

– Lasă-mă să te fac să înțelegi, *oui*?

– Te rog!

– Francezii fac dragoste. Eu fac dragoste. Trebuie să am sentimente faţă de tine ca să pot face dragoste cu tine cu adevărat, *oui*?

– *Oui*, am repetat eu. Avea sens. Partea în care ne îndrăgosteam, apoi, vrând-nevrând, renunţam unul la altul, nu avea sens. De fapt, asta a fost partea cea mai grea când l-am părăsit pe Wes. Oricât mi-aş dori să nu recunosc, simţeam ceva pentru el, iar acum franţuzul voia să am sentimente şi faţă de el – sentimente de iubire – pe care nu le doream.

A început din nou să vorbească.

– Aşadar, trebuie să te iubesc puţin ca să vreau să fiu cu tine în felul acesta. Şi totuşi, pot să te iubesc şi apoi să-ţi dau drumul. Dar vei duce dragostea mea oriunde vei ajunge, pentru totdeauna. Partea asta din dragostea mea e a ta pe viaţă.

Trebuie să recunosc că e destul de frumos. Felul în care se gândeşte la a face sex şi a face dragoste, cum le leagă de femeie şi de relaţia pe care o are cu fiecare dintre ele.

– Deci o să ne iubim unul pe celălalt pe vecie, doar că nu ne angajăm în felul în care ar face-o un cuplu căsătorit sau un iubit şi o iubită, am încercat eu să-mi confirm.

– *Oui*. Exact, *ma jolie*. Ai înţeles ideea. Angajamentul meu faţă de tine e să te iubesc cu totul în timpul pe care-l avem la dispoziţie, iar asta îţi va rămâne. Iar eu voi duce mai departe dragostea ta cu mine. Apoi vom şti amândoi pentru totdeauna că timpul petrecut împreună a fost clădit pe încredere, dragoste şi prietenie. S-a oprit şi m-a sărutat uşor. Nu e nevoie de nimic altceva în viaţă.

Mi s-au împăienjenit ochii şi mi-a alunecat o lacrimă pe obraz auzind adevărul spuselor lui. Alec a şters-o.

– Îmi dai voie să te iubesc acum? Cuvintele erau simple, dar m-au lovit adânc.

– Da, Alec. Mi-ar plăcea foarte mult să mă iubeşti, am spus cu un nod în gât. Şi asta a făcut, m-a iubit, toată noaptea, sau cel puţin până când am adormit. Era exact ceea ce aveam nevoie ca

să depășesc ce se întâmplase mai devreme în atelier și vinovăția care se aduna din cauza lui Wes.

Alec și cu mine aveam o înțelegere reciprocă să ne iubim unul pe celălalt ca niște prieteni, să ne tratăm cu respect reciproc. Aveam să ne bucurăm unul de mintea și trupul celuilalt cât timp eram acolo, iar când se termina, se termina. Aveam să ținem în continuare unul la altul și să împărtășim o dragoste doar a noastră, pe care o puteam ascunde în cutiuța cu amintiri și o puteam retrăi oricând simțeam nevoia. Era ceva dureros de perfect în toate acestea. În momentul acela, mi-am jurat că nu mă voi mai împiedica să țin la fiecare client. Aveam să-mi dau voie să țin la ei în felul meu. Doar că nu va fi ceva de genul „Am să te iubesc pe vecie". Pe vecie e ceva sacru, ceva care vă apărea la momentul potrivit, cu persoana potrivită.

M-am gândit la Wes și la cât de dor îmi era de el. Situația aceasta cu Alec mi-a oferit o nouă perspectivă asupra relației cu Wes. Mi-a arătat cum am petrecut o lună întreagă încercând să nu-l iubesc. Protejându-mă pe mine și inima mea de asemenea sentimente. Numai că nu a funcționat, pentru că îl iubesc pe Wes. În felul meu. Și cred că și el mă iubește. Numai că, în privința lui, nu sunt sigură că va fi dragoste pe vecie. Gândul acela a întărit motivul pentru care a fost important pentru mine să plec atunci când am plecat. Pot să spun, fără să greșesc, că am fost sinceri unul cu altul, am ținut profund unul la altul, iar dacă va fi să fie o iubire pe vecie, avem timp să o cultivăm. *Dacă e scris să fie.* Până atunci, am să mă bucur de francezul meu și de toate experiențele pe care urmează să le trăiesc aici și în restul anului cât am să mai fiu damă de companie.

* * *

A doua zi, când m-am dus jos, în atelier, era din nou liniște. Începeam să recunosc un tipar în asta. Făcea fotografii într-o zi, iar a doua zi, când picta, își lăsa oamenii liberi, ca să poată lucra singur. Când am pășit mai departe în atelier, am auzit o piesă muzicală înnebunitor de frumoasă. Vocea săltăreață și notele intense ale pianului răsunau cu ecou în pereți, iar versurile

timide ale unei femei se împleteau printre acordurile pianului. Aproape că şoptea, totuşi cânta. Era extrem de tulburătoare în frumuseţea ei. Apoi au început să se audă şi instrumentele cu coarde. Am închis ochii şi am primit-o în inimă şi în suflet. Păstrând în amintire acest moment pentru ceea ce reprezenta. Graţie, vulnerabilitate, tot ceea ce îmi era necesar.

Clic! M-am speriat şi am deschis ochii, văzându-l pe Alec în faţa mea, cu un aparat de fotografiat în mână.

– Nu m-am putut abţine. Erai prea preţioasă, afundată în strălucirea graţiei. Trebuia să prind asta.

Am lăsat capul într-o parte, rânjind.

– Ai obţinut ce-ai vrut? am întrebat pe un ton sarcastic.

– Dar tu? a încruntat el din sprâncene. Mereu încerca să-mi dea o lecţie franţuzul meu.

Am tras aer în piept şi m-am uitat în jos, hotărâtă să las lucrurile aşa.

– Haide, avem multă treabă. Alec s-a răsucit pe un călcâi şi a pornit spre locul nostru din atelier.

M-am dus şchiopătând şi mi-am ocupat locul. Mi-am pierdut suflul uitându-mă încă o dată la imaginea mea. Numai că de data asta era pânza aşezată pe lăţime. O jumătate avea fotografia mea imprimată, pe cealaltă, pictase. Probabil că se trezise în toiul nopţii, după ce am căzut lată după a doua tură de iubire.

– Cum...? Eram incapabilă să mai rostesc şi altceva, privindu-mă pe mine însămi pe pânză. Eram eu cu faţa spre imaginea pe care o fotografiase cu o zi înainte. Mâna întinsă, fruntea aproape de pictură, numai că mi-a pictat mâna atingând inima părţii fotografiate. Felul atât de unic în care amesteca mediile era diferit de tot ce văzusem vreodată. De aceea e un artist de renume mondial şi se plătesc sume obscene pentru operele lui de artă. Iar eu făceam parte din asta, eram o parte importantă. Eram muza lui.

– N-am nevoie de prea mult somn. Odată ce-am fost inspirat de trupul tău, a trebuit să-l pictez.

– Vrei să spui că am făcut sex şi ai fost atât de cucerit de experienţă încât ai venit aici şi ai pictat asta?

– *Oui.* Trupul tău gol. Faptul că am făcut dragoste cu tine mi-a oferit toată energia de care aveam nevoie ca să pictez această frumoasă imagine, ca să o poată vedea toată lumea. Acum poți să vezi, *oui*?

M-am uitat fix la pictura în alb și negru. Se vedea doar o urmă din sânii mei goi. Puteam să văd și fericirea în forma mea, imaginea mea atingând inima tristă a celei din fotografia pe care o făcuse cu o zi înainte. Era ca și cum sinele meu fericit îl consola pe cel trist. Mi-au trecut fiori pe șira spinării și prin brațe.

Încă o dată, a umplut o farfurioară cu vopsea lipicioasă, apoi a venit spre mine cu pensula în mână. A început să-mi picteze buzele, în timp ce eu admiram în tăcere tabloul din fața mea. Mă ținea prizonieră ca și cum era acolo o mână noduroasă care îmi strângea inima. Inima îmi bătea cu putere și îmi curgeau lacrimile. Muzica din încăpere s-a schimbat. Notele se auzeau tare și măturau totul în jur în durerea lor, fiind mai degrabă înalte decât joase. Sunau tromboane și trompete. Alec m-a apucat de mână, m-a tras în brațele lui și m-a dus la tablou. De data asta nu m-a mai pus să mă sărut pe buze.

– Sărută aici. A arătat spre mâna întinsă spre inima din cea de-a doua imagine. M-am aplecat și am sărutat pânza pictată. Urma perfectă a unei buze roșii strălucea pe mâna pictată. Mi-a mai aplicat vopsea pe buze.

A arătat spre cot, iar eu l-am sărutat. Iar vopsea. Umărul, mijlocul spatelui. Iar vopsea. O bună perioadă de timp, el a aplicat vopseaua și mi-a cerut să sărut diferite porțiuni expuse ale trupului meu din tabloul lui. Am făcut asta până când imaginea s-a umplut de buze roșii. Era ciudat, nu-i anula arta, ci îi adăuga un element complet nou. Urmele săruturilor erau strălucitoare, ieșeau în evidență pe albul și negrul pânzei și al desenului.

Când am terminat, m-a ajutat să ajung înapoi la scaun. Mi-a șters metodic buzele cu șervețele pentru bebeluși, înlăturând orice urmă de vopsea. Apoi mi-a dat apă și un balsam de buze. Jur că omul ăsta se gândea la tot.

A traversat camera și m-a lăsat singură cu muzica și cu tabloul. M-am uitat încontinuu la mine. Cea pe care o făcusem în prima zi,

în stânga, cu buzele roşii şi lacrima curgându-i pe faţă, era uluitor de tristă. Tabloul din dreapta conţinea aceeaşi imagine fotografiată, dar cu mine aşezată faţă în faţă cu aceasta, cu mâna pe inimă, numai că erau urme de săruturi la fiecare câţiva centimetri.

Lumina de deasupra tabloului strălucea cu putere şi părea că vine din mijlocul imaginilor şi explodează spre exterior, accentuând adâncimea dintre întuneric şi lumină, împreună cu textura vopselei roşii, care o făcea să iasă în evidenţă de parcă ar fi fost 3D.

– Ai înţeles ce înseamnă? m-a întrebat Alec privind spre tablou. M-am uitat îndelung la el. L-am văzut că apreciază ceea ce crease. El era cel care ar fi trebuit să fie model. Era atât de mare, de puternic şi de masculin. Părul pe care-l ţinea strâns într-un coc mititel adunat la ceafă strălucea ca aurul în lumină. Barba şi mustaţa îi foşneau uşor în timp ce-şi trecea degetele prin ele. Ai înţeles, *ma jolie*?

Am clătinat din cap şi m-am concentrat asupra tabloului.

– Văd că e frumos şi mă tulbură, într-un fel.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

– Te tulbură?

– Da, am şoptit, cu ochii aţintiţi asupra primei imagini. În asta, par tristă, dar e mai mult decât atât. E o devastare fără cuvinte aici. Durerea atât de adâncă din ochii pe care i-ai pictat mă face să mă gândesc că nu voi fi nicicând fericită. Că ea nu va fi nicicând fericită. Am încercat să mă detaşez de imagine, cu toate că nu era simplu. Am avut senzaţia că era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

A dat din cap că da.

– Da, când te-am surprins aşa, am suferit. Atunci am ştiut că e imaginea potrivită. Arta trebuie să te facă să simţi ceva. Bine, rău, fericire, durere, dragoste, ură, răceală, căldură. Tot ceea ce vedem corespunde unui sentiment din interiorul nostru. Acesta de aici te-a mişcat aşa cum trebuia să o facă.

– De ce? De ce ai vrea ca o persoană să simtă durere şi o tristeţe atât de profundă încât s-ar putea să nu-şi mai revină vreodată?

S-a uitat fix în ochii mei.

– Pentru că asta vreau să vadă privitorul. Tabloul se numeș-te „Pentru mine nu există dragoste".

Aceste cuvinte mi-au trecut prin inimă ca o săgeată. Mi-au țâșnit lacrimile, curgându-mi pe ambii obraji.

– Și cealaltă? am întrebat eu, deși mă temeam să aud răspunsul.

– Ce te face să simți?

Am trecut rapid cu privirea peste imaginea sinelui meu trist și apoi m-am uitat iute în altă parte.

– Rușine. Falca lui s-a strâns și a dat ușor din cap că da. M-am concentrat din nou asupra imaginii în care îmi țineam mâna pe inima Miei celei triste. Speranță. S-a uitat din nou și a așteptat. M-am uitat la toate buzele roșii răspândite peste tot, pe Mia care întindea mâna spre imaginea cea tristă. Dragoste, am spus ridi-când din umeri.

Alec s-a întors, a venit lângă mine și s-a așezat în genunchi. S-a mutat mai aproape, mi-a cuprins fața în mâini și m-a sărutat ușor. Simțeam gustul cafelei pe care o băuse și încă ceva, mai întunecat, ceva ce avea numai el.

– Vezi ceea ce vreau eu să vezi. Rușine, speranță și dragoste. Avea ochii măriți și trăsăturile îmbunate și se uita fix la chipul meu.

– Dar de ce? Lucrurile acestea sunt greu de distins. Mai mult, sunt adesea lucruri care sfâșie oamenii.

– La fel cum poate face și arta uneori. Totul e în ochii celui care privește. Ce vezi tu, ce văd eu, poate fi diferit și așa și tre-buie să fie.

– I-ai dat nume?

Și-a lăsat bărbia în jos, încuviințând.

– Și cum i-ai spus?

– Exact așa cum vreau să simtă cel care o vede.

Am înghițit încet, așteptând să termine. N-a făcut-o.

– Adică?

A trasat o linie pe fața mea, de la tâmplă până la buze. Își pri-vea cu reverență degetul care trecea peste trăsăturile mele.

– „Iubește-te pe tine însăți".

Capitolul 6

În săptămâna care a urmat, Alec şi cu mine am intrat în rutină. Fotografii, mâncare, sex. Pictat, mâncare, sex. Nu am părăsit clădirea şi a plouat aproape în fiecare zi. Mi-era dor de Malibu cel însorit şi de libertatea de a înota, de a merge la plimbare şi de a face surfing. Ceea ce-mi lipsea cel mai tare, însă, în afară de familia mea, era prezenţa lui Wes. Să nu fiu înţeleasă greşit. Alec e minunat în multe privinţe. Chiar dacă avem o camaraderie lejeră, iar în dormitor e o nebunie, relaţia noastră nu are nimic în afară de muncă şi futai. El spune că facem dragoste, eu îi spun futai, şi îmi place să-i spun aşa, chiar dacă nu o fac de faţă cu el. Putea fi mai rău, bănuiesc. Putea să mă plimbe prin muzee plicticoase, să admirăm arta altora.

Nu trebuia să ajung la atelier decât spre seară. O cerere nouă. De obicei, voia să fiu acolo de îndată ce mă trezeam. Problema era că, atunci când rămâneam singură cu gândurile mele, începeam să mă gândesc la toate lucrurile din viaţa mea reală de care mi-era dor. Tatăl meu, care nu se trezise din comă, fusese transferat într-o clinică de recuperare, pe banii statului. Gin mi-a spus că locul e în regulă, nu are nimic special. Mi-a spus că ea şi Maddy îl vizitează o dată la câteva zile, îi citesc, încearcă să-i ţină companie. Mi-a trimis o fotografie cu el întins în pat. Vânătăile de pe faţă i se vindecaseră, dar corpul era încă într-un fel de ghips.

M-am uitat la telefon şi l-am văzut pe tatăl meu. Părea că doarme, nu că luptă pentru viaţa lui. Doctorii nu ştiu care va fi starea lui mentală dacă se va trezi. *Când* se va trezi, m-am corectat eu. Nu trebuie să încarci universul cu vibraţii negative. Chiar dacă nu cred cu adevărat în prostiile astea, dacă e adevărat, cumva, n-am să fiu eu cea care se pune cu forţele superioare.

Butonând prin lista de contacte, am apăsat pe apelare rapidă ca să o sun pe Maddy. Trecuse o săptămână întreagă de la ultima noastră convorbire şi îmi era dor de surioara mea.

– Salutare, surioară! a răsunat în telefon vocea melodioasă a lui Maddy. Îndată, sentimentele grele din inima mea s-au relaxat, auzindu-i tonul voios.

– Bună, Mads, ce faci? am întrebat-o.

Am auzit foşnet de hârtii şi un fermoar.

– Ei, mă ştii doar, mă pregătesc de oră.

– Ce ai acum?

– Patologie medico-legală, mi-a răspuns ea.

Mi-am trecut o mână prin păr şi am strâns pătura mai tare în jurul corpului.

– Asta nu e studiu pe oameni morţi?

Iar foşnete, apoi a oftat.

– Da, tehnic vorbind, se concentrează pe determinarea cauzei decesului prin examinarea cadavrului. Autopsia se efectuează de către un examinator cu cunoştinţe medicale, de obicei în timpul investigaţiilor cazurilor penale, dar şi al cazurilor civile în unele jurisdicţii... A continuat, dar nu am mai ascultat nimic după ce a pomenit de examinarea cadavrului.

– O să tai un mort? Nu mi-am putut stăpâni şocul din glas. Cine ar face aşa ceva de bunăvoie? Ştiu că sunt oameni care fac asta şi că e parte din rezolvarea cazurilor de crimă şi aşa mai departe, dar, pe bune, surioara mea dulce despicând morţi? Gândul a făcut să mi se ridice părul de pe braţe.

– Se numeşte cadavru şi reprezintă partea practică a cursului. Toată lumea trebuie să-şi aleagă diferite cursuri, iar eu l-am ales pe ăsta. Chiar e interesant. N-ai crede ce fac unii perverşi.

Ar fi uimită.

– Ştiu ce fac psihopaţii şi nu o vreau pe surioara mea aproape de asemenea mizerii. Tu eşti aur curat, iubito. Nu vreau să te murdăreşti cu ceea ce fac toţi nemernicii.

– Mama-Mia, nu poţi să mă protejezi o eternitate. Am nouăsprezece ani. În plus, nu eşti decât cu cinci ani mai mare decât mine.

– Asta nu m-a împiedicat să am grijă de tine până acum, i-am întors-o eu.

A oftat atât de prelung, că aproape i-am simţit greutatea apăsând pe pieptul meu.

– Mia, nu ştiu încă ce fel de om de ştiinţă o să ajung...

– Unul care tratează cancerul sau inventează pastile care să mă menţină slabă toată viaţa. Nu unul care se ocupă de moarte. M-am ridicat, cuprinsă de furie. Nu voiam să fie înconjurată de ce e mai urât în viaţă. Am avut din plin de-a face cu asta cât am fost mici şi am muncit pe rupte de când avea cinci ani ca să mă asigur că nu va avea parte decât de lumină, pe cât puteam eu să i-o ofer.

– Ştii că te iubesc, a spus atât de încet, cu vocea care ştia că mă impresionează. Ştiu că vrei totul pentru mine şi eu.... S-a oprit o clipă, iar pauza m-a apăsat mai tare, zdrobindu-mi inima. Mia, trebuie să fiu în stare să-mi găsesc singură drumul, bine? Promite-mi că o să laşi să-mi dau seama singură de ceea ce-mi doresc.

Să-şi dea seama singură? Surioara mea făcând ceva de una singură. Fără mine să o îndrum, să o protejez, să o salvez de belele. M-am simţit ca un robot. *Nu se poate calcula. Nu se poate calcula.* Am încercat să ignor vocea ridicolă şi să-i fiu alături.

– Vreau să fii fericită, Mads. Mi-am reţinut emoţiile. Promite-mi doar că o să iei în calcul toate opţiunile posibile.

Mi-am dat seama că s-a întors din nou la Maddy-cea-voioasă.

– O, dar asta şi fac! M-am înscris şi la un curs de botanică şi e absolut fascinant!

– Ce-i aia botanică? Doamne, ce proastă mă simt când trebuie să o întreb pe sora mea ce înseamnă ceva. Mai auzisem cuvântul, dar nu ştiam de unde să-l iau.

– Studiul plantelor, a chicotit ea.

A zis cumva studiul plantelor? De la oameni morţi la plante?

– Plante?

– Îhî. E destul de mişto, sinceră să fiu. Studiem relaţia dintre diferite plante şi flori şi mediul ambiant. Mai încolo o să ajungem la horticultură, care se ocupă de cultivarea plantelor şi a florilor pentru alimentaţie şi în scopuri decorative.

Asta suna chiar ciudat, dar inofensiv și drăguț. Toată lumea iubește plantele și florile și chestia asta nu are legătură cu crima.

– Îmi place cum sună cursul ăsta, am recunoscut eu.

– Mă gândeam eu că o să-ți placă. Și, Mia, m-am combinat cu un tip și, Doamne, arată atât de bine! a chicotit ea din nou ca o școlăriță ce era. Mi-a ridicat greutatea de pe piept, aruncând-o departe, spre săptămâna următoare.

Așa da, acesta e genul de discuție în care mă pot angaja.

– O, da, povestește-mi tot.

Și mi-a povestit. Mi-a spus că flirtau de vreo două săptămâni, dar că el nu avusese curajul încă să o invite în oraș. Era cu un an mai mare și se specializa în studiul plantelor. Asta mi-a plăcut. Înseamnă că e un tocilar. I-am sugerat să-l invite ea pe el. S-a panicat. În nici un caz surioara mea dulce și inocentă nu avea să invite un tip în oraș. Eram mândră de ea. Încă și mai mândră de faptul că era încă virgină, la nouăsprezece ani. Fusese aproape să-și piardă virginitatea câteva ori, dar discutaserăm despre asta și hotărâse că tipii respectivi nu meritau. Voiam să aibă o experiență specială și i-am spus-o. Nu ca a mea. Beată rangă în spatele camionetei iubitului meu din liceu. La scurt timp după aceea, a fugit cu o majoretă cu sâni mai mari și IQ mai mic.

Am fost sinceră cu sora mea și i-am povestit experiența. La momentul acela, a fost îngrozită la gândul că un tip mi-a putut face așa ceva și a promis că n-o să repete greșeala mea. M-am gândit că merită să-i împărtășesc din perioada aceea de rahat a vieții mele. Dacă învăța ceva de aici și se proteja, îmi făceam datoria, pentru că îmi luasem foarte în serios slujba de a o crește. Era lucrul cel mai bun la care avusesem vreo contribuție în viața asta și eram hotărâtă, chiar și acum, să mă asigur că va reuși. Pentru amândouă.

M-am simțit mult mai bine după conversația cu Maddy. Faptul că știam că se descurcă bine la școală, că a dat peste un tocilar sexy cu care să flirteze și că toate facturile sunt plătite la zi mi-a dat o senzație de liniște. Am știut mai mult ca oricând că fusese o decizie bună să accept slujba de damă de companie

oferită de Millie. Maddy avea niște bani în plus în bancă, mâncare în frigider, iar eu eram la zi cu plățile pentru Blaine. Mi-am terminat bine dispusă dușul și apoi am auzit un sunet venind dinspre telefon. Am țopăit până la scaunul de WC, m-am așezat pe el cu fundul înfășurat în prosop, apoi am luat telefonul și m-am uitat la ecran.

De la: Wes Channing
Către: Mia Saunders
Cum e la Seattle?

La vederea numelui lui Wes, inima a început să-mi bată mai tare, iar fluturașii și-au luat zborul prin stomacul meu. Nu știam cum să înțeleg asta. Wes spusese că vrea să rămânem prieteni în timpul acestui an, așa că mi-am imaginat că e o încercare de a se ține de cuvânt. M-am gândit câteva minute cum să-i răspund. Vinovăția pentru relația cu Alec a ieșit un pic la suprafață din subconștient, dar am dat-o deoparte. Trebuie să-l tratez pe Wes ca pe un prieten și viceversa. Da, sunt niște sentimente profunde la mijloc. Da, mi-ar plăcea să stau cu el acum, dar nu așa merge viața mea. Nu o să meargă așa în următoarele zece luni și jumătate.

De la: Mia Saunders
Către: Wes Channing
Umezeală. Știai că aici plouă aproape în fiecare zi?

Uite, asta ar trebui să meargă. Ceva platonic. Prietenesc. Am citit și am recitit răspunsul simplu, apoi l-am expediat. În timp ce-mi uscam părul cu foehnul, am auzit din nou telefonul.

De la: Wes Channing
Către: Mia Saunders
Oricine știe asta. În medie, plouă la fel de multe zile pe cât e însorit. OK, am verificat pe weatherunderground. *O să ai soare peste câteva zile. Desigur, poți oricând să vii la Malibu. Soarele e sus pe cer și piscina e încălzită.*

Lasă în seama lui Wes să încerce să mă aducă înapoi. M-am întrebat dacă lucrurile aveau să meargă așa tot timpul. Lejer, glumeț, și totuși cu un nivel serios de dorință plutind aproape de suprafață.

De la: Mia Saunders
Către: Wes Channing
Mă scuzați, domnul de la Meteo. Și mulțumesc pentru informații. Malibu a fost plăcut în ianuarie. Poate voi programa o excursie acolo în ianuarie, anul viitor. 😉

Am adăugat *emoticon*-ul care face cu ochiul ca să fac răspunsul mai ușor. Era ceea ce discutaserăm, dar nu puteam să promit nimic. Mai era încă o bună parte din an și cine știe unde aveam să ajungem.

De la: Wes Channing
Către: Mia Saunders
Atunci aștept cu nerăbdare vizita ta. Ferește-te de umezeală, iubito.

Nu i-am mai răspuns. N-am putut. Wes reprezenta tot ce-mi doream de la un bărbat și chiar mai mult decât atât, dar nu era al meu. Probabil avea să fie într-o zi, dar nu acum. A fost plăcut să vorbim prin mesaje. Mi-a amintit că puteam spera la ceva pentru anul viitor. Rareori aveam asemenea așteptări. Dar deocamdată aveam un artist sexy care îmi umplea prezentul cu zile plăcute și ceva de care să-mi amintesc. Desigur, cu Wes n-aș putea nici măcar să uit vreodată.

* * *

Când s-a făcut ora șase, am coborât în atelier, așa cum îmi ceruse Alec. Nu-l văzusem toată ziua, ceea ce se întâmpla pentru prima oară. Fusese bine să am ceva timp doar pentru mine. De aproape două săptămâni eram călare pe el, și la propriu, și la figurat. Ultimul gând m-a făcut să zâmbesc. Când am ajuns la atelier, l-am văzut pe Alec mișcându-se prin colțul opus al camerei față de locul în care lucraserăm până acum. Avea aparatul

de fotografiat la ochi şi se mişca în semilună, făcându-i fotografii unui bărbat care stătea la trei metri de el, în faţa unui fundal alb. Un bărbat bine dotat, complet dezbrăcat. La naiba! Nu că n-am mai văzut un bărbat în viaţa mea, dar tipul ăsta era tânăr, probabil cam de vârsta mea, foarte musculos, cu penisul ridicat drept în sus.

Încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă cu cârjele, am ajuns lângă ei. Din când în când, bărbatul închidea ochii, şi-o lua în mână şi o scutura de câteva ori. Îşi lingea buzele şi se apleca. Aparatul ţăcănea ca nebunul şi Alec îl încuraja.

– *Oui*, aşa.

– Arcuieşte-te mai tare, prefă-te că dai un spectacol pentru doamna ta.

– Asta-i, lasă mâna jos şi pune-le pe amândouă la ceafă, a sunat ultimul ordin.

M-am simţit ca un voyeur uitându-mă la bărbatul acesta cum se excita în timp ce Alec îl captura pe film. Mi se părea porcos şi sexual. Două lucruri care făceau încăperea fierbinte şi mă udau între coapse.

– *Fini*, a declarat Alec după ultima poză. A luat un halat de lângă unul dintre reflectoare şi i l-a întins modelului. Acesta s-a îmbrăcat şi s-a uitat la imaginile pe care i le arăta Alec direct de pe aparat. Acestea nu vor fi fotografii. O să le pictez, *oui*? Eşti de acord cu ele?

Bărbatul a dat din cap că da.

– Faci treabă bună. La început, am crezut că o să fie pornografie, dar nu e nimic de genul ăsta.

– Nu, nu este, a convenit el încet, apoi l-a bătut pe model pe umăr. Eşti gata pentru femeie? a întrebat el, iar eu m-am uitat în jur. Pantoful meu a hârşâit pe podeaua de beton şi privirile celor doi bărbaţi s-au fixat asupra mea.

Am ridicat o mână spre ei.

– Hei, am spus jenată. Bine că era întuneric în colţul ăsta, altfel mi-ar fi văzut roşeaţa pe care o simţeam cum urcă pe gât şi pe obraji.

– Mia, vino încoace. Fă cunoştinţă cu Aiden. O să pozeze împreună cu tine, *ma jolie*. Cuvintele lui Alec m-au izbit ca o găleată de apă rece.

– Ăăă, ce?

Alec a venit lângă mine şi m-a condus lângă Aiden. Ne-am strâns mâinile.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Mia. Abia aştept să lucrăm împreună, mi-a spus el dulce. OK, dulce, musculos şi al dracului de sexy? Universul e o târfă sonată. Acum înţeleg de ce este descris ca o femeie răzbunătoare. Orice zeu care îi putea crea pe Aiden, Alec şi Wes – trei întruchipări perfecte ale formei masculine, toate trezindu-se la viaţă la numai câteva săptămâni una după cealaltă – era un specialist în pedepse crude şi neobişnuite.

Am mormăit un salut şi m-am întors spre Alec.

– Cum adică o să pozez cu el?

– Dragoste interzisă, *chérie*. O să vă fac poze făcând dragoste pe pânză.

Cuvintele *făcând dragoste* s-au izbit de mine şi am lăsat brusc capul pe spate.

– Explică-mi… şi repede, l-am avertizat vorbind printre dinţi.

– O, *non*, n-o să *faire l'amour*, s-a grăbit el să-mi spună. Să faceţi dragoste de-a adevăratelea, *non*. Va fi doar simulare, pentru aparatul de fotografiat. Mi-a cuprins faţa cu mâinile. *Maintenant, tu comprends?* Acum înţelegi?

– Nu, chiar deloc. Mai multe detalii, până nu-mi pun coada pe spinare şi o tai de aici, franţuzule, am spus pe tonul pe care-l cunoştea bine deja după aproape două săptămâni împreună.

Alec a strâns din buze şi şi-a pus mâinile în şolduri. Aiden s-a dus spre un scaun, aşezându-se mai departe de noi. Am apreciat faptul că a încercat să ne lase puţin singuri.

– *Mon amour*, am nevoie de voi doi, goi, agăţându-vă unul de altul ca nişte iubiţi. Apoi, când voi avea suficient material, voi picta. S-a dat mai aproape de mine. Asta, bineînţeles, după ce voi face dragoste cu tine. Şi-a lipit nasul de al meu, trimiţând fiori de excitaţie să-mi stârnească simţurile. Va fi lucrarea cea

mai inspirată de până acum. Tu și bărbatul acesta, care este foarte masculin, afundați în spasmele pasiunii. S-a aplecat și m-a sărutat scurt, lingându-mi buza de jos înainte de a se retrage. Franțuzul se folosea de sărut ca să mă convingă de ceva, fără a avea *nevoie* să mă convingă. Francez sexy afurisit!

Am pufnit și mi-am dat părul la o parte din ochi.

– Ai spus goi, adică dezbrăcați, sau mi s-a părut mie?

– *Oui*, trebuie să văd corpul ca să-l pot picta. În plus, nici o femeie nu are corpul mai frumos decât al tău. Ochii lui mi-au cercetat blugii și cămășuța strâmtă. Nu mă deranjasem să-mi mai pun sutien știind că o să fiu goală măcar de la brâu în sus astăzi, și cu cât privirea lui mi se plimba în sus și în jos pe corp, sfârcurile mi se întăreau ca niște mărgele, perfect vizibile. M-a mângâiat pe coaste și a trecut cu degetele peste vârfurile erecte. Văd că-ți surâde foarte tare ideea.

M-am lipit de el, bucuroasă că sunt cu spatele la Aiden.

– Îmi surâde ideea să fiu cu tine, dar cu tipul ăsta… nu știu ce să zic, i-am spus sincer. Era deja suficient de greu să-mi dezvelesc corpul în fața lui Alec pentru artă, dar să fiu dezbrăcată și să mă tăvălesc cu un alt tip dezbrăcat, prefăcându-mă că fac dragoste cu el? Chiar părea forțat, spre deosebire de celelalte fotografii pe care le făcusem doar Alec și cu mine.

S-a uitat la mine, așteptând să fiu de acord cu cererea lui. Ochii lui căprui-aurii erau blânzi, fără presiune. Și nu era ca și cum trebuia să fac sex cu bărbatul acela. Doar să mă prefac. M-am uitat spre Aiden. Ridica și cobora genunchii în timp ce se uita pe furiș la noi, apoi repede în altă parte.

– Bine, o să încerc. Pentru tine. Voiam să știe că nu era ceva ce așteptasem să fac întreaga viață. Ieșeam din zona mea de confort, chiar mai mult decât o făceam când stăteam goală în fața lui. O făceam pentru că aveam încredere în viziunea lui.

– OK, Mia, du-te acolo și scoate-ți hainele. Aiden, halatul. Alec a devenit brusc foarte profesional. Aiden s-a ridicat și și-a scos halatul. Corpul lui gol, superb, era complet la vedere. Avea să facă foarte fericită o femeie cu ceea ce avea acolo. Am chicotit uitându-mă la el, dar fără să-l văd.

Aiden s-a încruntat.

– S-a întâmplat ceva? S-a uitat în jos la trupul lui dezbrăcat și și-a acoperit timid penisul cu mâna.

Știu că mi s-au făcut ochii cât cepele când m-am prins de ce credea că râd.

– O, Doamne, nu! Ai o sculă minunată... vreau să zic... ăăă... că nu râdeam de dimensiunea ei. Ahhh, am gemut și mi-am înălțat capul spre tavan. La dracu', Mia. Acum ai reușit să-l faci pe Adonis să-și pună la îndoială bărbăția. De ce nu pot niciodată să mă comport normal? Am expirat cu putere, pufnind din buze ca un pește. Aiden a chicotit.

– E în regulă, te înțeleg. A strâmbat din buze și s-a dus direct spre cearșaful alb care acoperea o suprafață înălțată, așezându-se în mijloc.

– Pe cuvânt, Aiden, mă gândeam cât de sexy ești și cât de fericită o să faci o femeie. Mi-am desfăcut blugii și i-am lăsat să cadă.

A rânjit.

– N-am plângeri din partea iubitei mele. Apoi mi-a făcut cu ochiul și, dintr-odată, totul a fost în regulă. Avea o iubită. Doar faptul că știam că e aici numai ca să pozeze și că are o iubită acasă m-a făcut să mă simt mult mai bine. N-ar fi trebuit, având în vedere că urma să mă tăvălesc dezbrăcată cu tipul, dar așa a fost.

– Dezbrăcată complet, *ma jolie*, mi-a spus Alec în timp ce se urca pe scara de deasupra spațiului. Mi-am tras cămășuța peste cap și sânii mi-au săltat liberi, cu sfârcurile întărite din nou ca niște noduri, de data asta din cauza frigului. E un radiator acolo, așa că o să-ți fie cald când te așezi cu Aiden pe saltea.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am dat jos chiloții și am țopăit într-un picior spre saltea. Glezna mea era aproape vindecată, dar își făcea de cap când puneam prea multă presiune pe ea. Voiam să fiu atentă, ca să fiu sigură că s-a vindecat complet înainte de a mă lăsa cu toată greutatea pe ea. Când am ajuns la saltea, m-am târât sfioasă spre Aiden.

– Nu-ți face griji. Și tu ai un corp extraordinar de sexy. Ești gata să te ating?

Mi-am lins buzele, uitându-mă fix spre luminile puternice de deasupra noastră. Abia dacă vedeam conturul siluetei lui Alec. Frica s-a târât pe pielea mea, lăsându-mi-o ca de găină la suprafață.

– Mda, cred, am spus, fără să vreau să spun, de fapt, nimic.

– Întinde-te pe spate, Mia. Aiden, așază-ți brațul sub gâtul ei, ca să-și lase capul pe el. Pune-ți mâna dreaptă pe corpul ei și ține-o strâns. Aiden s-a apropiat și s-a aplecat pe o parte. M-am uitat în jos și i-am văzut scula întărită. Am înghițit în sec și mi-am mușcat buza, încercând să alung sentimentele înspăimântătoare care m-au cuprins văzându-i excitația. Știam că e normal ca unui bărbat să i se scoale când vede o femeie goală, dar tot nu-mi plăcea. Absolut deloc.

Alec a continuat să comande.

– Ridică-i coapsa peste a ta, ca să-ți acoperi bărbăția. Aiden a urmat instrucțiunile și m-a apucat de genunchi, trăgându-mi piciorul peste al lui. În acest moment, penisul lui s-a lipit de pelvisul meu și m-am tras înapoi.

– Mia, s-a răstit Alec. Prefă-te că îl ții în brațe pe bărbatul pe care-l iubești. Uite-te în ochii lui. Am strâns din dinți și m-am uitat în sus. Ochii lui Aiden erau ciocolatii. Blânzi, dar plini de singurul lucru pe care nu-mi doream să-l văd. Poftă. Mi-am mușcat buza și mi-am ținut mâinile pe talia lui. Mâna lui mi-a ridicat coapsa, apoi s-a curbat în jurul bucilor mele. M-am încordat. Aparatul a țăcănit de câteva ori. Respirația lui Aiden se auzea incredibil de tare în spațiul dintre fețele noastre.

– Mia, nu te prefaci, m-a prevenit Alec. Ridică-ți gâtul. Acum, Aiden, sărut-o pe gât încet, ca să prind câteva cadre. Îngroapă-ți degetele în carnea ei. El a făcut ce i s-a spus, iar eu am urmat ordinele. Când Aiden și-a apăsat penisul mai tare în mine, am simțit un pic de umezeală pe piele. Înghițind cu dificultate, am început să număr în gând, sperând din inimă că Alec și-a făcut pozele și că vom termina în curând.

Alec a coborât de pe scară.

– Nu merge. *Pas bon.* Nu e bine. Și-a dus mâna la tâmplă și a început să se plimbe. Două trupuri frumoase îngemănate ar trebui să fie *magnifique, oui*? Vorbea singur. M-am tras la o parte și mi-am încrucișat mâinile la piept, așteptând. Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alec. Aiden m-a atins pe umăr, dar am tresărit. Privirea lui Alec a prins asta. A văzut totul.

– Aiden, poți să pleci. A făcut un pas în față și i-a întins halatul.

– Și cum rămâne cu ședința foto? Am nevoie de banii pentru comanda asta, a spus el, mușcându-și buza de jos.

– O să fii plătit. Te-ai descurcat bine. Am o viziune anume. Prima parte va fi pictată. Ochii lui Aiden s-au luminat.

– Pe bune?

Alec i-a zâmbit și l-a bătut pe umăr.

– Pe bune. Acum du-te. Trebuie să lucrez cu muza mea.

Aiden s-a îndreptat spre baie ca să se îmbrace. Alec mi-a dat halatul lui, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. L-am tras pe mine și m-am așezat cu picioarele încrucișate pe saltea. A venit și s-a așezat lângă mine.

– Nu ți-a plăcut ședința asta. *Pe bune, Sherlock?* Am rămas așezată, așteptând în tăcere să ajungă la o concluzie.

– Dar am nevoie de ea. Așa că am o idee.

– OK. Aveam o voce mică și timidă, îngrijorată că e supărat din cauza spectacolului meu.

A ridicat o mână spre fața mea și s-a uitat cu hotărâre în ochii mei.

– O să fiu eu muza ta pentru această ședință foto.

Capitolul 7

– Tu? Muza mea? Cum o să facem asta?

L-am auzit pe Aiden mergând spre partea cealaltă a atelierului, deschizând uşa liftului şi trântind-o după el. În acest moment, Alec s-a ridicat şi şi-a scos bluza călduroasă, cu mâneci lungi. Pieptul lui strălucea în lumina puternică din atelier. Apoi a tras de cureaua lată din piele maro. După ce a desfăcut-o, şi-a descheiat pantalonii şi i-a lăsat să cadă. Din nou fără chiloţi. Mi-am lins buzele şi l-am apucat de şolduri, apoi m-am uitat la trupul lui superb.

– O să pozezi împreună cu mine. O să folosesc asta. Ţinea în mână o telecomandă fără fir. Era cilindrică şi avea un buton roşu în capăt. Mi-am adus aminte de un film de acţiune în care eroul negativ avea o bombă legată de piept cu un fir şi un buton. Alec a apăsat pe buton şi s-a declanşat blitul. Vezi, o să fac poziţiile cu tine. Numai cu mine va fi *adevărata* dragoste pe pânză.

Acum, acest concept are posibilităţi evidente. Am rânjit răutăcios şi mi-am plimbat ambele mâini pe corpul lui, aplecându-mă şi sărutându-i capul penisului. El mi-a cuprins obrazul cu o mână, în timp ce îmi dovedeam recunoştinţa pentru ideea lui genială. După ce l-am lins pe toată lungimea, m-am tras în spate.

– Să ştii că nu trebuia să faci asta.

– Ba trebuia, *ma jolie*. Nu erai în largul tău. Să-ţi văd chipul frumos încruntat a fost prea mult. Ştiam de la început că e un concept dificil, dar când ţi-am văzut faţa în timp ce te atingea, ştiind că te străduieşti pentru mine… *non, ce n'était pas bon*, nu era bine. Ar fi trebuit să ştiu de la început. Ai făcut un angajament faţă de mine pentru acest timp. Ceea ce înseamnă că nu poţi să pari îndrăgostită de un străin. Dragostea adevărată, de

genul pe care vreau să o surprind cu arta mea, trebuie să fie *authentique*, reală, și trebuie oferită de bunăvoie.

M-am aplecat și i-am luat-o în gură, sugând cu putere, ca să-i arăt cât de mult înseamnă cuvintele lui pentru mine. Starea mea de bine era mai importantă pentru el decât orice altceva și înțelegea că nu sunt doar o fată cu care să te distrezi. Eram a lui în totalitate pentru o lună. Căzusem de acord în această privință și își lua promisiunea în serios, acum mai mult decât oricând. Alec s-a răsucit și s-a lăsat pe spate, cu capul spre cer, în timp ce îl sugeam băgând-o cât puteam de adânc pe gât. Aparatul a țăcănit. Știind că a capturat acest moment intim, m-am umezit și m-am excitat și mai tare. Nu voiam decât să mă reguleze, aici și acum.

I-am supt-o o vreme, apoi s-a tras la o parte brusc.

– Gura ta, e prea bine. Dar, vai, am nevoie de o imagine cu noi împreunați în actul iubirii. Am încuviințat, în timp ce el s-a îndepărtat câțiva pași, și-a luat blugii și a scos un prezervativ din buzunar. Voiam să-i spun că iau anticoncepționale și că practic n-ar avea nevoie să-l folosească, dar m-am abținut. Ceva nu mi s-a părut a fi în regulă. Și-a îmbrăcat erecția și s-a năpustit asupra mea. M-a așezat pe o parte, la fel cum făcuse cu Aiden. Numai că de data asta m-am apropiat cât am putut, strivindu-mi sânii de pieptul lui tare și atingându-l de bunăvoie… peste tot.

– Văd că nu mai ești timidă în fața aparatului. Și-a strâmbat buzele într-un surâs răutăcios.

– O, taci și fă-ți pozele, franțuzule, i-am spus eu, apoi mi-am lipit gura de a lui. Auzeam aparatul țăcănind din când în când. Mâinile lui s-au încleștat de trupul meu gol, în timp ce luminile aruncau fulgere și clipeau. La un moment dat, avea telecomanda în aceeași mână cu care-mi ținea sânul. Simțeam capătul rece pe sfârcul meu, adăugând un frison de plăcere și durere.

– Iar acum pentru adevărata dragoste. Mi-a desfăcut picioarele, și-a strecurat șoldurile între ele și a intrat în mine, centimetru cu centimetru delicios. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am arcuit șoldurile în sus. *Oui, chérie*, primește-mi dragostea, mi-a șoptit, împingându-se înăuntru. M-a apucat de șold și

m-a tras tare, ducându-şi penisul gros acolo unde-i era locul, apăsând pe punctul acela din interior şi zdrobindu-mi în acelaşi timp clitorisul.

Gata.

O mulţumire imediată m-a cuprins când orgasmul mi-a ricoşat prin trup, de parcă ar fi jucat ping-pong pe coloana mea. L-am ţinut strâns, nereuşind să mă apropii suficient de mult, iar corpul meu s-a înclinat aproape dureros când m-am agăţat de orgasm. Îmi jucau lumini prin faţa ochilor închişi, dar nu eram eu, ci aparatul foto. Surprinzând un moment de maximă fericire.

După ce m-a adus înapoi pe pământ, m-am rostogolit şi m-am urcat deasupra. I-am furat telecomanda.

– Aşa e corect, am rânjit. În loc să şi-o ia înapoi, şi-a pus mâinile de artist pe sânii mei, jucându-se cu sfârcurile, trăgând şi frecând până când s-au transformat în puncte fierbinţi de nevoie brută, pură. Mi-am lăsat capul pe spate, călare pe el. Apoi m-am ridicat şi m-am lăsat în jos. S-a încordat, şi atunci am apăsat pe declanşator. Poate că fotografiile acestea nu vor fi pentru expoziţie, dar vor fi incredibil de sexy şi, pentru un artist, reprezintă darul care continuă să se ofere la multă vreme după ce a dispărut.

L-am călărit pe francezul meu cu atâta ardoare, că gâfâia şi gemea de plăcere. Am aşteptat până când a început să vorbească necontenit în franceză, înainte de a-i acorda vreun minut de păsuire. Atunci ştiam că se apropie de punctul culminant.

– *Votre sexe est si chaud.*

– *Je pourrais vous aimer toute la nuit.*

– *Encore plus, bébé.* Mai mult, iubito. Pe asta o învăţasem mai devreme în cursul relaţiei noastre fizice.

Înainte de a apuca să-l duc *acolo*, m-a rostogolit pe o parte. Doamne, bărbatul ăsta era un maniac în pat. Rezistenţa lui era inegalabilă. Şi-a împins şoldurile în mine, strivindu-mi clitorisul. Fără să-mi dau seama, am ajuns din nou în pragul paradisului. Trupurile noastre erau lipicioase de transpiraţie. Luminile dădeau şi ele căldură.

– Ce mi-ai spus în franceză? l-am întrebat înainte de a-l muşca de buză.

– Am spus că sexul tău e atât de fierbinte că te-aş putea iubi toată noaptea. Cred că asta am să şi fac, *ma jolie*. Şi asta a şi făcut. A început să se împingă în mine. Nu mai era nevoie de cuvinte. Telecomanda dispăruse, era undeva lângă noi, dar o scăpasem din mână când m-a fulgerat cel de-al doilea orgasm. Apoi franţuzul meu şi-a pus o mână între trupurile noastre şi a învârtit un deget pe nodul aprins dintre coapsele mele care pulsa, dorind atenţie. M-am agăţat de el în timp ce a continuat să se joace cu mine, mi-am înfipt degetele în spatele lui, zgâriindu-l cu forţă. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui şi l-am ţinut strâns. S-a ridicat pe antebraţe, şi-a tras penisul aproape complet din mine şi a pătruns la loc. Mi-au clănţănit dinţii şi mi s-au curbat degetele de la picioare, iar orgasmul a trecut prin mine cum trece o tornadă printr-o casă.

Violent.

Haotic.

Distructiv.

Am ţipat, strigătele mele unindu-se cu ale lui, când şi-a găsit şi el eliberarea.

Extaz.

Ne întorseserăm din nou pe o parte în mijlocul orgasmului şi ultimele lucruri de care-mi amintesc au fost un clic şi un fulger de lumină. Apoi am adormit.

* * *

M-am trezit singură, cu corpul gol acoperit cu nişte halate. În boxele din atelier se auzea muzică clasică. Încă somnoroasă, m-am ridicat şi m-am uitat în jur. Alec era în partea cealaltă a încăperii. Era îmbrăcat în blugi, fără nimic altceva. Delicios. Avea muşchii spatelui încordaţi şi i se mişcau odată cu mişcările de pensulă. Nu ştiu cât timp am dormit, dar probabil că destul de mult, pentru că aproape terminase de pictat după una dintre fotografiile lui Aiden. Cea în care avea mâna pe penis, cu

corpul înclinat în față, dinții încleștați și capul pe spate. Mi-am tras un halat pe mine și mi-am verificat glezna. Nu era prea rău. Am mers încet spre Alec, fără să-i dau de știre despre prezența mea. Nici el nu m-a auzit, muzica fiind suficient de tare cât să-mi acopere mișcările. Oricum, era pierdut în lumea lui.

M-am așezat tăcută pe un scaun, la vreo șase metri, și l-am privit pictând. Era greu de mulțumit în privința artei lui. Perfect cu tușele. Era magic să-l privești. Picta imaginea rapid, cu mișcări precise. Părea că fiecare tușă se sincronizează cu sunetele clapelor pianului. Artă muzicală. Absolut superb. Priveliștea, bărbatul, tabloul, toate s-au contopit într-o experiență eterică, una pe care sunt sigură că n-am să o uit, nici n-am să o retrăiesc vreodată.

După mult timp, n-am mai putut să-mi stăpânesc dorința să-l ating. Mi-am scos încetișor halatul și l-am lăsat să atârne de spătarul scaunului. Fără să fac zgomot, m-am dus lângă el, care stătea ca într-o transă, uitându-se la propria creație. Imaginea mi se părea completă, dar eu nu am ochi de artist. Nu am ochi decât pentru bărbați sexy, tricouri de concert și motociclete.

Când am ajuns lângă el, mi-am încolăcit ușor brațele pe silueta lui, lipindu-mi mâinile de pectorali și buzele de locul dintre omoplați. Mirosea divin. A lemn, sex, transpirație și vopsea. Pieptul lui Alec s-a mișcat la atingerea mea. Era într-o stare contemplativă, pe care am întrerupt-o, dar n-a părut să-i pese.

Cred că lui Alec îi plăceau mâinile mele pe el. Nu, *știu* că îi plăceau.

– Ești frumusețe și lumină. L-am sărutat de-a lungul omoplaților, apoi mi-am strecurat mâinile spre partea din față și spre valea formată de abdomenul lui. Iisuse, ce bine era făcut. Pentru un pictor, avea corpul unui bărbat care petrece ore în șir în sala de gimnastică, pentru a se menține în formă, dar nu l-am văzut exersând decât pe mine săptămâna asta.

– *Non.* Sunt ascuns în întuneric, strălucesc doar atunci când arta mea este expusă. Tu ești cea care aduce lumina la suprafață. Îți vezi frumusețea reflectată în mine, felul în care trupul meu strigă după al tău și al tău după al meu.

Cuvintele lui m-au sedus cu tot atâta uşurinţă ca arta lui, ca trupul lui. Eram pierdută în amândouă şi în el. I-am desfăcut uşor blugii şi i-am apucat penisul care se întărea. În poziţia aceasta, era masiv, îmi umplea mâinile. L-am muşcat de pe spate, incapabilă să-mi stăpânesc dorinţa de a-l lăsa să se afunde adânc în mine, aşa cum începusem să mă aştept în momentele noastre de dragoste.

A lăsat din mână paleta şi pensulele şi şi-a împins blugii în jos. Au căzut până la glezne, prinzându-l în capcană acolo. Mi-am răsucit degetul mare peste capul penisului lui şi am împrăştiat umezeala adunată acolo pe toată lungimea. Apoi am frecat. Sus, jos, repede, lent şi hotărât, exact aşa cum îi plăcea. Mi-a luat palma şi a dus-o la gură, unde mi-a sărutat şi lins fiecare deget, trăgându-le pe fiecare în gură şi umezindu-le. Apoi m-a gâdilat în palmă cu limba. Mi-a dus mâna înapoi, mi-a aşezat-o în jurul sculei şi mi-a arătat cât de strâns să ţin, apoi a început să mă mişte în sus, oprindu-se la cap şi apoi trăgând tare în jos, mult mai tare decât aş fi făcut-o eu singură. Am prins ritmul şi apoi m-a lăsat singură.

Franceza a început din momentul în care mâinile lui s-au despărţit, lipindu-se de perete, de-o parte şi de alta a tabloului. Limba lui maternă nu suna nicicând mai dulce decât atunci când era pierdut în actul sexual. Îmi plăcea mai mult decât voi fi vreodată dispusă să recunosc. În acea clipă, Alec mi-a oferit controlul, lăsându-mă să mă joc cu el cu mâinile. Am ţinut strâns, am urcat lent, am coborât repede, apoi am luat-o iar de la capăt. El a gemut, apoi s-a ţinut de perete cu un braţ şi a întins mâna dreaptă în spate. Mi-a strivit sânii de spatele lui când m-au găsit degetele lui, umede şi pline de dorinţă, îmbrăcându-mi coapsele cu dorinţă pentru el.

Două degete s-au răsucit în jurul năsturaşului meu fierbinte, apoi s-au cufundat adânc. Am început să gâfâi şi mi-am ridicat mâna stângă pe pieptul lui, apucându-l de umăr. Mâna dreaptă a continuat să-l lucreze în sus şi în jos, strâns şi fin, oferindu-i presiunea de care avea nevoie. Am muncit unul la

altul, pierzându-ne amândoi în bucuria de a fi, în acest moment, un singur trup.

El vorbea în franceză, eu, în engleză. Ne şopteam amândoi mici nimicuri, până când am ştiut că, dacă mai atingea o dată grămada aceea pulsândă de nervi, aveam să termin. M-am strâns în jurul degetelor lui, un semnal al orgasmului meu inevitabil. Ca răspuns, penisul lui a eliberat mai mult fluid prin mica despicătură din vârf. I-am gâdilat acel punct şi mica umflătură de sub el, apoi am strâns uşor, m-am lipit de corpul lui şi am terminat. Păsărica mea îi ţinea degetele prizoniere, mâna mea îi ţinea penisul prizonier. Ne-am răsucit spasmodic, esenţa lui acoperindu-mi mâna şi podeaua din beton. Mi-am înfipt dinţii în spatele lui, iar el a urlat, în timp ce ultimele vestigii ale dragostei noastre îşi făceau loc spre ieşire.

Când ne-am liniştit amândoi, i-am sărutat şi lins uşor semnul de pe spate, acolo unde îl marcasem. Făcând un pas în spate, am descoperit două semicercuri perfecte chiar deasupra pielii unde se afla cea mai mare parte a tatuajului. Mi-a întins un prosop aflat pe o masă, lângă materialele lui de lucru. Mi-am şters mâinile, dar eram concentrată asupra semnelor pe care i le lăsasem pe piele.

– Îmi pare rău, am şoptit lipită de vânătaie.

– *Tu ne devrais pas être désolée*, mi-a răspuns în franceză clătinând din cap. Nu trebuie să-ţi pară rău, a repetat. Nu cere iertare niciodată pentru că ai fost furată de pasiune. Voi purta semnele făcute de tine ca pe nişte medalii de onoare. S-a aplecat, şi-a tras blugii, dar nu şi i-a încheiat până nu s-a întors spre mine, îmbrăţişându-mă cu căldură. M-am agăţat de el, încă tremurând din pricina a ceea ce făcusem. Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji, din pricina tulburării care mă copleşise.

Alec m-a alinat, aşa cum făcea de fiecare dată. Mângâieri lungi în sus şi în jos pe spatele meu gol, franceză şoptită amestecată cu engleza, spunându-mi că sunt frumoasă. Că sunt dragoste. Că sunt lumină. Şi că, pentru moment, sunt a lui.

Mai târziu, m-a rugat să-i pozez pentru niște instantanee. Era trei dimineața, dar nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie. Eram proaspăt futută, goală și sătulă.

– Ține mâna ca și cum i-ai acoperi bărbăția, mi-a cerut el. Am făcut cum mi s-a spus. Acoperă-ți sânul cu mâna și lasă-ți capul pe spate, închide ochii, deschide gura. I-am urmat instrucțiunile cuvânt cu cuvânt.

Camera a țăcănit, iar eu am zâmbit. A țăcănit din nou. Am deschis ochii și m-am uitat la artistul meu. La francezul meu. Era superb în spatele aparatului de fotografiat, îmbrăcat în blugii încă desfăcuți, lăsându-mă să trag cu coada ochiului la bunătățile din care gustasem deja de două ori în seara aceea. Am închis din nou ochii, mi-am dus o mână în diagonală de la piept, ascunzându-mi sexul.

Clic.

– Ai terminat?

– Acum am terminat, a spus el cu un surâs sexy. Apoi a venit lângă mine și m-a ridicat ca pe o prințesă, așa cum îi plăcea.

– Să știi că glezna e mai bine. Pot să merg.

– Dar prefer să te duc în brațe. Și-a aplecat capul într-o parte și m-a purtat în brațe prin atelier, în lift și până sus, la el acasă, unde m-a băgat în pat și m-a cuprins după ce s-a întins și el.

Îi simțeam respirația pe gât.

– În seara asta, *ma jolie*, a fost mai mult decât am făcut vreodată. Să fiu cu tine este... este ca și cum aș avea un loc special în lume. N-am să mai trăiesc niciodată asta. Vreau să știi că apreciez ceea ce îmi oferi.

Chiar dacă eram atât de obosită, atât de gata de somn, m-am întors spre el și l-am strâns în brațe. El și-a așezat capul la pieptul meu și s-a jucat cu sânii mei. De asta avea nevoie, acolo își dorea să fie. Îi ofeream asta pentru că și el îmi oferea mie ceva, revelația că sunt mai mult decât Mia, sora, fiica, prietena. Sunt femeie. O femeie cu sentimente, dorințe, aspirații, și nu doar suma a ceea ce mi-a lăsat mama cu mulți ani în urmă.

Faptul că lucrez ca damă de companie este ceva ce trebuie să fac pentru a-mi salva tatăl încă o dată. Un mijloc pentru un scop. Măcar mă simt bine în timpul ăsta.

Ghemuindu-mă mai aproape, mi-am trecut degetele prin părul lung al lui Alec. A gemut şi a pufnit la pieptul meu, devenind, încet, din ce în ce mai greu. Pentru prima oară de când l-am întâlnit pe Alec, a adormit în braţele mele.

* * *

Astăzi Alec mi-a servit micul dejun... în pat. Se pare că era destul de mulţumit de şedinţa foto din noaptea trecută. Abia aşteptam să văd imaginile. L-am încurajat să le vedem în intimitate, în caz că aveam să sar pe el. A spus că o să le vedem mai târziu, dar din nou... că avem multă treabă. Un orgasm matinal rapid cu gura lui Alec între picioarele mele m-a lăsat urlând şi gata de drum. La propriu. S-a folosit de asta ca mijloc de a mă face să mă dau jos din pat. Ticălos şmecher. Cedam prea uşor. Nu trebuia decât să-mi producă plăcere şi săream în sus.

Când am ajuns la atelier, m-a împins pe scaun. Numai că stăteam în faţa tabloului pe care îl făcuse aseară după fotografia lui Aiden. De data asta, mi-a cerut să-mi scot toate hainele şi să mă aşez exact lângă tablou. Apoi mi-a cerut să mă întorc în lateral şi să-mi aşez mâna stângă în faţa erecţiei din tablou, acoperind o parte din ea. Aveam cealaltă mână în păr. M-a aplecat cu cotul sprijinit de perete. Deci, dacă mă întindeam, părea că îl masturbez pe Aiden. Alec a făcut o tonă de fotografii în poziţia asta. Asta a fost tot.

În ziua următoare, m-a aşezat din nou pe scaun şi mi-a pictat buzele. M-a condus lângă tabloul pe care îl terminase noaptea trecută, doar că acesta era mai simplu. Era doar un print al braţului meu întins peste tablou. După ce m-a aşezat, mi-a cerut să sărut imaginea imprimată a mâinii mele peste penisul lui Aiden. A fost cel puţin interesant, doar că nu prea am înţeles.

– Ai să înţelegi, Mia, îţi promit, mi-a spus, dar nu mi-a mai dat alte explicaţii. A mai trecut o zi şi, de data asta, când am

ajuns la atelier, am găsit o pictură uriașă cu mine și cu Alec adânciți în spasmele pasiunii, care atârna lângă imaginea lui Aiden. Între cea cu Aiden și cea cu noi era o imagine imprimată cu mine și cu Aiden. Numai că nu era o fotografie pe care voiam să o văd, nici nu credeam că a făcut-o.

Fotografia fusese făcută atunci când Alec a oprit ședința foto. Aceasta era una în care nu ne uitam unul la altul. Cumva, totuși, goliciunea noastră fusese surprinsă într-un moment în care un picior ne acoperea părțile intime. Eu aveam genunchii ridicați, iar Aiden se întorsese, întinzând mâna spre mine. Dacă fotografia nu ar fi fost surprinsă cu atâta sinceritate, aș fi urât-o.

Am arătat cu degetul spre imaginea din centru.

– Asta ce caută aici? am întrebat eu.

– Știi foarte bine ce caută.

– Încerci să o faci pe obtuzul?

A clătinat din cap că nu.

– În nici un caz. Privește-le pe toate trei ca pe un întreg, nu pe fiecare în parte, și o să-ți dai seama.

M-am uitat fix la prima imagine. Aiden surprins în timp ce-și oferea singur plăcere, găsind satisfacție în propria-i mână. Mâna mea apărând să-i ascundă de lume părțile intime, fără să reușească. Apoi imaginea lui încercând să mă atingă, în timp ce eu eram jenată și nesigură de ceea ce făceam. Apoi imaginea cu mine și cu Alec încolăciți. Piciorul meu era peste al lui, el era în mine, dar nu se vedea actul propriu-zis al penetrării. Brațele mele în jurul lui îmi ascundeau sânii. Privirile de pe fețele noastre erau neprețuite. Eram amândoi în culmea actului dragostei, rostogolindu-ne împreună spre abis.

Când te uitai la toate odată, spuneau o poveste. Un bărbat care își oferea singur plăcere. Bărbatul care ar fi trebuit să iubească și să protejeze personajul meu, dar nu o făcea. Dragostea nu-i era împărtășită, după cum se vedea în cea de-a doua imagine. Apoi, aflarea dragostei în brațele altuia.

– Acum poți să vezi? mi-a șoptit Alec la ureche, în timp ce m-a cuprins din spate cu brațul și m-a tras spre el.

Am dat din cap că da.

– Da, e întreruptă.

– Dragoste întreruptă?

Din nou, nu mi-am putut găsi cuvintele, așa că m-am mulțumit să dau din cap afirmativ și m-am aplecat spre el.

– Atunci așa se va numi. Vor fi expuse împreună și vor purta numele de „Dragoste întreruptă".

Normal că-l vor purta. Dragoste întreruptă. Doar de așa ceva am avut parte. Doar așa ceva cunosc. Cât de potrivit.

Capitolul 8

Perioada mea alături de Alec era pe sfârşite. Mai erau opt zile, ca să fiu exactă. Mai aveam încă două tablouri de terminat şi tot nu apucasem să ies din atelier. Nu văzusem absolut nimic din Seattle şi, cu toate că soarele strălucea acum, mă îndoiam că Alec vrea să iasă din casă. În ultimele câteva zile se concentrase să adauge tuşe finale fiecărui tablou. Spunea că va adăuga câte ceva în fiecare zi, aproape până în clipa în care nu se mai putea face nimic, când trebuiau să fie agăţate pe pereţii expoziţiei, de azi într-o săptămână. În ziua următoare aveam să plec din Seattle. Să mă duc în sfârşit acasă, între doi clienţi.

Acasă.

Din păcate, nu mă refeream la Los Angeles. Mă îndreptam spre Vegas. Voiam să-l văd pe tata şi eram silită să fac cea de-a doua plată în persoană. Să-i ofer bătrânului Blaine o întâlnire faţă în faţă. Nu era ideea mea. Făcea parte din înţelegere. Jigodia. Ar fi trebuit să ştiu, cu atâţia ani în urmă, că fusese o idee proastă să mă combin cu Blaine. N-am ratat niciodată. Mereu am intrat în situaţii neplăcute cu bărbaţii. Cel puţin acum sunt plătită pentru asta şi se termină după aproape o lună. Merg mai departe. Fără dramatism. Doar o meserie. Aşa ar trebui să fie.

Cu Wes şi cu Alec nu mi s-a părut a fi o meserie. Sunt bărbaţi drăguţi, la care ţin... profund. Bărbaţi pentru care orice femeie ar sări dacă i s-ar oferi şansa să rămână împreună. Nu şi eu. Nu e o opţiune de luat în consideraţie. Deşi nu cred că timpul meu alături de Alec ar fi durat mai mult de câteva luni, nici chiar în circumstanţe diferite. Să nu fiu înţeleasă greşit. Mi-a plăcut enorm de mult de Alec, iar el a apreciat, cu siguranţă, prezenţa mea alături de el. Doar că nu e genul de relaţie pe care să se

poată clădi ceva. El are nevoie de mine pentru munca lui. Eu am nevoie de el pentru bani. Între acestea două, am format o legătură care a supraviețuit prin atracție fizică și prietenie. Nimic altceva. Cu Wes e cu totul altă poveste. Wes este genul de bărbat în jurul căruia te învârtești, cu care te lauzi în fața prietenelor, cu care visezi să te căsătorești într-o zi. Nu e genul „Iubește și lasă", cu toate că la început a încercat să apuce pe drumul ăsta – până când a simțit că nu merge și mi-a cerut să rămân cu el.

Wes mi-a cerut să rămân. Cu el. Pentru el. Ca *el* și *eu* să devenim *noi*.

Am oftat profund, uitându-mă în jur, prin camera goală, și afară, la ziua însorită, prin ferestrele înalte. Alec trebuie să mă scoată în oraș. Punct. Sunt în atelierul ăsta de două săptămâni încheiate. Încearcă-mă cu furculița, m-am prăjit.

Tocmai când mă îndreptam spre lift ca să trag de Alec să iasă din casă, mi-a sunat telefonul.

– Alo? am spus fără să mă uit la ecran.

– Bună ziua, păpușică. Ce mai face cea mai bună producătoare a mea?

Am dat ochii peste cap și m-am lăsat să cad pe scaunul de lângă ușă.

– Bună, mătușă Millie.

– Ce ți-am spus eu să nu-mi mai spui Millie? Sunt doamna Milan pentru tine, iubito, mi-a reamintit ea, iar eu am continuat să o ignor.

Chiar dacă nu mă putea vedea, am clătinat din cap că nu.

– Nici o șansă. N-ai să vezi. Mi-ai schimbat scutecele, mă cunoști mai bine decât mama – ratata de soră-ta. Mereu vei fi Millie, mătușică.

– O. Nu-mi aduce aminte ce băbătie sunt de fapt. O să mă faci să capăt complexe. Ceea ce-mi amintește... A tăcut și am auzit un zgomot ca de hârtie zgâriată, probabil își nota ceva... să-l sun pe chirurgul meu estetician și să-mi refac botoxul.

Am gemut.

– Asta-i nasol, mătușică. Nu-ți mai pune rahaturi pe față. Poți să rămâi așa.

– Doamne ajută, mi-a răspuns ea jovial. Millie a chicotit, apoi a trecut la afaceri. În orice caz, motivul pentru care te-am sunat este domnul Martie. Pleci la Chicago! Am auzit-o butonând pe tastatură. Mi-am dus o mână la tâmplă.

– Chicago. N-am fost niciodată acolo. La naiba, n-am fost niciodată nicăieri în afară de Nevada și California. Cine-i norocosul de data asta? am întrebat pe un ton sarcastic.

A scos un cloncănit aprobator.

– Anthony Fasano. Mare proprietar de restaurante. Deține cel mai mare lanț de restaurante italienești din țară. Fasano's, le știi?

– Să-mi trag palme. Am mâncat de o mie de ori acolo. Gin și cu mine adorăm Fasano's, cel mai bun restaurant italienesc din Vegas.

– Da, bun atunci. Anthony Fasano a moștenit anul trecut, când a murit tatăl lui, lanțul compus din o mie două sute de restaurante întinse prin toate statele. Aparent, familia îl bate la cap să-și găsească o soție și să producă un moștenitor. Este singurul bărbat din cinci copii, așa că tu o să fii iubita lui la distanță, de pe Coasta de Vest, acum logodnică. Te duce să-i cunoști familia și să scape de gura lor.

– Asta sună a ceva gen Jerry Springer.

– Uite ce e, Mia. Pe noi nu ne interesează decât că oamenii ăștia plătesc o sumă frumușică pe curul tău drăguț. Ce presupune asta mai departe nu prea contează. Ședințe de consiliu de administrație, evenimente sociale, muză, faptul că te prefaci că ești logodnica unuia care vrea să-și păcălească familia... O auzeam efectiv ridicând din umeri. Nu ne interesează. Tu doar fă-ți treaba. În plus, încă un specimen masculin reușit. Ai putea să scoți acel 20% suplimentar. Că veni vorba, ai primit 20% în plus, în contul tău, de la domnul Channing și chiar ieri de la domnul Dubois. Se pare că te distrezi, a remarcat ea.

– Mă scuzi, ce-ai spus?

– Pe lângă faptul că faci o căruță de bani.

– Nu! Da. Asta. Wes și Alec m-au plătit... pentru sex?

Am închis ochii și am simțit că mi s-a oprit inima.

– Ce pizda mă-sii? am șoptit, cu un potop de lacrimi adunate, gata să izbucnească.

– Păpușă, trebuie să te plătească. Mă surprinde că n-ai observat mai devreme. Domnul Channing a cerut datele tale bancare și a făcut plata înainte să pleci din Malibu. Domnul Dubois i-a transferat ieri prin unul dintre asistenții lui. Care-i problema?

Am clătinat din cap strângând pumnii și nedorindu-mi decât să-i izbesc pe amândoi de cel mai apropiat perete. Căldura mi-a inundat trupul ca și cum eram o lavă care se scurgea dintr-un vulcan.

– Trebuie să plec. Trimite-mi informațiile despre noul client. Am închis brusc, am apăsat pe câteva butoane și apoi pe Trimite.

– Hei, ce faci? S-a auzit vocea lui Wes, plină de sare și nisip. Tocmai mă gândeam la tine...

– Scutește-mă. Ce pizda mă-sii crezi că faci? Aveam vocea dură ca o lamă, și nu mă protejam deloc.

– Scuze, stai așa. Ce s-a întâmplat? Avea un ton îngrijorat, dar era vrăjeală. Tot ce-a fost între noi era doar o minciună nenorocită.

– Banii, Wes! Cum ai putut să faci așa ceva? Mi s-a frânt vocea când încercam să rostesc cuvintele oribile.

– Nu i-ai primit? Doamne! Tatăl tău e bine? Pot să te ajut. Plătesc cât ai nevoie. Spune-mi că ești bine, Mia, a urlat el în telefon.

– Tata e bine. Tot în comă. Nu vorbeam despre ceea ce le datorez rechinilor ălora. Vorbeam despre cum ai putut tu să trimiți bani pentru că ai fost cu mine. Intim. Sau pentru tine a fost doar futai?

A răspuns cu o voce răgușită, cuprinsă de emoții.

– N-a fost vorba nici o clipă de nenorociții ăia de bani, Mia, și o știi la fel de bine ca și mine! Îl auzeam cum se luptă, cum se străduiește să-și rețină propria frustrare.

– Atunci, de ce? De ce m-ai trata ca pe o târfă? Lacrimile îmi curgeau pe obraji mai repede decât apucam eu să le șterg.

– Nu, Iisuse, nu! Să nu îndrăznești să spui așa ceva. Mia, n-a fost vorba de asta.

– A, nu? Atunci de ce am douăzeci de mii de dolari în plus în cont, de la tine? Mi-a spus Millie!

– Cine mama dracului e Millie?

– Mătușa mea. *Doamna Milan.* E agenția ei de dame de companie. Ți-a picat fisa? Ding, ding, ding.

– Lucrezi pentru mătușa ta?

Am strâns din dinți, mânia acoperindu-mi tristețea și transformându-se în furie pură.

– Nu asta era ideea, la dracu', Wes! Am crezut că ceea ce am avut a însemnat ceva. De aia nu ți-am pomenit nimic de taxa suplimentară. Nu te-aș fi pus niciodată să plătești. Nu sunt prostituată! Am fost cu tine pentru că așa am vrut, nu pentru că mă plăteai.

– Mia, iubita mea, ascultă-mă. Apare în contract. În plus, voiam să ai banii ăia. N-ai vrut să mă lași să le plătesc cămătarilor ca să-l ajuți pe tatăl tău. În ultimă instanță, m-am gândit că poți să-i folosești ca să scapi mai repede de datorie. Îmi pare atât de rău. N-am vrut să te fac să suferi. A urmat o pauză lungă, în care n-am auzit decât un oftat adânc. La dracu! Îmi pare rău, Mia, trebuie să mă crezi. Nu aș gândi niciodată așa ceva despre tine. Țin la tine. Atât de mult… a șoptit el ultima parte. Mi-e dor de tine. Mai mult decât ar trebui. Îmi… spune-mi ce să spun ca să îndrept lucrurile.

Am tras adânc aer în piept, cu ochii pe fereastră. Totul arăta atât de verde în soare, după atâtea zile de ploaie.

– Wes, mă doare. Ce ai făcut. Dar…

– Dar ce? Suna ca un bărbat care se agață de un pai, de orice ar putea să-l scoată din groapa pe care și-a săpat-o singur.

Am închis ochii și mi-am înghițit nodul din gât.

– Înțeleg de ce ai făcut-o. Am să-ți trimit înapoi… banii.

– Nu, iubito, nu. Te rog lasă-i să te ajute să scapi mai repede de asta. E egoist din partea mea, știu, dar… Îi auzeam respirația întretăiată prin telefon. Poate că o să te aducă mai repede la L.A. Să o ajuți pe sora ta cu banii pentru colegiu. Orice ai nevoie. Mia, vreau doar să te ajut. Te rog, lasă-mă să fac măcar atât.

– Wes…

– Te rog!

– Bine.

– Mulţumesc, a murmurat Wes încet, ca un îndrăgostit. O să fim în regulă? Mai suntem…

– Prieteni, am spus eu.

A chicotit din fundul gâtului. Era cel mai frumos sunet pe care-l auzeam de trei săptămâni.

– Da, prieteni, a completat el.

– Suntem. Trebuie să plec.

– Clientul tău? Cuvinte seci, lipsite de emoţie.

Am dat din cap că da, cu toate că nu avea cum să vadă.

– Să ştii că şi mie mi-e dor de tine.

– Chiar?

– Chiar. O să fim bine. Vorbim mai încolo?

– Ştii unde mă găseşti, iubito. Ai cheia.

– Pa, Wes. Am închis înainte să apuce să răspundă. Dacă îl auzeam, aş fi vrut să sar prin telefon şi să-l sărut, să-l alin, să-l fac să se simtă mai bine. Să mă fac pe mine să mă simt mai bine. Cel puţin, el a făcut ce a făcut ca să mă ajute şi nu şi-a dat seama cu adevărat ce mesaj mi-a transmis.

Nu sunt târfa nici unui bărbat.

E timpul să stau de vorbă cu Alec.

* * *

– *Ma jolie!* Sunt gata pentru tine! Trebuie să facem fotografiile pentru „Dragoste egoistă"! a început Alec din clipa în care am intrat în atelier. M-a dus spre cearşaful alb care fusese întins pe saltea. Scoate-ţi hainele, nu avem nici o clipă de pierdut!

Până să apuc să-mi exprim furia care fierbea în mine din cauza banilor, mi-a tras topul peste cap şi îmi desfăcea deja pantalonii. Într-o secundă, spaţiul dintre coapsele mele s-a încălzit sub mângâierile lui insistente. Corp trădător.

– Franţuzule, opreşte-te! Trebuie să stăm de vorbă.

– *Non.* Scoate-ţi hainele, păstrează lenjeria pe tine. A plecat de lângă mine şi s-a dus spre scară. Avea mişcări rapide, precise,

care nu ajutau cu nimic situaţia. Alec era cufundat până la gât în pasa lui creativă – una în care fie se uita fix, fără expresie, fie picta incredibil de repede, aparent fără să vadă ceea ce face. Era pur şi simplu ciudat.

– Alec, trebuie să vorbesc cu tine, am încercat din nou, în timp ce unul dintre asistenţii lui mă trăgea de picioare, încercând să mă ajute să-mi scot blugii mai repede. Am făcut ce voiau, preferând să termin cu asta. Când am rămas într-un sutien alb obişnuit, de purtat pe sub tricouri, şi nişte boxeri de aceeaşi culoare, asistentul m-a ajutat să mă aşez. Coafeza pe care o angajase Alec să fie la îndemână a început să îmi umble la păr, aranjându-l ca şi cum aş fi stat pe spate, iar părul meu ar fi fost, totuşi, perfect întins.

Apoi unul dintre ei a venit spre mine cu vopseaua roşie.

– Nu! Am întins o mână. Alec, ţi-am spus că vreau să vorbesc cu tine! Despre banii care au apărut ieri în contul meu. Am strâns din dinţi şi am aşteptat să se uite la mine. N-a făcut-o. Continua să se agite cu aparatul, cu luminile, zbierând ordine, până când, într-un târziu, mi-a răspuns.

– *Oui*, am cerut să se facă plata ieri, a spus el pe un ton absent, uitându-se prin lentila aparatului de fotografiat.

– De ce?

– Bagă-ţi mâna în chiloţi, închide ochii şi prefă-te că te distrezi de una singură.

– Pardon?

Alec a oftat şi a strâns din fălci, cu muşchii de la colţurile gurii zbătându-se într-un ritm rapid.

– Mia, fii atentă. Avem…

– Avem o grămadă de treabă, da, ştiu, am urlat ca răspuns. Am mai auzit asta de vreo două ori.

M-a săgetat cu privirea, părând aproape ca un glonţ scăpat dintr-o puşcă, cu ochii mijiţi.

– Atunci ştii că nu mai am mult timp. Vernisajul este într-o săptămână şi mai am două tablouri de făcut. Acesta de aici şi încă unul pe care trebuie mai întâi să-l vizualizez. Acum, care e problema ta? Am trimis banii, i-ai primit, *oui*?

– Da, Alec, dar... M-am uitat în jur. Erau cel puțin zece persoane în preajmă, ceea ce era neobișnuit pentru o zi dedicată unor fotografii mai indecente. De obicei, pe acestea le făcea în intimitate. Vreau să discutăm între patru ochi.

– Și asta o să și facem după ce terminăm cu fotografiile astea.

Cu un oftat de resemnare, am încuviințat din cap și am făcut ce mi-a spus să fac. Numai că fotografiile nu ieșeau bine, ceea ce l-a făcut morocănos ca un urs. Până la urmă, și-a dat oamenii afară.

– Ziua asta a fost o pierdere de vreme, a spus, cu furia curgându-i de pe buze. Și-a trecut degetele lungi, de artist, prin păr și și-a desfăcut coama masivă de păr prins în coadă, lăsând-o să-i cadă pe spate. Alec se plimba și mormăia în franceză.

– Păi, la ce te așteptai? Vrei să mă masturbez în fața unei camere pline de oameni, ca să nu mai spun că am și draci pe tine?

S-a oprit din mers, a întors capul, cu mâinile în șolduri. Aproape că îmi amintea de o gagică. O gagică sexy, masculină, dar chestia cu mâinile în șold chiar e un gest de tipă.

– Și pentru ce ești furioasă pe mine? Avea un ton acru. A fost de ajuns să mă enerveze suficient de tare încât să reaprindă flacăra pe care o reprimasem în ultimele câteva ore.

M-am aplecat în față, așezându-mă picior peste picior.

– M-ai plătit pentru sex, asta-i problema!

A inspirat adânc, apoi a lăsat aerul să iasă încet.

– Și ești supărată pentru asta? De ce?

– Nu sunt târfa ta! Asta e a doua oară pe ziua de azi când un bărbat mă tratează de parcă aș fi târfa lui nenorocită. N-am făcut sex cu tine pentru bani! Iisuse Hristoase, de ce sunt bărbații atât de grei de cap? am țipat în camera goală. Sunetul a reverberat în pereți mai tare decât mi-aș fi dorit. A dat înapoi.

– Am făcut sex. Contractul tău stipulează că trebuie să primești cu douăzeci la sută mai mult dacă te dezbraci și/sau faci sex.

M-am ridicat gemând și am pornit spre el.

– Credeam că tu făceai dragoste cu mine, m-am răstit eu.

– Asta și făceam. Amândoi. Din nefericire, în ochii legii s-ar putea să nu fie așa.

– În ochii legii este prostituție! Regula era doar unul dintre acele lucruri nescrise pe care le facem ca să evităm legea. Isuse!

– Atunci șterge-l din contract. Doamna Milan a adăugat asta ca articol suplimentar. Nu, nu e scris cu litere mici, dar angajatoarea ta se asigură că primești banii. În plus, te-ai dezbrăcat de multe ori pentru artă. Meriți o plată chiar și numai pentru asta. Acum, spune-mi tu cum trebuie să înțeleg eu asta, *chérie*? Hm?

Mi-au căzut umerii și am lăsat capul în jos. Rahat. Nu era vina lui. Nu a făcut nimic greșit: a urmat ceea ce credea că sunt regulile jocului. Oficial, eram o idioată.

În acest moment, putea să mă dojenească, să mă facă să mă simt și mai prost decât mă simțeam deja, dar m-a înconjurat cu brațele lui lungi și puternice, în timp ce eu mă lăsam copleșită de milă pentru propria-mi persoană. Nu bărbatul fusese cel care mă făcuse să mă cred o târfă. Eu fusesem aceea. Propria mea insecuritate se târâse și dezlănțuise iadul în psihicul meu.

– Îmi pare rău.

– Ssst, e în regulă. Îmi imaginez că ți-e greu.

În căldura brațelor lui, am început să reflectez. Mi-am spus că știu exact ce sunt și ce nu sunt. Nici o bancnotă, nici o neînțelegere și nici măcar Millie nu ar putea schimba lucrurile în privința mea. Sunt o grămadă de lucruri – fiică, soră, prietenă, un fel de actriță, sunt muza acestui bărbat, dar nu sunt femeie de stradă, nici prostituată comandată sau târfă. Poate sunt curvă, dar *nu* târfă.

Mulțumită de cum am pus lucrurile la punct în mintea mea, l-am sărutat pe Alec din toate puterile. Când am terminat, m-am îndepărtat, m-am dus la locul meu de pe podea și mi-am desfăcut picioarele. Cu o strălucire răutăcioasă în ochi, mi-am afundat o mână în spațiul dintre sutien și sân. Ochii lui căprui-aurii străluceau în lumina puternică în timp ce se uita la mine. Mi-am dus încet cealaltă mână în jos. Alec s-a urcat repede pe scară și și-a luat aparatul foto în mână.

– Arată-mi cât de egoistă poți fi cu propriul corp sexy, *ma jolie*.

Şi am făcut-o. Am închis ochii şi m-am jucat cu propriul corp ca şi cum m-ar fi atins el. Fiecare mişcare era a mâinilor lui. Fiecare oftat era pentru el, fiecare geamăt era înghiţit de buzele lui.

Imaginaţia mea a reuşit să-i asigure fotografia perfectă.

Capitolul 9

Alec şi cu mine am ieşit din atelier ţinându-ne de mână. Soarele strălucea, vântul îmi sufla în păr, iar lumea se deschidea să mă întâmpine. Salutare, lume, mi-a fost dor de tine!

– Îţi dai seama că e prima oară când ieşim din atelier şi eu plec în trei zile?

Alec mi-a ridicat mâna şi a sărutat-o.

– Nu mi-am dat seama, *ma jolie*. Îmi pare rău. Am fost o gazdă groaznică.

Am râs şi i-am legănat braţul în timpul mersului.

– Ai avut...

– Multă treabă, am spus amândoi în cor şi apoi am început să chicotim.

– Îmi pare rău, *chérie*. Când sunt concentrat, nu există decât lucru, mâncare, satisfacţie sexuală şi somn.

– Iar de ultimul nu ai parte suficient, l-am certat eu. Chiar nu avea. Omul dormea mai puţin decât mulţi insomniaci.

M-am întors spre el, strângându-l mai tare de mână.

– Deci? Încotro?

Alec avea părul prins în eternul lui nod de la ceafă. Soarele îl făcea să pară mai mult roşcat decât castaniu şi auriu. Tot incredibil era. Purta o bluză pe gât subţire, albă şi o pereche de blugi prespălaţi închişi la culoare. Avea un aparat foto atârnat lejer pe umăr. Alec Dubois era delicios. Masculin, sexy, toate acestea şi o pungă cu chipsuri ieftine. Şi eu eram norocoasa care se bucura de atenţia lui... pentru încă trei zile.

– Ce vrei să facem? m-a întrebat el.

M-am uitat în jur la străzile din Seattle şi am spus lucrul pe care l-ar spune orice turist.

– Să mergem la Acul Spaţial, bineînţeles.

A râjnit.

– Atunci e bine. Avem rezervare acolo pentru cină. Deocamdată, ce-ai zice de o surpriză?

– Sigur.

Alec a oprit un taxi şi am plecat. I-a dat şoferului câteva indicaţii care nu-mi spuneau nimic şi m-am uitat la oameni până când s-a oprit maşina. Alec a plătit cursa, a coborât şi mi-a deschis portiera. Am coborât şi am rămas tablou.

La vreo şase metri de mine era o pancartă din lemn cu litere uriaşe, de un alb uluitor, pe care scria Zoo. Mai exact, Grădina zoologică Woodland.

– Mă duci la grădina zoologică? Am zâmbit cu gura până la urechi.

– De ce nu? Nici eu nu am fost şi locuiesc aici de ani de zile.

– Fără motiv. Am ridicat mâna şi l-am luat din nou de braţ. Hai să ne uităm la animale! Nu i-am spus că nu am fost niciodată la o grădină zoologică. Niciodată. Nu era un punct de interes în Vegas şi, după ce a plecat mama, tata a încetat să mai organizeze orice fel de excursii cu familia.

S-a dovedit că-mi plăceau grădinile zoologice. Erau multe de văzut, auzit, atins şi explorat.

– Până acum, care sunt favoritele tale? m-a întrebat Alec strecurându-şi o mână pe umărul meu.

Am clătinat din cap.

– Sunt atât de multe din care să aleg. Dacă trebuie să mă opresc la unul singur, aş alege oceloţii.

– Feline?

Am dat din cap că da şi am continuat.

– Pot să mă raportez la femelă. Duce o viaţă solitară, se împerechează numai când are nevoie, are grijă de pui, îi învaţă să vâneze şi apoi le dă drumul în lume. Alec a încruntat din sprâncene până s-au unit, urâţindu-i fruntea. În plus, sunt nişte animale

frumoase. Dacă ar fi să fiu un animal, asta aș alege. Sunt al naibii de sexy, am adăugat eu ca să-l înveselesc. Tu?

Alec a strâmbat din buze. Speram că nu are de gând să scormonească după informații legate de răspunsul meu. Nu era momentul pentru răni deschise. Era momentul pentru experiențe noi, pentru amintiri care durează o viață, mai ales că urma să plec atât de curând.

– Dacă ar fi să aleg unul singur, ar fi vulpea polară.

Mi s-a părut o alegere ciudată. M-aș fi gândit că o să aleagă gazela sau ceva cu o denumire exotică.

– OK, de ce?

– Pentru că dezvoltă relații monogame pe viață. I-am invidiat mereu pe oamenii care pot face asta. Acum văd că o ființă uluitoare cum e vulpea face asta și... ei bine, îmi dă speranțe.

– O, franțuzule. Ești atât de sensibil pe sub toți mușchii ăia. L-am atins ușor pe piept, m-am ridicat în vârful picioarelor și l-am sărutat. M-a cuprins în brațe și m-a sărutat cu ardoare. Atunci am auzit un clic.

M-am uitat și am văzut că își scosese aparatul și că făcuse un *selfie* în timp ce ne sărutam.

– Ce ieftin! Un *selfie*? Tu, un artist? Sunt șocată.

– Altfel cum voiai să imortalizez acest sărut pentru totdeauna?

I-am ciocănit în tâmplă.

– Folosește-ți căpșorul. Timpul petrecut împreună, totul e în amintirea ta.

– Și acum îl am și pe film.

Ne-am petrecut toată ziua plimbându-ne printre cuștile cu animale. Am înțeles acum ce reprezintă această atracție. Peste tot forfoteau familii. M-a făcut să-mi fie dor de Maddy. Oare ea a fost vreodată la grădina zoologică? M-am hotărât atunci, pe loc, să o duc. Sunt o grămadă de lucruri pe care eu și Maddy nu am apucat să le facem când eram mici. Am să corectez asta. Imediat ce-l scot pe tata de pe culoarul morții, din mâinile

cămătarilor, și își revine din comă. La naiba, poate va dori chiar să meargă cu noi. Puțin probabil, dar posibil.

* * *

Mai târziu, în seara aceea, taxiul ne-a lăsat în fața intrării de la Acul Spațial. Prima oprire a fost la puntea de observație. O imagine de trei sute șaizeci de grade asupra a ceea ce localnicii numesc Orașul de Smarald. Peste tot, plin de familii și cupluri. Am găsit o mică breșă de unde puteam vedea cu ușurință soarele apunând peste întregul peisaj. Era extraordinar de frumos. Am stat cu mâinile agățate de bara din fața mea și m-am holbat, pur și simplu, la imaginea splendidă. Un șir lung de clicuri mi-au întrerupt concentrarea asupra frumuseții.

– Ce? am rânjit spre Alec. A venit mai aproape, și-a strecurat mâinile în părul meu și m-a sărutat. Un sărut de neuitat. Lent, ușor și atât de cald, că mi-a trimis un curent de dorință prin tot sistemul nervos. S-a tras înapoi și și-a lipit fruntea de a mea.

– Ești prea scumpă. Prea frumoasă. Prea mult pentru ca orice bărbat să te păstreze numai pentru el. Bărbatul care va obține dragostea ta... pentru totdeauna... va fi *un homme très chanceux*.

– Ce înseamnă asta? i-am șoptit lipită de buza lui, apoi i-am mângâiat nasul cu nasul meu.

Degetele lui s-au afundat în șuvițele rebele ale părului meu și m-a apucat de ceafă. Avea ochii de culoarea cărămizilor aurii, din cele care nu există decât în basme.

– Înseamnă că va fi un bărbat foarte norocos. Să aibă parte de dragostea ta pentru eternitate, asta îl va face să fie foarte bogat.

– Alec. Am clătinat din cap și m-am lăsat la pieptul lui, locul cel mai sigur în care puteam să mă aflu în acel moment.

– O, *ma jolie*, cât de mult o să-mi lipsească dragostea ta din viața mea. M-a strâns la fel de tare cum îl strângeam și eu. Poate mai tare. Chiar dacă mai aveam câteva zile, acesta avea să fie momentul pe care o să mi-l amintesc toată viața. Momentul în care mi-am dat seama că există nenumărate forme de iubire și că e OK să îi iubești pe cei cărora le dăruiești o bucățică din

tine, chiar dacă nu o merită. Alec o merita cu siguranță, iar momentul acesta avea să rămână al nostru pentru totdeauna.

Am făcut artă împreună și ne-am iubit împreună, în felul nostru. Iar asta avea să conteze când aveam să privesc în urmă, la viața mea și la deciziile pe care le-am luat în trecut. Ca și la cele pe care aveam să le iau de acum înainte. Timpul petrecut cu Alec a fost unul special și am anticipat că, pe măsură ce-mi continuam călătoria, fiecare client avea să adauge ceva vieții mele.

– Hai să mâncăm ca să putem merge acasă și să te seduc ca desert! A ridicat din sprâncene și m-a condus înapoi spre lift.

Cina la restaurantul SkyCity a fost cel puțin impresionantă. Am mâncat pui Jidori învelit într-un strat formidabil de mozzarella afumată și budincă de pâine. A fost mortal! Alec, pe de altă parte, a ales mușchi de vită file. Avea și un fondue care m-a făcut să-mi tremure genunchii. În timpul cinei, am făcut schimb de bucățele de mâncare și am discutat în sfârșit câte ceva despre viețile noastre dinainte de „Dragoste pe pânză". Alec s-a arătat surprins că am crescut în deșert. Nu m-a întrebat nimic despre faptul că sunt damă de companie, de ce mi-am ales această meserie, și i-am fost recunoscătoare pentru asta. S-a concentrat mai degrabă pe cariera mea de actriță în devenire și pe interesul meu pentru motociclete. În schimb, eu am aflat că s-a mutat în State când abia împlinise douăzeci de ani și că vizita Franța după fiecare expoziție importantă. Avea să plece în țara lui la câteva zile după ce eu treceam la clientul următor.

A fost plăcut să mă conectez cu Alec la un nivel dincolo de atracția fizică dintre noi. Puteam să-mi imaginez că vom rămâne prieteni după ce voi pleca, deși nu avea nimic de-a face cu genul de prietenie pe care consideram că o am cu Wes. Surferul meu are propria lui categorie.

* * *

A sosit ziua. Vernisajul expoziției „Dragoste pe pânză", de Alec Dubois. Atelierul fusese complet transformat în galerie, cel puțin așa mi s-a spus. Eram un pic emoționată, voind să văd

ce impresie aveau să aibă oamenii despre arta lui în această seară, în special pentru că eram tema centrală a tuturor pieselor. Când a terminat, avea şapte pânze, toate expuse. Mi-a spus că este una în plus faţă de cele şase pe care le ştiam, dar că vrea să fie o surpriză. Lucrul la aceasta din urmă îi ocupase aproape toată atenţia în ultimele zile.

Am avut nevoie de această separare, ştiind că mâine urma să mă urc în avionul spre Vegas, o plecare care avea să mă scoată din viaţa lui Alec... posibil pentru totdeauna. Nimeni nu ştie ce aduce viitorul, ci doar că nu poate fi oprit.

Millie îmi trimisese biletele de avion pentru Vegas şi un bilet numai dus spre Chicago, de unde Anthony Fasano avea să mă preia personal. Îmi expira timpul la Seattle. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore aveam să fiu în avion spre casă. Mă aşteptau Gin şi Maddy să mă ducă direct la tata. Trebuia neapărat să-l văd pe bătrân.

Ceasul arăta ora 6 p.m. Era timpul să mă pregătesc pentru seară. Am scormonit prin valiză şi am scos singura rochie pe care o adusesem cu mine. Fiind o fată din Vegas, aveam mereu cu mine o rochiţă neagră, una care nu se şifona şi putea fi strânsă şi aruncată în fundul poşetei. Eram sigură că va trebui fie să merg în picioarele goale sau în papuci de casă, fie să comit o sinucidere mondenă încălţându-mă cu cizmele de motor la rochie. În timp ce-mi cântăream opţiunile foarte limitate, pe patul pe care îmi umblam prin lucruri a aterizat o cutie gigantică, albă, cu o fundă roşie.

– Pentru tine, mi-a săgetat vocea lui Alec simţurile într-un salut fierbinte.

M-am întors şi am rămas cu gura căscată. Alec stătea în picioare, îmbrăcat pentru seara aceea. Purta costum. Prima oară când îl vedeam îmbrăcat formal. Arăta cel puţin elegant. Mi-a lăsat gura apă la vederea trupului său frumos înveşmântat în mătăsuri fine. Costumul era negru pe negru. Totul. Sacoul, cămaşa de dedesubt, cravata subţire din satin. Îmi convenea de minune. Mi s-au umezit imediat coapsele, tensiunea sfârâind în

aer, în timp ce am lăsat să cadă prosopul pe care îl avusesem pe mine cât timp mi-am căutat hainele.

– *Douce mère de toutes les choses saintes*, a spus el într-o franceză repezită. Asta nu-mi ajuta prea tare libidoul. În loc să mă domolească, m-a strârnit și mai tare. Mi-am mușcat buza și m-am clătinat, văzându-l că vine spre mine. Într-o secundă, gura lui Alec a acoperit-o pe a mea și m-am trezit lipită cu spatele de perete. Mâinile lui s-au strecurat sub fundul meu și m-am ridicat. Am gemut când umflătura groasă din pantalonii lui m-a împins mai tare în perete, exact acolo unde îl doream cel mai tare.

– Nu putem să facem asta acum, l-am prevenit eu, fără a crede cu adevărat ce spun. L-am supt de gât și de buze și mi-am înfipt călcâiele în spatele lui. A gemut și limba lui mi-a pătruns în gură. Multă vreme nu a fost nimic altceva în afară de unduiri adânci, scormonitoare ale limbii lui, mici mușcături cu dinții și senzația de mătase pe piele.

– Ba putem. Și chiar facem. I-am simțit respirația pe gât în timp ce vorbea. *Nous allons nous dépêcher.*

– Asta ce înseamnă? L-am supt de locul din spatele urechii, unde-i plăcea atât de mult, și l-am apucat de nodul strâns de la ceafă, trăgându-i fața înapoi spre mine.

Avea ochii întunecați și în adâncul lor nu se citea decât promisiunea că va oferi plăcere.

– Înseamnă că ne grăbim. A tras de curea, s-a desfăcut la pantaloni, a scos un prezervativ din buzunar și, în câteva clipe, era la intrarea în sexul meu.

– Rahat, nu te opri acum, Alec. Te rog, dă-mi-o, i-am spus eu. Adora să-i spun aceste cuvinte, iar eu știam asta. Și-a strecurat în mine capul lat al penisului, frecându-l de umezeala de acolo, mișcându-și mâinile pe fundul meu, apoi s-a înfipt în mine.

– Doamne... Maica... am strigat eu când scula lui ca oțelul m-a umplut mai adânc ca niciodată, atât de adânc, că mi-am pierdut răsuflarea, apoi am regăsit-o, când mi-a insuflat viață cu sărutul lui. Atât de bine, mereu e atât de bine cu tine.

A gemut cu gura pe gâtul meu, m-a împins în perete, ținându-mă acolo, înfiptă în penisul lui, apoi și-a plimbat mâinile pe

pielea sensibilă de pe sânii mei. Odată ajuns acolo, m-a ciupit tare de sfârcuri. Erau ca două puncte fierbinți de dorință și, cu fiecare răsucire, atingere și împingere, mă trimitea drept spre Nirvana.

– O să termin, l-am anunțat, iar el a rânjit de lângă sfârcul erect și apoi a mușcat din el.

Asta a fost. N-a fost nevoie de nimic altceva. Orgasmul a trecut prin mine ca o drujbă prin trunchiul unui copac.

– Să nu uiți niciodată felul în care te simți acum, *ma jolie. Je t'aime.* Te iubesc, a spus Alec înainte de a se repezi din nou la gura mea. Păsărica mea s-a strâns în jurul penisului lui, dându-i ceea ce avea nevoie, în timp ce el pompa în mine ca un nebun. Când a terminat, m-a smuls de lângă perete și m-a adus la pat, unde s-a așezat, încă înfipt în mine. Mi-a luat câteva minute să-mi potolesc tremurul picioarelor. Alec m-a ținut și m-a alinat tot timpul, așa cum făcea de fiecare dată. M-am gândit adesea că îl alină și pe el la fel de mult ca pe mine.

– O să întârziem la spectacolul tău, am chicotit eu.

A zâmbit.

– Avem un motiv serios. Mi-a făcut cu ochiul și a arătat spre cutia mare și albă. Asta e pentru tine. S-o porți în seara asta.

Entuziasmată, am sărit de pe el și m-am oprit la marginea patului. El s-a ocupat de prezervativ în timp ce eu îmi desfăceam cadoul.

În cutie am găsit o rochie de cocktail de culoarea șampaniei. Avea mici cristale care sclipeau și străluceau în lumină. De la gât în jos, materialul cădea lejer, acoperindu-mi sânii într-un mod provocator. Fâșia subțire de material care o ținea agățată de umăr o făcea să cadă natural. Tivul era chiar deasupra genunchiului și mi se potrivea de parcă era pictată pe mine. Alec a ridicat o altă cutie în timp ce îmi îndreptam rochia. Pantofii erau Gucci, originali. Erau de un auriu strălucitor, cu un toc-cui de 11 centimetri și o mică platformă. Perfecțiune pură.

– N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu adore pantofii.

– Toate femeile iubesc pantofii de bal de tip fute-mă. În special pe cei extrem de sexy. E înscris în codul nostru genetic. Am ridicat din umeri. Așa ne naștem.

Alec şi-a aranjat costumul, în timp ce eu am terminat de îmbrăcat, apoi m-a condus jos, la petrecere. Era în toi când am ajuns. În clipa în care am intrat pe uşă, au pornit bliţurile aparatelor de fotografiat şi s-au auzit aplauze din toate părţile. O blondă într-un costum alb, strâmt, l-a luat imediat pe Alec de lângă mine. Agenta lui de presă. N-o mai văzusem din primele câteva zile, dar se agăţase de braţul lui atât de tare încât i-ar fi ţâşnit sângele dacă încerca să scape. S-a uitat peste umăr la mine. Buzele lăsate în jos şi sprâncenele încruntate mi-au dovedit că nu era prea fericit. I-am făcut cu mâna şi i-am trimis un sărut.

Un bărbat cu o tavă cu şampanie mi-a oferit un pahar din băutura spumoasă rozalie şi m-am îndreptat spre primul tablou. Eu eram. Bineînţeles. Şi totuşi, Alec îi adăugase mai multă profunzime decât avea prima oară când l-am văzut. Acum aproape că puteam să apuc cu mâna lacrima care curgea pe obrazul imaginii mele şi să mânjesc buzele roşii de pe pictură.

„Pentru mine nu există dragoste", scria sub imagine. M-am dus vreo şase metri mai încolo şi am văzut aceeaşi imagine, numai că aceasta cuprindea fotografia imprimată pe pânză şi pictura cu mine atingând inima imaginii originale. „Iubeşte-te pe tine însăţi". Cuvintele au fost ca o suliţă care mi-a trecut drept prin inimă, atingând emoţii ascunse nu prea departe de suprafaţă.

Incapabilă să mă mai uit la ea, m-am dus spre setul de trei tablouri îmbinate, acolo unde se întâmplau cele mai multe lucruri. Mulţimea era compactă, iar lumina strălucea deasupra celor trei pânze uriaşe atârnate una lângă alta. Deasupra celor trei scria „Dragoste întreruptă", dar apoi am observat că fiecare în parte avea şi un nume al său, propriu.

Prima, cu Aiden oferindu-şi singur plăcere şi cu mâna mea acoperindu-i erecţia, era intitulată „Dragoste interzisă". Apoi, tabloul din mijloc, în care Alec surprinsese un moment foarte dur între mine şi Aiden, era numit „Dragostea răneşte". Apoi ultimul. În jurul acestui tablou era mai multă lume. Alec şi cu mine, înlănţuiţi în pasiunea noastră. Era fără îndoială cel mai

uluitor dintre cele trei. Adăugase fuioare roşii de vopsea în jurul cuplului de pe pânză, scoţând în evidenţă pasiunea fierbinte pe care o trăiau. Sub el, numele era simplu: „Dragostea noastră".

Şi chiar era dragostea noastră. A lui Alec şi a mea. Frumoasă, pasională, sălbatică, şi totuşi o dragoste care avea nevoie să fie întreţinută, hrănită. Era puritatea perfect capturată pe pânză.

M-am mişcat de-a lungul zidului, uitându-mă la oamenii care discutau despre artă. Nici măcar o dată nu am văzut pe cineva strâmbându-se sau oftând. Presupun că asta însemna că oamenii îi acceptau viziunea.

Pictura aceasta m-a excitat. M-a umezit între picioare, făcându-mă să fiu gata să sar pe Alec în clipa în care aveam să-l văd din nou. „Dragoste egoistă" o numise. Eu, oferindu-mi singură plăcere, în faţa lumii întregi. Avea ceva onest şi puternic. Cel puţin, asta am simţit eu.

Alec m-a luat în braţe în timp ce mă uitam la tablou.

– Îţi place?

– Îmi place mai mult s-o fac, am spus încet, cuvintele mele sunând aproape ca un geamăt.

– Aha, înţeleg. Păi, refacem scena mai târziu, ce zici? Am dat repede din cap că da. Hai să ţi-o arăt pe ultima. E cea mai bună fotografie pe care am făcut-o până acum.

Asta spunea multe. Alec Dubois e un pictor şi fotograf cu adevărat excepţional. Fotografiile lui sunt peste tot, de la calendare la litografii semnate. M-a dus spre singurul tablou acoperit cu o pânză uriaşă.

Am rămas nemişcată, în timp ce în jurul nostru se adunau o mulţime de oameni, aşteptând dezvelirea.

– Portretul acesta se va vinde la un preţ de două ori mai mare decât cel cerut iniţial. Jumătate din aceşti bani vor ajunge la tine, *ma jolie*.

Asta m-a şocat şi am clătinat din cap că nu de mai multe ori, dar el a zâmbit şi a tras pânza la o parte. Eram eu. Doar că eram chiar eu. Eu, *cea adevărată*. Doar Mia. Stăteam în picioare pe puntea de observaţie de la Acul Spaţial, uitându-mă în zare.

Părul îmi flutura ca un steag negru în vânt. Eram calmă, fericită, jubilând și cucerită cu totul de frumusețea din fața ochilor mei. Păream liberă în clipa aceea. Nu încorsetată de o slujbă pe care nu mi-o doream, dar cu care mă obișnuiam. Nu scăpându-l de încurcături pe tatăl meu sau încercând din răsputeri să reușesc ca actriță la Los Angeles. Frumusețe pură. Și, pentru prima oară, m-am văzut frumoasă. Alec m-a făcut să văd asta în această imagine.

Mi s-au format lacrimi în colțurile ochilor, uitându-mă la ceea ce surprinsese. Căldura mi-a cuprins corpul, centrul vederii mele fiind un punct strălucitor și luminos, iar restul, o peșteră întunecată. Mi-am aruncat ochii asupra titlului de sub tablou. Lacrimile mi-au alunecat pe obraji, căzându-mi pe sâni și pe betonul de sub picioarele mele. Mi-am încrucișat privirea cu a lui Alec, avea ochii sticloși, umezi, deși nu a lăsat să-i scape nici o lacrimă.

Sub cea mai frumoasă fotografie a mea pe care am văzut-o vreodată stătea scris totul.

Capitolul 10

Seara trecută a fost uimitoare. M-am simţit precum Cenuşăreasa la balul regelui. După ce a fost dezvăluită ultima fotografie, spectatorii au început să facă legăturile. Ziarele şi alţi profesionişti din mass-media mi-au luat interviuri, au făcut fotografii cu mine şi cu Alec, făcând mare tam-tam. M-am distrat. Nici paharele de şampanie pe care le-am consumat nu mi-au afectat buna dispoziţie. Când s-a terminat, avea oferte pentru toate tablourile. Aveau să plece în turneu prin galerii vreme de şase luni. Apoi, cumpărătorii aveau să primească un Dubois original, unicat. Totuşi, mai întâi, Alec voia să dea şansa publicului larg să îi vadă opera. Am înţeles asta. Era pasiunea vieţii lui şi trebuia împărtăşită tuturor şi peste tot.

Fereastra arăta că cerul e încă întunecat, în culoarea nopţii. Trebuie să fi fost aproape de răsărit. Ieri, înainte să mă pregătesc pentru vernisaj, îmi făcusem bagajele şi le înghesuisem într-un colţ. Avionul pleca devreme şi voiam să mă strecor neobservată. Ca şi cu Wes, nu suportam ideea de fi nevoită să-i spun adio lui Alec faţă în faţă. I-am cercetat figura sculptată şi trupul. Uluitor şi complet dus de pe această lume. A băut ceva mai multă şampanie decât mine şi a amestecat-o cu o băutură sofisticată franţuzească de care n-am auzit niciodată până acum. Apoi, m-a dus în pat, m-a futut de m-a rupt şi a picat când era încă în mine.

A fost o dragoste nebunească, distractivă, plină de emoţie, care a simbolizat întreaga lună. Voiam să plec având asta în minte ca ultima amintire despre noi doi.

Aşa că m-am strecurat încet din pat, i-am luat tricoul şi l-am înghesuit în valiza mea. Nu aveam nici un motiv să nu-l păstrez ca amintire. În plus, mirosea superb a Alec. Am luat geanta cu

totul și am coborât să fac un duș. Când am ajuns în bucătărie tocmai se făcea ora cinci dimineața. Taxiul avea să ajungă în douăzeci de minute. Aveam zbor spre Vegas la șapte.

Mi-am scos hârtia de scris specială și un pix. Era timpul.

Alec, francezul meu iubit,

Îmi pare rău că te părăsesc așa, dar este cel mai bine dacă ultima noastră amintire este cea cu noi făcând dragoste. Pentru că asta a fost – am făcut dragoste. Ar fi trebuit să îți spun asta de ieri. Nu știu de ce nu am făcut-o. Așa e, știi? Te iubesc, Alec. În felul nostru. Cel mai bun fel. Ca prieteni, ca iubiți, ca două persoane ce au fost menite să se iubească în timpul pe care l-am avut la dispoziție.

Nu voi uita niciodată timpul petrecut împreună. M-ai învățat despre atâtea feluri de dragoste, iar felul în care o înțelegi tu este special. Va rămâne alături de mine pentru tot restul vieții mele. Prin tine și prin arta ta, am putut să văd că o relație de iubire poate exista dacă cei doi parteneri sunt complet sinceri. Tu nu m-ai mințit niciodată, nu m-ai indus în eroare, mi-ai spus întotdeauna adevărul. Și pentru asta, îți sunt atât de recunoscătoare.

Experiența aceasta, de a fi muza ta, este ceva ce nu mi-am imaginat vreodată că mă va schimba. Dar m-a schimbat. Tu m-ai schimbat. În bine.

Îți mulțumesc, Alec, pentru că mi-ai arătat că e OK să iubești, să-ți oferi dragostea și să accepți dragostea care ți se oferă, chiar dacă numai pentru scurt timp.

Je t'aime. Au revoir.

Mia.

Am sărutat hârtia lângă numele meu și am lăsat biletul lângă filtrul de cafea. M-am silit să ies pe ușă și să nu alerg înapoi pe scări ca să mă mai uit o dată la el. În loc de asta, am chemat liftul și am găsit taxiul la ușa de la intrare.

* * *

Aeroportul era plin. După ce am scăpat de chinul cu procedurile de securitate, mi-am găsit poarta de îmbarcare și abia am

prins avionul. M-am așezat și mi-am tras poșeta în poală. Telefonul bâzâia în buzunarul din față. L-am scos și am simțit un plic. Inima a început să-mi bată mai tare în piept, gândindu-mă că poate apelul este de la Alec. M-am uitat pe ecranul telefonului.

De la: Ginelle Harper

Către: Mia Saunders

Abia aștept să-ți văd moaca urâtă. Acum Mads țipă la mine că te-am făcut urâtă. Îmi pare rău, parașută ce ești

Am început să râd, am trecut telefonul pe modul „Avion" și apoi mi-am aruncat privirea asupra plicului. Avea numele meu scris cu o caligrafie elegantă, înclinată. Numai că nu era chiar numele meu, era felul în care îmi spunea el. *Ma jolie*. „Frumoasa mea" în franceză. Mi-e dor de asta deja. Expresia ieșind de pe buzele lui arcuite dimineața, părul lui răvășit pe pernă.

Clătinând din cap, am înlăturat presiunea emoțiilor clocotinde care amenințau să explodeze într-un potop de lacrimi. Am desfăcut plicul și am scos o felicitare. Era o reproducere după un tablou, unul al lui, de fapt. Un oraș din Franța pe care îl pictase la un moment dat și care fusese transformat în felicitare. Era amuzant, dar era și dulce. Egomaniacul.

Am desfăcut felicitarea și din ea au căzut o grămadă de fotografii. Fotografii ale tablourilor, împreună cu una cu noi doi pe care o făcuse el. *Selfie*-ul pentru care am făcut mișto de el. Eu îi țineam fața și îl sărutam nebunește. Îi ieșiseră din coc câteva șuvițe și îi fluturau, ca și ale mele, în timp ce ne sărutam. Soarele strălucea perfect deasupra noastră. Mi-am dus fotografia la piept și am lăsat lacrimile să curgă. Avea să-mi fie dor de franțuzul meu. Foarte tare.

Ultima fotografie era o copie, a celei pe care inspirat o numise „Adio, dragoste". Era un final perfect al unei luni superbe. Nu scrisese nimic pe felicitare. Tablourile lui spuneau tot ce era de spus.

Ca și în cazul lui Wes, n-am să uit niciodată timpul petrecut alături de Alec. Am să prețuiesc toate amintirile ca pe o parte a vieții mele în care am trăit și am iubit cu adevărat.

Am trecut prin e-mail-urile despre noul meu client trimise de mătușa Millie. Am apăsat pe iconița cu poza. Mamă-mamă. Altul sexy. Asta era în mod clar italian. Armăsar italian, cum s-ar zice. De unde îi scoate pe tipii ăștia? De pe vreun site cu bunăciuni? Anthony „Tony" Fasano are treizeci și unu de ani și este fost boxer, după cum arăta și în poza la care mă uitam. Trupul bărbatului arăta de parcă ar fi fost sculptat în marmură. Avea pielea măslinie, părul negru-tăciune, ca al meu, dar ochii erau de un albastru metalic. Nu era așa de înalt cum îmi plac mie bărbații, numai în jur de 1,80, dar ceea ce-i lipsea în înălțime compensa prin frumusețe masculină brută.

Dacă ar fi să mă iau după fotografia în care era în picioare, ținând în mână o centură de box, nu are pe el nici un gram de grăsime. Cum e posibil? Deține un lanț imens de restaurante italienești. Mâncarea aceea nu e celebră pentru lipsa caloriilor. Poate că e o fotografie mai veche? Cum a spus și Millie, nu contează prea tare de ce are nevoie de mine. Are nevoie și gata. Urmează să mă prefac că sunt logodnica lui. Dumnezeu știe de ce. Pentru un bărbat ca el, femeile ar pica la picioarele lui și l-ar venera pentru șansa de a se căsători cu un tip bogat și arătos. Poate fi exact genul de problemă pe care o avea și Wes, sau poate că are de-a face cu prea multe parașute și prea puține fete normale.

În fine. Câteva zile în Vegas, apoi am plecat să mă întâlnesc cu Anthony Fasano din Chicago, Illinois.

Orașul Vânturilor, sosesc!

MARTIE

Heather White,
Mia este în Chicago datorită ţie.
Şi tu ţi-ai părăsit lumea familiară şi ai plecat într-o călătorie.
Cartea acestei luni arată sentimentul minunat
de a-ţi asuma riscuri.
Uneori îţi împrospătează viaţa sau chiar o transformă.
Şi de cele mai multe ori chiar merită.
Eşti frumoasă şi ador faptul că faci parte din viaţa mea.

BESOS, draga mea.

Capitolul 1

În clipa în care picioarele mele au atins solul pe aeroportul din Vegas, am fost strivită între două corpuri, unul lung şi deşirat şi altul mic şi îndrăzneţ. Nările mi-au fost asaltate de mirosul de gumă mentolată şi cireşe în timp ce cele două corpuri sinuoase mă izbeau în sus şi-n jos, ţipând în acelaşi timp. Sunetele scoase semănau cu ale hienelor ce ţipau în cuştile lor la grădina zoologică din Portland pe care am vizitat-o cu Alec.

– Doamne, ce mi-a lipsit mutra ta, mi-a spus Gin înainte de a-mi administra un sărut umed pe buze. Aaa, iată şi guma mentolată. Dar a fost dată imediat la o parte şi sora mea mai mică, Maddy, m-a cuprins cu braţele ei lungi. Cireşe. Încă din copilărie mirosea mereu a cireşe. Nu mi-am dorit niciodată să ştiu de ce. Am acceptat asta, la fel cum am acceptat orice altceva. Era tot ce conta. Maddy mă ţinea strâns în braţe, iar înălţimea ei făcea ca înălţimea mea să pară o nimica toată. Deşi eram sora mai mare, la un metru optzeci cât avea ea, deţinea încă recordul în mica noastră familie. La nouăsprezece ani era o adevărată frumuseţe, dar nu era chiar la fel de voluptuoasă pe cât eram eu la vârsta ei. Părea să aibă un metabolism imbatabil care o ajuta să rămână slabă ca o scândură. Norocoasă fată.

Maddy avea ochii scăldaţi în lacrimi. I-am cuprins obrajii în mâini.

– Cea mai frumoasă fată din lume, i-am spus în timp ce vedeam cum lacrimile începuseră să cadă. Dar numai când zâmbeşti...

– Mereu spui asta. I s-au ridicat colţurile gurii şi am fost răsplătită cu zâmbetul pe care îl iubeam cel mai mult.

– Pentru că e adevărat. Chiar eşti cea mai frumoasă. Nu-i aşa, Gin?

Gin a pocnit un balon din gumă de mestecat, apoi s-a sprijinit cu cotul de mine.

– Da. Acu' hai s-o întindem din magazinul ăsta de îngheţată.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Gin, e o *toneta* de îngheţată.

Ginelle s-a oprit în mijlocul zonei Sosiri a aeroportului.

– Mă rog... Fufă ce eşti, ştii ce am vrut să spun. Cine te-a lăsat pe tine pe post de dicţionar?

Am râs cu poftă, ceea ce m-a făcut să mă simt bine. Excelent, chiar. Încordarea s-a scurs prin porii mei de parcă s-ar fi putut manifesta într-o manieră fizică, şi anume să cadă pe podea şi să formeze o băltoacă pe linoleum. Doamne, ce bine era să fiu acasă.

Fetele m-au condus la maşina lui Gin.

– Mads, unde e maşina tatei? Mi-am vârât geanta în portbagaj şi m-am aşezat pe locul din dreapta şoferului.

Maddy s-a aşezat pe bancheta din spate a Hondei şi-şi răsucea o şuviţă de păr pe degete.

– Mmm... Se uita pe fereastră, iar ochii i se plimbau dintr-un punct într-altul de parcă încerca să se gândească la ce să spună.

Mi-au căzut umerii.

– Ce s-a întâmplat cu maşina tatei?

– Nimic. A oftat prelung, continuând să-şi învârtă şuviţele de păr blond şi încovoindu-şi umerii pe spătarul banchetei. Orice ar fi fost, nu voia să-mi spună care era problema.

– Spune-i, Mads, a insistat Gin.

Maddy a pufnit, apoi şi-a îndreptat spatele. A închis ochii şi apoi i-a deschis. Hotărârea curgea în aluviuni de culoare în acele adâncimi verzi.

– Cei care l-au aranjat pe tata i-au aranjat şi maşina.

Am simţit o vâlvătaie în stomac.

– De ce naiba n-ai zis nimic? Simţeam cum furia îmi curgea prin şira spinării până în pumnii strânşi. Dacă s-ar fi apropiat cineva de mine atunci, ar fi fost vai şi amar.

– Eu doar...

– Tu doar ce? Cum ajungi la şcoală?

– Cu autobuzul, de cele mai multe ori, iar uneori mă duce Ginelle. S-a uitat la prietena mea cea mai bună. Gin i-a zâmbit scurt. Şi m-a mai dus şi Matt, tipul despre care ţi-am povestit. M-a dus de câteva ori. Spune că mă va ajuta cum poate. Vocea i s-a stins.

– Sunt sigură că o va face. Mads, nu e deloc sigur. Nu eşti nicidecum aproape de şcoală şi după toate orele alea eşti moartă de oboseală. Şi ce se întâmplă în serile când rămâi la bibliotecă până târziu? Am oftat nervos, răsucindu-mă în scaunul meu. Propria mea soră e în pericol. Nu se poate folosi de maşina tatei pentru că Blaine şi gorilele lui nenorocite au distrus-o. Ce altceva? Ce altceva s-ar mai putea întâmpla?

Maddy şi-a lăsat cu căldură mâna pe umărul meu.

– E în regulă, Mia. Sunt bine. Ne descurcăm cu ce avem, nu-i aşa?

– Ba bine că nu. Mâine mergem să-ţi luăm maşină. Nu-mi vine să cred că ai stat fără atâta vreme. Am împuns-o pe Gin cu subînţeles. Şi tu... tu trebuia să-mi fi spus ce se întâmplă. Mi-am îndepărtat părul din ochi cu un oftat adânc.

– Nu-ţi poţi permite, Mia...

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce îmi permit şi ce nu. Ai fost responsabilitatea mea în ultimii cincisprezece ani. Doar pentru că acum ai nouăsprezece ani nu înseamnă că am să mă opresc aşa, deodată, din a-ţi purta de grijă. Mi-am încleştat dinţii încercând să-mi recapăt controlul. Doamne, Mads! Doar gândul la tine mergând de la staţia de autobuz până acasă prin *cartierul nostru* mă apucă alergia. Să n-o mai faci! Te rog, pentru mine. Mi-am înmuiat tonul. Mâine îţi iau maşină. Am câştigat mai mult de pe urma ultimilor doi clienţi.

– Serios? a întrebat Gin aruncându-mi o privire cu coada ochiului, ştiind ce presupunea plata suplimentară. Şi cum ai făcut asta, dulceaţă? Stând pe spate? a chicotit ea.

De data aceasta i-am lovit braţul... cu putere.

– Au! Afurisito ce eşti! Nu trebuia să mă loveşti.

– Tu mă faci pe mine târfă, târfo? Bineînţeles că trebuia. Mi-am strâns ochii şi am fixat-o cu privirea. Deşi conducea, ştiam că simţea intensitatea privirii mele.

– Bine. Mi-am căutat-o cu lumânarea, dar o să te forţez să priveşti vânătaia urâtă ori de câte ori voi avea ocazia.

– Mă rog. Ne poţi duce pe mine şi pe Mads să cumpărăm o maşină mâine?

A dat aprobator din cap.

– Mi-am luat liber cât stai aici.

– O, ce drăguţ din partea ta.

– Pot fi drăguţă. A încruntat din sprâncene.

– N-am spus că nu poţi fi.

– Dar ai spus-o ca şi când de obicei n-aş fi aşa. Trebuie să te informez că am fost aseară cu un tip care tot dădea din gură despre cât de dulce îmi este vagi… M-am aplecat şi i-am apăsat gura cu mâna.

– Crezi că poţi povesti altă dată, fato? am spus făcându-i semne cu privirea spre Maddy.

– Mda, mă rog, a intervenit Maddy. De parcă nu ştiu despre ce vorbeşte. Mă crezi atât de inocentă.

I-am dat drumul lui Gin şi m-am întors într-o clipită.

– Adică vrei să spui că *nu* eşti inocentă? Puteam paria pe cincizeci de dolari că pielea mea bronzată a devenit atunci albă ca varul. Maddy şi-a încrucişat mâinile la piept şi şi-a dat ochii peste cap.

– Sunt încă virgină. Ştii că ţi-aş spune. Doamne. Dar ştiu ce e aia sex oral. Nu-s proastă.

– Ţi s-a făcut vreodată? Mi-am ţinut respiraţia, neştiind sigur dacă voiam să aflu adevărul.

A clătinat din cap că nu şi şi-a muşcat buza, apoi s-a uitat pe fereastră.

– Nu, dar câteodată mă enervează că te porţi de parcă aş fi un copil. Sunt mare, surioară. Trebuie să accepţi asta. Şi dacă vreau să las un tip să-mi sărute păsărica, o voi face fără probleme.

– Să-ţi sărute păsărica? a repetat Gin. Vrei să zici piz..., am ciupit-o de picior înainte să poată spune ceva ce ar fi enervat-o şi mai tare pe Maddy.

– Nici un cuvânt, am mârâit pentru binele ei. Avea ochii măriţi şi mi-a împins mâna. Mads, ştii că sunt oricând disponibilă pentru tine, nu? Dacă vrei să vorbim despre aşa ceva, m-am întins spre bancheta din spate, iar ea mi-a luat mâna. Chiar şi atunci când nu sunt în Vegas, mă poţi suna oricând. Indiferent dacă e zi sau noapte. Bine?

S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit fruntea de mâna mea.

– Mi-a fost dor de tine, mi-a şoptit.

I-am strâns degetele ca răspuns.

– Mie mi-a fost şi mai dor de tine.

Iar aceste vorbe mi-au garantat zâmbetul ei perfect. Frate, s-a uitat Dumnezeu la mine când mi-a dat-o pe Maddy să-mi fie soră mai mică. Eu însămi n-aş fi putut alege una mai bună.

– Deci, către centrul de recuperare? a întrebat Gin, ruinând momentul.

– Da. Trebuie să-l văd pe tata.

* * *

Centrul de recuperare se ridica pe un deal cu vedere la o zonă lungă de deşert. Arăta ciudat. De parcă ar fi fost construit pentru a-i ţine pe bolnavi şi pe cei aflaţi în convalescenţă departe de Vegasul minunat, pentru a nu păta strălucirea şi extravaganţa fâşiei de pământ.

Fără să vreau, am încetinit pasul pe măsură ce mergeam pe holuri. Pereţii erau vopsiţi în galben pal. De-a lungul coridorului, pe pereţi atârnau sporadic piese de artă în mozaic cu imagini din deşert.

Maddy s-a opri la o uşă deschisă.

– E aici. Vrei să intri singură?

– Dacă nu te deranjează... Mi-a zâmbit uşor. Sora mea era un suflet bătrân. Felul în care citea emoţional oamenii fusese întotdeauna un dar al ei. Nu şi al meu, cu siguranţă. Poate că, dacă aş fi avut acelaşi tip de personalitate ca al ei şi acei ochi

blânzi, aș fi putut sta și eu departe de bărbații care nu erau buni pentru mine. Probabil acesta era motivul pentru care era încă virgină. Putea identifica ticăloșii dintr-o mie.

– Haide, Gin, să mergem la cantină să vedem dacă doamna Hathaway a făcut vreuna dintre prăjiturile ei renumite.

Ochii lui Ginelle s-au luminat de parcă tocmai i se oferise un diamant.

– S-o întindem, a înșfăcat-o pe Maddy de braț și au plecat cu pași repezi în căutare de bunătăți.

Am tras aer în piept și mi-am încleștat mâinile tremurânde.

O pot face. E tata. Tata.

Am intrat în cameră cu pași măsurați. Am ocolit draperiile care fuseseră trase pentru intimitate și mi-am găsit tatăl. Arăta de parcă dormea, dar eu știam adevărul. Lacrimile îmi încețoșau privirea în timp ce m-am apropiat și mi-am tras scaunul de lângă patul lui. Avea o mână întinsă pe lângă corp. Am ridicat-o cu ambele mâini, m-am aplecat și am sărutat-o.

– Tată... am spus, deși abia îmi puteam auzi propria voce. Mi-am dres vocea și am încercat din nou. Tată, sunt eu, Mia. Am venit, am șoptit.

Strângându-i mâna la piept, m-am apropiat de el cât am putut de mult. Arăta de un milion de ori mai bine decât atunci când l-am găsit aranjat de Blaine și comandoul lui în urmă cu două luni. Vânătăile de pe față dispăruseră. Vreo două vinișoare subțiri și roz îi traversau tâmpla și profilul. Poate că fuseseră tot timpul acolo; poate că vor dispărea. Doar timpul o va spune.

În rest, arăta bine. Pierduse multe kilograme. Atât de multe, încât nu mai arăta ca pufosul meu tată, numai bun de îmbrățișat, ci semăna mai mult cu o carcasă care cândva conținuse un om minunat. Cel puțin așa fusese până să plece mama. Mi-am înecat suspinele, dar lacrimile curgeau oricum.

– De ce a trebuit să te încurci așa de tare cu Blaine? De ce? Mi-am frecat bărbia de mâna lui, apoi mi-am lăsat capul pe pieptul lui și am lăsat șuvoiul să dea năvală. Eram furioasă pe el că a ajuns să fie rănit pentru că a împrumutat atât de mult, pentru

jocurile de noroc, pentru că e un beţiv şi pentru că m-a lăsat să fiu eu cea care să strângă totul după el. Din nou. Ca întotdeauna.

– Ai comis-o rău de data asta, tată. Lucrurile pe care le fac pentru tine... Am lăsat cuvintele să se stingă, nevrând să recunosc că sunt damă de companie. Indiferent dacă mă culc sau nu cu clienţii mei, tot sună aiurea. Doar cuvântul damă de companie, singur, are o conotaţie negativă destul de gravă.

– Fac tot ce pot. S-o protejez pe Maddy. Să mă asigur că merge la facultate. Se descurcă tare bine. A cunoscut chiar şi un băiat... s-ar putea să trebuiască să te trezeşti să-i rupi picioarele... m-am holbat la el, sperând, rugându-mă să deschidă ochii, dar nimic.

Am luat un şerveţel de la capul patului şi mi-am suflat nasul.

– Am întâlnit nişte oameni minunaţi în ultimele două luni. La început, am crezut că o să fie un coşmar să muncesc pentru mătuşa Millie, dar ştii ce, a fost chiar plăcut. Primul meu client a fost Weston Channing III. Da, al treilea. Am făcut mişto de el tot timpul pe faza asta. Am râs şi mi-am amintit cum ne-am întâlnit. Cum în momentul în care l-am văzut urcând scările alea de pe plajă am ştiut că o să mă vrăjească cu farmecul lui.

– Wes m-a învăţat să fac surf. M-a mai învăţat şi că nu toţi bărbaţii sunt creaţi la fel. Chicotind, m-am rezemat de spătarul scaunului, sprijinindu-mi picioarele de marginea patului, şi i-am povestit tatei despre cei doi preferaţi ai mei. Despre cum Wes făcea filme şi se trăgea dintr-o familie bună. I-am promis că dacă se va trezi îl voi duce să vadă unul dintre filmele lui Wes şi-i voi cumpăra o găleată de popcorn.

– A urmat Alec. Era francez, tată. Unul adevărat, pe bune. Îmi spunea *Jolie*. Înseamnă „drăguţă" în franceză. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut să-mi zică aşa. Mi-am îndepărtat îndepărtat o şuviţă de păr din ochi şi mi-am lăsat capul pe spate să mă uit la tavan. Erau imagini cu plaje imprimate în plăcile de faianţă de deasupra patului tatei. Îmi plăcea asta. Îmi venea mai uşor să mă gândesc că, dacă se va trezi, va vedea plaja, nu plafonul perfect alb.

– Alec m-a pictat, tată. Unele tablouri nu prea ţi-ar plăcea, pentru că nu port haine în ele. Dar n-a profitat de mine. Nu chiar. Ne-am distrat şi m-a iubit. Doar că a fost diferit faţă de dragostea pe care am cunoscut-o până atunci sau de acele sentimente foarte reale şi intense pe care încă le am pentru Wes. Aş compara-o cu dragostea pe care i-o port lui Ginelle, doar că într-o versiune masculină şi cu un pic mai mult contact fizic. Un pic mai mult, ca să fiu sinceră. Am rânjit şi m-am uitat la tata. Da' de unde, ochii îi erau tot închişi.

– Alec m-a învăţat că e în regulă să iubesc şi alţi oameni în afară de tine, de Mads şi de Gin. Că poţi ţine la o altă persoană, să o iubeşti chiar, fără a fi nevoit să fii cu ea pentru totdeauna. A fost drăguţ. Timpul petrecut cu Alec m-a ajutat să aflu unele lucruri despre mine. Mi se pare trist să mă gândesc că nu îi voi mai revedea. Deşi poate că nu va fi cazul cu Wes. Sunt încă confuză, tată, în ceea ce-l priveşte. I-am privit faţa atât de liniştită şi am ştiut că acesta era singurul moment în care aş fi putut să recunosc ceea ce mă chinuia de o lună. Efectiv să verbalizez gândurile care-mi mişunau în subconştient.

Am verificat uşa cu privirea. Nu era nimeni. Având calea eliberată de urechi curioase, am spus totul.

– Tată, mi-a tremurat vocea. Mi-am umezit buzele şi am oftat. M-aş putea îndrăgosti de Wes, tată. Adică de-adevăratelea. Şi ştii ce? am întrebat, deşi ştiam că nu putea răspunde. Asta mă sperie ca naiba. Trecutul meu e un gunoi. Pur şi simplu o mizerie. Inima ar vrea să facă saltul, dar mintea îmi aminteşte de toţi idioţii de dinainte. În plus, mai am cele zece luni de muncă până voi fi plătit datoria către Blaine. Am tras aer în piept. Bineînţeles că Wes s-a oferit să plătească datoria. M-a rugat să rămân. Dar n-am făcut-o. L-am lăsat în Malibu.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de spătarul scaunului, presându-mi pieptul cu mâna în dreptul inimii. Mă durea. Durea din cauza pierderii unei promisiuni de mai bine alături de Wes pe care n-am putut-o accepta. Dar mi-am dorit să o accept. Mai mult decât orice. N-am fost genul acela de fată care

să aibă aspiraţii măreţe în care viaţa să însemne bani, maşini şi tinereţe veşnică. Nu. Am crescut săracă, am muncit din greu, am avut grijă de sora mea şi am avut grijă ca tata să supravieţuiască. Viaţa pe care a avut-o Wes nu se apropie câtuşi de puţin de viaţa pe care am avut-o eu, ceea ce în mod sigur a avut un rol în toată treaba cu atracţia. Dar nu a fost momentul potrivit pentru noi. De asta a fost atât de uşor să cad în îmbrăţişarea lui Alec. Până când ne va fi dat, mai sunt multe de trăit.

– Îmi doresc să te trezeşti, i-am strâns mâna, sărutând-o încă o dată. Repede, tată, să te trezeşti. Avem nevoie de tine. Maddy are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

Sora mea şi Ginelle s-au întors câteva minute mai târziu. Am ascultat cum Maddy îl punea la curent pe tata despre şcoală, evitând în mod intenţionat să-i spună despre tipul acela, despre care aveam de gând să o cicălesc eu mai târziu. Apoi Gin ne-a spus câteva glume pe care le învăţase de curând. Eram trei perechi de ochi care urmăreau, aşteptau un semn cât de mic cum că tata mai era acolo. Că încă nu ne părăsise de tot.

Înainte să plec, doctorul mi-a prezentat, pe scurt, prognosticul tatei. Era bine din punct de vedere fizic, se vindeca aproape perfect după toate rănile suferite. Un fizioterapeut venea în fiecare zi să îi lucreze picioarele şi braţele. Maddy urma să înveţe cum să facă asta pentru a-i oferi mai multă stimulare. Uram că trebuie să înveţe toate astea. Mă ucidea gândul că nu sunt acolo să-mi ajut familia să treacă prin toate astea.

Până să plecăm, eram deja duşmănoasă şi dornică de răzbunare. Acasă. Aveam nevoie să merg acasă. Să mănânc o mâncare gătită, să dau pe gât câteva beri cu prietena mea cea mai bună şi să înec în somn ultimele două luni. A doua zi aveam să mă întâlnesc cu Blaine.

Capitolul 2

Mergeam cu Ginelle prin cazinou, extrem de hotărâte în misiunea noastră. Să ajungem în biroul lui Blaine, să îi dăm plata pentru cea de-a doua rată și să o întindem naibii din toată șmecheria. A doua zi trebuia să ajung la o mulțime de ședințe de înfrumusețare, iar în dimineața următoare trebuia să plec la Chicago, să mă întâlnesc cu următorul meu client.

– De ce crezi că are biroul într-un hotel? Degeaba? mi-a spus Gin în timp ce treceam pe lângă câteva femei sumar îmbrăcate care serveau băuturi.

Nu era nici măcar zece dimineața, iar băutura curgea. Există un motiv pentru care jucătorii nu pot vedea afară din cazinouri. Îi face să simtă că e încă devreme. Pompează în ei sunete artificiale, muzică, aperitive cât e ziua de lungă, băutură pe care nu trebuie să o plătească atâta vreme cât joacă. Când aduni toate astea, faci din oameni zombi bețivi și jucători care nu-și doresc nimic altceva decât să câștige. Dar nu câștigă niciodată. Întotdeauna câștigă casa. Este, cred, cel mai cunoscut fapt din lume și, totuși, oamenii sunt suficient de proști cât să-și încerce norocul și să risipească banii de facultate ai copiilor sau chiar banii de chirie.

În cazul tatălui meu, adică al jucătorilor înrăiți, ajung să *împrumute* bani. Mulți. Mai mult decât ar putea plăti vreodată în viața lor. Totul pentru câștig, pentru zeița norocului. Dar din punctul meu de vedere, zeița norocului nu e nimic altceva decât o curvă fără suflet care fumează, are țâțe false și boli venerice.

– Cândva, Blaine mi-a zis că nu are de ce să ascundă ce face. Spunea că este un „investitor" și că se gândea să-și facă un birou,

iar angajaţii pe care i-ar avea l-ar face să apară mai puţin ca infractorul este şi mai mult ca omul de afaceri care se pretinde.

Gin a pufnit, apoi a pocnit un balon de gumă.

– Deşteaptă chestie.

– Mda, păi, n-am zis niciodată că ar fi prost. Doar un om insensibil cu un suflet negru.

Ne-am îndreptat către lifturi. Ajunse la etajul la care îşi avea Blaine camera, m-am oprit în dreptul uşii, mi-am aranjat părul şi tricoul, să fiu sigură că îmi acoperea orice părticică de piele. Purtam geaca de piele pe care o asortasem cu bocanci de motor cu nişte ţinte metalice şmechere pe toc. Iar cireaşa de pe tort era rujul roşu garantat rezistent 24 de ore. Rujul promitea să-mi păstreze gura de un roşu aprins. Mă simţeam neînfricată şi gata să înfrunt un ticălos cu puţa mică. În realitate, avea un penis de dimensiune medie, dar mă făcea să mă simt bine să-l emasculez în mintea mea.

M-am întors către Gin şi m-am oprit cu mâna pe clanţa uşii.

– În regulă, de aici încolo merg singură.

Ochii lui Ginelle s-au aprins. Şi-a înfipt mâna în şoldul ei micuţ, abordând o postură de genul „Nu cred că ai îndrăzni să faci una ca asta".

– Dacă stai să te gândeşti…

Cu o mişcare rapidă, i-am acoperit gura şi m-am apropiat. Foarte mult. Atât de aproape, încât îi simţeam respiraţia mentolată de la gumă.

– Gin, Blaine mi-a rănit deja un membru al familiei. Rău. Rău de tot. A ameninţat că ne va face rău şi mie şi lui Maddy. Nu pot face faţă să-l mai aud că mai ameninţă o persoană pe care o iubesc. Vreau să te duci şi să mă aştepţi la barul de jos. Am băgat mâna în buzunar şi am scos o bancnotă de douăzeci de dolari. Te rog, am implorat-o în timp ce îi strecuram bancnota în mână.

I-am dat drumul. Avea ochii înlăcrimaţi.

– Dar dacă îţi face ceva?

– N-o să-mi facă nimic. Însemn prea mulţi bani pentru el ca să o facă. Ai încredere în mine. M-am uitat fix în ochii

ei, lăsând-o să vadă dragostea neînfricată și dorința de a o proteja pe care le simțeam.

– Biiine, a spus trăgând aer în piept încet. Dacă nu vii într-o jumătate de oră, chem poliția.

– Bine. Mi se pare corect. Acum du-te înainte să te vadă careva.

Am întors-o și am împins-o ușor către lift. Am așteptat până a urcat.

– Te iubesc de nu mai pot, mi-a spus ea.

– Și eu te iubesc. Ne vedem mai târziu, fato.

A făcut ochii mari, dar înainte să mai poată face ceva, ușile liftului s-au închis. Am chicotit și mi-am luat fața de curajoasă. Era vremea să am de-a face cu un monstru.

* * *

Biroul lui Blaine era decorat în negru, roșu și alb. Îmi amintea de un steag de curse cu pătrățele. Designul interior nu părea prea inspirat, dar reușea să denote destul de bine dorința lui de „câștig". O blondă dotată cu țâțe mari cu silicon, cu un fund micuț și cu un IQ și mai mic și cu talie de anorexică m-a condus în biroul lui.

– Domnule Pintero, vă caută Mia Saunders. Mi-a făcut semn că pot trece. Blaine s-a ridicat. Un munte impozant de un metru nouăzeci. Era lat, cu vreo douăzeci de kilograme de mușchi în plus pe el față de ultima oară când îl văzusem.

– Mia. Drăguța, drăguța de Mia, a răspuns Blaine întinzând o mână către mine să mă tragă mai aproape.

M-am retras, făcându-i semn cu palma să se oprească.

– Nu, sunt aici pentru afaceri, nu de plăcere.

– Dar de ce nu le putem îmbina puțin? Avea un ton senzual, ochii ca de șarpe, un amestec de verde și galben. Avea pupila neagră și ademenitoare de parcă ar fi putut să mă hipnotizeze cu o singură uitătură. Mi-am ferit privirea și mi-am tras un scaun lângă birou. Am scos un plic din buzunarul de la geacă și l-am trântit pe biroul lui din sticlă.

– Ai aici ce îți doreai.

– De unde ai putea şti tu ce îmi doresc eu, drăguţă Mia? A trecut mult prea mult de când ne-am văzut ultima oară. Suficient de mult cât să se vindece nişte răni, nu crezi? În loc să stea de partea cealaltă a biroului, a venit să se aşeze lângă mine.

– Ce vrei atunci, Blaine?

– Timp, mi-a răspuns simplu.

– Bine, dragule. Îţi ţin hangul. Timp pentru ce?

– Văd că nu ţi-ai pierdut din isteţime.

– Blaine, treci la subiect.

– Vreau să iei cina cu mine în seara asta.

Omul ăsta e nebun de legat.

– Eşti nebun?

– Nu, din câte ştiu eu, mi-a răspuns sec.

Deodată, era mult prea cald în cămăruţa cu vedere la bulevardul Las Vegas. Simţeam că îmi arde pielea, de parcă era acoperită cu acid sau poate era doar furia care clocotea, atât de puternic încât dădea pe dinafară.

– L-ai bătut pe tata atât de rău. E încă în comă.

– Astea-s doar afaceri. Ştii doar. Nu mi-a lăsat altă alternativă. S-a întins să mă apuce de mână. În momentul în care i-am simţit atingerea, am îndepărtat-o cu putere.

– Nu pune mâna pe mine! Ai pierdut dreptul acesta cu ani în urmă, când ţi-ai bătut joc de mine. Acum ţi-ai bătut joc de tata. Ştii că încă nu s-a trezit din comă? Am ridicat vocea atât de tare, încât probabil că m-au auzit şi cei din biroul alăturat. Nici măcar nu se ştie dacă rănile de la cap îi vor afecta capacitatea de a vorbi sau de a-şi mişca membrele.

Blaine m-a fixat cu o privire ca de şarpe.

– A fost un efect secundar nefericit al pedepsei lui. Am avut grijă de cel care s-a ocupat de tatăl tău. Nu mai reprezintă o problemă. Te asigur că toată violenţa aplicată în plus a fost răzbunată.

– Mă asiguri. Tu te auzi? Auzi ce spui? Vorbeşti despre viaţa unui om de parcă ar fi un lucru de dat sau de luat cu extrem de mare uşurinţă.

– Viața este trecătoare.

– Da, când îți pui gorilele să bată oamenii. Nici măcar nu-mi vine să cred. M-am ridicat și am arătat către plic. Acolo îți sunt banii. Rata numărul doi. Într-o lună ți-o voi trimite prin poștă pe a treia.

– O poți aduce chiar tu, a strâns el din dinți și și-a încleștat mâinile pe scaun suficient de tare cât să i se facă degetele albe. O *vei* aduce chiar tu. Tonul nu admitea nici o contrazicere, dar eu nu eram unul dintre lingăii lui.

– Asta nu face parte din înțelegerea noastră.

– Înțelegerile pot fi renegociate.

– Nu și asta.

– Dar dacă ți-aș rezerva serviciile pentru întreaga lună? m-a amenințat el.

În acel moment, m-am răsucit pe călcâie și m-am apropiat de fața lui. Puteam vedea cum respirația mea îi unduia șuvițele de păr nisipiu.

– Ar trebui să te gândești mai bine dacă să mă lași în preajma ta atunci când ești vulnerabil.

– Aaa, dar mie îmi place să risc, a zâmbit cu un aer de superioritate.

– Să nu pariezi pe mine, amice. Va fi ultimul pariu pe care îl pui. Nu pot fi trasă la răspundere pentru ce ți se întâmplă în somn. Parcă-mi și aud deja declarația în fața polițiștilor. M-am ridicat, mi-am învârtit o șuviță de păr pe deget și am făcut o mutriță bosumflată. A fost un accident, domnule polițist, vă jur. Făceam sex și îi plăcea mai dur. Nu am crezut că o să se sufoce. Acum era pe punctul de a termina și în secunda următoare s-a dus... Am plescăit din limbă, apoi m-am uitat cu dispreț la el. A înghițit în sec în mod vizibil, dar n-a schițat nici un semn care să dea de înțeles că l-a atins amenințarea mea. Eram convinsă că nu are cum să știe sigur dacă ce spuneam era o cacealma. Nu conta. Doar simplul fapt că l-am făcut să se gândească la asta mă făcuse câștigătoare în fața lui.

– Acum, plec. Mulţumesc pentru revedere. E întotdeauna o plăcere să revezi prieteni vechi. Mai ales atunci când nu au îmbătrânit chiar frumos. Ar trebui să te interesezi de nişte cremă de ochi şi de faţă. Căldura asta de deşert îţi distruge pielea. Pa, pa! Mi-am fluturat degetele sexy şi dusă am fost.

* * *

Până să mă întorc la bar, Ginelle aliniase deja două pahare de *shot*-uri.

– O, slavă Domnului! a spus trântindu-se în scaun.

Am luat unul dintre paharele cu Patron Silver şi l-am dat pe gât. Apoi l-am luat şi pe al doilea şi am făcut la fel.

– Hei! Trebuia să sărbătorim cu astea!

– Încă două, i-am spus barmanului arătând către cele două pahare.

A dat din cap aprobator, a luat sticla de tequila şi ne-a turnat încă două *shot*-uri. După patru *shot*-uri date peste cap, m-am oprit în sfârşit din tremurat.

– Eşti bine? a întrebat Gin apropiindu-se de mine.

– Da, doar că nu există om pe faţa pământului care să mă enerveze atât de tare.

A luat o sorbitură de suc, după care l-a pus înapoi pe tejghea.

– Te-a ameninţat?

– Da, a ameninţat că va fi următorul meu client, dacă-ţi vine să crezi.

Ochii i s-au mărit, amintindu-mi de cadranele solare antice.

– Poftim? Ce nebunie!

– Corect! Exact asta am zis şi eu, am răspuns arătând spre ea.

– Păi, şi cum ai scăpat? Doar nu va fi următorul tău client, nu? a întrebat zvârcolindu-se în scaun, simţindu-se în mod evident la fel de inconfortabil cum mă simţisem şi eu cu cincisprezece minute în urmă.

– În nici un caz! Practic, i-am spus că, dacă face asta, o să-l omor în somn.

Ginelle a rămas cu gura căscată, iar ochii păreau că-i ies din orbite. Apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

– Doar tu... a chicotit și a continuat să râdă până a ajuns să sughițe. Doar tu puteai să amenințI un cămătar – chipurile unul care omoară oameni ca parte a jobului său. Ar fi bine să-ți păzești spatele.

M-am gândit pentru un moment la asta. Blaine putea să vină după mine, dar asta ar fi însemnat să omoare găina cu ouă de aur. Atâta vreme cât îi datoram bani, sau atât timp cât percepea el situația astfel, valoram mai mult vie decât moartă. Judecata asta funcționa deocamdată. Și avea să mă ajute să trec cel puțin anul cu bine. Suficient de mult cât să îl plătesc și să-mi calculez următoarea mișcare.

– Și, deci, ce ședințe de înfrumusețare ai programat pentru mâine? Parte din contractul meu cere – am semnalat ghilimelele cu degetele în aer pentru a-mi sublinia iritarea în legătură cu asta – să fiu extrem de prezentabilă în orice clipă.

– Păi, cu bugetul pe care mi l-ai dat, tu și cu mine și cu Mads mergem la un spa. Am luat un cupon „Cumperi două, primești unul gratis". Ne facem tratamente faciale, ne epilăm cu ceară, ne facem manichiura și pedichiura, de toate! Aaa, și ai programat și un tuns. A trebuit să plătesc în plus pentru asta, dar ai zis că ai nevoie, așa că, mă rog.

– Și toate astea s-au încadrat în banii pe care ți i-am dat?

– Cunosc oameni care cunosc oameni care îmi fac reduceri mari. Așa că, da, m-am încadrat în buget. Gin a scotocit în geantă și a scos un pachet de gumă. L-a desfăcut și a băgat în gură o lamă, a mestecat de câteva ori și apoi a oftat.

M-am uitat fix la ea, încercând să identific ce era în neregulă. Ceva era diferit la ea.

– Care-i faza cu guma?

Ochii i-au strălucit și pe față i-a apărut un zâmbet timid.

– Încerc să mă las.

– Să te lași de ce?

I-a dispărut zâmbetul și s-a posomorât. Își tot învârtea buzele ciupindu-le între degetul mare și arătător.

– De fumat, a răspuns încet.

Of, frate, și eu nici măcar n-am băgat de seamă. La naiba. Prietenii buni observă când prietenii lor nu mai au deodată un băț cancerigen atârnat de gura lor.

– La naiba, Gin, e uimitor! Și cum merge? De ce nu mi-ai spus?

A oftat.

– Păi, ți-aș fi spus, dar ai tot turuit despre Wes și Alec și serviciu și nu m-ai întrebat nici măcar o dată care mai e viața mea la Vegas, în afară de faptul că am grijă de Mads și de tatăl tău.

Am închis ochii și am respirat adânc, apoi i-am deschis și m-am uitat la cea mai bună prietenă a mea.

– Îmi pare rău, nu ți-am fost o prietenă prea bună, nu-i așa?

– Nu, răspunse scuturându-și capul, ai avut multe pe cap. Înțeleg asta.

– Nu e în regulă. Și tu ești importantă pentru mine. Vreau să știu ce se întâmplă în viața ta. Ești încă cea mai bună prietenă a mea și am greșit. Nu se va repeta. Promit. O spuneam din toată inima. Fiecare cuvânt. Am fost o prietenă de doi bani pentru Gin, iar ea n-a făcut decât să-mi ofere sprijin și dragoste în tot acest timp. Să aibă grijă de Maddy și de tata și toate astea când are și ea viața ei și propriile bătălii.

– Și dacă o faci din nou, cu ce mă aleg? Avea un ton calm și iertător. Așa făceam noi. Nu fuseserăm niciodată supărate una pe alta mai mult de o zi.

M-am gândit preț de un moment.

– Poze nud cu una dintre bunăciunile mele? am răspuns, știind că Ginelle nu e decât o curvișteină condusă de instincte sexuale.

– S-a făcut! A întins mâna, ne-am prins de degetele mici și am pecetluit înțelegerea sărutând fiecare pe rând degetele împreunate. Nici o urmă roșie rămasă pe piele. Cel mai bun ruj pe care l-am avut vreodată. Știi, totuși, ai fost destul de rea... s-a încruntat ea, făcând o față de cățeluș trist. Mă gândesc că ar trebui să-mi dai ceva care să-mi dovedească că într-adevăr ai așa ceva.

Mi-am umezit buzele, holbându-mă la ea. Apoi am rânjit și, păstrându-mi privirea fixată asupra ei, am scos telefonul din buzunarul de la spate. Cu mișcări rapide, am accesat secțiunea de fotografii. Am derulat până la una anume și apoi am întors telefonul.

Ginelle s-a uitat la poză cu gura căscată.

– Paraşută cu curu' mare ce eşti, a murmurat cu gura căscată şi ochii lipiţi de ecran. Am tras telefonul înapoi şi m-am uitat la poza lui Alec pe care i-o făcusem când dormea. Stătea cu faţa în jos. Spatele musculos şi fundul bombat şi gol erau la vedere. Părul lung cu nuanţe roşcate şi aurii era împrăştiat pe pernă, scoţându-i în evidenţă perfecţiunea. Lumina strălucea numai bine în dimineaţa aceea, aşa că a trebuit să surprind imaginea.

Am găsit următoarea fotografie. Era Wes pe plajă după ce tocmai făcuserăm surf fără antrenor. De-a lungul lunii, devenisem destul de pricepută în arta surfului. În acea zi, tocmai ce ajunsesem pe plajă şi-mi verificam telefonul când a ieşit din ocean şi a început să-şi dea jos costumul ud. Materialul s-a agăţat, şi la fel şi camera de fotografiat a telefonului a prins momentul când acel costum a ajuns aproape de partea de jos. Poza îi dezvăluia pieptul şi talia îngrijită. O cale minunată care ducea către un mic smoc de cârlionţi sub care stătea penisul, ascuns de costumul ud. Am sucit din nou telefonul, dar Ginelle a reuşit să vadă. A luat telefonul, l-a trântit cu faţa în jos şi a înghiţit în sec.

– Te urăsc, să mor eu, mi-a spus în timp ce se holba la imagine.

– Da, şi eu mă urăsc, am răspuns uitându-mă la poza scumpului meu Wes. Cel care mă rugase să rămân, surferul californian, producător de filme în grija căruia, deşi niciodată nu recunoşteam nici măcar pentru o secundă, lăsasem o parte din mine.

Capitolul 3

Îngrijitorul care mi-a deschis m-a condus prin tot apartamentul de lux, până dincolo de niște uși duble care se aflau la capătul unei case spațioase la etajul patruzeci. Ascensiunea cu liftul părea o tură într-un parc de distracții, atât de mult a durat până la ultimul etaj. Puteam să pariez că vederea era impresionantă de acolo.

Distras, bărbatul mi-a lăsat bagajul pe o bancă capitonată din fața patului monstruos de mare, s-a întors și a dispărut. Atunci am auzit apa curgând. Cineva făcea duș.

La naiba. La naiba. La naiba.

Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Să-mi întâlnesc noul client când era dezbrăcat. Mi-am încleștat o mână în jurul curelei de la poșetă și plănuisem deja o ieșire în grabă când s-a deschis. O siluetă mare a apărut dintr-un nor de abur. Lumina din jurul siluetei crea o imagine eterică demnă de o apariție pe marele ecran. De pură mirare, am rămas stană de piatră.

Chiar atunci clientul meu a intrat în cameră, acoperit doar de un mic prosop care îi atârna precar pe șolduri. Picături de apă se prelingeau pe fiecare milimetru al corpului musculos. Mi s-a uscat gura, iar inima aproape că a încetat să mai bată. Dar nu era o problemă, din moment ce am decis pe loc că ar fi o moarte bună. Practic, în cei douăzeci și patru de ani ai mei, văzusem, în sfârșit, perfecțiunea în splendoarea goliciunii sale.

Mamă, măiculiță. Cred că mi se scurgeau balele până în bărbie. Wes și Alec erau subiecte despre care le puteam scrie celor de acasă. Și chiar scrisesem. Adesea. Lui Ginelle, care năvălea asupra fiecărei scrisori. Anthony Fasano, pe de altă parte, era dincolo de capacitatea de înțelegere feminină. Era masiv. Un

munte. Din ce îmi dădeam seama, după cât puteam vedea de prosop, avea coapsele cât niște trunchiuri de copaci. Pectoralii și pătrățelele abdomenului păreau a fi desenate. Iar brațele... nici măcar nu puteam gândi normal la cât de mult îmi doream să ating acele brațe. Să le simt aproape, că mă cuprind. Să facă să dispară suferința ultimelor două luni.

Părul lui Anthony, negru ca abanosul, era lins și dat peste cap; apa curgea din șuvițele mai lungi, căzând pe cei mai lați umeri pe care i-am văzut vreodată. Și am cam avut parte de bărbați goi, bărbați sexy. Tipul ăsta era musculos, dar nu în maniera grosolană a culturiștilor în care mușchii sunt niște protuberanțe, iar venele se văd în relief la suprafața pielii ca niște sfori. Nu, făcea parte dintr-o altă categorie, una doar a lui. Știam că este boxer și văzusem o poză a lui în șort de box, dar acea imagine pălea în comparație cu realitatea. Sfinte Sisoe, și ce mai realitate. Semăna cu o mână bună, doar de ași.

Mi-am trecut limba peste buze și m-am holbat, lăsând poșeta să-mi cadă din mână pe banca de la capătul patului. Privirea zeului m-a măsurat din cap până în picioare. S-a sprijinit de tocul ușii în umărul rotund și puternic și s-a acoperit cu prosopul pe care îl ținea pe după gât. Apoi și-a încrucișat antebrațele la piept. O, frate, îmi doream să nu fi făcut asta. Într-o clipă, mi s-au deșteptat simțurile și a trebuit să-mi încetinesc respirația ca să nu leșin în fața perfecțiunii masculine dinaintea mea.

– *Papi*, a sosit Mia, au fost primele cuvinte pronunțate de gura lui perfectă și cărnoasă.

Stai puțin... *Papi*?

Un alt bărbat a intrat și și-a încolăcit brațul în jurul taliei zeului musculos. Un zâmbet uriaș îi împodobea fața. Dacă Anthony era masiv, acest bărbat era mult mai mic, dar tot într-o formă bună, având un abdomen plat și grăsime puțină spre deloc, din câte puteam să văd. Și puteam vedea cu duiumul. Alura lui îmi amintea de francezul meu. Nu atât de slab, dar pe de altă parte, masa musculară de care s-a sprijinit ar fi făcut orice bunăciune de mărime normală să pară mai mică decât media.

Oricum, acest bărbat avea o față deosebit de arătoasă. Frumoasă, aproape androgină. O față care ar fi îndemnat pe oricine să o fotografieze, pentru ca apoi să decoreze pereții cu pozele. Pentru că am locuit în California, eram mai mult ca sigură că e latino-american. Păr negru, ochi închiși la culoare, piele asemenea, trăsături ascuțite.

Felul în care cei doi stăteau nonșalant, practic goi, ținându-se unul de altul zugrăvea o imagine foarte puternică. Și deodată mi-a picat fisa. Sunt sigură că rămăsesem cu gura căscată. Am întins mâna și am arătat cu degetul către ei, când la unul, când la altul.

– Ooo! Uau. Păi, bine. Deci, da. Acum înțeleg de ce ai nevoie de mine.

– Deșteaptă fată ai ales, a spus necunoscutul, măsurându-mă din cap până în picioare. Și incredibil de frumoasă. S-a încruntat. Chiar trebuia să o alegi pe cea mai drăguță? S-a îndepărtat de Anthony, încrucișându-și brațele la piept și oftând dramatic. Ar trebui să fiu îngrijorat? A bătut din picior, chiar a bătut din picior așa cum fac tipele care sunt pe cale să își pună bărbatul la punct.

Privirea lui Anthony părea că se furișează de-a lungul curbelor corpului meu. A zâmbit răutăcios.

– Poate că da, i-a răspuns silabisind. Și da, trebuia să o aleg pe cea mai bună. Familia mea vrea să mă vadă cu o femeie perfectă. A arătat către mine uitându-se la bărbatul de lângă el. E al naibii de perfectă, nu crezi?

Latino-americanul și-a încrețit buzele, după care și-a luat un aer posomorât.

– *Si*. Ești foarte frumoasă. În sfârșit mi se adresa direct.

– Ăăă, mulțumesc. Dar cine ești? Aceasta era întrebarea de o sută de mii de dolari.

– Sunt Hector Chavez. *Partenerul* lui Anthony.

– Nu și luna asta, a chicotit Anthony.

Lui Hector i-a picat fața.

– Nici măcar nu-i amuzant. Pur și simplu trebuie să trecem și peste asta. Eu, unul, nu sunt deloc nerăbdător. A ridicat vocea, dispărând în spatele unei uși. Probabil a dulapului.

– Voi doi sunteţi un cuplu? am gesticulat către uşă.

Anthony a zâmbit larg, făcând un gest cu bărbia. Inima a început să-mi bată din nou. La naiba, ştiam că nu toţi ăştia buni sunt homosexuali, dar acesta era al naibii de bun şi al naibii de homosexual.

– Cred că ar fi mai bine să ne îmbrăcăm şi apoi să vorbim, nu?

– O, da. Da, desigur, m-am întors orbecăind după poşetă şi bagaj.

– A doua uşă pe stânga e camera care va fi a ta timp de o lună. Cred că vei găsi acolo tot ce ai nevoie pentru următoarele zile. Mergi şi te instalează. Mâine, Hector te va duce la cumpărături pentru lucruri suplimentare. Am bătut uşor în retragere. Anthony şi-a înclinat capul, iar ochii albaştri ca gheaţa era concentraţi acum doar asupra mea. Văd că nu prea te încântă ideea. Majoritatea femeilor ar fi înnebunite după şansa de a cumpăra grămezi de haine scumpe.

Am pufnit.

– Ei bine, cred că vei afla foarte curând că nu sunt ca majoritatea fetelor. Ca să nu mai spun că nu mai sunt o fată, ci o femeie. I-am făcut cu ochiul, apoi am lăsat privirea în jos. Ar fi bine să-ţi mai strângi prosopul. Ţi se vede penisul. Am mai aruncat o privire înspre linia de păr de pe abdomen care cobora către partea de sus a penisului.

Nu i-a tresărit nici măcar un muşchi, doar şi-a lins buzele şi m-a măsurat cu privirea lui de gheaţă.

– Îmi pot da seama deja că va fi foarte interesant să fii aici.

M-am răsucit pe un călcâi şi am deschis uşa.

– Care mai e farmecul vieţii dacă totul este pre-*vizibil*, am replicat mergând pe hol.

A chicotit dând din cap, apoi a închis uşa.

* * *

Stăteam la bar mestecând un sandviş cu pui când Hector şi Anthony şi-au făcut apariţia cu o jumătate de oră mai târziu.

– Este de departe cel mai bun sandviş cu pui pe care l-am mâncat vreodată, i-am spus lui Renaldo şi m-am rotit cu

scaunul pentru a-i întâmpina pe cei doi. Renaldo mă pusese la punct cu informațiile în timp ce pregătea prânzul. Se pare că nu lucra doar pe post de menajeră. Făcea curățenie, gătea și făcea orice aveau nevoie băieții. Se pare că era expert și în arta bârfitului. Și din moment ce și eu eram un angajat, asta îmi dădea dreptul să fiu pusă la curent cu ultimele evenimente ce aveau de-a face cu șefii noștri chipeși.

Renaldo a aranjat două farfurii de o parte și de a alta a farfuriei mele și și-a văzut de treabă fredonând în surdină. Îmi plăcea individul. În mod sigur de origine latino-americană, era durduliu, pe la cincizeci de ani, înalt de un metru șaizeci și cinci. Se vedea că este homosexual după entuziasmul cu care vorbea despre cât de arătoși erau șefii și în plus avea un fel de a fi prietenos ca un cățeluș.

– Mia Saunders, m-a abordat Hector cu brațele larg deschise, pentru ca mai apoi să mă prindă într-o strânsoare puternică. Mulțumim că ai venit.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți. M-ați plătit ca să mă aflu aici, nu?

Hector s-a tras înapoi mângâindu-mi o șuviță de păr ce-mi atârna pe umăr.

– Da, dar tot ai de ales. Ne bucurăm că ne-ai ales pe noi.

Am ridicat din umeri.

– Super. Îmi pare bine să vă cunosc. M-am uitat la mamutul bine făcut și i-am întins mâna. Anthony Fasano, noul meu logodnic, presupun.

Anthony a chicotit pufnind pe nas și mi-a strâns cu putere mâna.

– Nimeni altul. E o plăcere să-mi cunosc viitoarea mireasă.

Hector a întors capul atât de repede, încât puteai crede că e din elastic.

– Mă scuzați. Vreți să spuneți pretinsa mireasă. Dacă cineva e să meargă la altar cu *tine*, dragule, atunci acea persoană voi fi eu! Și-a țuguiat buzele, bombănind ceva în timp ce s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

– *Papi*, nu te supăra. Știi că glumeam. Nu trebuie să iei totul atât de literal. Anthony a clătinat din cap, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp. Iar tu îmi poți spune Tony. Dacă vei fi presupusa mea logodnică, ar fi bine să lămurim astfel de lucruri cât mai repede. Și-a îndreptat corpul uriaș către un taburet mic. Cel puțin părea mic atunci când s-a așezat pe el. Am așteptat urmărind cu atenție picioarele de lemn să văd dacă aveau să cedeze sub presiunea unei asemenea mase musculare masculine.

Hector și-a atins umărul de al meu, trezindu-mă din reverie.

– Hei, ține-ți ochii pe sandviș, domnișorico. Bunăciunea aia, a arătat el cu bărbia către Tony și apoi spre mine, este doar a mea. Dacă pricepi asta, nu vom avea nici o problemă.

Am deschis gura ca să spun ceva, dar m-am mulțumit să oftez, dând aprobator din cap.

– Deci, care e prima mea sarcină? Am mușcat din sandviș și m-am uitat dintr-o parte într-alta, din moment ce băieții mă flancaseră. Tony a dat gata jumătate de sandviș din doar trei îmbucături. La naiba, ce mare era. S-a șters la gură cu șervețelul.

– În seara asta, noi trei ne vom cunoaște mai bine. Mâine-dimineață o vei cunoaște pe mama.

Sunt mai mult decât sigură că întreaga față mi s-a aplatizat ca o clătită la felul în care m-a izbit informația.

– Mâine? După doar o noapte te aștepți să par suficient de îndrăgostită de tine cât să o prostesc pe mama ta? Adică pe femeia care te-a născut?

Atât Hector, cât și Tony au schițat un gest de încuviințare. Apoi a vorbit Hector.

– E trecut în descrierea ta că ești actriță. Ne-am gândit că va fi un avantaj. În plus, mâine e cina de vineri și ne întâlnim mereu cu mama și familia.

– Familia?

Tony a zâmbit și a luat din sandviș o îmbucătură ca de aligator, îndesând restul în gură. Renaldo i-a pus în față o farfurie cu încă un sandviș însoțit de un pahar de lapte. Tony a băut jumătate de pahar dintr-o sorbitură.

– Impresionant, am remarcat eu.

Hector s-a împins iar în umărul meu.

– Știu, a răspuns dând din sprâncene și rânjind.

Mi-am scuturat capul ca pentru a mă trezi din visare și mi-am îndreptat din nou atenția asupra discuției. Întorcând scaunul astfel încât să-l am în față pe Hector, am început:

– Îmi ceri nu doar să mă prefac că sunt logodnica lui, ci să îi și fac pe mama și restul familiei lui să creadă că într-adevăr sunt. Și toate astea dintr-o singură lovitură?

Am zărit o licărire în ochii căprui ai lui Hector.

– *Si.* Știam eu că ești fată deșteaptă.

– Imposibil.

– Nu, nu, a intervenit Tony bătându-mă pe umăr de parcă aș fi fost unul dintre tovarășii lui. O poți face. Îmi dau seama. Ești minunată, cu picioarele pe pământ și ai și ceva atitudine. Italienii sunt așa. Știi să gătești?

– Mă descurc.

Tony și-a umezit buzele și s-a sprijinit în antebraț pe tejgheaua barului, răpindu-mi din spațiul personal.

– Adică mâncare italiană?

– Adică și papa e catolic?

I-a aruncat o privire lui Hector, apoi s-a întors din nou spre mine.

– Te lași ușor intimidată…

Mi-am înfoiat pieptul, mi-am îndreptat spatele și m-am apropiat de el.

– Par eu genul care se lasă ușor intimidată?

– Nu m-ai lăsat să termin. Tony s-a apropiat și el de mine. Am încercat să nu bat în retragere, dar nu m-am putut abține să nu fac un pas înapoi. Am intrat în Hector, care m-a oprit prinzându-mă de braţe.

– Te lași intimidată de femeile puternice?

– Uite cum stă treaba, cred că mă pot descurca cu niște italience pricăjite.

Tony și Hector au zâmbit atât de larg, de parcă se oglindeau unul într-altul.

– Pe bună dreptate! Atunci să trecem la detalii.

– O, la naiba. Vom avea nevoie de un camion de vin pentru toată afacerea asta, a oftat Hector şi a ieşit din cameră, probabil pentru a aduce o sticlă de vin.

* * *

– O, Doamne! N-aţi făcut una ca asta! am izbucnit aproape stropind covorul cu vin. Doar câteva picături atinseseră masa. Iar Hector şi-a lăsat faţa în poala mea, râzând atât de tare încât îi puteam simţi pe genunchi căldura respiraţiei.

Tony a şters cele câteva picături şi mi-a umplut paharul.

– Ba da, am făcut. Goi puşcă. Am alergat pe tot terenul de fotbal purtând doar căştile de protecţie. Ne-am pictat litere diferite pe piept şi când a fost înscris ultimul gol ne-am repezit pe teren. Mai toată frăţia noastră studenţească. Cu literele am format ÎNVINŞII SUNT FRAIERI şi am stat aşa suficient de mult cât să ne vadă galeria echipei oaspete înainte să o rupem la fugă.

L-am bătut pe Hector pe spate.

– Şi tu ai făcut la fel?

A dat din cap şi apoi s-a ridicat.

– La scurt timp după asta, eu şi Anthony am devenit un cuplu. Mă rog, în intimitate.

– Deci cine ştie că sunteţi împreună? am întrebat ce dorisem să aflu toată seara.

– Nu mulţi, mi-a răspuns Hector cu amărăciune.

– *Papi*, te rog, l-a implorat Tony.

Hector a oftat, apoi m-a îmbrăţişat strâns. Ne-am lăsat pe spate pentru a sta sprijiniţi unul de altul, umăr în umăr, el lipit cu totul de mine. Era bine. Ca şi când aş fi avut un frate.

– Vezi tu, Anthony al meu nu vrea să aibă de-a face cu presa, cu familia lui sau cu problemele în afaceri care s-ar putea ivi dacă şi-ar recunoaşte orientarea sexuală.

– E aiurea, m-am auzit spunând, surprinzându-mă tonul puternic pe care l-am folosit.

– Mie-mi spui? Hector şi-a ciocnit paharul de al meu.

Tony şi-a aşezat paharul pe masă.

– Uite cum stă treaba, e şi aşa destul de greu să fii un tânăr boxer transformat în om de afaceri. Mai adaugă la asta şi faptul că sunt homosexual şi deja obţinem un dezastru. Liga ar putea să-mi interzică să mai boxez.

O clipă mai târziu eram indignată.

– Dar nu pot face asta, nu? Ar fi calomnie, defăimare sau ceva! Creierul meu zăpăcit de alcool nu putea enumera în acel moment toate motivele pentru care mi se părea groaznic, dar imediat ce aveam să-mi recuperez materia cenuşie intenţionam să dau o replică straşnică.

– Din păcate, ar găsi alte motive, dar orientarea mea sexuală ar fi, de fapt, cauza. Apoi sunt afacerile. Sunt un italian care deţine un restaurant de *familie*. Imaginea Fasano a fost întotdeauna formată din tati, mama, eu şi cele patru surori ale mele. Îmi plăcea când rostea *tati*, la fel spuneam şi eu. Mă făcea să simt o legătură cu el. Mi-a fost cu neputinţă să-mi ţin gura închisă şi am izbucnit:

– Ai patru surori? La naiba! Şi ce-or să-şi mai dea seama că nu suntem un cuplu! Am dat din cap dezaprobator, iar Hector părea să fie de acord cu mine. Femeile ştiu când e ceva în neregulă. Eşti sigur că nu ştiu deja despre voi doi?

Tony s-a ridicat şi a început să se plimbe de colo-colo.

– Nu ştiu. Nu le-am dat nici un motiv să creadă aşa ceva. Ceea ce nu ştii, Mia, este că cel mai important motiv pentru care te afli aici e numele meu de familie.

– Fasano, am strigat de parcă eram singurul copil din clasă care ştia răspunsul şi care se trezeşte vorbind neîntrebat.

S-a aşezat pe braţul canapelei.

– Da. Sunt singurul moştenitor al companiei tatălui meu, în ciuda faptului că toate surorile mele participă într-un fel sau altul. Luăm toate deciziile împreună. A clătinat din cap, apoi l-a lăsat pe mâini. E mai mult de atât. Vezi tu, sunt singurul bărbat Fasano rămas. Dacă nu fac copii, numele nostru moare odată cu mine. Şi cum eu sunt homosexual... Cuvintele s-au pierdut, iar capul îi atârna din nou de parcă ducea întreaga greutate a lumii.

– Vă doriți copii? m-a luat gura pe dinainte, așa cum mi se întâmpla adesea când consumam mari cantități de alcool.

Tony și-a trecut mâna prin păr și s-a uitat fix la Hector.

– Păi, n-am discutat niciodată despre asta.

Hector a părut deodată mai înalt așa așezat cum era. S-a ridicat și s-a apropiat de Tony cuprinzându-i obrajii în mâini.

– Iubitule, îți dorești copii?

Trebuia să fi plecat. Să mă fi strecurat afară. Dar nu-mi stătea în fire. Nu, eram fix genul care tace ca un șoricel și-și vede de treaba ei fără să fie prinsă.

Tony s-a uitat la Hector cu dragoste, dar și cu tristețe în ochi.

– Întotdeauna mi-am dorit. Vocea îi suna gâtuită, plină de emoție.

– Putem găsi o cale, să înfiem sau poate să apelăm la o mamă-surogat.

Am zâmbit larg, apoi am dat pe gât dintr-o sorbitură vinul rămas în pahar, simțindu-i urma arzătoare pe gât. M-am ridicat dând din mâini în încercarea de a-mi struni picioarele.

– Acesta mi-e semnalul. Munca mea aici s-a încheiat. Am făcut o plecăciune. Cei doi nici măcar nu m-au observat, fiind prea pierduți unul în celălalt. Pur și simplu se țineau în brațe, cu frunțile lipite, șoptindu-și cuvinte pe care doar ei le puteau auzi. Era minunat. Mai mult de atât. Era special, iar eu mă bucuram că avusesem ocazia să fiu martoră la așa ceva.

M-am grăbit, fără să privesc înapoi, către camera mea, unde am căzut imediat cu nasul în pernă, așa îmbrăcată cum eram.

Capitolul 4

Tony a deschis larg uşa masivă de lemn cu mânerul din metal răsucit pentru ca eu şi Hector să intrăm în restaurant. Era şase seara, într-o zi de vineri, iar localul Fasano era plin. Chelneri în cămăşi albe, apretate, pantaloni negri largi şi cravate fremătau de colo-colo servind băuturi şi împărţind cu dărnicie la mese cele mai frumos mirositoare mâncăruri italiene. Mi-a lăsat gura apă imediat ce am simţit în aer un iz de cârnaţi.

Unul dintre chelneri s-a întors ca să toarne vinul şi astfel am putut arunca o privire mai atentă la hainele lui. Am râs pe înfundate când le-am observat cravatele. Paste. Cravatele aveau un imprimeu cu diferite sortimente de paste.

– E ceva amuzant? Hector s-a aplecat spre mine, în timp ce Tony mă conducea în partea din spate a restaurantului.

– Ai văzut cravatele?

Hector a zâmbit.

– De fapt, a fost ideea mea.

– Serios?

A dat aprobator din cap, făcându-mi cu ochiul. Mâna lui Tony a alunecat de la îndoitura cotului meu spre spate şi m-a apucat de şold. Îi simţeam respiraţia fierbinte în timp ce-mi şoptea în ureche.

– În regulă, toată lumea e deja aici. Fă ce fac şi eu şi să nu fii surprinsă dacă te ating... mult.

Am simţit fiori pe şira spinării, care mi s-au oprit în partea de jos. Tony era incredibil de chipeş. Mai mult decât atât, era mortal... şi luat. De către Hector. Pe care îl îndrăgeam. Foarte tare. Am tras încet aer în piept. Am ajuns în dreptul unei cortine roşii, chiar în partea din spate a restaurantului.

– Acesta este separeul nostru. Doar familia noastră mănâncă aici. Este echivalentul sufrageriei mamei. Dar pentru că suntem atât de mulți, a trebuit să ne mutăm mesele în familie la restaurant. Am creat această cameră doar pentru membrii familiei Fasano.

– Uau, am exclamat în timp ce Tony a tras cortina, dezvăluind o cameră uriașă plină cu oameni care râdeau, beau și mâncau. Era haos. Toți cei de la masă zbierau unii la alții, gesticulau de parcă goneau muște și se împungeau unul pe altul atunci când vorbeau. Nebunie. Curată nebunie. E singurul mod prin care aș putea descrie ce se petrecea acolo.

Când am intrat, ne-a observat o persoană, apoi încă una și tot așa. Au amuțit cu toții. O femeie micuță de statură, cu pielea măslinie, părul negru și ochi albaștri familiari s-a ridicat. Se ținea încrezătoare. Spatele drept, pieptul în față, ochii ațintiți asupra mea.

Femeia minionă a venit spre noi. Mai întâi i-a întins mâna fiului ei, care s-a aplecat și a sărutat-o pe gură. Nimic mai mult decât o simplă apăsare a buzelor, dar eu în nici un caz nu mi-am sărutat vreodată tatăl astfel... ori în vreun alt fel, dacă tot veni vorba. Abia ne îmbrățișam cu stângăcie din când în când.

– Mamă, i-a spus Tony stând drept și arătând spre mine. Ea este Mia, logodnica mea. Mia, ea este mama mea, Mona Fasano.

Am zâmbit și am spus și eu:

– E o adevărată plăcere să vă cunosc, doamnă Fasano.

În replică, buzele ei abia dacă s-au mișcat. S-a apropiat de mine, măsurându-mă ostentativ din cap până-n picioare.

– Ești o femeie foarte frumoasă, a răspuns într-un sfârșit. În secunda următoare, m-am lipit și mai mult de Tony.

– Mulțumesc, i-am răspuns oferindu-i zâmbetul meu larg deja brevetat.

Dar nu s-a oprit aici. Și-a înclinat capul, țuguindu-și buzele.

– Și cu forme. Bărbaților Fasano le plac femeile cu forme, a adăugat, punându-și mâna pe șoldurile ei generoase.

Dacă ar fi fost o femeie mai slăbuță, m-aș fi simțit ofensată.

– Îmi place să mănânc, iar mâncarea italiană e preferata mea, am minţit. Nu strica să încerc să-i fac impresie bună mamei.

– Ai şolduri frumoase şi late, numai bune să-mi ofere nepoţi.

– Păi..., ei, asta de unde a mai apărut?

– Mamă, a încercat Tony să întrerupă discuţia. Dar nici asta nu a funcţionat. Când femeia avea ceva de zis, spunea, iar ceilalţi trebuiau să asculte.

– Da, ai să-mi faci nepoţi frumoşi. Trebuie să ducem numele mai departe! M-a străpuns cu privirea. Vrei copii, nu?

Tony mi-a sărit în ajutor.

– Mamă, gata. Sunt mort de foame şi vreau să o prezint pe Mia şi celorlalţi.

– Bine, bine. A bătut din palme, apoi mi-a strâns ambele braţe şi m-a prins într-o îmbrăţişare strânsă. Mi-a şoptit la ureche cuvintele care ar topi şi inima unei femei de gheaţă. Avea vocea gâtuită şi plină de lacrimi. Te-am dorit. M-am rugat noapte de noapte ca Anthony al meu să-şi găsească jumătatea. Sunt atât de fericită că eşti aici. Mona s-a tras înapoi, mi-a prins obrajii în mâini şi m-a sărutat pe gură. Să mă pupe o fată pe gură, de obicei, nu e cine ştie ce. Câteodată mă mai pupă aşa Gin sau Maddy, dar o femeie pe care abia am cunoscut-o? Una al cărei suflet urma să-l distrug? Nu era OK deloc.

Hector a mers după noi, îmbrăţişând o groază de oameni din încăpere înainte de a se aşeza pe unul dintre cele trei scaune goale din capătul camerei.

– Vino, scumpa mea, mi-a spus Tony conducându-mă în partea cealaltă a camerei.

Scumpa mea. Aşa îmi spunea Wes. Ar crede probabil despre toată înscenarea asta că e amuzantă. Poate ar folosi-o chiar într-unul dintre filmele sale drept comedie romantică. Un uimitor om de afaceri, boxer, angajează o damă de companie pentru că este homosexual şi nu e pregătit să recunoască asta în faţa familiei.

M-am așezat lângă Hector. Eram destul de sigură că mișcarea e una strategică din partea lui Tony, dar lui Hector i se putea citi dezamăgirea în ochi la gândul că Tony nu s-a așezat lângă adevărata lui pereche. Era o situație deprimantă. Doi bărbați, care erau în mod clar îndrăgostiți, dar care simțeau că nu pot fi împreună din cauza societății, familiei, afacerilor și a obligațiilor de tot felul. L-am apucat pe Hector de mână pe sub masă și l-am strâns. S-a uitat cu coada ochiului la mine și mi-a șoptit din colțul buzelor:

– Nu-ți face griji. M-am obișnuit de-acum.

În următoarea oră, am fost prezentată tuturor celor patru surori ale lui Tony. Giavanna era cea mai mare, avea treizeci și nouă de ani. Probabil că moștenise cel mai mult din partea mamei ei, de vreme ce era scundă, în jur de vreun metru cincizeci, grăsuță, cu păr negru și des, dar cu ochii de un căprui închis ca două boabe de cafea. Atât de închiși la culoare erau, încât abia puteai zări negrul pupilei. Asta nu-i răpea nici pe departe din frumusețe. În ciuda câtorva riduri, în special riduri de expresie în colțul ochilor, rămânea în continuare o frumusețe. Așa cum erau toate femeile din familia Fasano. Nu putea ține pasul cu cei patru copii ai ei. Aveau vârste diferite și fugeau de colo-colo ca niște găini fără cap. Despre copii nu știu decât că am auzit niște nume italienești pe care nu le-am putut reține și faptul că erau două fete și doi băieți.

A urmat Isabella. Un pic mai înaltă decât sora ei. Având poate în jur de un metru șaizeci și cu doi ani mai tânără. Același păr negru, aceiași ochi închiși la culoare. Doar gura ei avea arcul acela perfect al gurii lui Tony. M-a prezentat celor doi fii ai ei, care păreau să fie suficient de mari cât să meargă la școală. Nu prea am reușit să le ghicesc vârsta. N-am petrecut prea mult timp în preajma copiilor.

Sophia era cea de-a treia la rând, avea treizeci și cinci de ani și încă doi-trei centimetri în plus, până undeva în jur de un metru șaptezeci. Cu cât erau mai tinere, cu atât erau mai înalte, sau cel puțin așa părea. Un lucru interesant pe care l-am adus în

discuție mai târziu când glumeam cu Hector. Revenind la cea de-a treia soră, aceasta era cu adevărat stilată. Purta o fustă-creion, o bluză din mătase, iar părul negru îi era prins la spate într-un coc bine strâns. Avea ochelari cu rame din baga, care stăteau cuminți pe nasul ei obraznic. Avea ochii tot negri, dar pielea mult mai deschisă la culoare. Ceea ce m-a dus cu gândul la domnul Fasano, făcându-mă să mă întreb cât de închisă era pielea lui. Poate că era un italian mai palid.

– Ai venit direct de la serviciu? am întrebat-o.

Sophia a luat o înghițitură de vin.

– Da, a fost o zi lungă la serviciu. Sunt director financiar la Fasano's Unlimited.

– Fata cu banii. Am lovit cu toții în pahare, într-un așa-zis toast.

– Asta sunt eu. Cineva trebuie să-i țină la respect pe huliganii ăștia. Dacă nu eram eu și echipa mea, ar fi cheltuit bani în stânga și-n dreapta pe prostii. Eu și Tony ținem familia cu picioarele pe pământ, amintindu-le ce reprezintă numele Fasano. Mâncare autentică excelentă, la prețuri bune, pe care să și-o poată permite orice familie.

Am dat aprobator din cap și m-am uitat de jur-împrejur prin cameră. Toți păreau atât de fericiți. Zâmbete sincere pe fața fiecăruia. Membrii familiei erau în largul lor și împăcați unii cu alții. Era ceva ce nu mai văzusem în familia mea de când ne-a părăsit mama. Tata s-a străduit din răsputeri, dar îi lipsea finețea de a crește două fete pe care ar fi putut să o aibă o mamă.

– Deci toți lucrați în cadrul companiei?

– Da, fiecare cu treaba lui. Nici o sarcină nu e prea neînsemnată. De exemplu, copiii lipesc plicuri în care se trimit anunțuri de zile de naștere, cupoane etc. Toți frații au un rol. Giavanna se ocupă de creșă și de programul *after school* din clădirea companiei. Eu mă ocup de finanțe, Isabella conduce departamentul de resurse umane, iar Angelina pe cel de marketing. Până și mama are biroul ei, dar își petrece timpul cel mai mult în bucătărie, inventând rețete și punând la cale meniurile. Tony, după cum știi,

conduce compania. Chiar şi Hector e implicat. E avocatul nostru. E de atâta vreme pe lângă noi, că îl vedem ca pe un frate.

– Sunt sigură. E un tip extraordinar. Chiar atunci, când eram pe punctul de a scăpa vreo subtilitate despre relaţia celor doi, am simţit o mână pe umăr care m-a oprit. M-am întors şi am fost întâmpinată de zâmbetul celei mai uimitoare femei pe care o văzusem vreodată. Părul des îi cădea lung în cascade de abanos până aproape de şolduri. Ochii îi erau de un albastru metalic, exact ca ai lui Tony. Buzele ei erau arcuite cu o nuanţă de roz şi purta o rochie care curgea pe ea ca un vârtej de portocaliu, roşu şi galben.

– Abia aşteptam să te cunosc, Mia! Femeia s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat cu putere. Eu sunt Angelina sau, mai scurt, Angie. Armăsarul din spate este soţul meu, Rocko. Dacă a existat vreodată reprezentantul perfect al bărbatului italian, atunci acesta era Rocko. Arăta exact ca Sylvester Stallone în tinereţe. Serios, era ciudată asemănarea. Şi numele, atât de apropiat de Rocky? Nebunie. Mi-am gonit gândurile şi am întins mâna.

Am închis şi am deschis ochii de câteva ori, pentru a vedea mai bine. Nu, nu. Aceeaşi asemănare.

– Arăţi exact ca…

– Sylvester Stallone? a ridicat din sprâncene şi m-a tras de mână într-o îmbrăţişare sufocantă.

O pereche de mâini m-a tras din strânsoarea lui Rocko.

– Uşor cu iubita mea, frate, a intervenit protector Tony.

Simţeam toată tensiunea lui Hector în timp ce asista la întreaga scenă.

– E uimitor cât de bine semeni cu el. Eşti o sosie, cu siguranţă! am spus, nereuşind să-mi revin.

Şi-a lăsat capul pe spate, izbucnind într-un râs puternic.

– Mi se întâmplă mereu să aud asta. Şi, în plus, boxez cu bărbatul tău. Aşa am cunoscut-o pe Angie. Pe atunci, eu îl antrenam. Reducem treptat din timpul de ligă şi petrecem mai mult timp pregătind următoarea serie de boxeri profesionişti. Mă rog – l-a bătut Tony pe bicepşi –, eu stau în sală să-i antrenez pe începători

şi mai puţin domnul Om de Afaceri aici de faţă. Dar nu mă pot plânge, atâta vreme cât hrăneşte familia.

– Da, da. Bla, bla, Rocky Balboa. Hai, fugi la locul tău, ce zici? i-a spus Tony cu un accent de italian din Chicago mult mai pronunţat atunci când glumea.

Angelina m-a luat de mână.

– Hai să ne întâlnim săptămâna asta! Eventual mâine, poate facem ceva cumpărături? Trebuie să ne luăm rochii pentru inaugurarea noii linii de produse congelate Fasano, care va avea loc săptămâna viitoare. Vom avea o petrecere mare în ziua de dinaintea lansării cu toţi greii industriei alimentare. E cea mai mare realizare a noastră de până acum, a exclamat pe un ton piţigăiat.

– Tony trebuie să meargă la birou, dar eu am de gând să o duc pe Mia să-şi ia rochii. Poţi veni şi tu mâine. Are nevoie de o nouă garderobă pentru cât stă aici. Ar fi minunat să mai beneficiem de o părere, a invitat-o Hector.

– Să mergi la cumpărături cu Hector e cea mai tare chestie! Vocea Angelinei s-a piţigăiat şi mai tare, plină de entuziasm. Nu putea să fie mai mare decât Tony decât cu vreo doi ani şi era cea mai înaltă dintre femei. Eram amândouă de aceeaşi statură. Nu observam să-mi scape vreun copil nenumărat la cină, deci se părea că boxerul şi frumuseţea încă nu procreaseră. Mamă, dar când aveau să o facă, sigur vor fi foarte frumoşi.

Apoi am realizat despre ce tot vorbeau. Cumpărături. Pfff. M-am tras înapoi la gândul că trebuie să-mi cumpăr o întreagă garderobă.

– Ar fi, mda... grozav... cred. Mulţumesc.

Angelina s-a aşezat pe scaunul lui Tony, care se ridicase să discute cu un alt membru al familiei.

– Crezi? Uite cum stă treaba, Mia. Hector este homosexual. Ştie cele mai bune locuri pentru cumpărături şi mai ştie exact ce va arăta bine pe orice tip de corp...

– Aşa este, s-a amestecat Hector. Ar trebui să asculţi. O îmbrac de pe vremea când abia împlinise douăzeci de ani.

– Şi, pe deasupra, Hector are gusturi impecabile în materie de îmbrăcăminte, a adăugat ea. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Te va asorta perfect. Şi cu un corp ca al tău, vei arăta uimitor în orice.

– Cine vorbeşte, cea mai frumoasă tipă pe care am cunoscut-o vreodată, am răspuns pe un ton sarcastic înainte să mă pot controla.

Dar în loc să-mi sesizeze tonul, ochii ei s-au aprins şi un zâmbet i-a luminat faţa încântătoare.

– Chiar crezi că sunt cea mai frumoasă fată pe care ai cunoscut-o? Am ridicat din umeri şi apoi am luat o înghiţitură de vin. Dar e cel mai frumos lucru. E clar că vom fi cele mai bune prietene, mi-a făgăduit, trăgându-mă iar într-o îmbrăţişare. Frate, ce le mai plăcea oamenilor ăstora să se atingă. În mijlocul acestei adunări nu exista noţiunea de spaţiu personal. Sunt foarte sigură că până la ultimul m-au îmbrăţişat, înghesuit sau pupat în vreun fel sau altul în seara aceea. Era ceva cu care chiar trebuia să mă obişnuiesc pentru tot restul lunii pe care aveam să o petrec acolo.

Am trecut peste toată seara, mâncând cea mai bună mâncare italiană, toată servită ca acasă, în boluri şi vase de servit. Vinul curgea ca apa, iar ei vorbeau atât de tare între ei încât urechile începuseră să-mi ţiuie. Îmi amintea de urmările unui concert rock, adică de permanentul ţiuit auzit în linişte deplină. Tot aşa era, doar că mai tare. Ăstora chiar le plăcea să vorbească... enorm... atingând nişte decibeli dincolo de ceea ce suportă să audă un om obişnuit.

Dar, în general, mi-au plăcut membrii familiei Fasano. Erau zgomotoşi, prietenoşi, joviali şi superbi. Era ca şi când m-aş fi aflat într-o încăpere plină cu actori italieni care aşteptau să dea probă pentru un rol. Pe vremea când eram în L.A., impresarul meu mă tot trimitea la audiţii pentru roluri etnice, şi asta datorită formelor mele şi părului des şi negru. I se părea probabil că arăt a italiancă, deşi eu eram destul de sigură că eram un fel de de-tot-felul.

Seara s-a încheiat cu porţii enorme de tiramisu, făcute de Mona, desigur, şi cu cea mai neagră cafea pe care am băut-o

vreodată. Împreună, erau o adevărată senzație pentru papilele gustative.

Când, mai târziu, Tony și Hector m-au condus afară din restaurant, Tony m-a tras într-o ditamai îmbrățișarea. S-a uitat panicat peste umăr, apoi buzele i-au aterizat pe buzele mele. Erau moi, calde și umede. Avea degetele încolăcite în părul meu. Mi-a aplecat capul și m-a sărutat franțuzește. Nu mă așteptam la un asemenea sărut din partea lui. Un homosexual. Un homosexual care avea un partener de viață. Lucrurile nu ieșeau la socoteală. Și totuși nu m-am putut abține să nu răspund. Săruta al naibii de bine. Limba lui a atins-o pe a mea, apoi amândouă s-au prins într-un dans ritmat. Mi-am întins brațele în jurul umerilor lați, lăsându-mă să atârn de gâtul lui. Când mi-am lipit corpul de al lui, mi-a apucat șoldurile, presându-mă și mai tare. Atunci am simțit. Adică n-am simțit. Mă rog, lipsa ei, a erecției. Nu era tare. Nu se întâmpla absolut nimic acolo jos. Mi-am tras capul înapoi, iar buzele lui s-au desprins zgomotos de ale mele.

M-am uitat fix în ochii lui, doar că el privea peste umărul meu. M-am întors și am văzut-o pe Mona, mama lui. Avea mâinile împreunate la piept, iar fața îi era plină de o bucurie care îi umplea fiecare brăzdătură de pe chip, făcând-o să pară mai tânără cu zece ani. Un sentiment de vină a început să mi se strângă în inimă în momentul în care am realizat că eram martoră la speranțele pe care această femeie și le clădea pentru fiul ei. Singurul ei fiu. Singurul ei fiu homosexual. Dar ea nu știa. În acea clipă am auzit pe cineva dregându-și vocea. Privirea mi-a alunecat către chipul lui Hector, care exprima exact opusul fericirii care se putea citi pe fața Monei. Durerea, tristețea și chiar un strop de mânie puseseră stăpânire pe trăsăturile lui. Acel șarpe pe care îl simțeam pe lângă inimă s-a încolăcit și m-a strâns atât de puternic încât nu mai puteam respira. Mama Mona s-a întors și a intrat înapoi în restaurant.

– Hector... am șoptit.

A dat din cap și a deschis portiera de la mașină.

– Urcă, Mia. Trebuie să vorbesc cu Tony.

– *Papi*, știi că totul a fost de ochii lumii... N-a însemnat nimic, a jurat Tony cu pumnii strânși și brațele întinse pe lângă corp.

Deși n-ar fi trebuit, m-am simțit rănită. Simțisem un fior acolo jos când Tony mă sărutase așa cum un bărbat sărută o femeie atunci când o dorește. Doar că, în cazul lui, aveam dovada că nu simte nimic. Nu era real. Ceea ce mi-a amintit că era cazul să las la ușă orice dorință carnală. Chiar dacă acest bărbat dădea impresia că este sexualitatea întruchipată și mai avea și cel mai frumos corp văzut vreodată, era clar că joacă în echipa Hector.

Am mers la mașină. Hector nici nu s-a uitat la mine. Mi-am înghițit regretul ca pe o pastilă amară. Înainte să urc în mașină, mi-am sprijinit mâna pe umărul lui, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

– N-a însemnat nimic. Mona se uita la noi. Nici măcar nu s-a excitat. Doar tu îi poți oferi asta. Crede-mă, știu când un bărbat mă dorește. Acest bărbat nu dorește decât o singură persoană. Pe tine. Au fost singurele vorbe de alinare pe care i le-am putut oferi.

În timp ce mă așezam, Hector s-a aplecat spre mine:

– Mulțumesc că mi-ai spus asta.

– Oricând. Ce-ar fi dacă voi doi ați lua un taxi? Mergeți la un bar, vorbiți despre cum se va derula totul cât sunt eu aici. Nu cred că v-ați gândit în amănunt cum vă va afecta relația prezența mea și e evident că aveți nevoie să fiți singuri pentru un timp. A dat din cap în semn de aprobare, privind în jos la vârful piciorului cu care râcâia cimentul. Am cheie acum. Ne vedem dimineață. Bine?

– Mia, mulțumim, mi-a spus Tony. A făcut cu mâna, oprind un taxi în fața lui. Hector, te rog, vino cu mine. Avea un ton blând și totuși autoritar.

I-am privit urcându-se în taxi și îndepărtându-se. Limuzina m-a dus înapoi la apartament și, chiar când am ajuns în camera mea, telefonul a bâzâit, anunțând primirea unui mesaj.

De la: Wes Channing

Către: Mia Saunders

Poți vorbi?

Capitolul 5

M-am uitat fix la ecranul telefonului. Aveam două variante. Una, să ignor mesajul până aveam să nu mă mai simt atât de consumată emoţional. A doua, să-l sun pe Wes şi să-i dau voie vocii lui să alunge şarpele ghemuit în inima mea după amalgamul de probleme dintre Tony şi Hector cu care am avut de-a face. Sper să-şi rezolve problemele. Ultimul lucru pe care aş dori să-l fac e să intervin între două persoane care se iubesc – iar ei chiar se iubesc. Doar că nu e corect că nu au libertatea de a fi ei înşişi. Sau cel puţin aşa percepe Tony lucrurile. Poate că lucrând cu Tony aş reuşi să-l conving că asumarea orientării lui sexuale e un lucru bun. Că singura lui cale către fericire e să fie cu Hector şi să-şi construiască împreună familia pe care evident şi-o doreau. Ceea ce face Tony o să-l rănească într-un final pe Hector atât de tare încât o să dispară. Cunosc genul. Eu, una, mă pricep de minune să plec.

M-am hotărât. Am apăsat câteva taste pe telefon. Nici nu a sunat bine, că a şi răspuns.

– Bună, scumpa mea, este târziu acolo? Mă rog, unde eşti? Avea o voce joasă, guturală, care-mi amintea de promisiuni şoptite în întuneric, de gemete şi de nopţi pline de pasiune năvalnică. Timpul petrecut cu Alec a fost uimitor, dar Wes m-a dat cu totul peste cap. Tot ce avea legătură cu el deborda de sex nebun. După seara pe care tocmai o avusesem, mi-ar fi plăcut să mă pierd în el.

– Nu, nu e prea târziu. Sunt la Chicago.

– Mmm, Oraşul Vânturilor. Cu ce se ocupă tipul?

Nu eram sigură dacă ne aflăm în acel punct al relaţiei noastre de prietenie care să ne permită să discutăm confortabil

despre alte cuceriri. Şi totuşi, din moment ce oricum nu-mi propuneam să ajung vreodată în pat cu Tony, m-am gândit că nu are ce să se întâmple dacă îi povestesc.

– Manager de restaurant.

– Aaa, ştiu cât de mult iubeşti mâncarea gătită. Mi-a venit pe loc în minte imaginea lui cu bustul gol preparând micul dejun. Corpul longilin, musculos şi pieptul atât de bronzat de soarele de California arătau numai bune de mâncat. Şi erau. Wes avea întotdeauna mirosul acela de surf şi nisip. Delicios. Mi-am dat seama că tăceam de ceva vreme.

– Mmm, da. Păi, ştii cât de mult îmi place să mănânc.

– Chiar ştiu. Îţi găteşte?

– Încă nu, deşi sper că se va întâmpla curând.

S-a auzit un oftat lung în telefon şi au trecut momente bune până ca vreunul dintre noi să zică ceva.

– Eşti cu el aşa cum ai fost cu mine? m-a întrebat Wes. Dar chiar dacă durea că simţise nevoia să întrebe, nu îi eram datoare cu nimic.

– Contează? am şoptit şi m-am întins pe pat ţinând telefonul strâns la ureche.

– Contează pentru mine.

– Nu, şi nici nu am de gând.

– De ce? Dacă te cunosc bine, şi tind să cred că da, ai un libido foarte sănătos. De data aceasta îi puteam citi amuzamentul în voce.

Wes a avut, într-adevăr, o lună să mă cunoască. Prea bine, chiar. S-a strecurat printre toate zidurile mele de apărare şi mi-a lăsat o gaură în inimă. O parte care va fi a lui mereu. Nu că i-aş fi spus asta.

– Pentru că nu cred că partenerul lui de viaţă, Hector, ar fi foarte încântat să vadă că atentez la bărbatul lui.

S-a auzit un râs răsunător. Doamne, ce dor îmi era de acel râs. Era genul de râs care reuşea să împace naţiuni dezbinate de război.

– Şi de ce şi-a angajat un homosexual cea mai sexy damă de companie din istorie?

– Linguşitorule, am replicat. A chicotit din nou, iar sunetul a reverberat prin conexiunea telefonică până în inima mea, luminându-mi toată seara.

– E destul de complicat. E într-o relaţie serioasă, aproape ca o căsătorie adevărată, cu un tip minunat. Doar că simte că are obligaţii faţă de familia şi afacerile lui şi încearcă să păstreze imaginea de adevărat afacerist italian şi super-boxer.

– La naiba! Se pare că are nişte probleme serioase. Din punct de vedere profesional, înţeleg perfect de ce vrea să ţină totul pentru el. Dacă e genul de bărbat care să-şi permită să apeleze la Exquisite Escorts, înseamnă că e plin de bani şi cel mai probabil are şi presa pe coada lui. A scos un oftat înăbuşit probabil de apropierea de telefon a buzelor lui. Serios, Mia, banii sunt buni, firește, dar nu ţin loc de viaţă privată şi nici nu reuşesc să-ţi ofere o viaţă liniştită.

M-am gândit la zona rezidenţială îngrădită în care trăia Wes, cu monitorizare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, la covorul roşu pe care ura să păşească şi la nevoia de a angaja o damă de companie care să-l însoţească la evenimente importante doar ca să poată interacţiona liniştit. Da, Wes ştia exact prin ce trece Tony, doar că fără complicaţiile orientării sexuale.

– Şi problemele cu familia sunt destul de grave. Este singurul băiat, singurul moştenitor al averii şi dacă nu procreează, numele va dispărea odată cu el.

– Doamne ferește. Asta da presiune. Am dat din cap aprobator, chiar dacă nu mă putea vedea.

– Mă rog, destul despre clientul meu. Tu ce mai faci? Cum merge filmul?

– Păi, chiar foarte bine. Gina este uimitoare în rol. Vocea părea să îi trădeze dorinţa, iar gelozimetrul meu a luat-o razna. Pur şi simplu, înţelege foarte bine personajul. Mă bucur că am schimbat direcţia.

Mi-am muşcat buza şi m-am abţinut să spun că m-a înlocuit pe mine cu ea, fiind conştientă că n-ar fi corect. Ceea ce a

făcut, să-i dea unui personaj numele meu, era suficient de onorabil. Chiar drăguț. Era un dar, și trebuie să mi-l amintesc ca atare, nu să-l pătez cu gelozia mea. În plus, nu am nici un drept asupra lui, fiind doar prieteni... care făceau sex. Deci tu și Gina vă înțelegi bine, ai? Mi-am dat ochii peste cap, încercând să păstrez tonul relaxat.

– Da, e grozavă. Dar nu la fel de drăguță ca omonimul din scenariu, a spus pe un ton sugestiv.

– Serios?

– Da.

– Dar te distrezi jucându-te cu ea... adică regizând-o.

– Nu atât de mult cât mi-ar plăcea să te regizez pe tine.

– Aaa, da? Și ce m-ai pune să fac? În acel moment, conversația a luat o altă turnură. Una pe care n-o experimentasem niciodată, dar pe care eram nerăbdătoare să o încerc.

I-am auzit limba plescăind de parcă o ținea lipită de cerul gurii și-a lăsat-o să cadă exact atunci când am terminat de vorbit.

– Păi, mai întâi, mi-aș pune mâinile pe genunchii tăi și te-aș face să-i deschizi, dezvăluindu-te. Îți amintești când făceam asta, Mia? Încă îmi amintesc cât de fierbinte și udă te simțeam.

Cu mâna liberă îmi atingeam rotula, desenând cu degetul cercuri în jurul ei.

– Îmi amintesc. Apoi?

A gemut în telefon. Am lăsat telefonul deoparte pentru o secundă, am apucat poalele rochiei și am scos-o dintr-o mișcare aruncând-o la întâmplare și am pus telefonul înapoi la ureche.

Am prins o jumătate de frază.

– ...mâinile mi-ar aluneca pe picioarele tale, ținându-le depărtate, ca să te pot privi. Să privesc cum te umezești. Apoi, cu un deget ți-aș atinge vârful clitorisului. Ți-ar plăcea asta, scumpa mea?

Mi-am mușcat buza și am gemut ușor.

– Oh, da.

– Ce porți acum? m-a întrebat Wes.

– Mi-am scos rochia când ai început să vorbești... ăăă... murdar. Acum stau întinsă în pat, singură-singurică, doar tu și

cu mine, purtând doar un sutien verde smarald și chiloți. Tu ce porți? Am închis ochii simțindu-mă amețită. Nu puteam crede că făceam așa ceva, dar era al naibii de excitant.

– Doar o pereche de pantaloni de pijama în carouri. Știi tu de care, a gemut Wes în telefon.

Frate, și ce bine știam. Pantalonii de pijama ai lui Wes erau făcuți din cel mai moale bumbac. Cât am stat cu el, îmi plăcea să îi trag pe mine după ce făceam sex sau dimineața când mă trezeam. I-am și furat o pereche. Nu că aș recunoaște față de el.

– Ți s-a întărit, iubitule? am încercat cu alintul. Mă simțeam bine rostindu-l. Și alte lucruri s-ar fi simțit bine dacă n-ar fi fost la atâția kilometri depărtare.

– Normal, la naiba. E tare pentru tine, Mia. Tot sângele îmi curge spre vârful penisului.

– Folosește-ți degetul mare și freacă în jurul vârfului. Îți amintești cum era să simți mâna mea în jurul penisului?

– Da, la naiba.

– Fă-o. Închide ochii și mișcă-ți mâna în sus și-n jos, la început încet. Imaginează-ți că e mâna mea cea care se mișcă pe toată lungimea. Folosește-și degetul mare să freci toată umezeala de-a lungul fiecărui șănțuleț și mai ales acolo unde mi-aș încolăci eu limba. Dacă aș fi lângă tine, ți-aș umezi tot penisul, l-aș linge pe toată lungimea înainte să-ți plesnesc cu vârful limbii partea aia sensibilă de sub capul mădularului.

Wes gemea în telefon. Îi auzeam respirația care devenea din ce în ce mai rapidă.

– Acum spune-mi ce vrei să fac.

– Dă-ți jos chiloții, mi-a poruncit. Mi-am scos chiloții verzi, aruncându-i cu piciorul.

– Ești goală pentru mine, scumpa mea?

– Da, am zis și mi-am ridicat șoldurile de parcă un Wes fantomatic ar fi fost deasupra mea, iar eu aș fi încercat să mă ating de corpul lui.

– Prinde-ți păsărica așa cum aș face eu dacă aș fi acum acolo. Aș apuca-o tare, știi cum îmi place.

– Posesiv, abia am reușit să rostesc în timp ce îmi lăsam capul pe spate, făcând ce îmi ceruse. Plăcerea era extremă și o simțeam radiind în tot corpul ca o străfulgerare.

– Da, exact. Ți-aș poseda pizda aia dulce. Și, în timp ce ți-ai roti șoldurile încercând să atingi orgasmul, ți-aș vârî două degete. Fă ce îți spun, Mia.

Am făcut așa cum îmi cerea, înfigând două degete adânc în sexul meu. Valuri de căldură s-au propagat în pântecele și stomacul meu, până sus spre piept, spre sânii plini și grei. Cele două vârfuri gemene stăteau erecte zgâriind satinul. Delicios. Atât de bine.

– Acum, îți amintești cum ți-am posedat păsărica pe motocicleta ta?

Gemete fără sens îmi zburau de pe buze în timp ce îmi aminteam degetele lui groase vârându-se și ieșind din mine, apucând perfect, trăgându-mă de pe corpul lui care mă sprijinea din spate în cele mai sensibile locuri.

– Bagă degetele adânc, scumpa mea. Așa cum aș face eu.

Am încercat, dar n-am reușit.

– Nu ajung. Am nevoie de tine, am oftat frustrată, dar continuând să mă afund în uitare. În mintea mea eram din nou pe motocicletă, în garajul lui Wes, cu mâna lui în pantalonii mei și futându-mă tare și adânc, așa cum o făcea întotdeauna.

– Ești aproape de orgasm, scumpa mea?

– O, da, te vreau, Wes. Te vreau înăuntru…

A urmat un lung șir de cuvinte murdare, în timp ce ritmul respirației lui creștea rapid. Și ritmul respirației mele l-a ajuns din urmă în timp ce ne masturbam pierduți în pasiunea de a ne reaminti unul de altul.

– Dacă aș fi lângă tine, mi-aș împinge degetele adânc în locul acela și te-aș gâdila acolo. Mi-aș pune și limba la bătaie, învârtind-o în jurul clitorisului tău ca de cireașă. Ar fi bombat și tare când l-aș cuprinde cu buzele și te-aș suge până când ți-ai încleșta păsărica strâmtă în jurul degetelor mele într-un orgasm înnebunitor.

– O, Wes, îmi vine să termin, iubitule. Îmi vine să termin atât de tare. Te vreau aici... Mi-am lăsat capul pe spate, fiecare simț, neuron și por concentrându-se asupra plăcerii dintre coapsele mele.

– Sunt acolo, scumpa mea. Am degetele înăuntrul tău. Acum freacă-ți clitorisul cu degetul mare. La naiba, îmi vine și mie să termin, chiar acum, odată cu tine. E atât de bine cu tine, Mia. Nicicând n-a fost mai bine. Doamne! a răcnit prin telefon. I-am urmat instrucțiunile și, folosind umezeala din interior, mi-am învârtit degetul în jurul clitorisului.

Era exact ce aveam nevoie. Într-un val de energie și lumină ajunsesem la orgasm, corpul mi s-a încordat și un țipăt mi-a scăpat din plămâni de parcă eram posedată, și val după val de plăcere au trecut prin miezul ființei mele. În telefon îl puteam auzi pe Wes trăindu-și propria eliberare.

După câteva momente, ne-am potolit amândoi. Singurul sunet care se mai auzea încă era respirația rapidă.

– Mia, a spus Wes cu adorație. Numele meu suna ca o binecuvântare din gura lui pe care îmi doream să o sărut, să mă pierd în ea, să-mi trăiesc toată viața în jurul ei.

– Fir-ar să fie, Wes, te pricepi la sexul prin telefon, am exclamat, iar el a început să râdă. Știi ceva, e prima oară când fac asta, am recunoscut.

– Serios? m-a întrebat surprins, dacă nu chiar șocat. M-a întristat reacția lui, dacă felul în care mă întreba indica într-adevăr asta.

Am oftat, m-am învelit și m-am ghemuit sub pături. Fusese o zi lungă și, după un asemenea orgasm, tot ce îmi doream era să mă ghemuiesc lângă cel care-mi oferise deja plăcerea extremă și să adorm ascultând ritmul inimii lui.

– Da, pe bune. Am căscat și am închis ochii.

– Aștept cu nerăbdare să repetăm figura.

– Și eu, am răspuns căscând din nou.

– Mi-e dor de tine, Mia.

Am zâmbit ținând telefonul foarte strâns la ureche ca să pot auzi orice nuanță a respirației lui. Mă făcea să mă simt în siguranță, ca și când ar fi fost chiar lângă mine.

– Mereu îmi va fi dor de tine, Wes, am răspuns somnoroasă, deja imaginându-mi cum avea să fie să-l văd din nou.

– Vise plăcute... au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte să adorm.

* * *

Când m-am trezit în dimineața următoare, încă țineam telefonul strâns în mână. Era mort. M-am rostogolit și m-am holbat la tavan cu gândul la noaptea trecută. Întreaga zi, de la cină la sexul prin telefon cu Wes, fusese un adevărat carusel de emoții. Cel puțin sfârșitul a fost unul satisfăcător. M-am întrebat ce-or fi făcut Tony și Hector și dacă au reușit să-și rezolve problemele. Cei doi erau în mod evident îndrăgostiți. În genul ăla, pentru toată viața. Nu în genul pictorului francez sexy cu care ți-o tragi o lună și cu care apoi ai toate șansele să nu te mai întâlnești. Și totuși, îmi era dor de francezul meu. Îi eram recunoscătoare lui Alec pentru ce a adus în viața mea în luna în care am fost împreună. Pe lângă faptul că am făcut artă împreună, m-a învățat atât de multe despre mine, despre dragoste și despre viață. Îi voi fi mereu recunoscătoare lui Alec pentru timpul pe care l-am petrecut amândoi. Poate că aș putea să folosesc ce am învățat din toată acea experiență ca să-i ajut pe Tony și pe Hector. În final, dragostea e dragoste și nimeni nu poate alege de cine anume să se îndrăgostească și cât anume să dureze. Și, din moment ce dragostea celor doi e una trainică, ceva-ceva tot are să iasă.

La asta am tot cugetat cât am făcut duș, în timp ce m-am îmbrăcat și apoi când m-am îndreptat spre bucătărie. Simțeam deja mirosul de ouă și bacon. Mi-a chiorăit stomacul în timp ce mă așezam pe taburet.

Renaldo s-a uitat la mine.

– Cred că stomacul tău e foarte fericit să mă vadă, *si*?

– *Si*! Și cum merg lucrurile în dimineața asta, Renaldo?

– Perfect, domnișoară Mia. Dumneavoastră sunteți bine? Păreți că v-ați odihnit foarte bine. Și-a strâmbat colțurile gurii și mi-a făcut cu ochiul peste umăr în timp ce întorcea șunca.

– Chiar așa e, am rânjit gândindu-mă iar la convorbirea cu Wes. Frate, bărbatul ăla chiar știa să vorbească murdar. M-a încins așa de tare, de am ajuns de la zero la un milion în doar câteva minute scurte. M-a satisfăcut atât de tare, încât efectiv am căzut lată cu telefonul la ureche. Dimineață, când mă machiam, am văzut urmele lăsate de telefon pe fața mea. Imediat ce avea să se încarce, aveam să-i trimit un mesaj de mulțumire. Să-i spun cât de mult mi-a plăcut discuția noastră, nu doar partea de sex. Mi-a plăcut să vorbesc cu Wes. Părea remarcabil de normal, de parcă am fi fost dintotdeauna prieteni apropiați sau iubiți născuți sub zodia nefericirii. Wes făcea ca totul să fie simplu. Speram ca lucrurile să rămână așa pentru tot restul anului. Doar timpul o va spune.

Renaldo mi-a așezat în față o farfurie aburindă cu ouă, bacon și fructe. Aveam gura plină de mâncare când au apărut Tony și Hector. Tony îl ținea pe după umeri pe Hector, iar chipul său trăda expresia unui om satisfăcut. Mi-am țuguiat buzele, lăsându-mi capul într-o parte.

– Se pare că n-am fost singura care a avut o noapte bună. Habar n-am de ce naiba am spus asta. Au ăștia doi ceva care mă face să spun tot. Complet împotriva firii mele.

Tony a ridicat din sprâncene, în timp ce Hector și-a tras un scaun lângă mine. Și-a pus coatele pe masă, sprijinindu-și capul în mâini.

– Serios? Îți zic tot ce vrei despre seara mea, a rânjit el. Dar tu trebuie să-mi spui de ce a fost seara ta așa de nemaipomenită din moment ce te-am trimis de la restaurant direct acasă.

M-am gândit o clipă, am îndesat încă o îmbucătură de ouă pe care am spălat-o cu o gură de cafea.

– În regulă.

Și așa au aflat Hector și Tony despre Wes.

Capitolul 6

– Şi ai plecat pur şi simplu? A fost insensibil din partea ta, fată, a pufăit indignat Hector, deja îmbarcat în „echipa Wes" înainte ca măcar să am vreo şansă să explic situaţia cu tata şi motivele pentru care sunt, în primul rând, damă de companie. Frate, jur... câteodată ăştia aud doar ce vor ei să audă. Nu contează dacă-s homosexuali, tot le lipseşte o genă care îi face să nu înţeleagă femeile şi motivele lor.

Am clătinat din cap că nu.

– Hector, nu înţelegi. A trebuit să plec. Nu aveam cum să rămân.

– Atunci ar fi bine să-mi explici repede, domnişorico. Dacă Tony al meu m-ar lăsa baltă, aş fi distrus.

– Nu, eu şi cu Wes nu suntem aşa.

– A, da? Şi ce sunteţi?

– Suntem prieteni.

– Prieteni care fac sex prin telefon? Prieteni care îşi petrec o lună întreagă iubindu-se unul pe altul – am încercat să întrerup şirul, dar a făcut un semn cu mâna oprindu-mă scurt –, apoi unul implorându-l pe celălalt să rămână... pentru totdeauna.

– Uf! N-a spus asta! Da, m-a rugat să rămân. Da, am refuzat, deşi mi-aş fi dorit să rămân mai mult decât orice, dar pur şi simplu nu aveam cum!

– De ce? a insistat Hector. Înainte de a-i putea răspunde, ne-a întrerupt un sunet de tocuri. Am tras aer în piept, încercând să-mi potolesc motoarele pe cât posibil. Nu se cădea să mă dau de gol tocmai faţă de sora lui Tony. Una dintre persoanele pe care trebuia să le amăgesc în timpul acestei misiuni.

– Hei, gaşcă! Sunt atât de încântată că mergem la cumpărături azi! a intrat Angelina, cea mai tânără dintre surori, care era

cu doi ani mai mare decât Tony. L-a îmbrățișat pe Hector, apoi și pe mine. Fratele meu e deja la muncă?

– Da, a plecat acu' o oră sau cam așa. Să-ți aduc ceva de băut sau de mâncare? i-a propus Hector.

– Nu, sunt doar gata să mergem la magazine! Mia, nu-i așa că ești încântată?

Am mormăit, apoi m-am întins peste masă să-mi iau poșeta.

– Da, sigur.

– Nu pari prea încântată, a murmurat Angelina.

Hector a chicotit, luând-o pe Angelina de cot.

– Nu-i place să facă cumpărături. Angelina a rămas cu gura căscată și ochii bulbucați.

– Ești fată, nu?

– Normal că sunt fată. Doar că nu sunt așa de feminină. Și mă descurc foarte bine și așa.

Hector a mormăit ceva.

– Da. A venit doar cu blugi, maiouri simple și tricouri de concert. Deplorabil. Până și pijamaua ei e mai stilată decât întreaga ei garderobă.

Avea dreptate.

– Asta pentru că a fost cumpărată de stilista lui Wes, mi-a scăpat și mi-am mușcat limba.

– Wes? Cine e Wes? Ochii Angelinei s-au concentrat asupra mea. S-a oprit, așteptând un răspuns.

– Oh, un prieten. Un foarte bun prieten homosexual de acasă. Vorbele mi-au țâșnit din gură ca o vomă. Acide, dezgustătoare și cu un gust al naibii de rău.

– Mmm, bine. Și-a fluturat părul minunat peste umăr. Păi, atunci să mergem! Ne-am îndreptat către lift. Hector mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, iar eu m-am înclinat în fața lui mimând un „Îmi pare rău" pe la spatele Angelinei.

* * *

Hector și Angelina m-au încuiat într-o cabină de probă la Gucci. M-au silit să încerc de toate, de la rochii, fuste, blugi, până la ceva ce eu aș numi o rochie mumu, o rochie largă, hawaiană.

Haine de bun-gust, cu un stil și cu o strălucire pe care eu nu le împărtășeam. După fiecare ținută trebuia să ies din cabina de probă și să defilez pentru ei. Adică mă urcam pe un piedestal în fața peretelui oglindă diavolesc, în timp ce ei disecau totul, de la felul în care cădea tivul până la ceva numit talie de tip Empire. M-au înghiontit și împuns de parcă aș fi fost un animal într-o cușcă. Fără îndoială, hainele pe care au decis că este musai să le iau arătau bine pe mine, dar întregul proces era înjositor.

În tot acest timp, Angelina a întreținut un dialog despre fratele ei și relația noastră. Începea să poarte, și nu în sensul bun, perechea de pantaloni de care tocmai mă dezbrăcasem.

– Tu și Tony ați stabilit data nunții? m-a întrebat Angelina.

Am dat din cap că nu.

– Încă nu.

A tras de bluza pe care o purtam, întinzând-o peste șolduri.

– Serios? Adică ba sunteți, ba nu sunteți împreună de nu știu când, nu-i așa? Cel puțin așa a spus Tony.

– Ai putea spune și așa.

– Nu prea înțeleg ce vă oprește. Mama spunea că vrea să vorbească cu tine și cu Tony să faceți nunta luna asta, cât ești aici. Doar ca să oficializați totul.

Și eu, și Hector ne-am oprit și ne-am holbat la Angelina, încremeniți.

– Poftim?

Hector și-a revenit în simțiri mult mai repede decât mine.

– Nu vorbești serios, nu? Ochii lui negri erau zgâiți cât toată fața, iar gura i se strâmbase mânioasă. Nu prea reușea să se controleze.

– Hector, l-am avertizat.

Angelina a ridicat din umeri.

– Dar nu e cine știe ce, nu? Adică vă iubiți, în nici un caz nu întineriți, iar mama își dorește un nepot moștenitor. De fapt, chiar acum ia prânzul cu Tony.

Eu rămăsesem cu gura căscată și mai mult ca sigur aveam și ochii cât cepele. Temperatura crescuse brusc în cabina de probă. Am început să-mi fac vânt cu mâna.

– Păi, eu și Tony n-am prea discutat detalii de genul ăsta.

– Nu contează. Ce vrea mama, aia obține. Nu-i așa, Hector? își îndreptă privirea către Hector, care făcea pași înapoi, încet, până ce a ajuns la un scaun pe care s-a prăbușit. Nu-i așa?

Hector a dat din cap aprobator, și-a sprijinit coatele de genunchi, lăsându-și capul să atârne, în timp ce-și plimba mâinile prin păr. Nu mai văzusem un bărbat în halul ăsta de înfrânt de când îi spusesem lui Wes că nu pot rămâne. Am sărit de pe piedestal și am îngenuncheat în fața lui Hector. Când și-a ridicat capul, avea lacrimi în ochi. I-am prins obrajii în palme și am dat din cap, încercând să-i semnalez în tăcere că nu avea să se întâmple nimic din toate astea. În nici un caz. Sub nici o formă. Tony îl iubea. A închis ochii, respirând doar pe nas. O lacrimă solitară i-a alunecat pe obraz.

– Niciodată nu voi fi eu, a șoptit.

– Ba da, tu ești, i-am jurat cu toată fermitatea pe care am putut-o aduna. Mi-am unit fruntea de a lui și i-am repetat. Tu ești cel pe care îl iubește.

Din nefericire, uitaserăm amândoi cine era martoră la mica noastră ședință de conectare unul cu celălalt.

– Știam eu! a exclamat Angelina, trântindu-se în scaunul de lângă Hector.

Atunci Hector s-a transformat într-o altă persoană. Și-a îndreptat coloana, și-a încleștat mâinile pe genunchi și s-a ridicat. Era de parcă se transformase iar în acel Hector calm și adunat pe care toată lumea îl cunoștea și îl iubea. Și nu varianta distrusă de suferințele dragostei a unui bărbat care se luptă cu niște probleme serioase împreună cu partenerul lui.

– Știi, Hector trece prin ceva, iar eu îl ajut…

– Îi ajuți pe el și pe Tony să pună un văl peste ochii familiei ca să nu vadă că sunt împreună.

Nu mă așteptam la asta. Culoarea ochilor lui Hector se transformase într-un verde-căprui uimitor.

– Nu știu despre ce vorbești, a încercat el, eșuând lamentabil.

– Las-o moartă. Crezi că nu știu că tu și fratele meu sunteți îndrăgostiți unul de altul de când erați în facultate? Drept

cine mă iei? Sunt cea mai bună prietenă a lui Tony. Mă rog, în afară de tine.

– Ți-a spus? a șoptit el.

Angelina a dat din cap că nu.

– Nu, dar îl cunosc pe Tony. Și te cunosc și pe tine. Nici unul dintre voi n-ați avut pe cineva în toți acești ani. Și, deodată, Tony aduce o tipă la cină. Mai mult de atât, e complet neinteresat de ea. Deși, trebuie să recunosc, am fost puțin îngrijorată când ai apărut, mi-a aruncat ea o privire, rânjind. Dacă ar exista vreodată o femeie care să transforme un bărbat homosexual într-unul heterosexual, atunci tu ai fi aia.

– Ce compliment ciudat. Mulțumesc. M-am așezat pe jos în fața amândurora. Și acum ce se întâmplă?

Angelina a ridicat din umeri.

– Tony trebuie să-i spună mamei.

Hector a dat din cap atât de repede, încât mi-a lăsat impresia că o să-i cadă.

– Sub nici o formă. Nu vrea să o dezamăgească pe Mona sau familia. În plus, mai sunt și afacerile, și liga de box, care încă îl încântă.

– S-o ia naiba de ligă. Nici măcar nu mai boxează atât de mult de când a murit tata. Rocko ține totul sub control, iar Tony poate participa oricând vrea. Liga este o scuză de doi bani.

– Dar lumea afacerilor? a insistat Hector. Ce spui despre asta? Crezi că o firmă de familie așa cum este Fasano își poate permite să-și întineze imaginea cu un homosexual la cârmă?

Angelina a ridicat din umeri.

– Munca e muncă. Nu-mi prea pasă de ce crede lumea afacerilor.

Hector a oftat.

– Dar lui Tony îi pasă. Înseamnă totul pentru el.

Mi-am pus mâna pe genunchiul lui Hector.

– Nu, nu cred că ai înțeles bine. Tu însemni totul pentru el.

Hector s-a ridicat deodată.

– Nu te supăra, Mia, dar dacă ar fi adevărat ce spui, tu nu te-ai afla aici. A rostit cuvintele după care a părăsit cabina.

M-am ridicat de pe podea și m-am lăsat cu toată greutatea în scaunul de lângă Angelina.

– Ce încurcătură.

– Da, așa e. Bănuiam asta de multă vreme, dar este pentru prima oară când am simțit că trebuie să-mi vâr nasul. Mia... Ochii ei albaștri, ca ai lui Tony, erau umezi. Mama chiar crede că tu ești aleasa. Este convinsă că trebuie să vă căsătorească repede, ca să vă puteți apuca de făcut copii. A rostit aceste ultime cuvinte, și-a mușcat limba și s-a uitat în altă parte.

– Hei, e în regulă. O să vorbesc cu Hector și cu Tony. Găsim noi o soluție. Va fi totul în regulă. Pot înscena o super-despărțire sau ceva. Nu trebuie să te superi.

– Nu e asta. Eu și Rocko încercăm să avem un copil de ceva vreme și nimic. Mama nici măcar nu mă întreabă despre asta. Totul se învârte în jurul lui Anthony, să aibă el un fiu și să ducă numele mai departe.

Am mângâiat-o pe spate.

– Trebuie să-ți fie greu. Să te simți mereu vioara a doua.

– Suntem cinci, Mia, a pufnit ea. Tonul îi era obosit, părea stors de viață. Cineva trebuie să fie mereu al doilea, al treilea, al patrulea sau al cincilea. Doar Tony e numărul unu.

Am auzit ce spunea și am înțeles. După cina cu familia și după ce am văzut felul în care Mona ținea la fiul și la nepoții ei și faptul că Tony mersese atât de departe încât să angajeze o damă de companie care să joace rolul logodnicei pentru a o amăgi pe mamă, înțelesesem genul de putere pe care o avea asupra familiei.

– Și ce crezi că ar trebui să facem?

Angelina s-a ridicat și a început să adune hainele asupra cărora ne hotărâserăm. M-am îndreptat către haine și am început să le probez din nou.

– Încă nu știu cum să facem cu mama. Liga va supraviețui bine-mersi. Afacerea, ei bine, o să-i angajăm lui Tony un publicist foarte bun. Unul care să întoarcă toată treaba asta cu Tony homosexual în ceva care să nu devină o știre. Eu conduc

departamentul de marketing și pot organiza o ședință de brainstorming cu echipa mea, să venim cu idei. Oricum ar fi, este compania familiei noastre. Pe măsură ce vorbea, părea din ce în ce mai încrezătoare. Într-adevăr, știrea că președintele ar fi homosexual va alimenta o vreme discuțiile, dar avem un produs bun. Nu vom da faliment și nici nu vom pierde mult din afacere. Oamenii iubesc rețetele mamei, iar prețurile sunt bune și pentru un buget limitat, din clasa de mijloc.

– E o mâncare tare bună. Cea mai bună mâncare italiană pe care am mâncat-o vreodată.

– Exact! Tony trebuie să renunțe la obiceiul de a încerca să mulțumească pe toată lumea. De a încerca să fie orice pentru oricine. Înțelegi?

În loc să răspund, am dat din cap în semn aprobator. Era adevărat. Chiar înțelegeam. Mult mai mult decât eram dispusă să recunosc în fața cuiva care practic era o străină. De când plecase mama, am încercat să țin familia unită. Să fac tot ce era de făcut.

Să am grijă de tata când mergea pe zece cărări. Nici o problemă, Mia rezolvă.

Să o ajut pe Maddy cu școala. Da, făceam teme cu ea și stăteam până târziu, încercând să țin pasul și cu studiile mele. Dar Maddy era mereu pe primul plan.

Am avut grijă până și să avem mâncare de pus pe masă și un acoperiș deasupra capului. Am lucrat pe brânci de la șaisprezece ani, servind la mese în cazinouri pentru un ban. În unele seri aduceam acasă resturile de la bufet înainte să le schimbe a doua zi. Alea, cu siguranță, erau nopți de îmbuibare. Până și tata mă bătea pe spate și mă felicita bolborosind ca un bețiv.

Desigur, le-am făcut pe toate până la optsprezece ani. La naiba, am avut atâtea slujbe până la majorat încât aș fi putut beneficia de asigurări sociale. Chiar și acum. Sunt damă de companie ca să-l scot pe tata din datorii. Pe bune, chiar nu pot spune altcuiva cum să-și trăiască viața din moment ce eu sunt un dezastru la capitolul ăsta. Și totuși, se schimbau lucrurile. Deveneau, încet, din ce în ce mai bune. Acum aveam resurse.

Oameni cărora le păsa de binele meu. Maddy, Ginelle, Millie, Wes, chiar și Alec m-ar fi ajutat în caz de vreo încurcătură. Nu puteam pune un preț pe toate astea. Și îi plăceam pe Tony și pe Hector. Chiar credeam că sunt făcuți să fie împreună.

– Vreau doar să-i ajut pe Tony și pe Hector cum pot.

– Cum te-au găsit, la urma urmelor?

Nu eram sigură dacă să-i spun sau nu. Dacă i-aș spune că sunt damă de companie, ar crede oare ce-i mai rău despre mine? De obicei, atunci când se folosește termenul damă de companie, oamenii se gândesc imediat la o curvă sau la o prostituată de lux, dar în cazul meu nu este adevărat. Mă rog, nu e adevărat cu totul. Teoretic, m-am culcat într-adevăr cu Wes și cu Alec. Recunosc, mi-au cam curs balele după Tony la început, dar acele sentimente erau duse demult.

Angelina părea să aștepte răbdătoare să-mi aranjez răspunsul în cap, lucru pe care l-am apreciat. Avea un calm anume. O trăsătură admirabilă, cu siguranță. M-am oprit și i-am privit fața drăguță. Ochii îi erau buni, senini și atât de albaștri încât ți-ai fi dorit să înoți în ei.

– Sunt damă de companie.

I s-au ridicat sprâncenele până aproape de linia părului și a oftat. Apoi, în loc să-mi blameze profesia, și-a lăsat capul pe spate, cu părul ei negru atârnând în valuri satinate, și a început să râdă. Un hohot din tot corpul, cu sughițuri, care a devenit incontrolabil în doar câteva secunde. Râsul ei era atât de molipsitor, încât nu m-am putut abține și am izbucnit și eu.

Când ne-am întâlnit cu Hector la casa de marcat, amândouă aveam lacrimi pe față.

– Ce naiba ați pățit? Hector se uita când la mine, când la Angelina. Amândouă am încercat să ne oprim din râs, dar nu am reușit. Într-un final, am reușit să-mi recapăt suflarea.

– A aflat cu ce mă ocup, am chicotit. Asta i-a atras atenția. A apucat-o pe Angelina de cot și a tras-o aproape.

– Nu e ceea ce pare, i-a spus Hector printre dinții încleștați.

– Ce, faptul că îi plătiți serviciile pentru toată luna ca să scăpați de gura mamei și ca tu și Tony să vă vedeți liniștiți de viață?

– Bine, atunci e exact ceea ce pare.

Asta ne-a provocat din nou o criză de râs. Hector a plătit pentru haine şi ne-a condus pe amândouă afară. În limuzină ne-am recăpătat controlul. Hector s-a întors către Angelina şi a luat-o de mână.

– Nu-i poţi spune Monei. Va fi devastată. I-am promis lui Tony că vom trece prin asta şi îi sprijin decizia. El simte că Mona este incapabilă să înţeleagă ce însemnăm noi unul pentru altul. Ştie că ea crede că dragostea adevărată este doar între un bărbat şi o femeie.

– Chiar dacă asta înseamnă că va ascunde dragostea voastră pe vecie?

Umerii lui Hector i-au căzut şi s-a încruntat. A închis ochii, părând că meditează. Noi amândouă aşteptam.

– Dacă asta presupune să pot avea dragostea fratelui tău, atunci trebuie să fie suficient pentru mine. Îl iubesc. Aş face orice pentru el.

* * *

S-a dovedit că Hector nu minţise. Îşi juca bine rolul. În următoarea săptămână cu familia Fasano, ne-am făcut apariţia la întâlniri de afaceri şi evenimente de familie. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Hector şi chiar eram pentru Tony o anexă sau un trofeu atunci când avea nevoie de o chestie drăguţă care să-i atârne de braţ. Mă enerva într-o mie de feluri. Nu pentru că eram folosită pentru felul în care arătam, ci pentru că ştiam că, de fiecare dată când Tony mă prezenta drept logodnica lui şi oamenii dădeau pe afară de încântare pentru relaţia noastră, asta îl omora încetul cu încetul pe Hector. Ceva trebuia făcut. Doar că nu ştiam ce.

Capitolul 7

– Trebuie să apară din clipă-n clipă. Hector aluneca prin bucătărie în şosetele pentru costum. Unde naiba-mi sunt pantofii?

– *Papi*, de ce porţi pantofi? a zâmbit prosteşte Tony în timp ce-i cântărea cu privirea picioarele.

– Of! a oftat Hector. Pur şi simplu nu pricepe. S-a oprit deodată, după ce practic trecuse pe lângă mine. Asta ai de gând să porţi? Ochii lui negri mi-au evaluat maioul şi blugii. După buzele ţuguiate şi expresia acră, găsea că nu arătam corespunzător.

– Am crezut că dacă vine mama ta să gătim cina înseamnă că e un eveniment potrivit pentru o ţinută mai lejeră. Mi-am băgat maioul în blugi, asigurându-mă că nu am abdomenul la vedere. Îmi lăsasem părul pe spate, vâlvoi. Era cea mai frumoasă trăsătură a mea. În afară de ţâţe. Alea chiar erau grozave.

Tony mi-a aruncat o privire, măsurându-mă şi el, şi a ridicat din umeri.

– Hector e responsabil cu stilul. Din punctul meu de vedere, arăţi bine.

Mi-am pus mâinile în şold.

– Vezi? El zice că arăt bine, am spus scoţând limba la Hector. Tu eşti cel care se poartă nebuneşte. Şi care-i faza până la urmă? Hector mi-a ignorat întrebarea şi a ieşit în goană pe uşă. Serios. De ce se poartă de parcă ar trebui internat la nebuni?

– O, e cu totul dedicat să-i demonstreze mamei că e bărbatul perfect.

– Chiar este, am zis eu, iar Tony m-a aprobat. S-a uitat spre holul pe care o zbughise Hector. Crezi şi tu asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles că da. S-a încruntat, aplecându-şi capul. N-aş fi rămas cu el în toţi aceşti ani dacă n-aş fi crezut asta.

Momentul adevărului. Dansasem în jurul lui Hector şi al lui Tony aproape două săptămâni. Simţeam că am prins destul de bine dinamica lucrurilor. Hector părea să fie pasiv, cel mai puţin dominant dintre cei doi, iar Tony, masculul alfa. Aş putea să fac apel la acea parte a lui şi să-l fac să vadă ce avea să urmeze după timpul petrecut de mine acolo şi că, dacă nu le spunea curând mamei şi familiei lui adevărul despre relaţia lui cu Hector, risca să piardă ceva ce avusese întotdeauna: încrederea lui Hector.

– Uite ce e, Tony, a fost minunat să mă aflu aici şi îmi place să-mi petrec timpul cu tine şi cu Hector.

– Şi nouă ne-a făcut plăcere să te avem cu noi, Mia. Cu adevărat. Eşti binevenită oricând doreşti. Faptul că ne-ai ajutat în această problemă înseamnă mult.

– Păi, tehnic vorbind, mă plăteşti pentru asta. Am rânjit, iar el a zâmbit.

– Doar că, mă întrebam, te-ai gândit vreodată să recunoşti că eşti homosexual? Zâmbetul lui Tony s-a transformat în încruntare. Am întins mâinile şi am păşit mai aproape. Doar ascultă-mă.

Umerii lui s-au relaxat, s-a sprijinit de tejghea, încrucişându-şi braţele pe piept. Doamne, braţele alea. Homosexual cum era şi tot mă făcea să-mi curgă balele. Mi-am gonit gândurile şi m-am sprijinit de blatul din partea opusă.

– Uite ce e, sora ta Angelina ştie adevărul. Toni şi-a bulbucat ochii şi a rămas cu gura căscată. Nu i-am spus eu. Jur! Mi-a destăinuit săptămâna trecută, când am fost la cumpărături. Şi-a dat seama de când eraţi la facultate.

Tony a tras aer în piept, apoi a expirat, trecându-şi mâna peste barba uşor crescută. Doamne, da' frumos mai era.

– Iisuse... Ce i-aţi spus? Hector ştie?

– Era de faţă. Am lăsat privirea în jos către picioarele mele goale. Hector îmi dăduse unghiile de la picioare cu o ojă roşie ţipătoare, dar şi degetele. Halal treabă făcuse. Sora ta, practic, se întreba de ce nu ai recunoscut încă.

– Şi ce i-aţi zis?

– Eu? Mi-am pus o mână în dreptul inimii şi am clătinat din cap. Eu n-am spus nimic. Auzeam cum tonul vocii mele devenea din ce în ce mai ridicat, dar nu mă puteam controla. Iritarea vizavi de toată problema era ca un pistol încărcat, iar acum trăgaciul fusese apăsat. Hector i-a zis că nu vrei să-ţi dezamăgeşti familia şi că afacerea şi liga de box ar putea să-ţi creeze probleme. Dar că cel mai tare te îngrijorează reacţia mamei tale.

Umerii lui Tony s-au prăbuşit din nou. S-a întors şi s-a sprijinit cu ambele mâini de tejghea. Era de parcă toată greutatea numelui Fasano îi atârna ca un albatros greu de gât.

– Ştii, Mia, e atât de obositor. Să te ascunzi tot timpul, să te întrebi mereu cine ar putea afla, cum ar afecta-o pe mama şi pe întreaga familie. Cum ar putea să primească vestea publicul. N-am putut suporta gândul de a-l răni pe Hector şi pe întreaga familie doar pentru a-mi satisface dorinţele egoiste.

Am parcurs cei doi paşi care ne despărţeau şi mi-am pus ambele mâini pe spatele lui.

– Nu înseamnă că eşti egoist dacă eşti cu persoana pe care o iubeşti, Tony.

– Nu?

– Nu, nu e. Este dreptul tău fundamental ca fiinţă umană. Iar Hector te iubeşte. Nu-şi doreşte nimic mai mult decât să poţi striga asta din toţi rărunchii sau măcar să-i permiţi lui să o facă. Am chicotit şi mi-am odihnit fruntea pe spatele lui. S-a întors şi m-a strâns în braţe. Da, avea nişte braţe grozave. Calde, puternice, oferind sentimentul de siguranţă. Exact cum mă aşteptam să fie. Cred că Tony era omul care oferea cele mai bune îmbrăţişări.

– Nu ştiu ce să fac, a şoptit Tony în creştetul capului meu.

– Ba da, ştii. Ai ştiut mereu. Trebuie să o faci pur şi simplu.

A clătinat din cap.

– N-am găsit niciodată momentul potrivit.

M-am lăsat pe spate uitându-mă în ochii lui. Braţele lui atârnau în jurul taliei mele.

– Nu vei găsi niciodată un moment bun pentru a răni pe cineva. Tony a tresărit şi şi-a dus mâna în dreptul inimii. Dar

când ai făcut-o, rămâne de nedesfăcut pentru totdeauna. Nu va mai trebui să-ți bați capul cu asta. Va trece totul. Toate trec.

– Și liga?

– Angelina spunea că nici măcar nu ești prea implicat și că nu e treaba nimănui. Și-a lăsat capul într-o parte, cu ochii ațintiți asupra mea. Și, în plus, fiind unul dintre cei mai mari sponsori, nu ar risca să te piardă. Ca să nu mai zic: te-ai uitat la tine? Ești un uriaș printre pitici. Și mai ești și super-sexy. Toți – și chiar mă refer la toți – vor vrea să te vadă, am gesticulat cu mâna de-a lungul corpului lui, cum îl bați pe unul de-i sună apa în cap plin de sudoare, fie că ești homosexual, fie că nu. I-am făcut cu ochiul și am rânjit.

Tony a râs și el. Și-a trecut o mână prin păr.

– Și afacerea?

– Din nou, Angelina spune că ea se ocupă de marketing. Va angaja un super-publicist care să-și pună la bătaie toată magia pentru o grămadă de bani. Crede că e ceva ce va ține interesul aprins pentru o vreme, dar nu mai mult de câteva luni. După care totul se va liniști, iar afacerea va merge ca de obicei. Mâncarea e gustoasă și are un preț prea bun ca să se prăbușească din cauza orientării sexuale a celui care conduce firma.

A oftat, s-a dus la frigider, și-a scos o bere și i-a desfăcut capacul. A dat-o gata din două înghițituri. Să-l privești pe Tony mâncând sau bând era ca și când urmăreai un concurs de mâncat profesionist. Omul îndesa pur și simplu de parcă maxilarul lui n-ar fi fost bine prins.

– Și cum rămâne cu mama și cu urmașii familiei? Nu e chiar așa de simplu. Tonul i-a devenit un pic aspru.

L-am aprobat și mi-am înclinat capul.

– Va fi greu și poate că se va enerva, va plânge sau, la naiba, poate va arunca cu ceva. E o italiancă focoasă! Și zâmbetul i-a revenit. Numai dinți albi și egali. Prea frumos pentru binele lui. Pe de altă parte, din experiența mea, majoritatea tipilor homosexuali erau prea drăguți sau prea arătoși. Iar tu și Hector n-ați discutat dacă să întemeiați o familie? am întrebat, murind de

curiozitate să aflu, dar temându-mă totuşi să nu-mi bag prea tare nasul unde nu-mi fierbe oala.

Tony şi-a luat încă o bere şi a aruncat capacul pe tejghea, unde zăcea şi cel de dinainte.

– Da, zice că îşi doreşte să aibă copii, şi asta chiar foarte curând. Un zâmbet larg i-a luminat faţa, ca sub razele soarelui. Doar că vrea să ne căsătorim sau să facem înainte o ceremonie de vreun fel.

– Îl înţeleg. Dacă vreţi să aduceţi pe lume un copil, cel mai bun lucru ar fi să vă căsătoriţi înainte.

Tony şi-a ţuguiat buzele.

– Cred că nu am putut să-mi imaginez niciodată cum ar fi ca noi doi să ne căsătorim. Pare atât de demodat şi de formal. Relaţia noastră a existat, pur şi simplu, dintotdeauna. Nu a fost niciodată mare paradă. Pur şi simplu ne potrivim, înţelegi? Ca piesele de puzzle.

– Dar şi Hector simte la fel? Pentru că, deşi îl cunosc doar de două săptămâni, pare cu siguranţă genul de tip care ar aprecia un pic de paradă. Un adevărat spectacol al dragostei.

– Ai stat prea mult cu Angie, Mia. Devii ca ei.

Am dat din cap într-o manieră categorică.

– Nu, nu, nu. În nici un caz. Dacă mă voi căsători vreodată, deşi şansele sunt foarte mici, m-aş duce pur şi simplu în Vegas.

Braţele lui Tony s-au îndreptat către mine. Avea un zâmbet până la urechi.

– Vezi?! Sunt de acord cu asta. O căsătorie în Vegas. Perfect!

– Peste cadavrul meu, am auzit o voce. Nu era nimeni alta decât Mona Fasano, care se afla în spatele nostru.

– Mamă! Nu te-am auzit când ai venit.

Tony s-a îndreptat spre mama lui şi a sărutat-o pe obraji, apoi a îmbrăţişat-o. Hector stătea în spatele ei, aruncând din priviri mii de pumnale. Am dat din cap, încercând să-i fac semne cu ochii că nu era ce credea el.

Mona a venit către mine. M-a luat în braţe, m-a sărutat pe obraji şi apoi m-a privit de la distanţă. Ochii ei ca oţelul îmi studiau formele.

– Da, numai bună de făcut copii, s-a bucurat ea, aplaudând plină de nerăbdare.

– Hector, băiete, a strigat peste umăr.

– Da, mamă, i-a răspuns Hector.

– Ce gătim, dragule? S-a întors spre el punându-i mâna pe obraz. Felul în care îi ţinea faţa era în mod clar unul afectuos. Îl iubea ca pe un fiu. Bine ar fi fost ca asta să ajute atunci când aveau să recunoască. Asta dacă Tony avea vreodată să devină mai atent la ce se întâmpla în jurul lui.

– Enchilada!

– Nu mâncare italiană? am întrebat eu, surprinsă că cea mai italiancă dintre toate mamele nu avea să prepare una dintre faimoasele ei reţete.

Mona a dat din cap că nu.

– Nu. Când gătesc cu Hector al meu, facem mâncare tradiţională din cultura lui. Îmi dă ocazia să-mi lărgesc orizontul. Cândva o să fac o reţetă care să fie o fuziune de culturi italiene şi mexicane şi o s-o vând la restaurant. Mona m-a împins de şolduri afară din bucătărie către unul dintre taburetele de la bar. Acum, du-te şi stai acolo şi o să vorbim cât eu şi Hector gătim. *Capisce?*

Mie-mi convenea. Tony mi-a dat o bere şi s-a aşezat pe taburetul de lângă mine.

– Deci, ce am auzit, despre o nuntă în Vegas? Mama Mona trăgea direct la ţintă.

– Mamă, doar vorbeam. Nu înseamnă nimic, i-a răspuns Tony cu ochii aţintiţi asupra lui Hector cât ea îşi făcea de lucru la aragaz. N-aş fugi niciodată ca să mă însor cu Mia. Niciodată. Avea o voce şuierătoare, de parcă ar fi şoptit intenţionat suficient de tare ca să auzim cu toţii. Hector a închis ochii uşor. Când i-a deschis, erau din nou plini de dragoste, dorinţă şi speranţă. Era atât de clar că Hector îl adora pe Tony şi invers. Stigmatul cu care venea la pachet dragostea lor crea ceva care în cele din urmă ar fi putut dărâma zidul din jurul relaţiei lor. Dacă s-ar fi întâmplat asta, totul ar fi putut să năvălească într-un torent care să înece tot ce aveau. Doar gândul la asta îmi sfâşia inima.

– Foarte bine, pentru că eşti un bun catolic. Te vei căsători la biserica noastră. Sfântul Petru. Aceeaşi biserică unde ne-am căsătorit eu şi tatăl tău cu atâţia ani în urmă, a spus ea triumfătoare. Recunosc, eram destul de îngrijorată că nu ai să te căsătoreşti. Acum, că o avem pe Mia… A întors capul şi mi-a adresat un zâmbet larg. Sentimentul de vinovăţie mi-a făcut efectiv inima bucăţele. …familia noastră va fi completă, iar tu vei duce mai departe numele Fasano.

Mona a lăsat jos lingura de lemn pe care o avea în mână, s-a întors şi l-a îmbrăţişat pe Tony.

– Ne faci atât de mândri, pe mine şi pe tatăl tău. Dacă ar mai fi fost cu noi, ar fi binecuvântat cu bucurie această legătură. Şi-a şters câteva lacrimi, dregându-şi vocea, şi s-a apucat din nou de treabă. Hector a înghiţit în sec în mod vizibil, înecându-şi toată emoţia care sigur îl măcina.

– Că tot veni vorba despre biserică, părintele Donahue ar fi bucuros să vă cunune. Va trebui să vă înscrieţi pentru consiliere totuşi. Poate week-end-ul următor?

Sunt destul de sigură că aveam ochii ieşiţi din orbite. Biserică? Consiliere? Am dat din cap.

– Păi… nu ştiu ce să zic despre asta, am început, dar Tony mi-a tăiat-o.

– Mamă, nici n-am stabilit o dată. Nici n-am discutat despre religie.

Mona şi-a dat capul pe spate de parcă ar fi fost izbită.

– Poftim? Ăsta e primul lucru pe care îl discutaţi. Mia, draga mea, eşti catolică?

– Nu sunt nimic. Eu, hm… Ochii Monei mă fixau ca două flăcări arzătoare. N-am fost crescută în nici o religie.

A oftat.

– Ai fost botezată creştineşte? Avea un ton acuzator. Am simţit frica pe şira spinării, ceea ce mi-a activat automat sistemul de apărare.

– Nu. Mi-am încleştat mandibula şi mi-am îndreptat spatele.

– Ai mai fost căsătorită? Şi-a pus o mână în şold, iar în cealaltă încă ţinea lingura.

Am dat din cap că nu, iar ea mi-a copiat gestul.

– Fiule, va trebui să înceapă să meargă la biserica noastră, imediat. Ca să te poţi căsători, va trebui ca ea să fie în termeni buni cu Sfântul Petru şi probabil că va trebui să treceţi prin varianta de consiliere de lungă durată pentru ca preotul să te poată căsători cu cineva care nu e catolic. Şi va trebui botezată. Cât mai repede. Este extrem de important. Trebuie să ne apucăm de treabă imediat.

Greutatea vorbelor ei m-a năucit. Trebuia să ies de acolo. Oh, Doamne, m-am ridicat de pe scaun terifiată. Îmi simţeam plămânii strânşi şi aveam senzaţia că o picătură de sudoare mi se forma pe frunte. Nu puteam respira. Aer. Aveam nevoie de aer, chiar atunci. Cu mişcări necoordonate ale membrelor, m-am repezit către balcon, am deschis uşa şi am tras în piept aerul răcoros de martie. Slavă Domnului! Nu, nu, fără Domnul. Nu avea să mai fie nici o discuţie despre Domnul în acea seară. Aveam să mă ocup eu de asta.

M-au cuprins două braţe puternice. Deşi erau minunate, nu erau braţele pe care mi le doream. Wes. Îmi doream să fie acolo. S-ar fi distrat copios. De la damă de companie, la mireasă comandată prin poştă.

– Mia, e totul în regulă. N-o lăsa pe mama să te tulbure. Găsim noi o soluţie. Tony mă ţinea în braţe pe la spate. Am tras aer în piept încet şi adânc. Pulsul accelerat începea să-mi revină la normal. Când am simţit că pot sta singură pe picioarele mele, m-am întors şi l-am împins uşor pe Tony.

– Trebuie să-i spui adevărul mamei tale. Lucrurile au mers deja prea departe.

A lăsat capul în jos plin de ruşine.

– Ştiu. Doar că… e atât de greu. Înţelegi?

– Da, înţeleg.

Ne-am aşezat amândoi pe şezlonguri, privindu-ne faţă în faţă.

– Dar nu sunt singura covârșită aici. Nici Hector nu face față prea bine.

Tony a ridicat capul și am văzut că avea fruntea încruntată din cauza îngrijorării.

– Ce vrei să spui?

L-am luat de mâini și i le-am strâns.

– Dacă nu accepți ceea ce ești, nu îl accepți nici pe el. Tony a mijit ochii, dar a rămas tăcut. Această omisiune a adevărului... îmi pare rău să o spun, Tony, dar trebuie. A făcut un semn din bărbie, încurajându-mă să continui. Privește lucrurile și din perspectiva lui Hector. Practic, îi transmiți că nu e suficient de bun. Că dragostea lui nu merită să-ți asumi riscuri.

A oftat și s-a tras înapoi.

– Nu e adevărat! Îl iubesc.

– Serios? Atunci de ce ascunzi asta?

– Știi prea bine de ce. Vocea lui Tony era usturătoare și avea mandibula încleștată.

– Nu e un motiv suficient de bun. Alea sunt doar scuze, și după câți ani? Folosești scuzele astea de aproape cincisprezece ani. E timpul să te eliberezi. Fă-l prioritatea ta. Așa cum face și el cu tine. În toți acești ani ar fi putut să te dea de gol familiei, prietenilor, partenerilor de afaceri, dar n-a făcut-o. S-a mulțumit să rămână în planul secundar, atât timp cât te avea lângă el. Ce e important pentru el e fericirea ta, dar jur că planul ăsta al vostru de a păcăli întreaga familie doar ca să continuați întreaga șaradă... îl omoară. O pot vedea în ochii lui. Cum de tu nu poți?

– La naiba! De ce trebuie să fie totul atât de complicat?

– Așa e viața, Tony. Maturizează-te. Alege-l pe Hector indiferent de consecințe. Asta face el pentru tine. Pune fericirea ta mai presus de fericirea lui pentru că te-a ales pe *tine*.

Cu acea ultimă replică am părăsit balconul. Hector și mama lui așteptau în sufragerie când am trecut prin cameră îndreptându-mă către dormitorul meu.

– Mia... Vocea lui Hector tremura când mi-a rostit numele, dar eu am continuat să merg. Apoi am realizat că furia mea era

lipsită de politețe. Față de clienții mei, față de Mona, față de oamenii de care deja mă atașasem. M-am oprit înainte să intru în hol și m-am întors.

– Îmi pare rău. Așa, deodată, nu mă simt prea bine. Merg la culcare. Mulțumesc că ai venit, Mona. Sunt sigură că cina pregătită de tine o să fie minunată.

Hector a venit lângă mine și m-a împiedicat să ies pe hol. M-a luat în brațe și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Îmi pare rău. Ne pare rău. Amândurora, a spus Hector atât de încet încât abia l-am putut auzi. Doamne, bărbatul ăsta era incredibil.

– Știu. Doar că am nevoie de un pic de spațiu după seara asta.

M-a eliberat din îmbrățișare, lăsându-mă să merg în camera mea. M-am întins pe pat, am luat telefonul și am format numărul singurei persoane pe care n-ar fi trebuit să o sun. A sunat de patru înainte să intre robotul.

– Ați sunat la Wes. Lăsați un mesaj după semnalul sonor și voi reveni în cel mai scurt timp posibil. Vocea lui Wes era ca un huruit puternic, transmis prin telefon direct în inima mea.

Beep*

– Hei, sunt eu, ăăă, Mia. Voiam doar... Am tras o gură de aer și am încercat să mă gândesc la ce voiam să-i spun, dar n-am găsit nimic să sune mai puțin disperat. Simțeam nevoia să-ți aud vocea. Am închis ochii. Vorbim în curând. Bine? Pa.

Capitolul 8

În următoarea săptămână, totul era încordat în trioul în care ne transformaserăm. Eu eram o persoană din afară, și pentru prima oară în cele trei săptămâni, chiar simțeam asta. Tony era stresat, abia mormăind niște saluturi dimineața. Hector era mai drăguț, mai domol, dar tot stresat, deși starea lui nu era direcționată către mine. În mod cert avea probleme cu Tony și ezita să le discute cu mine, ceea ce era de înțeles. O făcusem de oaie week-end-ul trecut, când cu vizita mamei. Nu eram prea mândră de mine, dar consideram că erau lucruri care trebuiau spuse. Toată învârteala în jurul cozii le afecta relația și tortura ambele părți. Ca să nu mai spun că tot șirul de minciuni spuse familiei trebuie să le fi afectat conștiința destul de rău.

Și apoi eram eu, tipa prinsă la mijloc.

Stăteam în fața dulapului doar în sutien și chiloți, încercând să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Aerul de martie al orașului Chicago era răcoros, dar destul de mângâietor.

– Hei, ia-ți pantalonii sexy și geaca de piele, mi-a spus Hector stând în cadrul ușii. Eram atât de pierdută în gândurile mele, că nici nu l-am auzit când a deschis ușa. A intrat și s-a așezat pe pat în timp ce eu am luat o pereche de blugi strâmți negri. S-a ridicat, a luat un pulover verde subțire și o geacă șmecheră de piele de culoarea ciocolatei negre. Am început să mă îmbrac în tăcere cu hainele pe care mi le alesese. Când Hector voia să vorbească, o făcea în particular, invadând, de obicei, spațiul personal al celuilalt. Mi-am tras blugii pe mine, apoi mi-a dat la rând puloverul.

– Știu că mă iubește, mi-a spus întinzându-se după o pereche de cizme până la genunchi, cu niște barete de piele mortale

care făceau un model în zigzag pe toată lungimea lor. Erau tare moi și probabil că fuseseră mai scumpe decât mașina pe care o cumpărasem pentru sora mea, Maddy. În loc să răspund, am rămas tăcută. Hector a îngenuncheat în fața mea, mi-a ridicat piciorul și m-a ajutat să-l bag în cizmă. Doar că îi este atât de frică să nu-și dezamăgească mama. Înainte îi era teamă să-i spună tatălui său. Joseph Fasano era un bărbat adevărat. Italian heterosexual și foarte de modă veche. Când s-a dus anul trecut, am crezut că poate... poate le va spune. Mona mă iubește. Se poartă cu mine de parcă aș fi fiul ei. A ridicat privirea și avea lacrimi în ochii lui căprui și blânzi.

M-am aplecat și i-am prins obrajii în mâini.

– Da, te iubește.

– Așa că am crezut... A clătinat din cap. Am sperat prea mult. Iar acum, nu mai știu. Cu tine aici, cu toată vorbăria asta despre nuntă și copii, pur și simplu mă face să vreau mai mult. Înțelegi? Viața pe care ar fi trebuit să o avem în toți acești ani.

Mi-a alunecat o lacrimă pe obraz. A șters-o cu degetul lui mare.

– O, dulce Mia, nu ești tu de vină pentru nimic din toate astea.

– Nu sunt? Eu sunt cea care se află aici.

– Pentru că te-am adus noi, s-a încruntat el.

– Adevărat. Ai dreptate. Nu-i nici pe departe vina mea. Am râjnit, iar Hector a râs ușor, risipind tensiunea.

– Haide, Tony și cu mine te scoatem în oraș. Vrem să-ți arătăm ceva. Hector s-a întins către dulap și a tras o eșarfă verde. Un verde atât de intens, încât n-aș fi purtat-o niciodată de bunăvoie.

– Ce e cu tot verdele ăsta?

Hector s-a holbat la mine și a oftat.

– Mia, este ziua Sfântului Patrick. Întregul oraș sărbătorește di granda, și întocmai vom face și noi. E sărbătoarea noastră preferată. Fără tristețe, fără griji, nimic altceva decât distracție, prietenie și dragoste. Te bagi?

O senzație uriașă de eliberare mi-a umplut plămânii, pieptul și inima.

– Şi ce mă mai bag!

– Să mergem, *señorita*, să mergem!

* * *

O rafală de vânt mi-a suflat părul pe spate imediat ce am coborât din maşină.

– La naiba, ce bate vântul! le-am spus celor doi bărbaţi care mă ţineau fiecare de un braţ.

– De asta îi spune Oraşul Vânturilor. Nu-ţi face griji; aşteaptă o jumătate de oră şi vremea se va schimba. I-am aruncat lui Tony privirea mea care spune „Îmi vinzi gogoşi".

– Serios, e un adevărat fenomen. Am trăit aici toată viaţa mea. N-a fost nici o zi în care vremea să rămână neschimbată.

– Ar trebui să vă mutaţi în California. Vremea e perfectă acolo în fiecare zi.

Am rânjit, iar el a dat din cap.

– O, uite un loc liber la balustradă. Hector arăta către o zonă întinsă cu iarbă de-a lungul căreia la distanţă se vedea o balustradă metalică. O mulţime de oameni se adunase de-a lungul balustradei privind la o întindere de apă.

– Râul Chicago, a spus Tony cu mândrie.

M-am uitat la Hector, iar el şi-a dat ochii peste cap.

– Nu te uita la mine. Asta-i de-a lui Tony. Eu sunt din San Diego. A arătat de sus în jos, de-a lungul corpului său.

L-am împuns în umăr.

– Nu ştiam că eşti din California.

Şi-a lăsat capul într-o parte, uitându-se către întinderea de apă.

– Da, am plecat la facultate, l-am cunoscut pe Tony la Columbia, apoi m-am mutat aici cu el după absolvire.

– Columbia? Uau. Ştiam că sunt deştepţi, dar n-aveam nici cea mai mică idee că au fost la o universitate de elită. Eu renunţasem la facultate. Şi totuşi, câştigam o sută de mii pe lună. Deloc rău pentru o fostă chelneriţă de cazinou din Vegas.

Tony se tot mişca de jur împrejur, până a ajuns între noi doi, sprijinindu-şi braţele de umerii noştri.

– Se întâmplă chiar acum. Mia, uită-te la barcă! Vocea îi era plină de încântare. Era cea mai fericită ipostază în care îl văzusem toată săptămâna. Avea un zâmbet frumos, căruia îi simţisem lipsa. Braţele lui puternice ne-au îmbrăţişat deopotrivă şi pe mine, şi pe Hector. Aşa din senin, Tony a privit peste umăr, scanând toată zona cu privirea, şi a spus: Ce naiba? S-a întors spre mine şi m-a sărutat scurt pe buze, cam cum sărută un frate o soră. Apoi s-a întors către Hector şi l-a sărutat intens, plin de dorinţă. Atât de lung a fost sărutul, încât am roşit eu la final.

Hector avea ochii cât puii de pisică.

– La mulţi ani de sfântul Sfântul Patrick, *papi*! i-a spus Tony şi l-a sărutat uşor, tot pe gură. Zâmbetul lui Hector arăta şoc, uimire şi dragoste.

Fericire. Pură fericire. A lui Hector, a mea şi a lui Tony umplea micuţa noastră gaşcă în timp ce o barcă distrugea râul Chicago împrăştiind o chestie verde în apă.

– De ce naiba poluează apa cu mizeria aia? am exclamat oripilată de imaginea din faţa noastră.

Tony a clătinat din cap.

– Vopsesc râul în verde! Mai avea puţin şi ţopăia de entuziasm. E o tradiţie. Şi nu e toxic. Mi-am mijit ochii şi am aşteptat să continue. Ca parte a unei tradiţii vechi de mai bine de cincizeci de ani, râul Chicago este vopsit în verde în onoarea Sfântului Patrick. Vopseaua va dispărea în câteva zile. Folosesc vopsea vegetală, care nu afectează peştii şi nu poluează apa. Ceremonia e sponsorizată de sindicatul local al instalatorilor.

Trebuia să recunosc că era destul de tare. Barca împrăştia amestecul de-a lungul râului prin jeturi înainte şi înapoi pe toată întinderea apei. Vârtejuri fluorescente de verde aprins se uneau cu valurile răspândind culoarea. Imaginea spiralelor verzi în apă îmi amintea de „Noaptea înstelată" a lui Van Gogh. Nu mai văzusem nimic asemănător. Un oraş să coloreze efectiv un râu în verde pentru o sărbătoare, ba unde mai pui că nici măcar nu era una naţională.

Am dat din cap în mod repetat, nefiind în stare să înțeleg unicitatea priveliștii.

– Care-i treaba cu sărbătoarea Sfântului Patrick?

Tony ne-a tras pe amândoi aproape, ținând ochii ațintiți la apă cât a vorbit.

– Se sărbătorește creștinarea Irlandei. În această zi, Biserica Catolică dă dezlegare la consum de alcool și la mâncat de dulce în postul mare.

Pentru o secundă, m-am gândit intens la ce spusese.

– Păi, și ce, tu ești irlandez?

M-am uitat la Hector, care dădea din cap rânjind. Mi-am îndreptat atenția către Tony.

– Nu, mi-a răspuns el.

– Atunci care-i faza? Importanța acestui eveniment nu avea nici un sens.

Tony a arătat spre apă de parcă ar fi fost Vanna White.

– Un râu întreg este vopsit în verde ca să celebreze un sfânt al religiei mele. Orice are legătură cu biserica este important, a spus el inexpresiv. Avea o ușoară curbură în colțul buzelor. Simțeam strânsoarea degetelor lui în jurul brațului meu în timp ce încerca să se abțină în mod sigur să nu râdă.

– Pur și simplu îți place să petreci. Recunoaște! l-am împuns în coaste cu cotul.

– Au! A râs puternic, urmat imediat și de Hector. Hai, Mia, există un pub cu numele nostru pe el.

Am căscat ochii în timp ce aerul rece îmi flutura părul peste fața lui Hector.

– Scuze. Mi-a făcut cu ochiul și și-a continuat drumul. Voi aveți și un pub?

Tony a chicotit.

– Mereu iei totul la propriu?

– Nu chiar, dar nu-mi prea petrec vremea cu tipi bogați. M-am gândit că orice e posibil din moment ce voi jonglați cu atâția bani.

– Vino, a venit vremea să ne împrietenim cu un irlandez pe nume Jamison. Corpul masiv al lui Tony devia vântul care mă tot izbea.

– Ştii, Jamison ăsta e de fapt un vechi prieten de-al meu. Va fi drăguţ să ne revedem din nou, am rânjit.

– Acum mai vii de-acasă! a zâmbit vesel Tony conducându-ne spre maşină.

* * *

Băieţii m-au dus într-un loc numit Declan's Irish Pub. Am intrat pe o uşă imensă roşie cu ornamente din lemn negru. Semnul de afară era negru şi avea tipărit Declan's cu litere aurii cursive. Înăuntru era întuneric. De jur împrejur se auzea un murmur, în timp ce ne croiam drum spre bar printre clienţi. Fix în faţă erau trei locuri libere. În dreptul celor trei locuri era un *shot* cu un şervet de hârtie deasupra pe care scria „Rezervat". Tony mi-a tras scaunul să mă aşez.

– Aţi rezervat scaune la bar? am râs eu dând din cap.

– În fiecare an, *chica*, mi-a răspuns Hector.

– Cunosc un tip, a spus Tony cu accentul afectat de italian din Chicago cu care mă obişnuisem în ultimele trei săptămâni.

– Crezi că ştii un tip, broscarul naibii! Barmanul i-a întins mâna. Tony s-a aplecat peste barul de lemn, trăgându-l aproape de pieptul lui pe bărbatul cu părul roşcat, într-o îmbrăţişare bărbătească. Dec, ce dracului mai faci, irlandezu' dracului! şi-a scuipat şi Tony remarca derogatorie. Dacă ar fi fost vorba de femei, s-ar fi luat la bătaie pentru astfel de cuvinte. Roşcatul însă a trecut peste.

– Afacerile merg bine. A făcut un semn către tot barul.

– E Sfântul Patrick, fraiere. Normal că e plin, a continuat Tony să se prostească cu bărbatul căruia îi spunea Dec.

– Cine e frumoasa? Ştiu că nu-i a ta. Ochii verzi ai bărbatului s-au oprit sugestiv asupra lui Hector. Hector s-a întins şi i-a strâns mâna lui Dec.

– Ea este Mia, o prietenă din afara oraşului, şi-i arătăm împrejurimile.

– Și bineînțeles că trebuia să o aduci la pub-ul meu, pentru că aici e cea mai bună băutură și cea mai bună mâncare din Chicagoland.

– Super-tare, a răspuns Tony cu un accent grosolan.

– Ei bine, Mia, e o plăcere. Eu sunt Dec, sau Declan. Mi-a întins mâna. I-am întins-o și eu, dar în loc să o strângă, a dus-o la gură și mi-a sărutat încheietura. O mică rafală de excitare m-a furnicat de la mână către braț și în tot corpul. Ochii lui verzi erau amețitori și a ridicat din sprâncene.

Tony mi-a tras mâna.

– Încetează, măgarule. Unde ne sunt băuturile? Și niște meniuri.

Dec a râs, și-a aruncat un prosop de bar peste umăr și ne-a împărțit trei meniuri. Apoi a turnat prompt trei *shot*-uri de whisky irlandez, Jamison, și unul pentru el.

Am ridicat cu toții paharele ca să dăm noroc, în timp ce Dec spunea „Până la fund!".

Telefonul mi-a bâzâit în buzunarul de la spate fix când trânteam paharul gol pe masă.

De la: Wes Channing

Către: Mia Saunders

La mulți ani de sf. Patrick! Știi ce se spune despre ochii verzi?

Sprâncenele lui Hector s-au ridicat până în tavan când mi-a văzut zâmbetul de pe față. Țineam telefonul aproape de piept și citeam mesajul. Hector citea ca nesimțitul peste umărul meu, așa că am cedat și am pus telefonul în fața noastră în timp ce îi răspundeam lui Wes.

De la: Mia Saunders

Către: Wes Channing

Nu, nu știu. Ce se spune?

A răspuns instantaneu.

De la: Wes Channing

Către: Mia Saunders

Unde ești?

De la: Mia Saunders

Către: Wes Channing

La Chicago, într-un pub irlandez din centru. Se numește Declan's. Ai de gând să-mi spui ce se zice despre fetele cu ochii verzi?

De la: Wes Channing

Către: Mia Saunders

Că pun întotdeauna la cale ceva. Tu pui ceva la cale?

De la: Mia Saunders

Către: Wes Channing

Ca să-ți spun drept, da. Să mă îmbăt. La mulți ani de Sf. Patrick!

Am așteptat câteva minute, dar nici un răspuns. Ciudat. O fi intervenit ceva. M-am uitat la Hector și el la mine, apoi a ridicat din umeri și a arătat către cele două pahare goale. Declan le-a umplut cu promptitudine.

– Vrei și o bere? m-a întrebat el.

– La naiba, da! Am dat pe gât whisky-ul și am respirat foc. Arsura era o nimica toată în comparație cu gândurile care se tot învârteau în jurul lui Wes. Era o prostie să mă gândesc la el prea mult și prea des, iar eu nu eram vreo proastă. Și mai multe *shot*-uri!

În următoarea oră, Hector și Tony mi-au povestit despre tinerețea lor, despre cum s-au întâlnit, cum l-au întâlnit pe Declan la Columbia și cum, ca printr-o nebunie, au ajuns toți trei în Chicago. Au rămas prieteni de atunci. Se subînțelegea acum de ce Declan insinua pe ocolite că știe despre adevărata lor relație. Trebuie să fie unul dintre cei puțini. Se pare că era și unul dintre băieții cu care alergaseră goi pe terenul de fotbal.

Cei trei m-au făcut să mă tăvălesc de râs până când hohotele au început să-mi afecteze vezica mult prea plină. M-am ridicat și m-am învârtit în jur.

– Unde te duci? Tony m-a apucat de braț.

– Să mă ușurez. M-am clătinat de pe un picior pe altul.

Fața lui Tony s-a strâmbat a dezgust.

– Nu, nu face asta. Ți-ai pus-o. Va trebui să faci pipi la fiecare douăzeci de minute.

– N-am ce face! Și mai taci! L-am lovit peste braț și s-a prefăcut ofensat.

– Categoria ușoară. Își masa brațul zâmbind. Dar știam că îl lovisem destul de tare. Speram că o să îi rămână o vânătaie drăguță. Puțin probabil, totuși. Tunurile alea erau destul de tari. Probabil că simțise mai degrabă o ciupitură decât un pumn. Am râs de una singură gândindu-mă la mărimea lui de om al peșterilor în timp ce mă îndreptam către baie.

Mi-am făcut treaba. M-am spălat pe mâini. Într-unul dintre momentele mele de feminitate, m-am aplecat, fluturându-mi părul, după care l-am tapat cu degetele ca să îi dau mai mult volum. A trebuit să întind o mână să mă sprijin. Era vremea să mănânc. Whisky-ul își făcea treaba și, fără mâncare, știam că mă voi trezi pe podea în curând. Categoria ușoară pe dracu'. Bărbații cred că sunt mai tari decât femeile la orice. Habar n-au. Mă scuzați dacă nu sunt de mărimea unui gigant care poate da pe gât o sticlă fără să simtă probabil nimic. Ar trebui să fie fericit că sunt o parteneră nu foarte costisitoare. Hm. M-am întors indignată, croindu-mi drum prin mulțime.

Se mai aglomerase de când veniserăm noi. După cină, mulțimea era complet în picioare, iar pub-ul era plin de corpuri care țopăiau peste tot. Se auzea muzică celtică foarte tare, păstrând atmosfera irlandeză. Am început să mă mișc pe ritm, când am dat cu fața într-un corp tare.

– Au, am exclamat și mi-am frecat nasul ridicând capul. Chiar și cu toate luminile colorate care formau un fel de aură în jurul corpului său, ochii mei erau ațintiți asupra ochilor lui verzi. Am oftat, fără să-mi vină să cred că stătea acolo, în fața mea.

– N-ai de gând să spui nimic, scumpa mea? Șuvițele lungi de un blond cenușiu îi cădeau în ochi.

– Nu-mi vine să cred că ești aici…

Ochii lui verzi îmi cercetau corpul.

– Doamne, ești o bucurie pentru ochii triști. Vino încoace. Eu eram acolo și el era acolo. Wes al meu. Buzele lui erau calde atunci când le-au întâlnit pe ale mele. Avea gust mentolat și mirosea a ocean. Doamne, îmi lipseau oceanul, briza sărată… el. Cu o mână mi-a ținut capul în timp ce cu cealaltă mă trăgea aproape.

Trupurile noastre se lipeau unul de altul. Nu mai exista nimic în afară de el şi de atracţia trupului meu către al lui. I-am lins linia de îmbinare a buzelor, iar el le-a deschis, lăsându-mă să intru.

Perfecţiune.

Să-l sărut pe Wes era perfecţiune. Energia se descărca ca un glob în jurul nostru în timp ce mulţimea ne împingea când într-o parte, când într-alta. A urmat o serie de „pardon" de undeva, dar nu ne-am oprit. Nu puteam. Legătura magnetică trecea în spirală prin amândoi. Mă săruta ca-n filme, când un bărbat se întoarce dintr-un război şi o revede în cele din urmă pe femeia pe care o iubeşte. Cu alte cuvinte, de parcă eu eram întreaga lui lume, iar acum el era al meu.

– La naiba, las-o în pace! am auzit vocea lui Tony prin mulţime cu doar câteva secunde înainte să fiu smulsă. Braţele mele s-au întins ca se scoate ale unei marionete care are nevoie de păpuşarul ei.

– Nu, Tony, nu! a spus Hector băgându-se între Wes şi Tony.

– Ce naiba crezi că faci? Wes a păşit în faţă îmbrâncindu-l şi pe Hector, şi pe mine.

– Nu, nu, Wes, nu! E Tony! M-am împins cu putere în pieptul lui Wes, încercând să-l ţin.

– Da? Păi, trebuie să-şi ţină mâinile departe de tine sau vom avea probleme, a mârâit Wes cu ochii arzând şi aţintiţi asupra lui Tony.

– Chiar aşa? s-a împins Tony în noi, transformându-ne într-un sandviş.

– Băieţi, opriţi-vă. Wes, el e clientul meu. Tony, el e... Wes al meu! am strigat încercând disperată să mă fac auzită în toată hărmălaia.

Tony a mijit ochii, iar Hector l-a împins înapoi.

– Iubitule, e tipul ei. Ştii, cel despre care ţi-am povestit, *surfer*-ul care face filme. Am închis ochii şi am întins mâinile să-l ţin pe Wes departe.

– Tipul tău? *Surfer*-ul care face filme? a chicotit Wes trăgându-mă spre el. Aşa îmi spui? Îmi şoptea în partea laterală a

gâtului, trimițând tot felul de fiori de fericire de-a lungul terminațiilor mele nervoase.

Whisky-ul avusese grijă deja să-mi distrugă orice mecanism de control, așa că am izbucnit:

– Aș fi putut să te prezint drept Domnul Care Fute Dumnezeiește. Ți-ar fi plăcut mai mult varianta asta? Mi-am aruncat brațele după gâtul lui și m-am lipit de el. Și-a frecat fruntea de a mea.

– Da, la naiba, aș prefera să spui asta. De fapt, spune asta tuturor clienților tăi și tuturor potențialilor iubiți sau bărbați care vor să te scoată în oraș de-acum înainte.

Departe de a semăna cu o lady, am scăpat un fornăit.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

– Foarte mult, chiar. Îți pot cunoaște prietenii acum, că cel mare nu mai are de gând să mă pocnească?

– A, da! M-am întors, iar Wes m-a apucat de șolduri. Cei doi bărbați urmăreau acțiunea. Hector zâmbea, Tony era încruntat. Băieți, el este prietenul meu, Wes, el este Tony, iar el este mm... Hector, am scurtat-o repede.

– Hector este partenerul meu, a recunoscut Tony destul de tare cât să audă câțiva dintre cei care se aflau în jurul nostru, nu că ne-ar fi cunoscut sau ne-ar fi băgat cineva în seamă. Și totuși era un mare pas în direcția corectă. Mai întâi sărutul de la râu și acum o proclamare publică? Privirea mi-a țâșnit către Hector. Fața îi exprima surpriza și un pic de încântare, poate chiar dragoste. Dar Hector îl privea întotdeauna pe Tony cu dragoste. Din acest motiv îmi plăcea atât de mult. Era ușor de citit și spunea întotdeauna ce simțea și gândea. O astfel de onestitate era de neîntâlnit în cercurile pe care le frecventasem eu.

– Wes, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Dar știi și tu cum e, bărbați beți, o femeie frumoasă, oamenii îndrăznesc să pună mâna. Încercam doar să o protejez. Tony l-a bătut pe Wes pe spate, strângându-i în același timp mâna.

– Apreciez asta. Mă simt bine să știu că iubita mea este protejată, i-a răspuns Wes.

Iubita mea. Spusese asta când eram cu el şi acum o spusese din nou. Frate, eram în bucluc.

– Păi, dacă tot eşti aici, hai să bem ceva, i-a spus Tony.

– Nu mă dau în lături. Încotro? Wes le-a făcut semn cu mâna lui Tony şi Hector să treacă în faţa noastră.

Ne-am aşezat cu toţii, iar Wes şi-a tras scaunul suficient de aproape cât să mă cuprindă cu braţul. Era un semn clar de posesie şi nu ştiam cum să reacţionez sau cum să-l interpretez. Whisky-ul care se tot plimba prin corpul meu nu mă ajuta deloc şi pentru asta acceptasem gestul fără să scot un cuvânt.

– Cât stai în Chicago? l-a întrebat Hector.

– Doar în seara asta. Am un avion înapoi către Los Angeles mâine dimineaţă la prima oră. Dar dacă tot eram aici, m-am gândit că m-aş putea vedea cu Mia. Sper că e în regulă.

M-am uitat în ochii lui verzi ca marea şi m-am pierdut. Buzele îi luceau în luminile barului, iar părul îi cădea pe frunte. Am întins mâna şi i l-am dat pe spate. Mi-a cuprins obrajii în palme. Fără să realizez, am cedat gestului. Să trăiesc fără tandreţea lui timp de două luni fusese ca şi cum aş fi supravieţuit pe timp de secetă şi doar acum primeam o mică înghiţitură de apă. Aveam nevoie de mai mult. De mult mai mult.

– E absolut în regulă.

Capitolul 9

M-a lipit cu spatele de perete trântind uşa. Buzele şi mâinile lui Wes mă acaparaseră cu totul. Exact cum le doream. Acum, că eram beţi toţi patru, plecaserăm cu limuzina înapoi către apartament. Hector mi-a făcut semn cu două degete ridicate în timp ce Tony îl conducea către camera lor. Am înţeles semnul ca pe o încuviinţare să aduc un bărbat în casa lor. Deşi în seara aceea nimic nu putea să mă oprească să nu pun stăpânire pe Wes. Whisky-ul, combinat cu dorinţa arzătoare de a-l avea, era greu de refuzat. Şi aşa am ajuns să fiu lipită de perete, ţintuită de trupul puternic al lui Wes.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Mi-a lipsit trupul ăsta. Mâinile i se încolăceau în jurul sânilor mei. Te vreau goală. Acum. Mi-a strâns ambii sâni în acelaşi timp, primind drept răsplată un geamăt uşor.

Fără să stau pe gânduri, mi-am tras cămaşa peste cap şi am aruncat-o pe podea. Mâinile lui trăgeau de nasturii blugilor mei. Mâna lui ajunsese *acolo* înainte să-i pot scoate de pe mine. Chiar *acolo, atingându-mă*, jucându-se în umezeala pe care el o declanşase.

Wes îşi plimba limba dintre sânii mei până sus pe gât. S-a oprit la ureche, muşcând-o.

– Îmi place să te simt. Îmi place cum îmi răspunde trupul tău. Îmi arată că, orice ai spune, mă doreşti.

Un deget lung m-a pătruns adânc, urmat de încă unul. Atât de bine. Capul mi-a căzut pe spate, lovindu-se de perete.

– N-am negat niciodată că te doresc, am recunoscut fără suflare.

– Dar încerci să o faci.

A apăsat și mai adânc, degetele lui apucând exact locul potrivit, degetul lui mare învârtindu-se cu talent în jurul centrului excitării mele, aruncându-mă într-o plăcută uitare. Avea dreptate. Chiar am încercat să neg cât de mult m-a afectat. A trebuit să o fac. Ajuta să mențin distanța dintre noi, dar nu acum. În acel moment eram implicată total.

– Am nevoie de tine, am șoptit în timp ce plăcerea atingea culmi.

– Ai mai fost cu altcineva după mine?

– Wes, l-am avertizat. Nu era genul de conversație pe care mi-o doream când mâna lui era adânc în mine, plină de dorința mea.

M-a sărutat afundându-și adânc limba înainte să-și tragă capul.

– Ai mai fost cu cineva dezbrăcat complet?

– Doar cu tine. Și chiar credeam ce spuneam. Cu Alec făcusem sex doar cu prezervativ. Cu Wes nu se întâmplase asta, dar aveam încredere în el, încă aveam încredere în el. Ochii îi erau întunecați în timp ce-i cercetau pe ai mei. Apoi și-a tras mâna din mine și mi-a lăsat în jos pantalonii și chiloții. I-am împins cu piciorul în timp ce-i desfăceam pantalonii. I-a împins suficient cât să-și scoată penisul gros. Doamne, ce dor mi-a fost de partea asta din el. Atât de lung, de gros și de pregătit pentru mine.

M-a apucat de fund cu o mișcare rapidă și mi-a ridicat picioarele în jurul taliei lui.

– Ține-te de umerii mei, iubito. Am făcut întocmai. Când și-a găsit unghiul potrivit, m-a împins, ridicându-mă de-a lungul peretelui, iar spatele meu a răzuit suprafața rigidă, ceea ce mi-a dat o senzație de usturime. Durerea ascuțită s-a alăturat plăcerii momentului. Wes și-a apăsat capul mare al penisului de crăpătura mea și s-a împins înăuntru. Mă ținea de umeri cu o mână, iar cu cealaltă de șold. M-a tras în jos cu putere, de parcă m-ar fi tras în țeapă.

– O, Doamne. Să mă umple cu penisul lui uriaș nu era altceva decât pură fericire.

– Șșt, scumpa mea, o să te audă. Mi-a amintit unde ne aflam. În camera mea, în casa lui Hector și a lui Tony, trăgându-mi-o

cu primul meu client în timp ce lucram pentru al treilea. Sunt ferm convinsă că era ceva ciudat în toată schema asta, cel puțin din punct de vedere psihologic, dar nu-mi păsa. Era atât de bine să-l simt pe Wes adânc în mine, umplându-mă cu tot ce îmi lipsise în cele două luni care au trecut de când îl văzusem ultima oară.

S-a tras afară, apoi s-a împins din nou. Buzele lui năvăleau peste ale mele, iar eu îi sugeam limba, devastându-i gura, de parcă era o bucată de mâncare oferită unei femei înfometate.

– Să-ți amintești de asta.

S-a tras din nou și s-a înfipt din nou, cu putere, înapoi în mine. Am gemut și am dat din cap aprobator. Până acum, în amețeala mea indusă de dorință putusem să mă concentrez doar asupra senzației dintre coapsele mele, plăcerea intensă radiind adânc în uterul meu în tot acel du-te-vino.

– Nu te las să uiți cât de bine e, mi-a spus trăgându-se afară și împingându-se înapoi cu o mișcare iute a șoldurilor. Când voi fi departe, vreau să mă simți.

S-a tras iar, apoi s-a izbit înăuntru cu ambele mâini pe șoldurile mele. Mi-am mușcat buza în timp ce un fulger trecea prin mine, corpul mi se încălzea și simțeam furnicături în fiecare por. Încă o împunsătură și aveam să mă pierd cu totul. Să mă pierd cu totul așa cum își dorea.

– Să nu mă uiți, a rostit printre dinții încleștați. Exact asta mi-a spus și ultima oară când am făcut dragoste. De data asta însă, cuvintele erau rostite cu durere și plăcere și tot ce se putea înghesui între cele două. A alunecat afară, m-a ridicat și și-a încolăcit brațele cu totul în jurul meu. Mi-am strâns coapsele în jurul taliei lui, îngropându-mi călcâiele goale în spatele lui. În timp ce îi prinsesem penisul în strânsoare, și-a înclinat șoldurile, m-a lipit de perete și s-a împins iar cu putere.

Orgasmul a explodat în mine, împrăștiind plăcere în toate direcțiile. Buzele lui Wes au năvălit asupra buzelor mele într-un sărut puternic în timp ce ejacula violent, pompând și scăldând adâncimile mele cu esența lui. Gura lui mi-a oprit țipătul de pasiune. L-am mușcat tare de buze în timp ce se stingeau ultimele urme ale pasiunii noastre.

Pielea ne lucea de sudoare, îmbrăcată în bucuria noastră. Am împărțit aerul, gâfâind unul în fața celuilalt, în timp ce ne frecam frunțile, pecetluind legătura pe care o aveam încă de la începuturi.

– Ai să mă uiți? Avea un ton cald, dar plin de îngrijorare.

– Niciodată, i-am promis.

– Hai să te curățăm. N-am terminat nici pe departe cu tine.

Mă ținea strâns în timp ce traversam camera către baie.

– Slavă Domnului! Pentru că te mai vreau o dată, l-am anunțat acoperindu-i fața cu săruturi și savurând gustul sărat de pe gâtul bărbatului de care nu mă puteam sătura niciodată.

M-a așezat pe masca chiuvetei din baie și s-a dat un pas înapoi. Dovada eliberării lui se prelingea pe faianță. S-a uitat fix la locul dintre picioarele mele, urmărind cum esența lui se scurgea din mine.

– Ei, da, la imaginea asta mă voi gândi mai târziu, a recunoscut el cu un zâmbet de băiețandru bine întipărit pe față.

L-am plesnit peste umăr.

– Dă-i drumul la duș, perversule.

M-am întins și am umezit prosopelul de pe blat, m-am curățat între coapse și am luat se scoate altul pentru a șterge urma de pe faianță. Le-am aruncat pe amândouă în coșul de rufe.

Wes s-a folosit la maximum de tot acel timp, căci deodată era în splendida-i goliciune. Blugii și pantofii lăsați grămadă pe podea. Pielea bronzată și mușchii de surfer nu arătaseră niciodată mai bine. Am parcurs cei câțiva pași până la el și mi-am pus ambele mâini pe pectoralii lui. Mi-am apăsat fruntea de pieptul lui și l-am sărutat. Era cald, familiar și, mai mult decât atât, era tot ceea ce îmi lipsea dintr-o viață pe care mi-aș fi dorit-o, dar pe care nu o puteam avea încă. Lacrimile se formau în timp ce sărutam pielea de deasupra inimii lui.

Mi-a cuprins obrazul cu mâna și mi-a șters o lacrimă cu degetul mare.

– Știu. Și eu, a spus încet. Să ne bucurăm de timpul pe care îl avem, bine?

Am dat aprobator din cap și l-am urmat în duș. A petrecut minute în șir spălându-mi părul.

– A crescut cu câțiva centimetri.

– Da, crește repede, am spus.

– Atât de frumos, a mai spus urmărind cu privirea valurile de spumă care curgeau din părul meu pe gresie și apoi prin scurgere.

Cât mi-am clătit eu părul, și-a săpunit mâinile. Nu folosea niciodată bureţelul de baie când făceam duș împreună la Malibu.

– Ești genul de tip „Tot numai mâini", nu? am spus ridicând din sprâncene.

– N-ai învățat încă?

Și-a pus mâinile pe umerii mei, masând țesutul încordat. Era dumnezeiesc. Degetele puternice frecau fiecare nod, înainte de a coborî seducător către piept și apoi peste sâni. M-a întors și mi-a presat spatele de pieptul lui. Apoi mi-a cuprins în palme ambii sâni, frecând sfârcurile erecte între degetele mari și degetele arătătoare. Zvâcneau și se înfiorau la fiecare mișcare a degetelor lui până când s-au întărit, imitând parcă partea gumată a creioanelor. Tari, înalte și rotunde.

Am gemut și m-am sprijinit de el cu ochii închiși.

– Îmi plac ţâţele tale. Sunt mari, pline și perfecte pentru mâinile mele. Se strâng perfect când îmi trec degetele peste ele. Vorbele lui au umplut camera la fel de dens ca aburul din jurul nostru, potențând sentimentul de ameţeală și făcându-l să pară ca desprins dintr-un vis. Wes s-a jucat cu sânii mei până când am început să respir sacadat, gemând și împingându-mi șoldurile în aer fără oprire.

– Ce vrei să-ți fac? M-a lins pe gât în timp ce continua dulcea tortură a acum mult prea sensibililor mei sâni.

– Te vreau înăuntru. Te rog, l-am implorat fără rușine.

– Apleacă-te în față, scumpa mea. Ține-te de suportul de prosoape. Ridică-ți fundul ăla dulce pentru mine.

Am apucat suportul de prosoape de deasupra capului meu, la capătul dușului. Îmi amintea de camerele de hotel luxoase în

care prosoapele erau departe de stropii de apă și totuși suficient de aproape cât să nu trebuiască să părăsești căldura dușului fără să te acoperi. În acest caz, era un instrument perfect de care să mă țin.

Wes și-a lipit picioarele în spatele meu, depărtându-le pe ale mele. M-a apucat de șolduri, înclinându-le în direcția dorită. Am așteptat, cu respirația gâtuită. Excitarea creștea ca un roi de albine furioase, anticiparea, faptul că știam că urma să fiu izbită de erecția lui era o senzație aţâţătoare și interzisă.

Mi-a frecat fesele. Mi le-a depărtat cu pricepere, deschizându-mă pe la spate, apoi capul penisului lui a ajuns la intrare. Cel mai simplu indiciu al masculinității lui tachinând carnea umflată.

– O vrei, scumpa mea? Vrei să ți-o trag tare?

– O, Doamne, da, te rog, Wes. Iubește-mă așa cum numai tu știi s-o faci.

– Să te iubesc? m-a întrebat presând un centimetru înăuntru. Am încercat să-mi strâng coapsele pentru a-l forța să pătrundă. Mă trăgea înapoi, dând voie la mișcare doar când voia el.

– Da, arată-mi.

Cu o mișcare a șoldurilor, și-a îngropat degetele în carnea mea înainte să se împingă în mine. Dinții îmi clănțăneau tare. M-am ținut de suport, izbită de mișcarea lui, cu picioarele ridicate de la pământ, suspendată de penisul lui așa cum îi plăcea. M-a tras înapoi. Nu puteam respira, nu mă puteam mișca. Nici un bărbat nu mă completase vreodată atât de bine. Când s-a tras înapoi aproape că am strigat, dintr-o nevoie emoțională de a-l face să rămână în mine, să rămână aproape.

– Nu pleca… am spus cu o voce înecată.

– Sunt chiar aici. Am simțit mâna lui peste a mea. Apoi s-a tras înapoi și s-a împins din nou. Simte-mă, iubito. Sunt chiar aici. Cu tine. În tine. Parte din tine.

Valuri de senzații se răspândeau de unde eram conectați, de parcă un fluture și-ar fi bătut aripile deasupra trupului meu. Aţâţând, gâdilând, așternând plăcere apetisantă peste tot cor-

pul meu. Era neobişnuit, diferit, ca nici o altă experienţă sexuală de dinainte.

– O să termin, i-am spus, aproape nereuşind să vorbesc. Plăcerea mi-a pus stăpânire pe corp, pe minte şi subconştient, purtându-mă într-o călătorie din care nu voiam să mă mai întorc.

– Da, a zis şi şi-a învârtit şoldurile rotindu-şi erecţia înăuntru şi forţându-mă să icnesc. Vei termina până să termin eu. Mă vei strânge, dulce Mia, arătându-mi că eu controlez acest corp. Când sunt în tine, suntem doar noi doi. Tu şi eu. Aşa cum ar trebui să fie. S-a tras afară şi apoi m-a împuns adânc şi tare. Am scâncit, pierdută încă o dată într-o năucire sexuală. Impulsuri electrice fierbinţi şi arzătoare îmi şuierau prin fiecare orificiu, căutând o cale de ieşire, o cale de a expulza emoţia înăbuşită.

Atunci a început bolboroseala. Mă futea cu izbituri lungi şi consecvente. Mi-am pierdut capul. Spuneam lucruri inutile, fără sens, ca într-o incantaţie.

Te rog...

În mine...

Arzând...

Acum...

Dragoste...

Încins...

Wes...

În acel moment, şi-a strecurat o mână în jurul taliei mele, prinzându-se cu cealaltă de suportul de deasupra, de parcă avea de gând să facă tracţiuni. Şi-a ridicat corpul musculos pe vârfuri şi m-a presat pe penisul lui. Penisul lui tare ca piatra m-a pătruns atât de adânc, despicând tare ţesutul din mine şi atingând adâncimi în care nici un alt bărbat nu mai ajunsese vreodată. Mi-am pierdut controlul. Orgasmul m-a cutremurat. M-a cutremurat fizic, provocându-mi convulsii de parcă aş fi fost electrocutată. Păsărica mi s-a strâns în jurul lui, iar el a scăpat un răget în eliberarea sa, muşcându-mă de gât. M-au spintecat săgeţi de durere, adăugând kerosen peste un foc ce deja ardea fără control.

Mi-a provocat orgasm după orgasm până când le-am pierdut șirul. Tot ce știam era că, atunci când în sfârșit a terminat să mi-o tragă, apa era rece ca gheața și tremuram amândoi. Wes mi-a clătit corpul vlăguit cu apa rece. M-a acoperit cu un prosop în timp ce mă sprijineam de el. Nu puteam face aproape nimic. Mă futuse până mi-am pierdut mințile. Creierul meu nu mai trimitea semnale către membre. Totul se oprise din funcțiune.

Wes m-a ridicat și m-a scos din duș după ce m-a șters. Apoi a tras cuverturile, m-a băgat în pat și s-a cuibărit în spatele meu. Și-a lipit corpul de al meu într-o manieră care îmi plăcea mai mult decât eram eu pregătită să recunosc.

A oftat, trimițând un val de aer cald către gâtul meu.

– Nu vreau să plec mâine și să te las aici.

Am închis ochii și i-am tras brațul peste mine, între sâni. Mâinile lui erau aproape de buzele mele. I-am sărutat degetele.

– Trebuie să pleci, am șoptit știind că am nevoie să plece la fel de mult pe cât îmi doream să rămână.

– Știu. Tonul lui era deznădăjduit, dar puternic.

– Dar înseamnă foarte mult pentru mine că nu vrei să pleci. Voiam să știe că de data asta era important. Că orice moment cu el era special.

– O, Mia, nu te voi lăsa să ne răpești asta.

– Nu vreau s-o fac. În următoarele nouă luni sper că îmi vei reaminti ce ar putea fi. Mi-am presat obrazul de mâna lui și am încercat să memorez senzația. S-o blochez în memorie pentru a o putea accesa mereu.

– Nu te voi lăsa niciodată să uiți ce ai putea avea. Ce te așteaptă.

Cu acele cuvinte, învăluită în căldura îmbrățișării lui, am alunecat către tărâmul viselor.

* * *

Razele soarelui care treceau prin obloanele deschise m-au lovit direct în ochi, smulgându-mă din cel mai frumos vis, unul în care eu și Wes făceam surf. Bineînțeles că în vis eram o expertă în ale surfului, chiar dacă în lumea reală abia dacă treceam

drept începătoare. Trebuia să mă întorc la ocean și să exersez dacă aveam de gând să o egalez pe Mia cea din vis.

Încet, am strecurat un picior în spatele meu, dar n-am simțit nimic, doar cearșafurile reci. M-am ridicat speriată și m-am uitat în dreapta. Dispăruse. Doar o urmă rămasă pe perna de lângă mine și o bucată de hârtie acolo unde dormise Wes.

Probabil că luase o foaie din topul meu hârtie de pe birou.

Mia,

Noaptea trecută a fost una la un milion. Ba nu, a fost neprețuită. Când sunt cu tine e ca și cum m-aș afla pe valul perfect, pe creasta lui, alunecând pe ocean pe un val infinit. Este incitant, înfricoșător și îți schimbă viața.

M-ai schimbat, Mia. Nu mai cred că femeia perfectă nu există, și asta pentru că am cunoscut-o, am făcut dragoste cu ea și am adorat-o în singura manieră pe care o cunosc.

Din moment ce nu-mi dai altă variantă, voi rămâne prietenul tău și voi continua să-ți amintesc ce am putea avea. Mai sunt nouă luni. Până data viitoare, mă voi gândi la tine și te voi suna în curând.

Când ești pregătită, ai cheia.

Să nu mă uiți.

Tipul tău, surfer-*ul care face filme,*
Wes

Am strâns scrisoarea la pieptul gol și am plâns. Am plâns după Wes, după ce ar putea fi. După ce speram că voi avea într-o zi. Dacă nu mi-l fură vreo femeie frumoasă înainte. Chiar și așa, trebuie să îl las să trăiască cât timp îmi continuu această călătorie. Faptul că știam că lui Wes îi pasă, că voia să nu-l uit, că spera că mă voi întoarce la el, era tot ce aveam nevoie să mă ajute să trec prin cele nouă luni. Dar, așa cum l-am încurajat și pe Wes să facă, am de gând să trăiesc. Nu pot permite sentimentelor pe care le am pentru el să intervină în ceea ce fac sau să se interpună experiențelor pe care mi le-am promis.

N-am idee unde o să mă ducă viața în următoarele nouă luni. Oricât de mult mi-ar plăcea să arunc grija pe geam și să

las totul baltă, să-l las pe Wes să-l plătească pe cămătar şi să fug la el, trebuie să fac asta de una singură. Acest an va fi cel în care voi hotărî ce îmi doresc de la restul vieţii mele. Poate că avea să fie Wes, poate că nu. Poate că avea să fie California, poate Timbuktu. Oricât de mult şi-ar dori inima mea să alerg la el, mintea mi-e neclintită. Am luat o decizie. Pentru următoarele nouă luni, aveam să-mi trăiesc viaţa aşa cum doresc, în timp ce îmi voi salva tatăl de el însuşi.

Şi aveam să-mi amintesc de Wes. De timpul petrecut împreună, de prietenia noastră, de ce avem când suntem împreună. Alec m-a învăţat lecţia asta, şi, ca el, îl iubeam pe Wes. Şi poate, dacă e scris să fie, peste nouă luni, vom avea şi acel tip de dragoste, pentru totdeauna.

Doar că nu astăzi.

Capitolul 10

În seara asta se sărbătorea marea intrare a companiei Fasano în industria alimentelor congelate. Bucătari-şefi vestiţi, presă, proprietari de restaurante, potenţiali investitori, întregul clan Fasano şi alţi câţiva urmau să serbeze la restaurantul Fasano din oraş. Am auzit că edituri de cărţi de reţete şi producători TV aveau să fie acolo, dorind să vorbească cu Tony despre oportunitatea de a se lansa în televiziune şi cu mama Mona despre o carte de reţete Fasano care să conţină reţete autentice Fasano. Totul era atât de încântător şi de înfricoşător în acelaşi timp. Evenimentul trebuia să marcheze, printre altele, şi prima mea ieşire în lume ca logodnică a lui Tony. L-am avertizat că presa va relata ceva abject, şi asta pentru că fusesem văzută cu alte două celebrităţi în ultimele două luni. M-a asigurat că totul e în regulă, sub control. Traducere în mintea mea: Nimic nu e în regulă, suntem cu toţii în rahat, iar eu, până la creştet.

Angelina m-a anunţat că întregul restaurant a fost transformat într-un spaţiu deschis elegant. Toate mesele au fost mutate în depozitul adiacent restaurantului şi înlocuite cu mese înalte de cocktail. Afişele anunţau că restaurantul era închis pentru public, dar că urma să se deschidă a doua zi. Indiferent de ce avea să se întâmple în seara asta, era ultima seară pe care o petreceam cu băieţii şi aveam de gând să mă bucur de ea. Speram doar să reuşim. Tony se purtase incredibil de ciudat toată săptămâna. Când intram într-o cameră, parcă stătea pe ace, îşi pierdea cuvintele în mijlocul propoziţiei şi petrecea prea mult timp la birou. Îl afecta şi pe Hector. Omul păruse efectiv pierdut toată săptămâna trecută. Ne-am simţit minunat de Sfântul Patrick şi, bineînţeles, băieţii m-au înghesuit a doua zi ca să afle mai multe

despre Wes, dar apoi totul a devenit încordat. Tony venea și pleca mai des, petrecând din ce în ce mai puțin timp cu mine și cu Hector și având purtarea unui om care păstrează un secret uriaș.

Partea cu secretul îl înspăimânta pe Hector cel mai mult. Spunea că în toți acești ani de când erau împreună nu au avut secrete unul față de altul. Angie l-a asigurat pe Hector că totul e în regulă la muncă și că Tony deține controlul mai mult ca niciodată. Venea devreme, pleca târziu, iar Angie a confirmat toate acestea. Nici vorbă că ar fi existat altcineva; Tony părea doar să fie preocupat de toată schimbarea în afaceri. Fără îndoială era o schimbare care avea să ducă numele Fasano de la un loc bun în care să mănânci până la statutul de produs găsit în orice gospodărie. Când un produs trece de la o mie două sute de localuri la a fi disponibil în fiecare magazin alimentar pe tot teritoriul națiunii, există și o oarecare presiune.

Hector s-a hotărât să-i lase un pic de spațiu lui Tony și și-a petrecut săptămâna cu mine. Muncea ca de obicei, de la opt la cinci, fără să plece mai devreme de acasă și să stea până târziu, așa cum făcea Tony. Ne-am petrecut serile mergând la film, jucând jocuri și bând mai mult vin decât ar fi fost sănătos. Povestea lor era fascinantă, iar eu și Hector am devenit repede prieteni. Urma să fie o persoană pe care aveam să o cunosc pentru tot restul vieții mele. Încă o persoană precum Gin, Maddy, Alec și Wes. Cineva pe care mă puteam baza. Grupul meu de prieteni creștea și eram entuziasmată să-l adaug pe Hector în lista asta eclectică. Dar și pe Tony și sora lui, Angelina. Chiar și cu Tony, care muncea până la suprasolicitare de când am ajuns eu, am avut câteva momente și îl apreciam. Era un bărbat de treizeci și trei de ani cu multe pe cap, atât profesional, cât și personal. Îi admiram determinarea și nevoia de a-i mulțumi pe toți – mai puțin pe el și pe singura persoană care conta cel mai mult, Hector.

Hector era încă alături de el. „Să te sacrifici într-o perioadă ca asta", spunea el, „este ceea ce faci atunci când iubești pe cineva. Pui nevoile lui în fața nevoilor tale și cândva va face și el la

fel pentru mine". Văzându-i împreună, chiar și în vremuri tensionate, nici nu se punea problema de lipsă a iubirii, a compasiunii sau a încrederii între ei. Erau doar prinși într-o situație ciudată și încercau să facă tot ce puteau să o depășească și să-și găsească din nou un numitor comun. Speram, de dragul lor, să reușească. N-aș fi vrut să-i văd că pierd ceea ce era atât de frumos pentru o persoană din exterior.

În timp ce îmi strângeam lucrurile, mi-a sunat telefonul.

– Alo?

– Bună dimineața, păpușă. Ești pregătită să părăsești Orașul Vânturilor? am auzit vocea liniștită a mătușii Millie

– Nu chiar. Mi-a plăcut aici. Tony și Hector sunt extraordinari.

– Tony și... cine? Cine-i Hector? a întrebat ea.

– Hector este partenerul de viață al lui Tony.

– Anthony Fasano e homosexual? Boxerul ăla mișto cu trup de zeu?

– Chiar el, am rânjit dând din cap. Era ca zâna-nașă a tipilor sexy.

Mătușa a țâțâit dezaprobator în urechea mea.

– Prea bun ca să fie adevărat. Știam eu. De când m-am uitat pe portofoliul lui mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Se pare că nu vei primi nici o plată suplimentară de data asta.

Am râs.

– Tu mereu te gândești la bani?

– Banul e rege, păpușă. Știi asta mai bine ca oricine. Că tot veni vorba de bani, ți-am trimis pe e-mail datele următorului client. O să-ți placă la nebunie. Exact pe gustul tău.

– Serios? De ce?

– Păi, vei merge la Boston, în Massachusetts.

– N-am fost niciodată acolo. Ce-i în Boston de-o să-mi placă atât de mult? În afară de cea mai bună echipă de baseball din tot universul.

– Băieți, mingi de baseball și bere, a râs ea.

– Trei dintre lucrurile mele preferate! am exclamat sărind în sus la propriu. Chiar îmi plăcea jocul de baseball. Era una dintre

puținele preocupări pe care le aveam în comun cu tata în copilărie. Chiar dacă era mort de beat, tot urmărea meciul. Țineam cu Red Sox. La început mi-au plăcut pentru că numele lor suna ca o pereche de șosete, dar mai ales pentru că tata era fanul lor și asta ne aducea împreună. Era ceva care ne lega. La zece ani și fără mamă, încercam aproape orice pentru a crea o legătură cu singurul părinte pe care îl aveam. Chiar și Maddy iubea jocul și echipa. I-ar fi plăcut să audă că urma să merg la Boston.

– Da, și asta nu e tot!

– Nu? Serios?

– Stai jos?

M-am întors și m-am așezat pe pat.

– Acum da.

– Vei merge la cel mai recent megastar de la Boston Red Sox, Mason Murphy.

– Fugi de-aici! Am auzit de el. Deține cele mai multe scoruri grozave anul acesta!

Millie a chicotit.

– Presupun că nu strică nici faptul că e arătos. Tânărul irlandez e de seama ta, înalt, făcut să mulțumească o femeie.

Gândindu-mă la ultimul meci în care îl văzusem, nu puteam să fiu mai de acord. Chiar și atunci cred că am derulat de câteva ori ca să-i văd fundul în pantalonii ăia strâmți.

– E uimitor. Dar de ce are nevoie de o damă de companie?

– E ceva în legătură cu echipa. Dacă are o femeie la braț, asta îl face să pară mai dedicat echipei și imaginii lui. Agenții lui cred că prezența unei prietene în prima lună a sezonului va mai degaja din presiune și le va arăta celor din publicitate că e un tip loial.

Mi-am țuguiat buzele.

– Mă rog. Sunt încântată. Va fi fantastic! Trimite-mi detaliile despre zbor. O să ajung devreme. Trebuie să-mi fac toate programările alea de frumusețe din timp.

– O să te cazez la hotel cele trei zile cât vei fi acolo înainte să îl cunoști pe domnul Murphy. Unul care are un salon bine dotat și spa. Meriți un pic de relaxare, să te ajute să-ți intri în mână.

– Ha, ha, foarte amuzant. Sună bine. Mulţumesc, mătuşă Millie.

– Orice pentru fata mea. Ne auzim curând, păpuşă.

– Pa.

* * *

– Arăţi minunat, Mia, m-a îmbrăţişat Tony când am sosit cu Hector. Hector era tensionat lângă mine, iar nervozitatea curgea valuri dinspre el.

– Mulţumesc. Ţi-am simţit lipsa astăzi, am spus încercând să exprim cât de mult.

Tony şi-a trecut limba peste buze şi s-a uitat la Hector. Şi nu era o simplă privire, ci mai degrabă o cercetare atentă a fiecărei trăsături a bărbatului latino, cu ochii plini de o intensitate arătată doar omului iubit. Hector a lăsat privirea în pământ şi a clătinat din cap, cu un rânjet larg pe faţă.

– Hector, i-a spus Tony încet. Perfecţiune, *papi*, a şoptit suficient de aproape cât să auzim doar noi doi.

– Arăţi atât de bine încât îmi vine rău, i-a spus Hector lui Tony, bătându-l pe spate şi trăgându-l într-o îmbrăţişare bărbătească. Au rămas îmbrăţişaţi mai mult decât ar face-o bărbaţii heterosexuali, stăteau şi mai aproape unul de altul, dar nu suficient cât să creeze suspiciuni printre restul clienţilor care se învârteau pe acolo.

Mona Fasano ne spiona din capătul celălalt al încăperii. Era ceva diferit în felul în care m-a abordat. Mai rece decât oricând. M-a îmbrăţişat, dar era ceva fals. A făcut acelaşi lucru şi cu Hector. S-a uitat la mine peste umăr, cu sprâncenele încrucişate. Am ridicat din umeri. Când era vorba de Mona Fasano nu ştiai la ce să te aştepţi. Era un mister pentru mine.

– Fiule, sunt câteva persoane aici cărora trebuie să le sufli în ureche. Am decis să scoatem cartea de bucate. Hai să stabilim legături cu cei care se ocupă.

Tony a început să râdă şi atât eu, cât şi Hector ne-am bucurat de râsul lui. Fusese atât de stresat toată săptămâna, că asta era prima oară de când am ieşit cu toţii în care părea că seamănă cu el însuşi. Cumva, se simţea bine în pielea lui.

– Bine, mamă, vin imediat. Mona s-a uitat din nou la mine și la Hector și a dat din cap oftând. Apoi a plecat mormăind ceva în bărbie.

– Ce-o fi cu ea? am întrebat.

– E nefericită.

– Asta-i evident. Vrei să ne spui și nouă ce știi?

– Nu chiar. Dar totul va ieși la iveală în curând. Ce-ar fi ca voi doi să beți ceva și să vă amestecați prin mulțime? Vă vreau în față când facem anunțurile de deschidere. Bine? Promiteți-mi că veți fi în față cu familia.

Hector s-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

– Iubitule, facem ce vrei tu în seara asta. Știi asta. Sunt aici pentru tine.

– Pentru totdeauna? l-a întrebat Tony pe un ton conspirativ. Începea să mă atâțe. Seara era ciudată, deși Tony se purta mai natural ca niciodată. O fi fost pentru că trebuia să anunțe public că urma să se căsătorească? Era vorba de linia de produse alimentare? Or fi fost cartea de bucate și negocierile pentru televiziune? Toate astea sunau a mai mult stres, în nici un caz a eliberare. Iar Tony se purta de parcă erau numai curcubeie. Apoi, mai era mama lui, care era în mod evident morocănoasă dintr-un motiv necunoscut, iar eu și Hector ne simțeam direct vizați.

– Întotdeauna, știi asta, a promis Hector. Vom fi în față cu tine. Acum du-te, fă ce trebuie să faci și ține minte: sunt foarte mândru de tine.

Mâna lui Tony i-a dezmierdat mâna lui Hector. Vreo două persoane au prins mișcarea, dar Tony a plecat înainte să pot spune ceva.

– Tony se poartă ciudat, nu-i așa? l-am întrebat pe Hector în timp ce iubitul lui se alătura unui grup de oameni în rochii și costume elegante.

– Mda, sigur pune ceva la cale, dar nu mi-a spus nimic. Dar nu mă mir. Așa procedează de obicei: face pace cu demonii lui, apoi îmi spune și mie. Adesea, chiar înainte să facă mișcarea. Așa că, orice ar fi, pare că se simte bine în privința asta. Probabil

că a ajuns la o decizie în ceea ce privește afacerea și asta îl face să semene cu el cel dinainte.

– Obișnuia te atingă în fața altor persoane și mai înainte? Mama lui aruncând săgeți către noi?

– Mda, astea sunt chestii ciudate. Dar nu avem ce face. Hai să luăm ceva de băut, o căutăm pe Angie și aflăm ce se pune la cale.

Următoarele treizeci de minute le-am petrecut bând șampanie, pălăvrăgind cu restul familiei lui Tony, simțindu-ne bine în general. O voce puternică s-a auzit în difuzoare.

– Vă rog să veniți mai aproape, a spus Tony de pe podium.

– Ăsta e semnalul nostru, a zis Hector conducându-mă în față, pe o platformă, la masa unde era adunată toată familia.

Tony era pe scenă, purtând un costum gri deschis impecabil. Trupul îi părea mai lat decât podiumul, iar mâinile cuprindeau cu totul microfonul. Mulțimea a tăcut și toți s-au adunat atenți în jurul lui Tony.

– Vreau să încep prin a vă mulțumi tuturor că vă aflați aici. Extinderea numelui Fasano în sectorul de alimente congelate a fost visul tatălui meu, Joseph Anthony Fasano. A condus compania cu onestitate, mândrie și loialitate față de marcă. Împreună cu mama și cu surorile mele, vom duce mai departe moștenirea lui către această nouă aventură, asigurându-ne că produsul nostru este de calitate, orientat spre familii și la prețuri bune. Un angajament pe care ni l-am asumat întotdeauna.

Mulțimea a aplaudat și s-au putut auzi chiar și câteva fluierături.

– Mulțumesc. Acum marca noastră ia în considerare și alte câteva afaceri adiționale. Prima, cartea de bucate a mamei Fasano. S-a auzit un ropot de aplauze. A doua ar fi o emisiune pe canalul TV culinar. Mulțimea a intrat în delir. Emisiunea de gătit va fi o aventură a familiei Fasano. Mama mea, surorile mele și perechea mea vor face parte din emisiune.

Strigăte de bucurie, răcnete și aplauze au înecat icnetele mele și ale lui Hector. Ce naiba voia să spună cu perechea lui? N-avea cum să mă facă să rămân cu el și să-l ajut să toarne gogoși publicului american.

– Şi astfel am ajuns la marele anunţ. Aţi auzit tot ce era de auzit din punct de vedere profesional. Acum ajungem la partea personală. Vreau să prezint publicului persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume. Persoana care a fost alături de mine indiferent de ce am întâmpinat în viaţă. Partenerul meu. Singura mea dragoste adevărată. Logodnicul meu... dacă acceptă.

Logodnicul meu? Oh, la naiba. Mamă, măiculiţă.

Hector stătea lângă mine cu ochii cât cepele şi plini de lacrimi. S-au revărsat şiroaie în momentul în care Tony a întins mâna către el.

– Hector Chavez. Te iubesc şi te voi iubi mereu. Vreau să-mi petrec restul vieţii iubindu-te. Această afacere, numele familiei nu înseamnă nimic dacă nu le împart cu tine. Chiar atunci Tony s-a lăsat în genunchi şi a deschis o cutiuţă de catifea roşie. Înăuntru era o verighetă subţire din aur. Fii al meu pentru totdeauna. Căsătoreşte-te cu mine. Legal. Ia numele meu. Clădeşte o familie cu mine.

Întreaga încăpere era scufundată într-o tăcere ca de mormânt. Nu se auzea nici măcar o şoaptă.

– Ridică-te, l-a tras Hector pe Tony. Bărbatul meu nu îngenunchează în faţa nimănui. Stă mândru aşa cum o fac şi eu pentru el. Aş fi onorat să mă căsătoresc cu tine şi să iau numele Fasano.

Tony a zâmbit larg, l-a tras pe Hector alături şi s-a întors spre mulţime. Se făceau poze într-o nebunie. Nivelul de zgomot s-a ridicat până la un vuiet înfundat, în timp ce mulţimea realiza ceea ce tocmai se întâmplase. Anthony Fasano, boxer, om de afaceri, familist, tocmai recunoscuse că e homosexual şi l-a cerut în căsătorie pe iubitul pe care îl avea de atâta vreme, cu tot ceea ce presupunea asta: să-i ofere un nume şi să aibă şi copii.

Măi să fie! Ăsta chiar era un moment măreţ. Am stat acolo şi am studiat fiecare membru al familiei lui Tony. Începând de la stânga, cu Giavanna şi soţul ei.

– Giavanna, îl accepţi pe Hector ca logodnic al meu şi viitorul tău cumnat?

A zâmbit larg, încuviințând din cap.

– Da. Vocea ei părea răgușită, dar se putea distinge emoția.

– Isabella, îl accepți pe Hector ca parte a familiei noastre?

– Desigur, întotdeauna am făcut-o. Și sunt foarte fericită pentru voi. S-a întors suspinând la pieptul soțului ei.

– Sophia…

Nici măcar n-a reușit să termine.

– În sfârșit, ai recunoscut, a spus ea, iar mulțimea a izbucnit în râs. Tony îl ținea pe Hector aproape, în timp ce lacrimile curgeau șiroaie pe fața lui de culoarea caramelului.

– Angie, accepți ca Hector să ne completeze familia?

În loc să răspundă, a sărit pe scenă și i-a îmbrățișat pe amândoi.

– Te iubesc, și te iubesc, a spus sărutându-l pe fiecare la rând pe gură. Italieni nebuni și pupatul lor pe gură. Apoi le-a șoptit pe rând ceva la ureche. Cei doi au căscat ochii, iar Tony a făcut un pas în spate. A căzut în genunchi și a tras-o pe sora lui mai în față și i-a sărutat burta, apoi și-a pus mâna mare pe stomacul ei. Zâmbetul lui i-a informat pe toți despre ce se întâmpla.

M-am uitat la Mona Fasano în timp ce-și urmărea copiii. Lacrimile îi curgeau ca de la robinet.

– Sora mea va avea un copil. Încearcă de ani de zile și acum va avea un copil! a strigat Tony către toată mulțimea. Au răsunat aplauze și fluierături.

Angie a coborât de pe scenă, a alergat către soțul ei Rocko și s-a aruncat în brațele lui. El a prins-o și a învârtit-o.

– Mamă, a spus Tony la microfon. Avem binecuvântarea ta să-l facem pe Hector oficial parte din familia noastră? Știu că îți doreai să mă vezi la casa mea cu o fată catolică de treabă și să-ți fac nepoți, dar nu este ceea ce m-ar face pe mine fericit. Voi avea cu Hector acei copii, mamă, cu ajutorul unei mame-surogat. Am discutat deja despre asta. Hector dădea din cap frenetic. Știu că e greu pentru tine să accepți. Chiar dacă te-am anunțat de la începutul acestei săptămâni și știai la ce să te aștepți. Dintotdeauna a fost Hector, mamă.

Mona a dat aprobator din cap şi şi-a dus mâinile la gură. Suspinele îi cutremurau trupul mic. Tony a coborât de pe platformă, cu Hector aproape lângă el.

– Te iubesc, mamă. Dar îl iubesc şi pe Hector. El este viitorul meu, iar eu nu mă mai pot preface. Nu-mi pot trăi viaţa după regulile altcuiva şi nu pot sacrifica fericirea lui Hector sau a mea. Nu e corect.

Mona şi-a luat fiul în braţe.

– O, băiat prostuţ ce eşti. Aş fi înţeles cu timpul. Înţeleg dragostea. Înţeleg când cineva e universul tău. Asta era tatăl tău pentru mine. Dacă asta înseamnă Hector pentru tine, atunci nimic din ce ar putea gândi sau spune cineva n-ar trebui să vă oprească să fiţi împreună. Te iubesc. S-a tras înapoi. Pe amândoi, spuse cuprinzând obrajii lui Hector. Acum vei fi cu adevărat băiatul meu, deşi ai fost dintotdeauna, nu-i aşa?

Lui Hector i-au dat din nou lacrimile, dar i le-a şters Mona.

– Vreau ca băieţii mei să fie fericiţi, a spus ea cuprinzându-i pe amândoi într-o îmbrăţişare zdravănă.

Şi cu asta basta. Restul serii a fost doar o sărbătoare. A lui Hector şi a lui Tony, a Angelinei şi a lui Rocko, care primiseră în sfârşit copilul pe care şi-l doreau. Când am vorbit cu Angelina mai târziu în acea seară, am aflat că Tony s-a plimbat toată săptămâna pe la fiecare soră în parte şi le-a informat că e homosexual, că îl iubeşte pe Hector şi că vrea să-l ceară în căsătorie. Se pare că surorile bănuiseră asta tot timpul, dar i-au respectat intimitatea în toţi aceşti ani şi şi-au ţinut părerile pentru ele. Apoi am apărut eu şi nici una dintre ele nu a ştiut ce să mai creadă.

Angelina îşi petrecuse toată săptămâna cu Tony, lucrând neîntrerupt pentru a transforma totul în ceva care să nu murdărească numele Fasano. Acel maestru al relaţiilor cu publicul începuse o campanie intitulată „Dragostea vine în toate formele", pentru a deturna orice negativism în ceea ce privea restaurantul, iar producătorii emisiunii de televiziune erau încântaţi de noile ştiri. Declarau că aria publicului-ţintă tocmai se mărise. Voiau ca fiecare dintre fraţi să apară o zi din săptămână, iar mama, singură. Erau mai mult decât încântaţi de concept şi

le-ar fi plăcut să aibă o zi în care Tony și Hector să gătească împreună, oferind ceva nou comunității de homosexuali.

În cele din urmă, dragostea a triumfat, iar familia avea să fie din ce în ce mai puternică.

* * *

În dimineața următoare, la prima oră, îmi târam lucrurile către lift. Mă gândeam la seara de dinainte. A fost frumos, toți s-au arătat până la urmă încântați de posibilitățile care se deschideau la orizont, compania o ducea mai bine ca oricând, familia Fasano creștea exponențial, iar discuțiile despre noi aventuri erau din belșug. Tony a vorbit deschis și despre implicarea mea, lăsând deoparte amănuntul referitor la meseria mea. A folosit, în schimb, cuvântul prietenă. După o lună în care ne-am împărtășit viețile exact asta eram. Prieteni.

Am lăsat biletul lângă o sticlă de Jamison Irish Whiskey pe care am cumpărat-o de la magazin ieri când mă plimbam. M-am aplecat, am sărutat locul de lângă numele meu și am recitit biletul încă o dată.

Tony și Hector,

Vă părăsesc astăzi cu bucurie în suflet și lacrimi în ochi. Faptul că v-am cunoscut mi-a deschis ochii către plinătatea a ceea ce are viața de oferit doar dacă îți permiți să-ți asumi riscuri. Ai făcut-o, Tony, și de acum înainte viața ta va fi mereu plină. Poate că în viitor voi fi în stare să fac și eu la fel. Îți mulțumesc că mi-ai arătat ce înseamnă curajul.

Hector, îmi vor lipsi discuțiile noastre, îmi vor lipsi ieșirile la film, îmi vei lipsi când va trebui să-mi aleg hainele. Întotdeauna arăt mai bine când îmi alegi tu hainele. 😉 *Serios acum, ai multă dragoste de oferit și sunt recunoscătoare că ai împărțit-o și cu mine... ca prietenă.*

Vă mulțumesc amândurora că v-ați împărtășit viețile cu mine. Sunt extrem de fericită pentru voi amândoi. Să mă țineți la curent cu ceea ce faceți și aștept o invitație la nuntă.

A voastră prietenă în toate,

Mia

Era adevărat. Am învăţat multe de la Tony şi de la Hector. Să nu mă tem, să nu las niciodată altă persoană să-mi aleagă fericirea. Voi purta învăţătura cu mine tot restul călătoriei mele şi o voi lăsa să mă călăuzească pe drumul cel bun. Deocamdată, drumul mă ducea într-un avion către un anume Mason Murphy din Boston, Massachusetts.